BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

Genevieve Cogman

ARMADA

GENEVIEVE COGMAN a pornit pe drumul literaturii de la o vârstă fragedă, cu operele lui Tolkien şi cu povestirile despre Sherlock Holmes. Şi nu a mai privit niciodată înapoi. Dar, într-o notă poate mai prozaică, ea deţine un masterat în Statistică aplicată în medicină şi a cochetat cu o diversitate de slujbe: a scris cod pentru programe cu profil clinic, a fost analist de date şi specialist în clasificări. Deşi *Biblioteca invizibilă* este romanul ei de debut, a mai lucrat pe cont propriu ca autoare de scenarii pentru jocuri de rol. Seria *Biblioteca invizibilă* mai conţine romanele *The Masked City* (în pregătire în ARMADA), *The Burning Page* şi *The Lost Plot.* Pasiunile lui Genevieve Cogman includ realizarea de cuverturi din petice, crearea de bijuterii din mărgele, tricotatul şi jocurile pe calculator. Locuieşte în nordul Angliei.

GENEVIEVE COGMAN

Seria: Biblioteca invizibilă

Partea I

BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

Original: *The Invisible Library* (2015)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

— 2019 —

MULŢUMIRI

Le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat cu această carte. Îi mulţumesc agentei mele, Lucienne Diver, care este aşa extraordinară, că încă nu-mi vine să cred că este agenta mea, şi Bellei Pagan, redactorul meu, care este fantastică şi a transformat cartea într-una mult mai bună decât era iniţial.

Mulţumesc tuturor cititorilor, susţinătorilor şi prietenilor mei, incluzându-i pe, dar fără a se limita la: Beth, Jeanne, April, Anne, Phyllis, Nora, Walter, Em, Jennifer Stuart, Elaine, Lisa, Hazel şi Noelle. Sunteţi grozavi cu toţii!

Şi, ca întotdeauna, le mulţumesc părinţilor mei.

1

Irene dădea cu mopul pe podeaua de piatră, cu gesturi line şi atente, admirând în tăcere strălucirea dalelor ude în lumina felinarului. O cam durea spatele, dar era un lucru normal, după ce muncise o seară întreagă. Curăţenia era, cu siguranţă, necesară. Elevii de la Academia de băieţi a prinţului Mordred reuşiseră să umple de murdărie şi noroi podeaua, întocmai ca orice alţi adolescenţi. Studiile la interior, de arte oculte, istorie militară şi alchimie, nu excludeau lecţiile de la exterior, de luptă strategică, duel, asasinare în câmp deschis şi rugby.

Ceasul din birou bătu sfertul de oră. Asta îi mai lăsa patruzeci şi cinci de minute înainte de rugăciunile şi incantaţiile de la miezul nopţii. Ştia, după săptămâni de experienţă, şi, dacă era să fie sinceră, din propriile amintiri de la internat, că băieţii nu se vor ridica nici măcar cu o secundă înainte să fie necesar. Asta însemna că majoritatea aveau să se târască afară din pat pe la douăsprezece fără un sfert, înainte să se îndrepte spre capelă, cu hainele aruncate pe ei în grabă şi cu părul abia pieptănat. Aşadar, avea cam treizeci de minute la dispoziţie, înainte ca vreunul dintre ei să se mişte.

Treizeci de minute ca să fure o carte şi să fugă.

Propti mopul în găleată, se îndreptă de spate şi îşi frecă preţ de o clipă şalele. Uneori, munca sub acoperire ca Bibliotecar presupunea să se prefacă a fi vreo bogătaşă căreia îi plăcea să socializeze, iar Bibliotecarul respectiv locuia în hoteluri scumpe şi case de ţară – asta în timp ce purta haine elegante şi lua cine *haute cuisine,* probabil pe farfurii cu margini aurite. Alteori, trebuia să-şi piardă luni întregi pentru construirea unei identităţi de slujnică muncitoare, care dormea prin poduri, purtând o rochie simplă, cenuşie, şi mâncând la fel ca băieţii. Putea doar să spere că următoarea ei misiune nu va însemna la fel de multe boluri cu fiertură de ovăz la micul dejun.

Cele două uşi din capătul coridorului erau destinaţia lui

Irene: camera în care se ţineau trofeele casei. Era plină de cupe de argint, toate ştanţate cu variaţiuni de *Casa Turquine,* dar şi cu obiecte de artă şi manuscrise.

Unul dintre acele manuscrise era ţinta ei.

Irene fusese trimisă de Bibliotecă în această lume paralelă pentru a obţine *Recviemurile de la miezul nopţii,* faimosul debut editorial al necromantului Balan Pestifer. Era, se pare, o operă fascinantă, foarte educativă şi aproape deloc citită. Irene petrecuse o lună căutând o copie a textului, fiindcă Biblioteca nu solicitase *originalul,* ci doar o variantă corectă. Din păcate, nu doar că nu reuşise să identifice unde s-ar fi putut afla aşa ceva, dar întrebările ei atrăseseră atenţia altora (necromanţi, bibliofili şi vârcolaci). Fusese nevoită să renunţe la acea identitate sub acoperire şi să fugă, înainte să fie prinsă.

Fusese noroc chior (sau, cum îi plăcea să creadă, un instinct bine prelucrat) faptul că remarcase o referire întâmplătoare în corespondenţa privind „amintirile plăcute ale lui Sir Pestifer din vechea lui şcoală” şi „donaţiile sale către şcoală”. La vremea la care Pestifer *scrisese* aceste piese timpurii, era încă tânăr şi necunoscut. Era foarte posibil ca, în disperarea sa pentru atenţie, sau din simpla dorinţă de a se lăuda, să fi donat un exemplar şcolii. (Iar ea îşi epuizase toate celelalte piste, aşa că merita să încerce.)

Durase câteva săptămâni pentru ca Irene să îşi creeze identitatea de tânără spre treizeci de ani, cu un trecut sărman, dar onest, potrivit pentru o fată în casă, şi apoi să-şi găsească o slujbă de curăţenie. Biblioteca principală a şcolii nu avea niciun exemplar din *Recviemurile de la miezul nopţii* şi, în disperare de cauză, se hotărâse să verifice internatul la care fusese necromantul. Dincolo de orice aşteptări, avusese noroc.

Îşi abandonă echipamentul de curăţenie şi deschise geamul din capătul coridorului. Fereastra de cristal se mişcă uşor sub mâna ei; avusese grijă să o ungă cu ulei, ceva mai devreme. O briză răcoroasă se strecură înăuntru, semn de ploaie. Spera ca asta să nu se întâmple, dar unul dintre mottourile Bibliotecii era împrumutat direct de la

marele strateg militar Clausewitz: nicio strategie nu supravieţuieşte contactului cu inamicul. Sau, în jargon: Lucrurile ar putea merge prost. Fiţi pregătiţi!

Se repezi înapoi pe culoar, spre camera trofeelor, şi deschise uşa. Lumina se reflectă în cupele de argint şi vitrinele de prezentare. Fără să se obosească să aprindă felinarul din centrul încăperii, se îndreptă spre al doilea dulap din dreapta. Încă îi mai mirosea a ceara cu care lustruise lemnul, cu două zile în urmă. Deschizând uşa, scoase teancul de cărţi din spate şi apoi un volum uzat, îmbrăcat în piele de un violet-închis.

(Când Pestifer trimisese cartea şcolii, se agitase şi se plimbase de colo până colo pe podea, sperând să primească vreun soi de recunoaştere din partea profesorilor, care să-i laude cercetările, urându-i succes în viitor? Sau îi trimiseseră doar o scrisoare formală, prin care-i confirmaseră primirea, şi apoi îi uitaseră opera într-o grămadă de alte cărţi, publicate pe cont propriu, din vanitate trimise de foşti elevi şi deja uitate?)

Din fericire, era un volum mic. Îl vârî într-un buzunar secret, puse la loc celelalte cărţi, ca să-şi acopere urmele, şi apoi ezită.

În fond, era o şcoală unde se preda magia. Şi, ca Bibliotecar, avea un avantaj imens, pe care nu-l avea nimeni altcineva – nici necromanţii, nici cei din poporul zânelor, nici dragonii, nici oamenii obişnuiţi, nimeni. Se numea *Limba.* Doar Bibliotecarii o puteau citi. Doar Bibliotecarii o puteau folosi. Putea afecta anumite aspecte ale realităţii. Era extrem de utilă, chiar dacă vocabularul avea nevoie de revizuire permanentă. Din păcate, nu funcţiona asupra magiei pure. Dacă maeştrii de la şcoală ar fi aruncat un soi de vrajă de alarmare, care să împiedice pe cineva să fure cupele, şi dacă funcţiona pentru *orice* era luat din încăpere, atunci i se pregătea o surpriză neplăcută. Şi ar fi fost groaznic de stânjenitor să fie vânată de o mulţime de adolescenţi.

Irene se scutură, în sinea ei. Era pregătită pentru asta. Nu avea sens s-o mai lungească, iar dacă şedea pe loc,

gândindu-se la posibilităţi, ar fi însemnat doar să rămână fără suficient timp.

Păşi peste prag.

Un zgomot cumplit sparse tăcerea. Bolta de piatră de deasupra uşii se cutremură, iar nişte buze care ieşiră brusc la suprafaţă începură să urle: „Hoţul! Hoţul!”

Irene nu se complică să se oprească şi să-şi blesteme soarta. Oamenii aveau să ajungă acolo în câteva clipe. Cu un strigăt puternic, se aruncă deasupra mopului şi găleţii, stropind deliberat şi formând o băltoacă de apă murdară. Reuşi să-şi lovească şi fluierul piciorului de găleată, ceea ce-i provocă lacrimi autentice.

Câţiva băieţi mai mari ajunseră primii la locul faptei, în cămăşi de noapte şi papuci. Prea treji ca să se fi trezit abia atunci, probabil că se ocupaseră cu vreun hobby interzis.

— Unde e hoţul? strigă brunetul.

— Acolo! răspunse cel blond, arătând-o cu degetul pe Irene.

— Nu fi prost! Aia-i una dintre slujnice, spuse celălalt, demonstrând astfel avantajul de a fura cărţi când erai îmbrăcată ca o servitoare. Tu! Slujnico! Unde-i hoţul?

Irene arătă cu un deget tremurând în direcţia ferestrei deschise, care-şi alesese perfect momentul să se clatine în vânt.

— M-a… M-a trântit la pământ…

— Ce înseamnă asta? făcu unul dintre maeştri, apărut deodată complet îmbrăcat şi mirosind a tabac. A pornit vreunul dintre voi alarma? adăugă apoi, făcând cărare prin mulţimea crescândă de băieţi mai mici, cu câteva pocnete din degete.

— Nu, domnule! răspunse blondul. Abia am ajuns aici, iar el fugise deja. A ieşit pe geam! Îl putem urmări?

Privirea maestrului se mută la Irene.

— Tu, femeie!

Irene se ridică repede în picioare, sprijinindu-se artistic de mop, şi îşi dădu după ureche o şuviţă de păr. (Abia aştepta să plece de acolo, ca să poată face duşuri fierbinţi şi să-şi prindă părul într-un coc normal.)

— Da, domnule, se smiorcăi ea.

Cartea din buzunar îi apăsa piciorul.

— Ce ai văzut?

— Vai, domnule! începu Irene, lăsându-şi buza de jos să tremure încetişor. Dădeam cu mopul pe coridor, iar când am ajuns lângă camera trofeelor – arătă spre ea, fără să fie necesar –, înăuntru era lumină. Aşa că am crezut că unul dintre tinerii domni învaţă… şi am bătut, întrebând dacă pot intra să spăl pe jos. Dar n-a răspuns nimeni, domnule. Aşa că am vrut să deschid uşa, dar, dintr-odată, din interior a împins-o cineva, care m-a izbit şi a fugit afară.

Băieţii din public, cu vârste cuprinse între unsprezece şi şaptesprezece ani, îi sorbeau fiecare cuvânt. Câţiva dintre cei mai mici îşi scoaseră împăunaţi bărbiile în afară, cu siguranţă imaginându-şi că ei înşişi ar fi fost pregătiţi pentru un asemenea caz. L-ar fi doborât pe intrus şi l-ar fi lăsat fără cunoştinţă, pe loc.

— Era un bărbat foarte înalt, spuse Irene. Şi era îmbrăcat în întregime în negru, însă avea ceva legat peste faţă, aşa că nu l-am văzut bine. Ducea ceva sub braţ, înfăşurat într-o pânză. Apoi s-a declanşat alarma, iar eu am strigat după ajutor, însă el a luat-o la goană pe coridor şi a sărit pe fereastră.

Arătă spre geamul evident deschis, o cale de scăpare evidentă – poate prea evidentă – pentru orice hoţ ipotetic.

— Apoi, aceşti tineri domni au apărut, chiar după ce el a fugit.

Îi indică pe primii doi sosiţi, care păreau foarte mândri.

Maestrul încuviinţă. Îşi mângâie bărbia, gânditor.

— Jenkins! Palmwaite! Preluaţi conducerea Casei şi duceţi pe toată lumea înapoi, să se pregătească pentru capelă. Salter şi Bryce, veniţi să inventariem încăperea. Trebuie să vedem ce a fost luat.

Urmară proteste înăbuşite din partea mulţimii de băieţi, care cu siguranţă ar fi preferat să sară pe geam şi să alerge după hoţ sau poate să coboare şi *după aceea* să îl urmărească, fără să sară de la etajul doi. Dar nimeni nu încercă să facă asta.

Irene blestemă în gând. O urmărire cu mulţi oameni implicaţi a unui intrus inexistent ar fi încurcat frumuşel lucrurile.

— Tu, spuse maestrul, întorcându-se spre ea. Du-te jos, la bucătărie, şi bea nişte ceai. Trebuie să fi fost tare neplăcut pentru tine.

Oare văzuse o urmă de îngrijorare autentică în privirea lui? Sau era o bănuială? Făcuse tot posibilul să lase urme false, dar *fusese* singura persoană în zonă şi ceva tocmai se furase. Majoritatea maeştrilor din zonă ignorau servitorii, dar acesta ar fi putut reprezenta o excepţie nefericită de la regulă.

— Fii pe fază, în caz că trebuie să îţi mai punem întrebări.

— Fireşte, domnule, spuse Irene, făcând o mică reverenţă.

Luă mopul şi găleata şi îşi croi drum prin grupul de băieţi, îndreptându-se spre scări, atentă să nu meargă suspect de repede.

Avea nevoie de două minute să ajungă la bucătărie şi să lase lucrurile acolo. Un alt minut să iasă din Casă. Încă cinci, poate trei, dacă fugea, să ajungă în biblioteca şcolii. Era suficient.

Când ajunse, bucătăria era deja aglomerată până la refuz de slujitoarele care pregăteau oale cu fiertură de ovăz. Supraveghetoarea, majordomul şi bucătăreasa jucau cărţi şi nimeni nu se deranjase să verifice alarma de sus.

— S-a întâmplat ceva, Meredith? întrebă supraveghetoarea, când intră Irene.

— Tinerii domni sunt ei înşişi, ca de fiecare dată, doamnă, răspunse Irene. Cred că una dintre celelalte Case le-a jucat un fel de festă. Cu permisiunea dumitale, aş putea să merg la spălătorie şi să mă curăţ?

Arătă spre petele de apă murdară de pe uniforma cenuşie şi şorţ.

— Vezi să nu stai mult! răspunse supraveghetoarea. Ai de măturat în dormitoare, câtă vreme tinerii domni sunt la capelă.

Irene încuviinţă umilă şi părăsi bucătăria. De sus nu se auzea încă niciun semn de alarmă. Prea bine. Deschise în linişte uşa internatului şi ieşi.

Clădirile se înşiruiau de-a lungul străzii principale, cu un patrulater central în care se afla capela, sala de adunare şi – cel mai important loc pentru ea – biblioteca şcolii. Casa Turquine era a doua, ceea ce însemna că avea de trecut pe lângă o singură casă, de preferinţă fără să atragă atenţia. Nu trebuia să fugă. Nu încă. Dacă o vedea cineva alergând, ar fi stârnit bănuieli. Trebuia doar să meargă, frumos, cu calm, de parcă ar fi avut o treabă de făcut.

Reuşi, pentru vreo trei metri.

O fereastră se deschise brusc în spatele ei, în Casa Turquine, şi maestrul care discutase cu ea se aplecă în afară. Arătă spre ea.

— Hoaţa! *Hoaţa!*

Irene îşi ridică fustele şi o luă la sănătoasa. Pietrişul îi scrâşnea sub tălpi, iar primele picături de ploaie începură să-i biciuiască faţa. Ajunse în dreptul următoarei clădiri, Casa Bruce, şi, pentru o clipă, se gândi să-şi abandoneze planul de fugă şi să se ascundă acolo, ca să-i fie pierdută urma şi să încetinească urmăritorii. Dar simţul de autoconservare îi spuse că nu avea să funcţioneze mai mult de câteva minute.

Şuieratul din spatele ei o avertiză chiar la ţanc. Se aruncă la pământ, rostogolindu-se, când garguiul o atacă, ţipând, cu ghearele de piatră întinse, dând să o înşface. Rată şi se zbătu să-şi revină din plonjon, cu aripile grele retezând aerul, în timp ce se străduia să câştige înălţime. O altă creatură se aruncase de pe acoperişul Casei Turquine şi se rotea, căutând un unghi de atac potrivit.

Era una din acele situaţii, se gândi Irene cu amărăciune, în care ar fi fost minunat să fie necromant sau vrăjitor sau cineva care putea manipula forţele magice ale lumii, *ca să ţintească garguii enervanţi de pe cer.* Făcuse tot posibilul să evite atenţia excesivă, să-şi păstreze acoperirea şi să nu pună în pericol puşti obraznici, care lăsau noroi peste tot pe podea şi nu se oboseau să-şi atârne pelerinele. Unde

ajunsese? La un stol de gargui care o atacau – mă rog, doar doi până acum – şi probabil la un atac în masă din partea elevilor şi maeştrilor, în câteva minute. Gata cu recompensele virtuţii!

Rememoră rapid ce ştia despre gargui. Exista câte unul pe acoperişul fiecărei clădiri a internatului. Erau chiar menţionaţi în pliantele de prezentare, ca garanţie pentru siguranţa elevilor – RĂPITORII VOR FI RUPŢI ÎN BUCĂŢI DE ARTEFACTELE NOASTRE ISTORICE, ÎNTREŢINUTE PROFESIONIST! Deşi, după ce lucrase acolo câteva luni, credea că elevii înşişi erau mult mai periculoşi pentru posibilii răpitori.

Partea bună (fiindcă trebuia mereu să există o parte bună) era că garguii se dădeau des în spectacol, însă nu erau prea *eficienţi* într-un spaţiu redus. Partea proastă era că fuga în linie dreaptă ar fi transformat-o într-o ţintă mobilă perfectă. Dar, revenind la partea bună, după cum scria şi în pliant, garguii erau făcuţi din granit, spre deosebire de tot ce se mai afla în jur.

Aşa că avea nevoie de o sincronizare atentă. Din fericire, garguii nu erau prea inteligenţi, aşa că aveau să fie concentraţi să o prindă şi nu să se întrebe de ce rămânea nemişcată.

Inspiră adânc.

Primul gargui ajunse la altitudinea potrivită pentru plutire. Chemă un alt gargui cu un scrâşnet ţiuitor şi împreună se lăsară în picaj spre ea, cu aripile întinse ca nişte umbre întunecate, profilate pe cer.

Irene strigă cât putu de tare:

— ***Granit, fă-te piatră şi stai pe loc!***

Limba funcţiona de fiecare dată foarte bine când poruncea lucrurilor să fie ceea ce erau de la natură sau să facă ce doreau să facă. Piatra *voia* să fie inertă şi solidă. Ordinul ei nu făcu decât să întărească ordinea firească a lucrurilor. Astfel, fu antidotul perfect pentru magia nefirească, cea care susţinea garguii de piatră în zbor.

Garguii înţepeniră în plin avânt, cu aripile îngheţate, şi o ratară. Unul se lovi de pământ, formând un mic crater, iar

celălalt căzu într-o rână şi ară o brazdă lată de-a lungul cărării frumos pietruite, apoi se ciocni de unul dintre pomii lime care o străjuiau. Plouă peste el cu frunze.

Nu avea timp să stea şi să se împăuneze, aşa că fugi.

Apoi, începură urletele. Erau fie câini demonici, fie adolescenţi, dar bănuia că erau cei dintâi. Pliantul îi menţiona şi pe ei. Broşura o ajutase mult când studiase echipamentele de protecţie ale şcolii. Dacă trebuia să revină vreodată, probabil că şi-ar fi putut vinde serviciile de consultant pentru siguranţă. Sub pseudonim, fireşte.

O izbucnire bruscă de lumină roşie îi trimise umbra săltând pe stradă, în faţa ei, şi confirmă teoria câinilor demonici. Da. Se pregătise pentru ei. Pentru magia *organizată* se putea pregăti, chiar dacă nu ştia să o facă. Trebuia doar să-şi păstreze calmul şi *să ajungă la hidrant, înainte să ajungă ei la ea.*

Printre utilităţile sale moderne, şcoala avea apă curentă şi un sistem de prevenire a incendiilor. Ceea ce însemna că existau hidranţi de-a lungul străzii principale. Cel care se afla între ea şi biblioteca şcolii era la vreo cinci metri distanţă.

Trei metri. Auzea labe care dupăiau în urma ei, azvârlind pietrişul în huruitul unui ritm sălbatic. Irene nu privi înapoi.

Un metru şi jumătate. Ceva gâfâi *chiar în spatele ei.*

Se aruncă spre hidrant, un ciot negru, neimpresionant, de metal, de jumătate de metru înălţime. Atunci, o greutate fierbinte o lovi în spate, trântind-o la pământ şi ţintuind-o acolo. Îşi răsuci capul cât să vadă o creatură asemănătoare cu un câine imens, care se ghemuise deasupra ei. Nu o ardea, cel puţin nu încă, însă trupul îi era fierbinte ca un cuptor. Din câte ştia, dacă dorea, putea deveni mult, *mult* mai fierbinte. Ochii lui ardeau ca nişte cărbuni în capul fumegând, iar când deschise gura, dezvelind nişte colţi zimţaţi, saliva la fel de fierbinte se scurse pe ceafa lui Irene. *Haide, încearcă,* părea să spună. *Încearcă numai. Dă-mi un motiv.*

— Hidrant, explodează! strigă Irene.

Dulăul deschise fălcile mai larg, într-un avertisment leneş.

Hidrantul explodă cam la nivelul genunchilor. Fragmente de fier răsucit săriră în toate direcţiile, odată cu primul şuvoi de apă. Irene era indecisă între *Mulţumesc Cerului că sunt la pământ* şi *Asta se întâmplă dacă folosesc vocabular ezitant şi alegeri neinspirate de cuvinte.* O bucată de metal străbătu aerul la câţiva centimetri deasupra nasului ei şi lovi creatura pe care o trimise învârtindu-se în spate, urlând de durere.

Irene avu nevoie de o clipă să-şi revină şi să se ridice în picioare. Apa ar fi trebuit să încetinească câinii demonici şi să le stingă flacăra pentru o vreme, dar nu avea un plan de rezervă. Şi încă trebuia să ajungă în biblioteca şcolii. Cu rochia udă şi cu pantofii complet muraţi, începu să se clatine, apoi să alerge.

Când deschise uşile din bârne ghintuite ale bibliotecii, lumina caldă a felinarelor se revărsă peste ea. *Asta te transformă, într-o ţintă pentru oricine priveşte în direcţia ta,* o avertiză simţul ei de autoconservare. Se împletici în vestibul şi închise uşa grea, dar văzu un singur lacăt imens, fără cheie. Însă nu avea nevoie de cheie.

Se aplecă şi murmură în Limbaj:

— Lacăt al uşii bibliotecii, închide-te!

Zgomotul mecanismelor care se mişcau în poziţie de închidere o mulţumi adânc, mai ales că următorul zgomot, câteva clipe mai târziu, fu izbitura puternică a unui dulău de foc în cealaltă parte a uşii.

— Ce se petrece aici? strigă o voce iritată, din adâncurile bibliotecii.

Irene cercetase locul mai devreme, înarmată cu un pămătuf de praf şi cu nişte ceară de lustruit, pe post de alibi. Chiar în faţă se aflau rafturile de non-ficţiune, pline de cărţi despre orice, de la astrologie la zoroastrianism. Şi la dreapta exista un birou mic, unde se aflau cărţile care aveau nevoie de restaurare. Mai important era că biroul avea o *uşă* pe care o putea folosi ca să iasă de acolo, iar acesta era singurul lucru necesar.

Din spatele ei se auzi din nou o izbitură. Uşa principală se cutremură uşor sub atac, însă rămase neclintită.

Nu se obosi să răspundă vocii pe care o auzise, ci îşi scutură pietricelele de pe rochie, încercând să-şi păstreze calmul. Ambianţa o linişti automat: lumina abundentă a felinarelor, *mirosul* de hârtie şi piele şi faptul că, oriunde privea, vedea numai cărţi, cărţi şi iar cărţi.

O nouă izbitură dinspre uşa exterioară, urmată de voci furioase. Bun, poate nu era cazul să se relaxeze *prea* mult.

Se postă în faţa uşii închise a biroului, inspirând adânc.

— Deschide-te către Bibliotecă! rosti ea, conferind cuvântului „Bibliotecă" întreaga sa valoare, şi simţi cum tatuajul de pe spatele ei se mişcă şi se răsuceşte, în timp ce se stabilea conexiunea.

A urmat un moment perfect normal de conştientizare şi presiune, de parcă un lucru imens şi de neimaginat i-ar fi răsfoit paginile minţii. A durat, ca întotdeauna, puţin prea mult să fie suportabil, dar apoi uşa s-a cutremurat sub atingerea ei şi s-a deschis.

Brusc, zgomote îndepărtate indică faptul că urmăritorii săi reuşiseră să intre. Mai zăbovi o clipă cu părerea de rău că nu avusese timp să mai înşface alte cărţi şi apoi păşi repede înăuntru. Când ivărul se închise în spatele ei, se reataşă lumii pe care o lăsase în urmă. Ori de câte ori l-ar fi deschis ei acum, ar fi dat doar spre biroul căruia îi aparţinuse de la început. Nu o puteau urmări aici.

Se afla în Bibliotecă. Nu în orice bibliotecă, ci în BIBLIOTECĂ.

Rafturi înalte se înălţau de o parte şi de alta, prea înalte şi prea pline de cărţi ca să poată vedea ce se afla dincolo de ele. Spaţiul îngust din faţa ei abia dacă era suficient să îi permită să se strecoare. Pantofii ei lăsară urme umede în praf, iar ea păşi peste trei teancuri de notiţe abandonate, îndreptându-se spre zona luminată din depărtare. Singurele zgomote erau nişte scârţâieli vagi, care veneau de undeva din stânga ei, neregulate şi nesigure, asemenea pendulărilor lente ale unui leagăn pentru copii.

Spaţiul strâmt se deschise brusc într-o încăpere mai

vastă, lambrisată. Privi în jur, dar nu putu să îşi dea seama unde se afla. Cărţile de pe rafturi erau tipărite, iar unele dintre ele arătau mai moderne decât oricare dintre cele disponibile în lumea alternativă pe care tocmai o părăsise – însă asta nu dovedea mai nimic. Masa mare din centru şi scaunele din jurul ei erau acoperite de praf, la fel şi podeaua, iar computerul de pe masă era tăcut.

De tavan atârna o singură lampă, cu un cristal alb arzând strălucitor în centru. În plan îndepărtat, o fereastră arcuită dădea spre o stradă nocturnă, luminată de lămpi cu gaz. Afară, vântul adia printre crengile copacilor, făcându-le să se îndoaie şi să se legene

Oftând uşurată, Irene se aşeză pe un scaun, îşi scutură pietricelele din păr şi scoase cartea furată din buzunarul ascuns. Era uscată. O altă misiune încheiată, deşi fusese obligată să renunţe la acoperire. Şi oferise şcolii o legendă – un gând care o făcu să zâmbească. Îşi imagina băieţii nou-veniţi ascultând povestea nopţii în care Casa Turquine fusese jefuită. Detaliile aveau să fie, cu timpul, tot mai stufoase. Urma să devină, în final, o hoaţă notorie, care se infiltrase sub acoperire, sedusese jumătate dintre profesori şi invocase demoni pentru a o ajuta să fugă.

Gânditoare, privi la cartea pe care o ţinea în mâini. După toate dificultăţile prin care trecuse ca să o dobândească, era curioasă cu privire la marile secrete de necromanţie pe care le-ar fi putut descoperi între paginile ei. Recrutarea unei armate de oameni morţi? Invocarea fantomelor? Cum să-ţi prelungeşti în mod natural viaţa pentru mii de ani?

O deschise chiar la început. Spunea:

> *Teoria mea este că adevărurile cu adevărat măreţe, care se află în spatele vieţii şi morţii, pot fi înţelese cel mai bine ca o parabolă, ca o ficţiune, adică. Mintea omenească nu poate înţelege, nemaivorbind să accepte, niciunul dintre principiile fundamentale care guvernează transmiterea şi întoarcerea sufletelor sau fluxul de energii care pot lega un trup de firul dintre viaţă şi moarte. În*

termeni practici: legile pe care alţii le-au discutat, le-au propus sau chiar le-au afirmat în texte superioare pe această temă, alunecă dincolo de graniţele acelui nivel de înţelegere care ar permite cunoaşterea inerentă, reală, şi manipularea acestor necesităţi.

Prea multe semne de punctuaţie şi fraze nemăsurat de lungi, consideră ea.

Aşadar, am hotărât să îmi descriu munca şi experimentele, precum şi înţelegerea pe care am extras-o din acestea, sub formă de poveste. Cititorii pot pricepe întocmai ce poftesc. Singura mea dorinţă este să explic şi să luminez.

Şi, spera Irene, să amuze. Întoarse pagina.

În dimineaţa zilei de naştere a lui Peredur, corbii veniră la el pentru ultima dată. Se afla de trei săptămâni în casa vrăjitoarelor, iar ele îl învăţaseră multe, însă lipsise prea multă vreme de la Curtea lui Arthur. Primul corb se aplecă şi căpătă formă de femeie. Când lumina zorilor o îmbrăţişă, avea chipul cunoscut: de zgripţuroaică, abia capabilă să poarte armura şi coiful. Dar, când păşea în umbră, devenea tânără şi frumoasă; niciodată nu mai văzuse Peredur un păr atât de negru sau o piele atât de albă ori nişte ochi atât de pătrunzător de blânzi.

— Peredur, spuse ea, în numele Doamnelor din Orkney, îţi cer să mai rămâi aici o zi. Surorile mele şi cu mine am cercetat stelele şi îţi spun că, dacă ne părăseşti acum, vei pieri înainte de vreme, şi încă într-o căutare de om naiv. Dar, dacă mai rămâi o zi, calea ta va fi dreaptă, iar sora ta te va întâlni, înainte ca toate să se încheie.

— Nu am nicio soră, răspunse Peredur.

— Ah, spuse vrăjitoarea-corb, niciuna despre care

să ai cunoştinţă.

Irene închise cartea, nemulţumită. Fireşte că trebuia să i-o trimită mai întâi Coppeliei, pentru inspecţie şi evaluare, dar poate, după aceea, ar fi putut-o obţine iar.

Nu era nimic greşit în curiozitatea cu privire la felul în care se termina o poveste, în fond. Era Bibliotecară – făcea parte din fişa postului. Şi nu dorea să dobândească marile secrete ale necromanţiei şi nici vreo altă cunoştinţă despre magie. Îşi dorea doar ceea ce-şi dorise mereu: o carte bună de citit. Partea în care era fugărită de dulăi de foc şi făcea lucruri să explodeze era nesemnificativă pentru slujbă. Obţinerea cărţilor era ceea ce conta *cu adevărat* pentru ea.

Aceea era misiunea Bibliotecii, cel puţin din câte fusese învăţată. Nu era vorba despre o misiune înălţătoare, de a salva lumi, de exemplu. Era vorba despre găsirea operelor unice de ficţiune şi despre depozitarea lor într-un loc atemporal şi în afara spaţiului. Poate că unii ar fi crezut că era o manieră inutilă de a-ţi petrece eternitatea, însă Irene era mulţumită de alegerea ei. Oricine îndrăgea poveştile de calitate ar fi înţeles-o.

Mai existau şi zvonuri care spuneau că Biblioteca avea, de fapt, un scop mai profund. Dar zvonurile veneau şi plecau, iar ea avea misiuni de încheiat. Răspunsurile mai puteau aştepta. Avea timp.

2

Irene se concentră la ceea ce urma. Cu cât preda cartea mai repede şi completa un raport, cu atât mai curând se putea spăla şi usca, iar apoi se putea apuca de citit o carte care o interesa. În plus, se putea aştepta la câteva săptămâni libere pentru propriile proiecte, la care se gândea cu jind, dacă era să fie sinceră.

Computerul din faţa ei bâzâi, trezindu-se la viaţă, când apăsă butonul de pornire. Şterse ecranul cu mâneca şi suflă praful de pe tastatură. Era regretabil că nimeni nu putea controla punctele de reintrare ale pasajelor forţate înapoi spre Bibliotecă din lumile alternative. Tot ce se ştia era că ajungeai înapoi în Bibliotecă, deşi circulau şi poveşti de groază despre oameni care-şi petrecuseră ani buni căutându-şi drumul înapoi din nişte catacombe în care erau păstrate informaţii străvechi.

Pe ecran apăru emblema Bibliotecii: o carte închisă, cu ferestre pentru autentificare şi parolă. Tastă rapid, apăsă „Enter", iar cartea se deschise lent. Paginile se dădură la o parte, ajungând la Inbox.

Cel puţin, nimeni nu reuşise încă să-şi dea seama cum să spameze sistemul informatic al Bibliotecii.

Deschise o hartă locală. Aceasta scânteie pe ecran, sub forma unei diagrame tridimensionale, iar o săgeată roşie arătă spre camera în care se afla. Nu era mult prea departe: doar la câteva ore de mers de Sediul Central. Uşurată, trimise repede un e-mail către Coppelia, supraveghetoarea ei directă şi mentorul ei.

> *Aici Irene. Am recuperat materialul cerut. Solicit o întâlnire pentru livrare. Mă aflu în sala 254 Literatură latino-americană, secolul 20, cam la două ore şi jumătate de Biroul tău.*

Sunetul trimiterii e-mailului întrerupse tăcerea din încăpere.

Era păcat că telefoanele mobile, wi-fi-ul sau orice alte tehnologii asemănătoare nu funcţionau în interiorul Bibliotecii. Orice tip de transmisiune care nu se baza pe legături strict fizice fie nu funcţiona deloc, fie mergea cu hopuri, fie emitea paraziţi pe tonuri acute. Se făcuseră şi se făceau mai departe cercetări şi, presupunea Irene, aveau să se mai facă şi peste o sută de ani. Nu doar tehnologia funcţiona prost. Formele magice de comunicare erau şi ele inutile, iar efectele secundare aveau tendinţa să fie şi mai dureroase. Sau aşa auzise, nu c-ar fi încercat. Îi plăcea să-şi ştie creierul în interiorul craniului, acolo unde îi era locul.

În timp ce aştepta un răspuns, îşi citi corespondenţa. Lucruri obişnuite: solicitări în masă de cărţi sau subiecte de cercetare, comparaţii între mostre de pornografie victoriană în lumi victoriene alternative, cineva care-şi lăuda noua teză privind abuzul de stimulente şi poezia asociativă. Şterse o rugăminte miorlăită dintr-o scrisoare care căuta sugestii despre îmbunătăţirea folosirii penicilinei în lumile alternative ale Evului Mediu întunecat. Dar marcă un număr de actualizări lingvistice, pe care dorea să le citească mai târziu.

Singurul e-mail personal din întreaga colecţie era de la mama ei. O notă grăbită, la fel de scurtă ca e-mailul lui Irene către Supraveghetoarea sa, care o informa pe Irene că ea şi tatăl ei aveau să fie în G-337 Alternativ pentru următoarele câteva luni. Erau în Rusia, căutând icoane şi partituri psalmice. Spera că Irene era bine şi se distra, şi întreba, într-o doară, ce i-ar fi plăcut să primească de ziua ei.

Ca de obicei, mesajul nu era semnat. Se presupunea că Irene avea să citească numele din adresa de e-mail şi să nu întrebe altceva.

Îşi sprijini bărbia în palme şi se uită la ecran. Nu îşi mai văzuse părinţii de câţiva ani. Biblioteca îi ţinea pe toţi ocupaţi şi, să fie sinceră, nu prea ştia ce să le spună în ultima vreme. Putea mereu aduce vorba despre muncă, dar dincolo de asta se afla un câmp minat de interacţiune

socială. Părinţii ei, probabil, voiau să se retragă în Bibliotecă, peste câţiva ani, şi spera ca până atunci să găsească o cale să îşi creeze ocazii de conversaţie politicoasă cu ei. Lucrurile fuseseră mult mai uşoare când era mai tânără.

Mi-ar plăcea nişte ambră,

răspunse ea la e-mail. I se părea suficient de sigur.

Actualizările lingvistice erau cum se aşteptase, ţinând cont de cele trei luni de absenţă. Nimic nou în gramatică, dar cuvinte noi în vocabular – majoritatea specifice lumilor şi referindu-se la concepte sau elemente care nu mai ajunseseră la Bibliotecă înainte. Câteva redefiniri adjectivale. O colecţie de adverbe din domeniul somnului.

Irene le scană cât de repede putu. Problema cu o limbă în continuă evoluţie, care putea fi utilizată pentru a exprima lucrurile precis era... evolutivă. Cu cât mai multe aduceau agenţii precum Irene la Bibliotecă, cu atât limba se schimba. Se întrebă, posomorâtă, dacă trofeul dobândit de ea recent avea să inspire un cuvânt nou sau două, sau doar să schimbe unul vechi. Poate că urma să ajute la definirea unei anumite nuanţe de negru.

Totuşi, existau compensaţii. Cum era să poţi da Ordine lumii din jurul tău. Dar, când se angajase pentru eternitate, nu se aşteptase să îşi petreacă majoritatea timpului revizuind liste de vocabular.

Computerul se făcu din nou auzit. Era răspunsul Coppeliei şi ajunsese surprinzător de repede. Irene îl deschise şi clipi, văzând lungimea mesajului.

Draga mea Irene,

Ce plăcere să te revăd! Deşi, fireşte, când spun „revăd”, mă refer la a şti că ai ajuns la Bibliotecă. Au trecut deja câteva săptămâni şi nu vei crede cât de bucuroasă sunt să te ştiu ajunsă înapoi...

Irene se încruntă. Arăta a discurs pregătit dinainte. Avea un sentiment neplăcut în privinţa lui.

...şi aş avea o misiune pentru tine.

Asta era.

Munca ta frecventă în lumile alternative te-a făcut să rămâi în urmă la curriculumul necesar de mentor al noilor elevi, dar, din fericire, am găsit o soluţie.

Irene pufni. Coppelia o asigurase că totul se va rezolva, dar dăduse impresia de a reuşi să deturneze atenţia şi să fenteze, şi nu să compenseze ulterior prin vreo îndatorire neplăcută.

Se întâmplă...

Era complet pierdută.

...să avem un nou recrut, pregătit pentru prima sa misiune pe teren, şi, fireşte, m-am gândit că ai fi persoana ideală pentru a-i fi mentor! Vei putea să-i oferi beneficiile experienţei tale şi, în acelaşi timp, să primeşti nişte credite la dosar fiindcă te-ai ocupat de el.

Să se ocupe de el? Ce era, o bombă amorsată? Se cam săturase de elevi în ultimele săptămâni.

E o misiune foarte scurtă şi nu ar trebui să-ţi ia mai mult de câteva zile, poate o săptămână. Ar trebui să lucraţi lângă un punct de ieşire fix spre lumea desemnată, aşa că, dacă sunt probleme sau întârzieri, îmi poţi trimite un raport.

Suna, se gândi Irene, de parcă Coppelia chiar îşi dorea să-şi acopere spatele în privinţa respectivă.

Dragă Irene, am o încredere neţărmurită în tine. Ştiu că mă pot baza pe tine să te ridici la tradiţiile şi aşteptările Bibliotecii, oferind un exemplu valoros acestui nou recrut.

Suna şi de parcă Supraveghetoarea sa ar fi citit prea multe broşuri de recrutare şi coduri de bune practici proaste, în ultima vreme.

L-am autorizat pe Kai (aşa se numeşte) să ia un transport rapid spre unde te afli, aşa că îl poţi aştepta din clipă în clipă.

Irene se opri, ascultând cu nervozitate. Dacă era aşa, atunci lui Kai i se permisese să folosească una dintre cele mai restricţionate metode de transport din întreaga Bibliotecă. Coppelia fie că nu voia să stea la discuţii, ci doar să o dea la o parte şi să o trimită în misiune, fie că acea misiune era ceva urgent, fie că exista ceva atât de dubios la Kai, încât nu trebuia văzut în public. Poate că nu se descurca la navigarea normală prin Bibliotecă – o veste proastă în sine… şi tocmai folosise prea multe propoziţii introduse prin „fie”, ceea ce era o dovadă de gramatică proastă. Detesta gramatica proastă.

Are toate detaliile misiunii.

Asta era foarte rău. Coppelia putea să nu fie pregătită să scrie totul într-un e-mail. Irene adulmeca o treabă politică şi nu dorea deloc să fie implicată în asta. Crezuse mereu că Supraveghetoarea ei era mai rezonabilă, mai orientată spre cercetare şi machiavelică doar ocazional, nu genul care i-ar fi pus în braţe o misiune de nescris, un recrut fără experienţă şi un zvâc rapid spre cel mai apropiat punct de Traversare.

Lasă ultimul material adus la cel mai apropiat

Birou, etichetează-l cu numele meu, iar eu mă voi ocupa de procesarea lui.

Măcar atât…

De pe coridorul de afară se auzi o pală bruscă de vânt şi o bufnitură. Îi aminti de un tub pneumatic sub presiune, care livra nişte hârtii.

Urmară o pauză şi o bătaie la o uşă din apropiere.

— Intră! spuse Irene, întorcându-şi scaunul în acea direcţie.

Uşa se deschise, făcând loc unui tânăr.

— Tu trebuie să fii Kai, spuse Irene, ridicându-se. Haide înăuntru!

Poseda acel tip de frumuseţe care îl transformă, imediat, dintr-un posibil subiect de interes romantic într-o imposibilitate absolută. Nimeni nu îşi petrecea timpul cu oameni care arătau aşa, scoşi dintre paginile lucioase ale revistelor. Pielea lui era atât de palidă, încât îi vedea vinişoarele albăstrui de la încheieturi şi din zona gâtului, iar părul lui era de un negru care părea aproape albastru oţelit, în lumina difuză, împletit în jos, pe ceafă. Sprâncenele lui aveau aceeaşi nuanţă, iar pometţii săi ar fi putut tăia diamante – nemaivorbind de brânză. Purta o jachetă din piele neagră, uzată, şi blugi care nu-i atenuau deloc frumuseţea uluitoare, iar tricoul lui alb nu era doar perfect spălat, ci şi călcat şi apretat.

— Da, spuse el. Chiar sunt. Tu eşti Irene, nu?

Până şi vocea lui merita admiratori: era joasă, precisă şi răguşită. Alegerea firească a cuvintelor părea mai degrabă datorată afectării decât lipsei de preocupare.

— Sunt, recunoscu Irene. Şi tu eşti noul meu recrut.

— Da, spuse el păşind în încăpere şi lăsând uşa să se închidă în urma lui. Şi plec, în sfârşit, din locul ăsta, adăugă apoi.

— Văd. Te rog să stai jos. Nu am terminat încă de citit e-mailul Coppeliei.

Clipi spre ea, apoi străbătu cu paşi mari încăperea şi se aruncă în cel mai apropiat scaun, ridicând un nor sufocant

de praf.

> *Ocupă-te de lucruri frumos şi eficient şi te poţi aştepta la timp liber pentru cercetări personale, când termini. Îmi pare rău că trebuie să te trimit înapoi atât de repede, dar este imperios, draga mea Irene, şi trebuie să ne descurcăm cu toţii cu resursele disponibile.*
>
> *Cu afecţiune,*
>
> *Coppelia*

Irene se sprijini de spătar şi se încruntă la ecran. Nu era adepta teoriei conspiraţiei, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi putut scrie volume întregi doar pe baza ultimului paragraf.

— Coppelia îmi spune că ai toate detaliile despre misiune, spuse ea, peste umăr.

— Mda. *Madame* Coppelia – accentuă el titlul – mi-a dat chestiile. Nu mi s-a părut cine ştie ce.

Irene se întoarse spre el.

— Dacă nu te deranjează, spuse, întinzând palma.

Kai vârî mâna în jachetă şi scoase un plic albastru, subţire, pe care i-l dădu încet, transformând gestul într-unul politicos dintr-unul de simplu transfer.

— Poftim… şefa? *Madame* Căpitane?

— „Irene” e suficient, spuse ea.

Ezită pentru o clipă, dorindu-şi să fi avut un cuţitaş pentru corespondenţă, dar nu era niciunul la îndemână şi nu voia să-i arate lui Kai unde-şi ţinea lama ascunsă. Riscând să pară lipsită de maniere, rupse plicul şi scoase o bucată de hârtie.

Kai nu se apleacă în faţă să tragă cu ochiul, dar înclină capul, curios.

— Obiectiv, citi Irene cu voce tare, politicoasă. Manuscris original Grimm, volumul 1, 1812, în prezent la Londra, paralela B-395, cea mai apropiată Traversare în interiorul British Library, localizată la British Museum. Mai multe detalii disponibile la Bibliotecarul local.

— Grimm?

— Basme, cred. Irene lovi cu degetul marginea hârtiei. Nu e un domeniu familiar. Nu sunt sigură de ce am fost eu… noi trimişi în misiunea asta. Doar dacă nu ai tu experienţă?

Kai clătină din cap.

— Nu mă prea pricep la treburi europene. Nici măcar nu ştiu în ce lume alternativă se află. Crezi că este ceva unic în acea lume?

Era o întrebare rezonabilă. Existau trei motive de bază pentru care Bibliotecarii erau trimişi în lumi alternative, spre a găsi anumite cărţi: ori era vorba despre o carte importantă pentru un Bibliotecar senior, ori ar fi putut avea efecte asupra Limbii, ori era o carte specială şi unică în acea lume. În acest caz, intrarea în proprietatea Bibliotecii a cărţii ar fi întărit legăturile sale cu lumea din care provenea cartea. (Irene nu era sigură în care dintre cele trei categorii se încadra ultima ei achiziţie, deşi suspecta că era vorba despre „efecte asupra Limbii”. Probabil că, la un moment dat, ar trebui să afle.)

Dacă acest manuscris Grimm era genul de carte care apărea în lumi alternative multiple, atunci nu ar fi fost necesară o misiune specială alocată de Coppelia. Când Bibliotecarii deveneau seniori, nu mai erau interesaţi decât de rarităţi. O carte obişnuită, care exista în mai multe lumi, ar fi apărut pur şi simplu pe lista de cumpărături a cuiva, probabil alături de opera completă a lui Nick Carter, colecţia de cazuri a Judecătorului Dee, precum şi biografiile integrale, adevărate sau nu, ale Părintelui Ioan[1]. Întrebarea privind *motivul* pentru care unele cărţi erau unice şi apăreau doar în anumite lumi rămăsese încă fără răspuns, iar Irene spera ca, într-o bună zi, să găsească unul. Poate când avea să devină ea însăşi Bibliotecar senior. Peste zeci de ani, poate chiar secole.

În orice caz, nu avea rost să stea pe gânduri. Irene încercă să-şi formuleze răspunsul pentru a-l face util, în loc să-l blocheze pe Kai în primele zece minute de când se

[1] Personaj fictiv despre care se credea, în Europa sec. XII-XVII, că ar fi conducătorul unui regat creştin aflat undeva în Orient (n.tr.).

cunoscuseră.

— Ar fi cel mai bine să aflăm ce ştie Bibliotecarul local, când ajungem la destinaţia alternativă. Dacă nu ne-a spus Coppelia despre ce e vorba…

Kai ridică din umeri.

— Atâta timp cât plec de aici, nu mă plâng.

— De când eşti aici? întrebă Irene, curioasă.

— De cinci ani, spuse el, iar tonul vocii i se reglase spre o politeţe grijulie, asemenea pietrelor tocite de apa mării. Ştiu că aceasta este politica: să ţii oamenii aici până când au studiat principiile de bază şi să te asiguri că nu o iau la sănătoasa, dar e totuşi vorba de cinci ani nenorociţi!

— Îmi pare rău, spuse Irene sec, în timp ce scria rapid un răspuns la e-mailul Coppeliei.

— Îţi pare rău?

— Da. Eu m-am născut să fac treaba asta, fiindcă părinţii mei sunt ambii Bibliotecari. Asta a uşurat, probabil, lucrurile. Am ştiut mereu ce mă aşteaptă.

Era adevărat, lucrurile fuseseră mai uşoare pentru ea. Ştiuse întotdeauna pentru ce era educată. Anii petrecuţi în Bibliotecă erau alternaţi cu cei din alte lumi şi întreaga procedură fusese însoţită de studiu, practică, eforturi şi rafturi interminabile de cărţi.

— Ah!

— Nu cred că aşteptarea a fost tocmai… amuzantă.

— Amuzantă, pufni el. Deloc! A fost interesantă, dar nu amuzantă.

— Ţi-a plăcut Coppelia? întrebă Irene trimiţând e-mailul, apoi se delogă frumos.

— Am studiat cu ea doar în ultimele câteva luni.

— Ea este una dintre cele mai…

Irene se opri, gândindu-se ce cuvinte să folosească astfel încât să nu intre în bucluc ulterior, dacă acestea erau reproduse. Îi plăcea Coppelia, dar cuvinte precum „machiavelică”, „lipsită de principii în mod eficient” şi „cu inima de gheaţă” nu se prea potriveau în orice conversaţie.

— Ah, mi-a plăcut de ea, spuse Kai repede, iar Irene se întoarse să îl privească, surprinsă de căldura din vocea lui.

E o femeie puternică. Foarte organizată. O personalitate impunătoare. Mamei… i-ar fi plăcut. Dacă, ştii tu… Nu acceptă niciodată aici oameni cu rude apropiate în viaţă.

— Nu, fu de acord Irene. Aşa spune regulamentul. Nu ar fi corect faţă de ei.

— Şi, ăăă… o privi pe sub genele lui lungi. Ce spui de zvonurile acelea, cum că uneori se asigură că nu există rude apropiate în viaţă? Sau orice rude în viaţă?

Irene înghiţi. Se aplecă să închidă computerul, sperând că îşi ascunsese astfel gestul nervos.

— Mereu există zvonuri.

— Sunt adevărate?

Uneori, cred că da. Nu era naivă. Ştia că Biblioteca nu îşi respecta întotdeauna propriile reguli.

— Nu ne-ar ajuta pe niciunul să îţi spun că da, zise ea, sec.

— Ah, făcu el, apoi se sprijini din nou de spătar.

— Eşti aici de cinci ani. Ce te aşteptai să spun?

— Mă cam aşteptam să-mi serveşti replica oficială, răspunse el privind-o cu mai mult interes, acum. Nu credeam că ai putea sugera că pot fi adevărate.

Ochii lui sclipeau în lumina difuză.

— Nu am insinuat asta, spuse ea, repede, apoi strecură hârtia înapoi în plic şi îl puse în buzunarul rochiei. Iată prima mea sugestie, în calitate de mentor al tău, Kai. Biblioteca funcţionează pe baza teoriei conspiraţiei. Nu recunoaşte nimic, neagă totul, apoi află ce se petrece şi publică o lucrare pe tema respectivă. Nu te pot împiedica să faci asta.

Îşi înclină capul.

— Dar ar putea oricând să scape de lucrare.

— Să scape de lucrare? întrebă Irene râzând. Kai, aici suntem la Bibliotecă. Nu aruncăm niciodată nimic.

El ridică din umeri, renunţând în mod clar la anchetă.

— Fie. Dacă nu vrei să iei lucrurile în serios, nu insist. Plecăm?

— Desigur, spuse Irene, ridicându-se. Te rog să mă urmezi. Mai putem discuta pe drum.

Dură o jumătate de oră înainte ca el să reînceapă să vorbească, în afară de nişte mormăieli de încuviinţare sau de negare. Ea îl conduse pe o scară în spirală, cu trepte din lemn de stejar întunecat şi balustrade de fier negru. Era prea strâmtă pentru amândoi, aşa că el mergea la câţiva paşi în urma ei. Ferestre înguste, scobite în zidurile groase, contemplau o mare de acoperişuri. Câte o antenă răzleaţă de televiziune se ridica dintre edificiile clasice din cărămidă şi cupolele false, în stil oriental.

— Pot să te întreb câte ceva? întrebă Kai, într-un târziu.

— Fireşte.

Irene ajunse la capătul de jos al scării şi se dădu la o parte, lăsându-l să i se alăture. Coridorul larg din faţa lor era plin de uşi, de o parte şi de alta, unele mai bine lustruite şi şterse de praf decât altele. Lumina felinarelor scânteia pe balamalele lor de alamă.

— Dacă mergem pe jos spre punctul de ieşire, nu ne va lua cam mult?

— Corect, zise Irene. Se află în B-395, îţi aminteşti?

— Fireşte, spuse el uitându-se la ea de sus. Era cu câţiva centimetri buni mai înalt decât ea, deci era în regulă să o privească cu condescendenţă.

— Bun, făcu ea, pornind pe coridor. M-am uitat pe hartă înainte să ajungi tu, iar cel mai apropiat punct de acces în Aripa B este pe aici, şi apoi urcând încă două etaje. Putem verifica un terminal când ajungem acolo şi găsi cel mai rapid drum spre 395. Să sperăm că nu se află la mai mult de o zi de unde suntem noi.

— O zi… Nu am putea folosi un transport rapid ca să ajungem?

— Mă tem că nu. Nu dispun de autoritatea de a solicita aşa ceva, spuse Irene, dar nu se putu abţine să nu mediteze la cât de simple ar fi fost lucrurile dacă ar fi putut. Trebuie să fii la nivelul Coppeliei ca să le comanzi.

— Ah!

Merseră în tăcere, însă doar câţiva paşi.

— Bine, reluă Kai. Ce ştii despre B-395?

— Păi, evident, este o lume alternativă dominată de

magie.

— Fiindcă este o lume B sau Beta, nu?

— Da. Din ce fel de lume eşti tu, apropo?

— Ah, dintr-o lume Gamma. Acolo aveam şi tehnologie, şi magie. Tehnologie la nivel înalt, magie la nivel mediu. Aveau probleme să le facă să funcţioneze împreună – oricine avea prea mult material de cyborg în el nu putea folosi magia.

— Hm, spuse Irene, pe un ton neutru. Presupun că tu nu ai nicio îmbunătăţire de ordin tehnologic.

— Nu. E un lucru bun. Mi-au spus că n-ar fi funcţionat aici.

— Nu tocmai, răspunse Irene. Doar că niciun dispozitiv alimentat cu energie nu poate intra sau ieşi din Bibliotecă, funcţionând. Dispozitivele merg foarte bine dacă le poţi închide cât timp traversezi, şi apoi redeschide odată ajuns…

Kai clătină din cap.

— Nu e stilul meu. Care e folosul, dacă ar trebui să-l tot pornesc şi opresc? Nu-mi prea plăcea nici magia. Eram mai interesat de lucrurile reale, ca artele marţiale, luptele fizice – chestii de-astea.

— Cum de ai fost ales pentru Bibliotecă? întrebă ea.

— Păi, toată lumea făcea cercetare folosind unelte online în lumea mea. Dar, uneori, primeam misiuni de căutare a unor cărţi vechi pentru un cercetător. Unele erau, ştii tu, ilegale, şi la modul cel mai serios… Aşa că am început să-i scotocesc trecutul, crezând că poate aflu lucruri interesante. Şi cred c-am căutat prea asiduu, fiindcă m-am trezit cu o vizită a unor oameni foarte duri, care mi-au spus că trebuia să vin şi să lucrez pentru ei.

— Sau?

Kai o privi glacial.

— „Sau” ar fi fost o veste foarte proastă pentru mine.

Irene tăcu tot timpul pe care-l petrecură trecând pe lângă câteva uşi, apoi spuse:

— Deci, eşti aici. Eşti nefericit?

— Nu chiar, spuse el, surprinzând-o. Dacă intri în joc, îţi

asumi un risc. A fost o ofertă mai bună decât multe altele, nu? Unul dintre cei care mi-au predat aici, Maestrul Grimaldi, a spus că, dacă aş fi avut familie, nu mi-ar fi făcut oferta. M-ar fi avertizat doar în alt fel. Aşa că nu mă pot plânge.

— Atunci, de ce te plângi?

— Cinci ani! exclamă el, apoi făcură colţul. Au trecut cinci ani nenorociţi de când studiez aici. Ştiu despre treaba cu continuitatea. Ar fi cinci ani de când am renunţat la propria lume. Toţi tipii cu care-mi petreceam timpul s-or fi mutat sau or fi murit. Era genul acela de loc. Mai era şi o fată. Probabil are un nou iubit. Tendinţe noi, stiluri noi. Tehnologie şi magie noi. Poate nişte ţări s-au aruncat singure în aer. Şi eu nu am fost acolo să văd. Cum să o mai pot numi lumea *mea,* dacă îmi lipsesc părţi din ea?

— Nu poţi, răspunse Irene.

— Cum te descurci?

Irene gesticulă spre coridor.

— Asta *este* lumea mea.

— Serios?

Mâna lui Irene se încordă pe carte.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că părinţii mei sunt amândoi Bibliotecari? Nu m-am născut în Bibliotecă, dar aşa mă simt. M-au adus aici când eram încă bebeluş. Mă luau cu ei în misiuni. Mama spune că am fost cel mai bun detaliu de recuzită. Tata îmi spunea o poveste la culcare despre cum au strecurat un manuscris în geantă, printre scutecele mele.

Irene zâmbi uşor, amintindu-şi.

— Ei, nu mai spune! spuse Kai oprindu-se. Fii *serioasă!*

Irene clipi.

— Sunt. Îi ceream să-mi spună aceeaşi poveste în fiecare seară.

— Te luau în misiuni cu ei?

— A, nu!

Irene îşi dădu seama ce îl deranja.

— Nu în misiuni *periculoase,* ci în cele sigure, unde puteam fi de folos. Mă lăsau acasă când era primejdios.

Apoi, mai târziu, când am avut nevoie de educaţie adecvată şi de aclimatizare socială, m-au trimis la internat. Singura problemă era că trebuia să fiu atentă cât timp de vacanţă îmi petreceam la Bibliotecă, altfel aş fi fost în asincron cu lumea în care mergeam la şcoală. S-a discutat despre mutarea mea între lumi, la şcoli diferite, ca să îmi pot petrece nişte ani la Bibliotecă între ele, însă nu am considerat că ar putea funcţiona.

Irene fusese atât de mândră fiindcă i se permisese să fie inclusă în conversaţie şi o trataseră ca pe un adult, cerându-i opinia.

— Şi ai avut… prieteni la internat, nu?

Kai puse întrebarea cu reticenţă, de parcă i-ar fi putut da o palmă, ca răspuns.

— Fireşte.

— Mai ţii legătura cu ei?

— Factorul timp este împotrivă, zise Irene ridicând din umeri. Cu cantitatea de timp pe care a trebuit să o petrec studiind la Bibliotecă, sau în alte lumi, a fost dificil… Am rămas în contact cu unii dintre ei, pentru o vreme. Am scris, de câte ori am putut, dar, în final, nu a funcţionat. Eram la o şcoală din Elveţia. Un loc bun. Se pricepeau de minune la limbi străine.

Mai făcură un colţ. În faţa lor, coridorul se îngusta brusc şi continua în rampă. Podeaua, pereţii şi tavanul erau făcute din aceleaşi scânduri care scârţâiau, uzate şi vechi. Ferestrele de pe peretele din stânga dădeau într-o stradă pustie, luminată de torţe pâlpâitoare, unde nişte urme noroioase de roţi marcau traficul, însă nu era nici picior de trecător.

— Tot înainte? întrebă Kai.

Irene încuviinţă. Podeaua scârţâi sub picioarele lor când începură să urce.

— Parcă ar fi un pod, spuse Kai.

— Pasajele dintre aripile Bibliotecii sunt întotdeauna puţin ciudate. Am trecut o dată prin unul în care a fost nevoie să mă târăsc.

— Cum reuşesc să mute cărţile pe acolo?

— De obicei, nu fac asta. Reuşesc să le transporte altfel. Dar era util, dacă te grăbeai.

El arătă cu degetul mare în sus, spre fereastră.

— *Tu* ai văzut vreodată pe cineva acolo, afară?

— Nu. Nimeni nu a văzut.

Pasajul se echilibră, apoi începu din nou să se încline.

— Acum, dacă am putea găsi o traversare care să ne ducă acolo, ar fi interesant.

— Aşa este. Era unul dintre subiectele preferate de discuţie între studenţi.

Kai oftă.

Irene cercetă în jur şi văzu ceea ce dorea, spre stânga.

— O clipă, spuse ea, arătând spre o nişă din perete. Doar să-i las cartea asta Coppeliei.

Kai încuviinţă şi se ghemui lângă perete, lăsând-o pe Irene să ia un plic din teancul de lângă nişă şi să strecoare cartea în ea. Se aplecă puţin, într-adevăr, cât ea scrijeli numele Coppeliei pe plic, suficient cât să vadă titlul cărţii, iar ochii lui se îngustară de curiozitate.

— Ai putea să i-o duci personal, sugeră el. Să îi spui că voiai să te asiguri că ajunge la ea şi să o întrebi mai multe despre misiunea noastră, cât discuţi cu ea.

Irene lăsă plicul să cadă în nişă şi ridică o sprânceană spre el.

— Da, şi aş putea să trec drept o caraghioasă neştiutoare, care nu poate citi un ordin, nemaivorbind să îl urmeze. Cineva care nu merită niciun fel de misiune, dacă ar alerga înapoi la ea pentru mai multe amănunte, când mi-a oferit tot ce aveam nevoie.

— A! oftă Kai. Bine, atunci.

— Crezi că nu am auzit discursul ăsta de la ea?

— Ştiu că eu l-am auzit. Nu eram sigur dacă şi tu.

— Ba da, spuse ea şi zâmbi scurt, înainte să reia mersul. Dar bună încercare. Deci, 395. Coridorul coti şi intrară într-o încăpere care cuprindea două terminale, pe o masă de ceramică strălucitoare. Unul era folosit de un tânăr, care nu se obosi să ridice privirea, ci rămase concentrat asupra ecranului. Costumul lui maro era uzat la coate şi în

genunchi, iar încheieturile osoase îi erau încadrate de manşete de dantelă. Era, probabil, ceva obişnuit în lumea alternativă din care venea sau în care urma să plece. Şi era totuşi într-o stare mai bună decât rochia cenuşie, zdrenţuită, pe care o purta Irene.

— Uite, spuse Irene, aşezându-se în faţa celuilalt terminal. Permite-mi un moment şi voi găsi cea mai bună cale de a ajunge la punctul de traversare pentru această misiune.

Şi pentru a afla tot ce pot despre lumea respectivă, adăugă ea, doar pentru sine. Fusese prea zăpăcită de sosirea lui Kai ca să facă genul de cercetare pe care o dedica, de obicei, unei misiuni. De asemenea, chiar dacă erau puşi la curent de Bibliotecarul Rezident, avea să fie util să aibă o idee despre locul spre care se îndreptau.

Kai privi în jur, remarcând lipsa altor scaune, apoi se lăsă în jos şi se aşeză, cu picioarele încrucişate şi spatele lipit de perete, adoptând un aer de răbdare angelică.

Irene se autentifică repede şi accesă harta. Traversa spre B-395 se afla la o jumătate de oră de mers. Nu era de mirare că îi fusese trimis Kai şi Coppelia nu o chemase pe Irene să se întâlnească. Luă creionul şi carneţelul şi scrijeli câteva indicaţii, înainte de a căuta informaţii despre lumea în sine. Reacţia trebuie să i se fi citit pe chip, întrucât Kai se îndreptă şi se încruntă spre ea.

— Ce este…?

Irene arătă în grabă spre celălalt tânăr şi şopti *Şşş,* ducând un deget la buze într-o manieră cât de evidentă putu.

Kai se uită lung la ea, apoi se relaxă iar, privind în altă parte.

Ea scrise repede câteva informaţii, apoi împături hârtia şi ieşi din cont. Se ridică şi porni spre uşă.

— Haide, Kai! spuse ea, voioasă.

Kai se ridică elegant şi o luă pe urmele ei, cu mâinile în buzunare.

Când ajunseră pe coridor, după o vreme, şi se aflară departe de urechi curioase, ea spuse:

— Îmi cer scuze.

— Ah, nu îţi face griji, răspunse Kai ridicând din umeri.

Băiatul părea fascinat de lambriurile de fag şi de stucaturile de pe tavan.

— Ai dreptate, spuse apoi cu o voce glacială. Nu ar fi trebuit să fac zgomot şi să-i deranjez pe alţii din treabă. Îmi cer scuze fiindcă am încălcat regulile Bibliotecii…

— Uite ce e, spuse Irene, înainte ca el să poată deveni şi mai sarcastic, nu mă înţelege greşit. Nu mă scuz fiindcă respect regulile.

— Păi?

— Nu. Mă scuz pentru că m-am răstit la tine ca să taci, fiindcă nu puteam să discut informaţii strict secrete în timp ce era altă persoană de faţă.

Kai mai făcu nişte paşi.

— Ah, spuse el. Aşa este.

Irene consideră că era reacţia cea mai apropiată de o scuză pe care o putea primi *ea,* pe moment.

— Destinaţia noastră se află în carantină, spuse repede. Este prezentată ca având un nivel ridicat de infestare cu haos.

Ceea ce însemna că factorul de risc era dincolo de normal, se gândi ea cu furie. Unde îi stătuse mintea Coppeliei, când îi trimisese acolo? Dacă o lume cu magie activă era în carantină, asta însemna că fusese coruptă de forţe haotice. Magia sa se înclinase prea departe în direcţia greşită dintre ordine şi dezordine. Aşa cum i se spusese, probabil, lui Kai, haosul care corupea lumile echilibrate era un pericol vechi de când lumea, cu potenţial letal pentru agenţii Bibliotecii. Şi era împotriva tuturor noţiunilor reprezentate de aceasta, în calitate de instituţie care păstra ordinea. Un nivel ridicat de haos însemna că se puteau aştepta să întâlnească creaturi din Fae, Neamul Frumos, creaturi ale haosului şi magiei, care puteau căpăta formă şi pricinui dezordine într-o lume atât de coruptă. Iar asta nu însemna niciodată ceva bun.

— Şi nu există niciun element de echilibru care să încerce să restabilească ordinea?

— Nu. Ori dragonii nu ştiu despre această lume alternativă, ori se ţin la distanţă de ea.

Şi ce nu spusese, în timp ce se străduia să îşi liniştească propriile temeri, era că, fără un element de echilibru, o lume coruptă ar fi putut involua până la haosul primordial. Nimeni nu putea fi sigur unde se afla linia despărţitoare dintre infestarea cu haos şi absorbţia totală. Iar ea nu voia să afle, cu siguranţă.

Kai se încruntă.

— Credeam, adică, aşa ni s-a spus în timpul orientării de bază, că dragonii intervin mereu dacă există un nivel ridicat de haos. Că pot readuce o lume pe linia de plutire. Că, pe măsură ce situaţia se înrăutăţeşte, e tot mai probabil că vor interveni.

— Înregistrările ne spun că nu e nici picior de ei acolo.

Era adevărat, probabil, că dragonilor nu le plăcea haosul, fiind creaturi jurate legilor şi structurii. Irene primise aceleaşi indicaţii precum Kai. Dar asta nu însemna, neapărat, că aveau să intervină oriunde se afla haos. Din experienţa sa personală cu lumile alternative, Irene ajunsese la concluzia că dragonii preferau să îşi aleagă cu mare atenţie bătăliile. Poate că Bibliotecarul din lumea aceea ştie mai multe. Se numeşte Dominic Aubrey. A primit o slujbă de acoperire şi face parte din personalul de la British Museum, unde conduce Departamentul de Manuscrise Clasice.

Îşi înclină capul spre Kai.

— S-a întâmplat ceva?

Kai îşi vârî mâinile mai adânc în buzunare.

— Uite, ştiu că ni se spune nouă, ucenicilor, despre cele mai îngrozitoare scenarii, la orientare, ca să nu încercăm ceva prostesc. Şi probabil că se exagerează lucrurile, însă o lume cu un nivel ridicat de haos şi fără dragoni care să încerce măcar să o stabilizeze… sună puţin cam riscant ca primă misiune pentru mine şi pentru…

— Cineva cu grad inferior, ca mine?

— Tu ai zis-o, mormăi Kai, nu eu.

Irene oftă:

— Dacă mai contează, nici eu nu sunt încântată.

— Deci cât de rău este?

Ea se gândi dacă să îşi treacă mâinile prin păr şi să aibă o criză de isterie, ca apoi să se aşeze şi să nu mai facă nimic timp de câteva ore, chinuindu-se să îşi dea seama care ar fi calea de a evita misiunea.

— Au tehnologie bazată pe abur, deşi exista o notiţă care menţiona „evoluţii inovatoare” recente. Infestarea cu haos capătă forma manifestărilor supranaturale legate de folclor, cu ocazionale aberaţii ştiinţifice.

— Adică?

— Ne putem aştepta la vampiri. Vârcolaci. Creaturi de basm care apar din noapte. Probabil şi tehnologia lor va funcţiona în chip neaşteptat.

— Bine, spuse Kai entuziasmat. Nu sunt probleme cu asta.

— Poftim?

— Vin dintr-o lume Gamma, ai uitat? Sunt obişnuit cu magia. Chiar dacă nu o practicam chiar eu, trebuia să ştim cum să înţelegem sistemul, ca să ne ferim de probleme. Magia pare să implice mereu tabuuri şi interdicţii. Aşa că tot ce trebuie să facem este să ne dăm seama care sunt acestea şi să le evităm, în timp ce ridicăm documentul sau cartea. *No problemo.*

Irene încuviinţă:

— Aşadar, un nivel ridicat de infestare cu haos.

Gândul o îngrijora mai mult decât îl îngrijora pe Kai. Poate fiindcă mai avusese experienţe cu infestări cu haos înainte şi nu îi plăcuseră deloc.

Haosul făcea lumile să se comporte iraţional. Lucruri aflate în afara firii infestau acele lumi, ca rezultat direct. Vampiri, vârcolaci, zâne, mutaţii, supereroi, dispozitive imposibile… Cu unele tipuri de spirite şi magie se putea descurca, dacă se bazau pe reguli şi erau fenomene naturale în lumile lor. Alternativa din care tocmai venise avea o magie foarte bine organizată şi, chiar dacă nu o practicase, măcar avusese *sens.* Spera că putea face faţă şi dragonilor. Din nou, aceştia erau ceva firesc în ordinea

tuturor lumilor conectate, făceau parte din structura acestora şi nu încercau să le destabilizeze cu orice preţ.

Nu avea idee de unde să înceapă lupta cu haosul. Nimeni nu ştia precis cum şi de ce izbucnea haosul într-o lume alternativă – sau poate că acele cunoştinţe erau mai presus de nivelul ei de salariu. Dar nu era niciodată firesc în acea lume şi părea atras de ordine ca să o destabilizeze, modificând tot ce atingea. Crea lucruri care funcţionau pe baza unor principii iraţionale. Nu era bun pentru nicio lume în care pătrundea şi nu era bun nici pentru oamenii din acea lume.

Chiar dacă, e drept, dădea naştere unor opere literare de calitate.

Biblioteca avea un întreg set de carantine pentru infestările cu haos. Dar cea din lumea aceea alternativă era una dintre cele mai dure pe care le văzuse, deşi permitea, totuşi, intrarea. Nu era deloc bucuroasă că lua un ucenic cu ea, indiferent cât de bine credea el că se poate descurca.

— Păcat că madam Coppelia nu ne-a dat mai multe informaţii! observă Kai. Şi nu mă privi aşa! Ne gândim la acelaşi lucru, nu? Spun asta doar ca să nu trebuiască să o faci tu.

Irene aproape că izbucni în râs.

— Bine, spuse ea. Suntem de acord în această privinţă. Şi ştim amândoi că situaţia este urâtă şi că nu ne prea cunoaştem. Aşa că va fi periculos şi neplăcut. Dar dacă reuşim să luăm manuscrisul, sunt sigură că va fi top secret şi vom fi norocoşi dacă se va menţiona ceva despre asta în dosarele noastre, fiindcă totul va fi îngropat în arhive.

— Aminteşte-mi de ce am ales slujba asta, mormăi Kai.

— Erau oameni care te luau în cătarea puştii, corect?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Şi îţi plac cărţile, continuă ea şi îi aruncă o privire lungă.

El îi zâmbi repede, autentic:

— Da. Asta era.

Ieşiră de pe ultimul coridor şi se treziră deasupra unei

săli imense. Ruta lor continua de-a lungul unui pod împletit din fier, cu balustrade frumos decorate, care se arcuiau grandios dintr-o parte în alta, deasupra spaţiilor deschise, încărcate cu cărţi, iar tot felul de scări se răsuceau pe lângă pereţi, întâlnindu-se în diverse puncte.

— Hei! spuse Kai încântat. Am mai fost aici. Erau multe versiuni de „Faust” acolo jos. Arătă spre colţul din dreapta jos al sălii. Comparam versiuni din diverse lumi alternative pentru Maestrul Legis. Era un exerciţiu de pregătire, însă unul din cele bune, ştii?

Irene încuviinţă.

— Ar fi putut fi mai rău. Schalken ne punea să căutăm ilustraţii de mozaicuri cât eram în pregătire. Petreceam prea mult timp cu o lupă şi un scanner, încercând să ne dăm seama dacă existau diferenţe, sau dacă, ăăă – încercă să-şi amintească formularea şi tonul vocii – „există o deviere comprehensibilă, şi totuşi tolerabilă, de la norme, exprimată în lumea aleasă, ţinând cont de variaţiile naturale ale disponibilităţii mineralelor şi culorilor...”.

O rundă de aplauze lente o făcu să se întrerupă. Şi ea, şi Kai întoarseră capetele să privească spre capătul îndepărtat al podului. O femeie într-o robă subţire se sprijinea de balustradă, cu pielea palidă ca gheaţa şi părul ca o pălărie întunecată.

Zâmbi.

Irene nu.

3

— Ţi-a ieşit de minune, spuse femeia. Deloc surprinzător, ţinând cont cât de des a trebuit *tu* să-l asculţi spunând-o, până să repeţi aşa cum trebuie.

— Bradamant! spuse Irene, calmă.

Înregistră, într-un colţ al minţii, că stomacul i se agita şi că i se făcuse rău, însă nu avea de gând să *arate* asta.

— Ce plăcere să te văd! adăugă apoi. Cui îi datorăm prezenţa ta?

— Îţi poţi da seama uşor când se enervează, îi spuse Bradamant lui Kai. Devine foarte corectă.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, răspunse Kai. Presupun că eşti una dintre colegele lui Irene.

Irene era conştientă că el se afla chiar lângă cotul ei, deşi atenţia ei era fixată asupra lui Bradamant.

— Întocmai, drăguţule, spuse Bradamant, îndepărtându-se de balustrade. Sunt aici pentru misiunea care ţi-a fost alocată, Irene. S-au schimbat planurile.

Părul ei întunecat era tăiat drept şi scurt, ca o croială de mătase neagră care-i mângâia pielea.

— Ce? În ultimele zece minute?

— Planurile se schimbă foarte repede, spuse Bradamant fără să clipească. Fii fată bună şi dă-o-ncoa!

— Doar nu te aştepţi să cred asta.

— Ne-ar face viaţa mai uşoară amândurora, drăguţă.

— Ah?

— Da, zâmbi Bradamant. Aş spune că misiunea ar fi încheiată, pentru început.

— Lăsând orice întrebări privindu-mi competenţa sau lipsa ei, spuse calmă Irene, ce aş putea să-i spun Supraveghetoarei mele?

Nu avea de gând să îşi piardă controlul, cu siguranţă nu în faţa unui ucenic, şi nu pentru nivelul acesta de provocare. Dar ştia, din experienţe amare, cât de maliţioasă putea fi Bradamant. Şi mai ştia că exista mereu un motiv politic dedesubt.

Bradamant ridică din umeri. Ţinuta sa făcu valuri.

— Asta, draga mea, este problema ta. Deşi bănuiesc că ai şi un dosar model, te vei confrunta cu câteva decenii de muncă grea ca să-ţi recuperezi orice statut ai fi avut înainte.

— Stai puţin, spuse Kai. Chiar sugerezi să-i cedăm misiunea?

— Ea sugerează asta, răspunse Irene, nu eu.

— Iau şi ucenicul, se oferi Bradamant. Dragul de Kai are un dosar *atât* de bun!

Irene îl auzi pe Kai inspirând surprins.

— Nu va fi necesar, spuse ea. *Eu* nu am niciun motiv să ţi-l pasez, deşi tu ai un istoric *atât* de bun în privinţa ucenicilor.

Bradamant strigă printre dinţi:

— Calomnie!

Fu rândul lui Irene să zâmbească. Bradamant nu avea decât să-i spună „calomnie” cât poftea, însă faptele fuseseră înregistrate. Femeia nu fusese capabilă să păstreze un ucenic pentru mai mult de o misiune şi, de fiecare dată când existase o problemă, ucenicul fusese învinuit. Era vorba despre ghinion dacă se întâmpla o dată sau de două ori, dar devenea un model neplăcut când se întâmpla mereu.

— Nu iese fum fără foc, spuse Irene.

— Tu de unde ştii? Ţii socoteala, nu?

Bradamant părea excesiv de furioasă şi făcu nişte paşi în direcţia lor, ţăcănind tare cu tocurile pe pod.

Irene îi zâmbi, cu o expresie cât se putea de indiferentă.

— De ce aş dori să fac una ca asta?

Cealaltă femeie pufni, revenindu-şi. Îşi studie unghiile de la mâini.

— Înţeleg că ai de gând să faci o prostie, atunci.

— Ia-o cum pofteşti, răspunse Irene. Dar nu îţi cedez misiunea şi nici ucenicul, iar dacă aş fi genul care să ţină şobolani pe post de animale de companie, nu ţi-aş da nici măcar *şobolanul.* Clar?

— Foarte, spuse Bradamant cu răceală.

Îşi aruncă un fald de material peste umeri, cu o mişcare elegantă.

— Să nu te aştepţi să mă port frumos cu tine, când va trebui să repar gafele tale, mai târziu.

— Ah, şopti Irene, n-aş putea să sper asta!

Bradamant se întoarse, fără a mai spune un cuvânt. Paşii ei răsunară pe podul de fier şi dispăru pe coridorul întunecat de dincolo de el. Ţăcănitul tocurilor îşi spori intensitatea pe o podea de lemn, apoi se lăsă tăcerea.

— Ar fi drăguţ să primesc o explicaţie, spuse Kai.

Nu se străduise să şoptească, aşa că vocea sa străbătu cu ecou liniştea.

— Ar fi, aprobă Irene. Se încruntă în direcţia coridorului. Aş vrea să-mi dau seama dacă a fost vorba de politică sau de ceva personal.

— Părea că voi două aveţi un istoric serios.

— Nu ne înţelegem, afirmă Irene, scurt. Nu ne-am înţeles niciodată. Îşi face treaba, dar are o reputaţie. N-ai vrea să lucrezi cu ea. Începu să meargă spre coridor.

— Irene, spuse Kai, şi o surprinse într-un mod nedefinit că fusese strigată pe nume aşa. Înţeleg că nu o placi…

— Nu o plac deloc, îl întrerupse Irene, păstrându-şi mersul calm şi măsurat, cu efort, fără să-şi *permită* să schimbe vorba. Nu aş vrea ca sentimentele mele foarte neplăcute la adresa ei să mă determine să calomniez o persoană care este eficientă, competentă, chiar *admirată* ca Bibliotecar.

Kai fluieră.

— Nu o suporţi.

— Sentimentul este reciproc în aşa măsură încât e *posibil* ca ea să fi înscenat totul dintr-un capriciu, ca să mă supere, continuă Irene. Doar că ar fi fost o succesiune de coincidenţe puţin probabilă ca ea să fi ştiut că mă aflu într-o misiune şi să ajungă să mă intercepteze. Ceea ce îmi miroase a politică. Porni pe coridorul întunecat, cu un pas înaintea lui Kai.

— Cine e Supraveghetorul ei?

— Koşcei.

— Ah! făcu Kai, apoi tăcu vreme de câţiva paşi. El, adăugă după aceea. Ştii, mereu am crezut că a ales un nume cam dramatic, chiar şi pentru locul ăsta.

Irene ridică din umeri, bucuroasă de schimbarea subiectului. Era adevărat că ticăloşii din basmele ruseşti nu reprezentau cea mai evidentă sursă pentru alegerea unui nume. Dar propria ei alegere, „Irene”, nu fusese dictată de logică. Măcar „Nemuritorul”, epitetul de obicei ataşat numelui său, era foarte potrivit pentru un Bibliotecar care ajunsese la vârsta lui.

— Când eram studenţi, unii îşi petreceau ore întregi încercând să aleagă cum îşi vor spune după ce vor fi iniţiaţi. Repetau la infinit „Ce zici de ăsta?” sau „Crezi că Mnemosina sună bine sau e prea evident?” sau „Îmi place Arachne, crezi că merge?”.

Kai pufni în râs.

Înaintară, trecând prin încăperi după încăperi pline de cărţi. Chiar dacă existau căi mai rapide (şi non-liniare) de a circula prin Bibliotecă, Irene ar fi avut nevoie de autorizaţie de la un Bibliotecar senior ca să le folosească. În absenţa acestor scurtături, tot ce puteau face ea şi Kai era să meargă şi să fie atenţi la marcaje. În sfârşit, coridorul se deschise într-o cămăruţă a cărei trăsătură dominantă era poarta ferecată de pe peretele opus. Pereţii erau acoperiţi de rafturi cu cărţi, însă afişe mari acopereau unele secţiuni. Acestea conţineau afirmaţii precum „INFESTARE CU HAOS. INTRARE NUMAI CU PERMISIUNE. PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL ŞI MENŢINEŢI DISTANŢA. LA VOI MĂ REFER”.

Kai îşi puse mâinile în şolduri şi privi afişele.

— Ia zi, spuse el, există oameni pe aici care nu înţeleg o aluzie?

— Tu să-mi spui, răspunse Irene. Ţinând cont de unii oameni pe care probabil i-ai întâlnit în zonă.

Băgă mâna în buzunar şi scoase indicaţiile Coppeliei privind misiunea.

— Înainte să continuăm, spuse Kai mai serios, ce spui despre Koşcei şi Bradamant? Crezi că lucrează pentru el?

Irene se trase de lobul urechii. *E posibil să fim ascultaţi.* Când Kai nu păru să priceapă ideea, trase mai tare.

Sau crezi că...

— Aş prefera să mă gândesc la asta de partea cealaltă, i-o tăie ea.

S-a ales praful de potenţiala pricepere a lui Kai într-ale infracţiunilor de stradă, cât şi de a pricepe o aluzie, se gândi, apoi adăugă:

— Înainte să tragem concluzii, hai să obţinem instrucţiuni de la Bibliotecarul de acolo.

Umerii lui Kai se lăsară.

— Bine, spuse el, sec. Cum spui tu.

Irene îşi propuse să îşi ceară scuze mai târziu – măcar parţial – şi lovi cu instrucţiunile în poartă. Metalul solid rezonă încet, ca un clopot îndepărtat, apoi răsună iar, până când încăperea se umplu de sunete armonioase.

Kai se apropie, aparent dornic să lase la o parte bosumflarea pentru o clipă.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost un fals?

— Nu ar fi sunat nici pe jumătate la fel de plăcut, răspunse Irene.

Vârî instrucţiunile înapoi în buzunar, apoi se întinse să răsucească clanţa. Aceasta se mişcă uşor, iar poarta se deschise, lăsându-i pe ea şi pe Kai să treacă într-o altă încăpere plină de cărţi, casete de sticlă şi lămpi cu gaz care licăreau.

Camera avea acel aer nedefinit al tuturor colecţiilor de muzeu, totodată fascinant şi uitat. Sub protecţii de sticlă se aflau manuscrise, iar foiţa de aur a miniaturilor şi ilustraţiile străluceau în luminile lămpilor. Un singur document era deschis pe un birou din centru, aproape de un carneţel şi un pix cu aspect modern. Tavanul înalt, cu boltă, avea pânze de păianjen la colţuri, iar praful pândea din fisurile lemnului care acoperea pereţii. Lângă intrare se afla o maşinărie, toată numai mecanisme de ceas, sisteme de acţionare şi fire scânteietoare, cu un dispozitiv arătând ca o imprimantă primitivă şi nişte tuburi de aspirare ataşate.

Kai privi în jur.

— Sunăm undeva, sau...?

— Probabil nu e nevoie, spuse Irene.

Închise poarta în urma lor şi o auzi încuindu-se singură. Îmi imaginez că domnul Aubrey a fost deja avertizat. Bibliotecarii care supraveghează Traversările fixe, ca aceasta, nu le lasă nepăzite.

Se auzi un sunet. Câteva tuburi de aspirare de pe dispozitivul mecanic se aprinseră, iar imprimanta începu să se zguduie, scuipând o bandă lungă de hârtie, literă cu literă.

Kai o luă şi o citi.

— Bine aţi venit! Vă rog să vă simţiţi ca acasă, iar eu mă voi alătura vouă...

Imprimanta se opri cu un scrâşnet.

— În scurt timp, sper, spuse Irene.

— Foarte tare! exclamă Kai şi începu să se plimbe de colo colo, privind manuscrisele. Uite, aici se pare că e un original din „Lamia” lui Keats, deşi nu-mi e clar ce caută la Manuscrise clasice...

— Fiindcă sunt în curs de comparare a manuscrisului cu materialele lui Plutarh, spuse Irene.

Uşa de la celălalt capăt al încăperii se deschisese pentru a face loc unui bărbat de vârstă mijlocie, cu ten închis.

— Bună ziua! Sunt Dominic Aubrey. ***Acţiunea de a vă vedea este o plăcere,*** adăugă el, în Limbaj.

— ***Acţiunea de a conversa cu dumneata este o plăcere,*** răspunse Irene. Eu sunt Irene, iar el este Kai. Suntem aici pentru manuscrisul Grimm din 1812.

Era conştientă de încruntarea lui Kai şi îşi amintea, din perioada de preiniţiere, cât de ciudat i se păruse Limbajul. Ascultătorii nepregătiţi îl auzeau în limba lor maternă, dar cu un accent dificil de identificat. Bibliotecarii, fireşte, îl auzeau drept ce era, ceea ce îl făcea o unealtă ideală pentru verificări, parole şi contrasemne. Ca acum.

Dominic Aubrey încuviinţă.

— V-aş invita să luaţi loc, dar nu am decât un scaun. Vă rog să vă sprijiniţi oriunde găsiţi potrivit.

Bărbatul se jucă nervos cu ochelarii, împingându-i înapoi pe nas, apoi îşi scutură haina de praf. Purta veşminte care păreau desprinse din standardul victorian, din cele mai comune perioade. Avea o cămaşă albă, standard, cu guler ţeapăn, şi o redingotă, o vestă şi nişte pantaloni negri. Părul lui drept era prins într-o coadă aranjată, ajungându-i între omoplaţi.

— Situaţia s-a, ăăă, modificat puţin de când am trimis ultimul raport.

Irene se sprijini de marginea biroului, făcând un efort să nu pară că judecă, condamnă sau incriminează. Oricât de mult ar fi simţit că asta dorea.

— Înţeleg. Este, în fond, o lume infestată de haos. Poate ne oferiţi instrucţiunile de la început?

Irene aruncă o privire la Kai, iar acesta încuviinţă.

— Prea bine, spuse Dominic, aşezându-se pe scaun.

Bărbatul îşi încrucişă braţele, apoi se aplecă în faţă.

— Am aflat iniţial despre ediţia princeps din Grimm după moartea lui Edward Bonhomme, când a fost pusă în circulaţie, spuse Dominic. Bonhomme era un latifundiar şi bibliofil local. Deţinea câteva străzi cu maghernițe şi făcea un profit bunicel de pe urma lor, şi îşi investea banii în cărţi. Din nefericire, era cel mai rău soi de colecţionar. Nu invita niciodată pe nimeni acasă, nu permitea nimănui să se uite la cărţile sale, le ţinea pur şi simplu sub cheie şi se bucura de ele. Cunoaşteţi genul?

— A trebuit să vizitez câţiva oameni ca el, fu de acord Irene. Ceva suspect despre moartea lui?

Dominic ridică din umeri.

— A căzut pe scări, şi-a rupt gâtul şi a fost găsit de menajeră în dimineaţa următoare. Avea în jur de optzeci de ani, cumpăra cele mai ieftine lumânări de la piaţă, iar covorul de pe scări era ros. Mulţi oameni s-au căpătuit după moartea lui, dar nimeni nu a părut să fi avut un motiv serios ca să-i facă felul. Poliţia a tratat cazul ca pe un accident şi aşa a şi rămas.

Irene încuviinţă.

— Şi cartea?

— A apărut la o licitaţie după moartea lui Bonhomme, cu altele din colecţia lui. Din banii obţinuţi se instituia o bursă în numele lui la Oxford. O mostră clasică de snobism post-mortem.

Dominic făcu o pauză cât să ofteze, apoi continuă:

— În fine. S-a dus repede vorba, iar licitaţia s-a aprins. A fost cumpărată de lordul Wyndham. Este – era, mai bine zis – mai mult un colecţionar de tinichele scumpe, decât un bibliofil adevărat, dar preţul pe carte şi interesul societăţii au transformat-o în ceva dorit pentru colecţia sa, aşa că a obţinut-o.

— Ai spus că *era.*

Irene sesizase fatalismul din vorbele lui Dominic.

— Da. Desigur. Cineva i-a înfipt un ţăruş acum câteva zile.

— Ţăruş?!

— Era vampir. Au folosit metodele tradiţionale. Un ţăruş înfipt în inimă, tăierea capului, usturoi în gură… deşi, să fiu sincer, să-i lase capul înfipt în balustradă, în faţa casei, unde toţi oaspeţii săi îl puteau vedea, s-ar numi cam exagerat.

— Apoi a dispărut cartea, nu?

— Da, spuse Dominic, cu seninătate. Cum ai ghicit?

Kai ridică o mână.

— Dacă îmi permiteţi… Aici, vampirii sunt consideraţi un lucru firesc în societate?

— Păi, murmură Dominic ridicând un deget. *Să fii* vampir sau vârcolac nu este ilegal, în sine. Să ataci sau să ucizi pe cineva ca urmare a pornirilor vampirice sau lycanice este… Ca de obicei, însă, dacă ai mulţi bani treci peste reguli, iar lordul Wyndham avea mulţi bani.

Irene dădu din cap.

— Deci a fost ucis – cu un ţăruş, mai precis – la o petrecere, şi cineva a furat cartea?

— Intriga se complică, spuse Dominic ridicând din nou degetul. O hoaţă notorie a fost văzută evadând din conac în seara aia. Chiar dacă nu se ştie să fi ucis vreodată pe cineva înainte, pare o coincidenţă cam trasă de păr că se

întâmplase să jefuiască taman casa în care lordul Wyndham fusese ucis.

— A fost văzută, spuneţi?

— Da, a fost o evadare dramatică. A sărit de pe acoperişul casei ca să se prindă de o scară ce atârna de un zeppelin aflat în trecere.

— Stai! Zeppelin?!

— Fac parte din etosul ştiinţific al locului. Zeppeline, raze mortale – care, totuşi, nu funcţionează foarte bine – şi alte instrumente de distrugere. Au şi mutaţii biologice, tehnologie mecanică, spa-uri de întreţinere fizică…

Irene îl privi pe Kai. Avea o expresie care combina un interes ascuţit cu o atenţie admirativă.

— Ţi-am mai spus că nu-mi plac infestările haotice? întrebă ea. Uite de aceea.

— Dar zeppelinele sunt mişto, protestă Kai. Nu puteam folosi aşa ceva în lumea mea alternativă, din cauza poluării, dar cred că sunt super. Să fii acolo sus, pe cer, zgâlţâit de vânturi, să călăreşti curbătura lumii, cu pământurile şi mările sub ochii tăi…

— Să cazi de foarte sus, adăugă Irene.

El îi aruncă o privire.

— Îmi cer scuze, îi spuse ea repede lui Dominic. Vă rog să continuaţi şi să ne spuneţi despre hoaţă.

— I se spune Belphegor, zise Dominic, care părea mai degrabă amuzat decât iritat de întreruperile lor. E foarte depravată. Se pare că poartă un costum mulat din piele neagră şi o mască aurie.

— Detalii despre mască?

— Cred că oamenii sunt prea ocupaţi să se uite la costum.

Irene oftă.

— Deci avem o hoaţă incredibil de fiţoasă, care se strecoară peste tot într-un costum din piele neagră şi ucide vampiri în timpul liber?

— Eu m-aş înfrunta cu ea, spuse Kai, entuziasmat.

Irene ridică o sprânceană.

— De unde ştii că eu nu vreau asta?

— Vrei?

— Confruntările cu hoaţe fiţoase nu se încheie niciodată bine.

— Ai mai trecut prin asta?

— O dată, spuse Irene, sperând că nu se înroşise prea tare.

— Ah, eşti *acea* Irene! spuse Dominic, surprins. Îmi amintesc acum povestea Coppeliei. Nu ai sfârşit prin a avea o luptă în mijlocul unei recepţii şi...

Irene îl opri:

— Am putea să ne concentrăm pe problema de faţă, vă rog?

— E o plăcere să văd că iei lucrurile atât de uşor, remarcă Dominic. Unii Bibliotecari juniori ar fi fugit deja spre Traversare şi ar fi încercat să renunţe. Dar nu şi tu. Nu, îmi dau seama că aştepţi misiunea şi eşti nerăbdătoare să începi.

Zâmbi cu toţi dinţii.

Irene inspiră adânc.

— O iau ca pe o provocare, spuse ea, sec.

Şi să mă ia naiba dacă o las pe Bradamant să se ocupe de asta în locul meu.

Kai ridică o mână.

— Pot să întreb ceva?

— Te rog, spuse Dominic.

— Aveţi cumva dosare cu privire la acest loc, pe care le putem studia?

Dominic încuviinţă:

— Am un set de notiţe despre ce se petrece, despre geografie şi istorie, tot tacâmul. Am creat şi nişte identităţi, atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei, în cazul în care mă vizitează Bibliotecari. Vă voi da câteva şi vouă, împreună cu fondurile. Nu vă faceţi griji, nu vă las pe uscat. Am vrut doar să văd cum reacţionaţi la situaţie.

— Sincer, spuse Irene, sună ca un roman gotic ieftin.

— Sincer, răspunse Dominic, asta şi este.

Irene oftă.

— Aşa. Lordul Wyndham a murit şi nu mai este nici

măcar nemort. Cartea este, probabil, furată de hoaţa Belphegor. Şi mai e ceva, nu?

— Nu prea, spuse Dominic, parcă scuzându-se. Toate s-au petrecut cu doar câteva zile în urmă, înţelegeţi? Ziarele încă fac vâlvă pe subiect. De fapt, dacă vreţi să cercetaţi povestea de acoperire…

— Bună idee! fu de acord Irene. Care este situaţia de gen aici?

— Femeile sunt în general acceptate în majoritatea profesiilor, exceptând ca soldaţi în armată. Deseori, ajung în departamente de inginerie. Nu e nimic neobişnuit să existe jurnaliste, deşi, deseori, sfera lor de activitate este înalta societate şi paginile de scandal, aşa că s-ar potrivi perfect.

— Există magie?

— Nu în sine, spuse Dominic, încet, deşi avem vampiri, vârcolaci şi alte creaturi supranaturale. Am o teorie conform căreia tehnologia din acest loc este, de fapt, o evoluţie structurală a ceea ce s-ar fi manifestat în altă parte ca magie direcţionată, însă nu o pot dovedi.

Irene încuviinţă.

— Ai şi teorii cu privire la lipsa amestecului dragonilor?

Dominic pufni:

— Este o neînţelegere birocratică tipică privind rezumatul rapoartelor mele. Dragonii nu se amestecă aici fiindcă nu au *nevoie.* Există un nivel ridicat de infestare cu haos, însă există şi multe spirite naturale inerente ordinii locale care adulmecă prin zonă – metaforic, vreau să spun – şi par să funcţioneze ca balast. De fapt, spuse el, entuziasmat, cred că aici există baze pentru un întreg studiu cu privire la felul în care un nivel ridicat de magie dintr-o lume răspunde unei infestări haotice, funcţionând în moduri nehaotice. Aşa că ordinea firească a lucrurilor este întărită prin tehnologie, cu ştiinţe bizare, şi în mod supranatural. Ultimul aspect are loc prin intermediul unei structuri ierarhizate de spirite păzitoare şi al întăririi fundamentale…

— Dar nu puteţi obţine fonduri pentru asta? întrebă

Irene, cu simpatie, înainte ca el să poată continua.

Dominic lăsă ochii în jos.

— Filisteni, mormăi el.

Kai ridică din nou mâna.

— Deci, teoretic, aceste spirite locale pot reprezenta o sursă bună de informaţii? Adică, am fost blocat în Bibliotecă în ultimii cinci ani, cunosc teoria, însă nu şi cum se pune în practică…

— Bravo! spuse Irene, însă îl văzu pe Dominic încruntându-se aşa că întrebă: E vreo problemă?

— Pot fi periculoase, răspunse Dominic, apoi îşi făcu din nou de lucru cu ochelarii. Nu le-aş recomanda ca opţiune primară. Să fiu sincer, n-am prea avut ocazia să investighez singur lucrurile – sunt sub acoperire, înţelegeţi voi. În calitate de conducător al Departamentului de Manuscrise Clasice, sunt limitat. Probabil aţi putea afla mai multe la un nivel de bază.

Irene încuviinţă.

— Păstrăm opţiunea ca rezervă, atunci. Există vreo actualizare locală a Limbajului despre care trebuie să ştiu?

— Le-am menţionat în raport, preciză Dominic. Nu sunt multe. Vocabularul este suficient de general. Un vampir este aşa cum v-aţi aştepta să fie, cu colţi şi toate cele. De fapt, dacă aşteptaţi puţin, merg să aduc documentaţia şi apoi voi doi vă puteţi pune pe treabă.

Kai îşi privi hainele.

— Îmbrăcaţi aşa? întrebă el.

— Va trebui să pretindeţi că sunteţi turişti barbari din Canada, spuse Dominic, voios. Am ceva haine pentru urgenţe, dar, ţinând cont de împrejurări, puteţi trece drept studenţi, până când vă cumpăraţi ceva care să vi se potrivească mai bine. Veţi avea nevoie doar de nişte mantouri, până când ajungeţi la un magazin. Se ridică, frecându-şi mâinile. Revin imediat. Nu vă faceţi griji.

— Mulţumesc, spuse Irene, înăbuşindu-şi un suspin de uşurare, însă el ieşise deja.

Poate că această plecare bruscă fusese pricinuită de stânjeneală. Ajutarea Bibliotecarilor care veneau în vizită

să îşi păstreze acoperirea se presupunea a fi parte din îndatoririle unui Bibliotecar Local. Doar că, de obicei, însemna *mai mult* decât un „Poftim o haină şi pe aici ajungi la cel mai apropiat magazin”. Se gândi la scuze de prezentat vânzătorului. *Îmi pare foarte rău, însă tocmai ni s-au furat toate bagajele, chiar când coboram de pe vaporul transoceanic...*

Kai se întinse şi privi în jur, neliniştit.

— Crezi că barbarii canadieni poartă blugi?

— *Sper* că barbarele canadiene poartă pantaloni, spuse Irene, sec. E mai uşor să fugi îmbrăcată în ei.

Kai se întoarse să o privească.

— Ai văzut vreodată o infestare haotică foarte gravă? întrebă el.

— Nu, spuse ea încet. Doar moderate. Dar am auzit lucruri. Cunosc pe cineva care a mers cândva într-una dintre ele. I-am văzut rapoartele.

E ceva care dă dependenţă aici, scrisese el. *Lumea în sine pare mult mai logică şi mai plauzibilă. Am sentimentul că totul are sens şi ştiu că asta e doar fiindcă lumea se schimbă pentru a se potrivi tiparului, însă nu vă imaginaţi cât de comod te simţi.*

Kai pocni din degete sub nasul ei, iar ea clipi.

— Hei! Ai putea măcar să împărtăşeşti la ce te gândeşti, în loc să stai şi să meditezi, închipuindu-ţi că mă protejezi sau mai ştiu eu ce?

— Ai o părere foarte bună despre tine, spuse Irene, încercând să nu se simtă iritată. Prea bine. Îţi aminteşti etapele infestării? Afectivă, intuitivă, prezumtivă şi conglomerativă?

Kai încuviinţă.

— Din ce spuneaţi tu şi Dominic, lumea asta e afectivă spre intuitivă, nu? Aşa că teoria sugerează că este în curs de ţesere, şi apoi ar atinge stadiul în care lucrurile încep să capete modele narative. Aşa că, în loc de ordinea firească a lucrurilor, evenimentele ar începe să prindă ritmul sau logica din poveşti sau ficţiuni. Ceea ce poate fi înspăimântător. Dar trebuie să fie dificil de imaginat,

probabil, fiindcă şi în lumile bazate pe logică faptele se pot dovedi mai ciudate decât ficţiunea… încă nu a acaparat totul, nu?

— Nu. Ceea ce e interesant. Mă face să cred că Dominic are dreptate cu teoria sa că ordinea este închipuită. Mi-aş dori să înţeleg mai mult din ea.

Irene se îndepărtă de birou şi începu să se plimbe, privind absentă feluritele protecţii de sticlă.

— Dacă o lume *ar putea* fi întârziată în acest moment, ca să nu se îndrepte spre haos, ar fi util de ştiut cum, spuse ea mai apoi. Nu ştim câte lumi există, aşa că nu ştim câte pierdem în favoarea haosului. Dar pierdem suficiente dintre cele despre care ştim că există. Iar dragonii nu sunt interesaţi să discute cu noi despre cum fac *ei* ceea ce-or face.

Kai tuşi.

— Nici noi nu suntem interesaţi să discutăm cu ei despre cum facem *noi* ceea ce facem?

Irene se întoarse să îl privească – nimicitor, spera.

— Crezi că eşti primul care a ridicat problema?

— Fireşte că nu. Dar rămâne adevărat. Nu discutăm.

— Am întâlnit unul, cândva, spuse Irene.

— Despre ce aţi vorbit?

— Mi-a complimentat gusturile literare.

Kai clipi.

— Nu sună a conversaţie care să-ţi pună viaţa în pericol.

Irene dădu din umeri.

— Păi, el a fost cel care *a pus mâna* pe manuscrisul pe care-l vânam amândoi. Vezi tu, era acolo o…

Irene îl văzu pe Kai privind în altă parte.

— Ah, nu mai contează, spuse ea.

Era acolo o cameră plină de lemn şi fast, unde am fost escortată de câţiva servitori, şi îmi era sincer teamă că urma să fiu ucisă. Îi încălcasem proprietatea. Negociasem cu unul dintre baronii lui pentru manuscrisul acela, fără să-mi dau seama. Fusesem lăsată să mă descurc şi mă scufundam

rapid.

— Nu am vrut să fiu impertinent, spuse Kai, neconvingător.

Arăta aproape uman. Avea solzi în scobiturile obrajilor şi pe dosul palmelor, la fel de fini ca nişte pene sau ca nişte firicele de păr. Avea gheare, manichiurate cu un luciu de perlă. Avea coarne. Ochii lui erau asemenea unor nestemate pe chip. Pielea lui avea culoarea focului, şi totuşi părea naturală, iar pielea mea părea pătată şi searbădă, prin comparaţie.

— Nu sunt prea multe de spus, conchise Irene. M-a lăsat să plec.

A discutat cu mine poemele din manuscris. M-a complimentat pentru gustul desăvârşit. Mi-a explicat că nu vrea să mă mai vadă nici pe mine, nici pe vreun alt reprezentant al Bibliotecii, vreodată, încălcându-i teritoriul. Am încuviinţat, am făcut o plecăciune şi i-am mulţumit pentru amabilitate.

— Pur şi simplu?

Nicio limbă pe care o cunosc nu are cuvinte să îl descrie.

Irene încercă să pară nepăsătoare.
— Aşa cum am spus, mi-a apreciat gusturile în literatură.

O oră mai târziu, Irene se încheia la jachetă, peste o fustă lungă, iar Kai şedea pe un scaun şubred şi citea dosarele. Prăvălia ieftină de haine indicată de Dominic fusese cu siguranţă un chilipir, chiar prea mult, şi nu se

putea spune mare lucru despre ea, în afară de asta. Dacă voiau să se infiltreze în înalta societate, aveau nevoie de haine mai bune. Şi de ţinute care să nu se bazeze pe mantouri grele.

— Listele astea nu au sens, se plânse Kai. Spun acelaşi lucru pe ambele părţi ale paginii.

Fireşte că se uita la paginile de vocabular al Limbajului. Fiindcă nu era Bibliotecar, îşi vedea limba maternă, în locul acestuia.

— Da, fu de acord Irene. Pentru tine, aşa apar. Să fiu surprinsă fiindcă încerci să le citeşti?

Îşi aranjă gulerul bluzei, ca volanele să se afle deasupra gulerului jachetei, şi deschise uşa dressingului, ca să i se alăture.

— Nu mă poţi acuza că încerc, spuse Kai, vesel, apoi o privi din cap până în picioare. Ai de gând să-ţi pui chestia aia pe cap? Majoritatea femeilor pe care le-am văzut până acum aveau părul mai lung decât al tău.

Irene privi fără entuziasm meşa ponosită care zăcea pe masă, ca o veveriţă întunecată, jumulită.

— Dacă port chestia aia, voi avea mai multe probleme decât fără ea. Voi fi împotriva modei. Să fim recunoscători că nu mai sunt necesare corsetele.

— De ce să fiu şi *eu* recunoscător? întrebă Kai, cu o sprânceană ridicată.

— Fiindcă nu trebuie să mă suporţi în timp ce port unul, spuse Irene, sec. Acum, fă-mi un rezumat despre ce ai citit. Consideră-l un…

De pe stradă se auzi o bubuitură, urmată de ţipete. Se întoarse spre fereastră. Un soi de vânt puternic împrăştia smogul de afară şi îl separa în fuioare lungi, cenuşii, sfâşiind cerul ca nişte gheare.

— Un ce? întrebă Kai.

Se ridică în picioare dintr-un salt uşor, luând o atitudine de superioritate şi lipsă de distragere.

— Dezastrul iminent are prioritate în faţa testelor, răspunse Irene. Să mergem să vedem ce se întâmplă!

4

Kai coborî scările şi ieşi primul, oprindu-se brusc, cu faţa întoarsă spre cer, privind, la fel ca toţi ceilalţi trecători. Irene, aflată la un pas în spate, ridică şi ea privirea.

Cinci zeppeline atârnau greu pe cerul ceţos, cu elicele tăind norii. Toate arborau aceleaşi culori: albastru-închis şi roşu, dar unul era mai mare decât cele care se poziţionaseră în jurul său. Avea steaguri sclipitoare, cam ţipătoare, aurii, şi se mândrea cu o emblemă laterală.

Irene se căzni să o desluşească, dar nu putu să-şi dea seama ce era.

— Kai, mormăi ea, poţi vedea ce simbol apare pe aeronava aceea?

Kai ridică mâna să-şi ferească ochii şi se încruntă.

— În stânga sus este un vultur, negru cu alb pe auriu. În dreapta sus, o coroană pe dungi diagonale, negru cu auriu. În stânga jos este un scut împărţit vertical, cu alb şi roşu, iar în dreapta, un fel de harpie, din nou în alb şi negru pe auriu. Un corn de vânătoare se află chiar în partea de jos, cu un scut împărţit orizontal, cu roşu şi auriu în centru.

Irene se încruntă, încercând să rememoreze cunoştinţele de heraldică. Fusese în câteva locuri unde se dovediseră importante, dar cu siguranţă i-ar fi rămas în minte, dacă ar fi contat… stai, asta era!

— Sună… de parcă ar fi Liechtenstein.

— Credeam că nu există, spuse Kai, plat.

— Zău că există! îl certă un vânzător de ziare care şedea pe un scaun înalt, uzat, lângă ziarele lui, alături de o tablă, care declara „CRIMINALUL ÎNGROZEŞTE LONDRA”. Sunt cei mai buni constructori de zeppeline din lume, nu?

— Îmi pare foarte rău, spuse Irene. Prietenul meu este din Canada şi nu ştie mare lucru despre Europa.

— Ah! Păi, bine, atunci, încuviinţă bătrânul, de parcă acum avea sens. Vrei să cumperi un ziar, frumoaso? Afli totul despre uciderea oribilă a lordului Wyndham.

— Plăteşte-i, Kai! comandă Irene şi luă un ziar. Era din hârtie subţire, ordinară, cu cerneală neagră şi groasă, care ameninţa să îi păteze mănuşile.

Kai îi dădu lui Dominic câteva monede.

— Au arestat deja pe cineva? întrebă el.

— Nuuu.

Bătrânul se aplecă în faţă şi îşi atinse nasul, privind zeppelinele.

— Dar ştiţi ce se spune?

— Că au fost implicaţi cei din Liechtenstein? ghici Irene, arătând cu ziarul rulat spre zeppelinele de deasupra.

— Păi, vreau să zic, are sens, nu? Cum de au apărut imediat după moartea lordului? Şi se spune că ambasadorul lor era prietenul lordului Wyndham. Un prieten foarte apropiat, dacă mă înţelegeţi… Bătrânul făcu cu ochiul. Şi se mai spune că era şi rivalul lui de moarte, şi că… se opri ca să verifice prima pagină a ziarului… ţeseau constant intrigi unul contra celuilalt în moduri diabolice.

— Şi ambasadorul este vampir? întrebă Irene.

Ar fi fost complet inadecvat din partea ei să-l folosească drept momeală pe Kai, dacă gusturile ambasadorului se îndreptau în direcţia aceea. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut Bradamant, îşi aminti ea.

— Nuuu. Unde ţi-ai petrecut ultimii ani, iubire? Nu, face parte din Neamul Spiriduşilor. Mereu e nevoie de artişti care să-i facă portretul în ziare, fiindcă nu funcţionează aparatele la el – nici măcar treburile alea făcute de genii.

— Neamul Spiriduşilor, spuse Irene, cu o senzaţie neplăcută în stomac.

Erau veşti proaste.

Haosului îi plăcea (dacă era cuvântul potrivit) să se manifeste într-o lume în care putea profita de legi lipsite de logică. Vampirii şi vârcolacii erau deosebit de vulnerabili la haos. În fond, de ce ar fi fost vârcolacii alergici la argint sau vampirii la usturoi sau la orez dulce, sau la o grămadă de alte lucruri? La fel şi în ceea ce priveşte motivele din spatele vampirilor care se ridicau din morţi după trei zile sau din spatele celor mai mulţi dintre

Dracula – în orice caz, ideea era că haosul folosea creaturi care ascultau logic de legi ilogice. Spiriduşii, zânele, elfii, yokai, sau cum s-or fi numit, se aflau printre agenţii săi favoriţi. Unii dintre ei erau chiar piese de haos însufleţite, care alunecaseră în diverse lumi şi căpătau formă din visele şi poveştile oamenilor. Dacă în lumea aceasta se manifestau cei din Neamul Spiriduşilor şi erau acceptaţi de populaţie, atunci trebuia să ştie. Dominic notase în instrucţiuni că Liechtenstein era un „potenţial portal haotic”, dar nu intrase în detalii. Irene îşi dorea s-o fi făcut. Liechtenstein putea fi legătura dintre toate elementele haotice din lumea aceasta, dacă fusese slăbit de prea multe creaturi supranaturale sau din Neam, deşi, pe moment, nu erau decât speculaţii. Totuşi, orice agenţi care operau din Liechtenstein deveneau deosebit de suspecţi.

— Aşa, spuse ea vioi, făcând câţiva paşi la distanţă de bătrân şi chemându-l pe Kai cu o agitare a ziarului. Ne despărţim. Vreau să afli tot ce poţi despre ambasadorul Liechtensteinului, despre ambasada lui şi despre implicarea lui în situaţia curentă. Eu o să verific locuinţa lui Wyndham. Ne vedem la hotel, în Russell Square, cel târziu la ora opt. Găseşte o cale să-mi trimiţi un mesaj, dacă întârzii.

— Stai puţin! şopti Kai. Mă expediezi aşa?

— Fireşte, spuse Irene, fermă, şi încercă să-şi ignore sentimentele de nelinişte. Erai deja competent când te-a recrutat Biblioteca. Nu ne facem niciun bine dacă te ţin în braţe tot timpul. *Să nu mai spun că m-aş urca pe pereţi dacă ar trebui să operez constant cu cineva care mi se uită peste umăr.* Avem nevoie cât mai repede de informaţii. Mă bazez pe tine. Ai vreo problemă cu asta?

O privi pentru o clipă, apoi îşi duse pumnul drept la umărul stâng şi făcu o plecăciune oficială.

— Te poţi baza pe mine. O să-mi fac partea de treabă.

— Excelent! spuse Irene zâmbind. Atunci, ne vedem în câteva ore.

El zâmbi la rândul său, cu un chip surprinzător de blând,

pentru o clipă, apoi se întoarse şi se îndepărtă vioi pe stradă, cu umerii drepţi, pregătit de acţiune.

Îl cunoştea doar de câteva ore, dar îi inspira încredere. Şi trebuia să recunoască: felul în care spusese că îşi va face „partea” de treabă fusese un mod echilibrat de a exprima lucrurile. Nu fusese o încercare de a face şi treaba ei, dar nicio sustragere de la propria parte…

Oare începea să îl *placă?* Nu ar fi fost greu. Kai era o persoană plăcută. I-ar fi plăcut să împartă o misiune cu cineva simpatic; ar fi fost o schimbare în bine.

Irene îşi acoperi parţial faţa cu voalul, ca să-şi protejeze gura şi nasul de fumul şi aburul din aer. Majoritatea celorlalte femei de pe stradă purtau şi ele voaluri peste partea de jos a chipului, de la fâşii transparente de mătase pentru cele mai înstărite, la bucăţi groase de bumbac sau in pentru cele mai sărace. Bărbaţii purtau eşarfe ridicate peste gură. Se întreba cum se descurcau vara.

Scană prima pagină a ziarului.

ULTIMELE NOUTĂŢI ÎN CAZUL UCIDERII LORDULUI WYNDHAM.

Corespondentul nostru ne informează că poliţia a făcut progrese evidente şi se aşteaptă la o arestare din clipă în clipă.

Cel mai probabil, poliţia era în continuare în ceaţă. Bun! Ar fi fost dificil să extragă documentul-ţintă de la o secţie de poliţie, dacă reuşeau s-o prindă pe hoaţă şi să o închidă.

Irene rulă ziarul, privind strada. Varianta locală de taxi era mică, neagră, părând o combinaţie între o şaretă de modă veche şi o maşină electrică. Cu nişte mişcări hotărâte din mână, reuşi să facă semn unuia şi îndreptă şoferul spre staţia de metrou Hyde Park Corner, la câteva străzi distanţă de reşedinţa lordului Wyndham.

Reşedinţa lordului Wyndham se afla pe o stradă scumpă, cu faţade de marmură şi jgheaburi curăţate temeinic, lucru neobişnuit în Londra aceasta plină de mâzgă. Locul era întunecat şi pustiu, spre deosebire de casele aflate de o

parte şi de alta, ambele luminate în penumbra după-amiezii. Bazându-se pe experienţă, Irene îşi croi drum în spate, spre intrarea servitorilor.

Era încuiată.

Aruncă o privire rapidă în jur. Deşi în mod obişnuit aleea lăturalnică era mult mai circulată decât strada din faţă, nu văzu pe nimeni şi, foarte important, nimeni nu ar fi putut trage cu urechea. Îşi apropie buzele de lacăt şi porunci în Limbaj „Lacăt al intrării servitorilor, închis şi ferecat, deschide-te!”

Mecanismele lacătului tremurară şi se deschiseră, cu o vigoare îmbucurătoare. Uşa se clătină, iar zăvorul se desfăcu, lăsând-o să se deschidă şi să dezvăluie un hol întunecat.

Irene străbătu coridoarele servitorilor, îndreptându-se spre partea principală a casei. Semnele căutărilor poliţiei erau evidente: sertare încă deschise, maldăre de lenjerie de pat aruncate, haine peste tot şi urme de cizme murdare pe covoarele stacojii, luxoase. Locul nu fusese curăţat după „întreruperea nepoliticoasă” a petrecerii. Farfurii şi pahare murdare erau îngrămădite sau lăsate să zacă pe mese lustruite, iar scrumierele erau pline până la refuz cu mucuri de ţigară şi trabucuri.

În ciuda căutării cu o curiozitate oripilată, nu putu găsi nicio cameră secretă de tortură sau care să conţină dispozitive vampirice ciudate. Observă că toate cărţile afişate în fiecare cameră fuseseră şterse de praf, dar cotoarele erau ca noi, fără îndoituri. Aveau acel aer trist, neatins, al literaturii expuse în scop de paradă, însă niciodată *folosită.*

Era extrem de deprimant.

Biroul lui Wyndham era o cameră mare, cu mult prea multe tablouri pseudo-Degas pe pereţi – imagini cu femei în tutu, arătându-şi picioarele. Draperii groase, roşii, se asortau cu covorul stacojiu şi cu lambriurile de lemn întunecat. Paşii ei erau tăcuţi.

Pe biroul din stejar masiv nu erau documente, iar toate sertarele erau încuiate. Le putea deschide mai târziu, dacă

era necesar. Un semn adânc marca suprafaţa biroului, probabil de când i se tăiase capul lui Wyndham. Petele de sânge pătrunseseră în lemn, dinspre linia tăieturii. Nu credea că aveau să iasă. Fotoliul din spatele biroului (din abanos, cu pernuţe de piele neagră – cât de vulgar!) fusese răsturnat, la un moment dat. Fusese repus la loc mai târziu, dar, în mod limpede, zăcuse suficient cât să lase o urmă în covorul pluşat.

Sângele pătrunsese şi în covor, dar era abia vizibil, o nuanţă uşor mai întunecată de maroniu în marea de stacojiu dens, bogat.

Carcasa de sticlă din colţ ar fi putut adăposti exemplarul din Grimm, consideră Irene. Era sigilată cu o serie de lacăte complicate, cu ivăre şi alarme. Dar era goală.

Irene se întoarse, gânditoare, şi privi prin cameră. Wyndham era tipul de om care ar fi avut nevoie de un seif, şi ce loc ar fi fost mai potrivit decât propriul birou? Putea paria. Doar că trebuia să-l găsească.

Nicio surpriză: cel mai mare tablou pseudo-Degas ascundea seiful. Înlătură tabloul şi examină uşa grea din fier. Un lacăt cu cifru. Ar fi putut să-l deschidă cu puterea Limbii, dar...

Auzi paşi care se apropiau cu repeziciune pe scara principală. Era, probabil, un bărbat, fiindcă o femeie nu ar fi păşit aşa, nu purtând fustele caracteristice epocii. Dar se presupunea că era pustie casa! Poate un alt hoţ? Ce sincronizare perfectă!

Ascunse repede seiful şi se retrase în spatele uneia dintre draperiile groase. Nu trebuia să se teamă că ar fi descoperită între faldurile acelea – mai degrabă, că s-ar putea sufoca.

Uşa se deschise, scârţâind puternic. Cu siguranţă, intrusul nu se deranja să fie precaut. Aşteptă până când auzi sunetul tabloului fiind dat la o parte, înainte să tragă precautã cu ochiul din spatele draperiei.

Bărbatul era cu spatele la ea. Avea o înălţime peste medie, umeri largi şi o talie îngustă. Părul lui deschis la culoare, cu o nuanţă între argintiu şi lavandă, era strâns la

spate într-o codiţă care i se aşeza frumos pe jacheta bine ajustată. Pantalonii lui erau la fel de bine croiţi, mulaţi elegant pe corp. Era o îmbrăcăminte perfectă pentru vizită, asta dacă gazda nu ar fi fost ucisă. Jobenul său era înclinat într-o parte şi purta mănuşi din piele de ied, de un cenuşiu-palid.

Întinse o mână să atingă delicat mânerul rotund al seifului, apoi o retrase repede, sâsâind furios. Un miros vag de carne arsă se răspândi în aer, chiar şi prin mănuşi.

Irene lăsă draperia să cadă la loc şi se gândi. Cu siguranţă, alianţa lordului Wyndham cu cei din Neamul Spiriduşilor era mai profundă decât părea, dacă se asigurase că seiful era făcut din fier rece, aşadar împiedicând pe oricine din Neam să îl atingă. Susţinea teoria din ziar privind „intriga diabolică” şi se potrivea cu ce ştia ea despre Neam. Le plăceau relaţiile complicate. Nu conta dacă erau iubiţi sau urâţi, câtă vreme cealaltă persoană avea sentimente puternice faţă de ei. Suficient de puternice, de exemplu, ca să instaleze un seif complet apărat împotriva celor din Neam. Şi dacă fusese capabilă să-şi aleagă calea, cu câteva ore în urmă, să fie captivă în biroul unui vampir mort, în compania unui membru din Neam cuprins de furie, nu se prea potrivea cu alegerea.

Apoi, şi mai alarmant, îl auzi adulmecând. Nu era felul flegmatic de a-ţi trage nasul când erai răcit, ci un fornăit flămând, de parcă ar fi gustat aerul.

— Ah! făcu el, iar vocea i se răspândi în aer precum tămâia. Ieşi afară! Ieşi de-acolo, şoricel! Sau vrei să vin eu să te caut?

Irene inspiră adânc, îşi compuse o expresie de nepăsare politicoasă şi dădu la o parte draperia.

— Ambasadorul din Liechtenstein, presupun? se aventură ea.

Chipul lui era la fel de frumos cum sugera trupul, dar ochii lui aveau pupila ca de pisică şi irisul complet auriu.

— Păi, spuse el, pe un ton fluid ca mierea, ai dreptate. Dar ce fel de şoricel se ascunde în spatele acestor draperii? Eşti o şantajistă, şoricel? O spioană? O detectivă?

Un şobolan pitit după draperie, care aşteaptă doar să fie înjunghiat?[2]

Profită de ocazie să-i servească povestea de acoperire.

— Sunt jurnalistă şi investighez moartea lordului Wyndham, domnule. Speram să vă pot lua un interviu. Nu am îndrăznit să sper că v-aş găsi atât de repede. Dacă v-aş putea solicita părerea despre situaţie…

El făcu un pas sinuos spre ea.

— De la ce ziar eşti?

— *The Times,* spuse ea.

Exista un *Times* în fiecare lume paralelă pe care o vizitase.

— Şi cum de ştiai că voi fi aici, şoricel? Chipul lui căpătase o expresie de prădător adevărat.

— Fireşte că nu aveam idee, spuse ea repede, începând să caute în poşetă. A fost o surpriză să vă întâlnesc, domnule! Dar bănuiesc că nu este deloc neaşteptat ca, aflând despre moartea sa, să vă grăbiţi spre domiciliul său, cu intenţia de a vă exprima condoleanţele faţă de…

Mâna lui o prinse de încheietură.

— Fără arme, şoricel! Nu cred că ne dorim să vină poliţia. Nu, va fi o treabă simpatică şi calmă şi tu îmi vei spune precis ce se petrece…

L-ar fi putut minţi. Ar fi putut încerca să se împotrivească. Sau ar fi putut pur şi simplu să înlăture mâna aceea rece, elegantă, frumos înmănuşată şi subţire de pe încheietura ei.

— Luaţi-vă mâinile de pe mine, domnule! spuse ea, cu o urmă de furie în voce. Sau veţi regreta.

El se opri.

— Eşti foarte sigură pe tine, afirmă şi, pentru prima dată, un strop de altceva decât maliţie sau mulţumire de sine i se distinse în voce; poate o umbră de nesiguranţă. Mă întreb dacă nu eşti ceva mai mult decât pari.

— Nu suntem cu toţii? spuse Irene.

— Şi este cineva care te susţine?

— Cineva cu care nu doriţi să vă contraţi, răspunse ea.

---

[2] Aluzie la Hamlet de W. Shakespeare, Actul III, scena 4 (n.red.).

Acum, înţelesese bănuielile lui. Întâlnise doar membri ai Neamului Frumos mai puţin importanţi până acum, dar se definiseră drept „atât de devianţi, încât ar fi căzut dacă încercau să meargă în linie dreaptă”. Acesta gândea în termeni de conspiraţii şi agenţi. Ar fi putut juca acel joc la fel de bine ca oricine.

— Dar nu pot să dau nume, adăugă Irene. Nici măcar unui ambasador. Ce pot să ofer este cooperare.

— M-ai intrigat, zise el ridicând o sprânceană, apoi îi eliberă mâna.

Înţelegea genul acela de exprimare. I se transmitea mesajul că i-ar fi putut fi folositoare, iar intriga nu avea nimic de-a face cu asta. Aşa că făcu un semn cu capul spre seif.

— Poate amândoi căutăm acelaşi lucru, domnule.

El încuviinţă scurt.

— Poate. Ei bine? Deschide-l!

— Aveţi combinaţia, domnule?

El îi turnă o serie de cifre, în timp ce ea lucra la mecanismul cifrului. Aşadar, numai fierul îl ţinuse la distanţă. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ea n-ar fi fost de faţă – poate ar fi fermecat sau convins vreun trecător de pe stradă sau ar fi adus aici un agent uman, mai târziu.

Degetele lui înmănuşate îi atinseră ceafa, iar ea se înfioră. Are nevoie de mine acum, dar nu va încerca nimic până nu primeşte ce caută, iar cea mai bună cale de a rezolva cu el este să îi ofer ceva mai interesant de vânat…

— Deschide-l! toarse el, de la o distanţă mult prea mică în spatele ei.

Irene deschise uşa seifului şi se mai îndepărtă de ambasador, simţind fizic felul în care atenţia lui se schimbă de la ea la conţinutul seifului.

Nişte teancuri de hârtii se aflau în nişa mare de fier, aşezate frumos. Deasupra lor se afla o carte de vizită, ştanţată cu o mască aurie, semnată cu numele *Belphegor.*

Spiriduşul sâsâi. Încleştă pumnii şi Irene îi auzi mănuşile din piele de ţap rupându-se. Se întoarse spre ea, cu chipul furios.

Să spună „Nu e vina mea” ar fi semnalat că era o victimă. Pe cât de calm putu şi dorindu-şi să fi fost o distanţă de încă nişte metri între ei – de fapt, preferabil, câţiva kilometri – spuse:

— Nu are sens. Dacă Belphegor a furat cartea şi a dorit să facă tam-tam de asta, de ce şi-a lăsat cartea de vizită în seif şi nu pe birou?

El clipi o dată şi păru să facă un pas mental înapoi.

— Aşa este, spuse, începând să se plimbe prin încăpere. Cartea e importantă aici. Continuă să vorbeşti, şoricel. Spune-mi ce ştii şi ce vezi aici. Spune-mi ce ştii despre carte. Explică-mi. Fă-mă să te consider preţioasă.

— Erau două facţiuni, sugeră Irene.

Era o teorie la fel de bună ca oricare alta. Era posibil să fie adevărată. Doar că avea nevoie de mai multe informaţii. Ambasadorul părea şi el să se afle în căutarea cărţii, aşa că de ce nu şi alţii? Se putea folosi de asta.

— Iar Belphegor nu căuta neapărat cartea, continuă ea. Ar fi putut căuta ceva aflat în seiful lordului Wyndham. Deci, dacă persoana sau persoanele care au furat cartea nu sunt aceleaşi cu cea sau cele care l-au ucis pe lordul Wyndham? Dacă au aşteptat aici, în birou, în timp ce el era amfitrionul petrecerii de jos?

Irene se îndreptă spre caseta de sticlă în care se aflase cartea, apoi adăugă:

— Nu-mi dau seama dacă au luat cartea şi apoi l-au ucis, sau invers.

Păi, fireşte că nu putea decide, fiindcă deducea totul pe loc, sau, mai exact, ghicea la nimereală.

— Dar ştim că a fost decapitat pe birou, zise. Apoi, au circulat prin casă şi i-au înfipt capul în balustrada din faţa uşii principale.

— De ce nu au ieşit pe fereastră? o întrerupse el.

— Nu s-ar fi deschis.

Irene privi zăvorul ascuns în spalet. Fusese sudat. Apoi spuse:

— Probabil una dintre precauţiile lordului Wyndham. În plus, petrecerea era în toi. Ar fi fost suficient de uşor să

traverseze casa şi să iasă pe uşa din faţă, dacă ascunseseră capul şi dacă puteau să treacă drept musafiri sau servitori.

— Mhm, făcu el, întorcându-se şi arătând cu un deget spre ea. Şi Belphegor?

— Dacă a evadat prinzându-se de o frânghie atârnată de un zeppelin aflat în trecere, atunci a ieşit prin acoperiş.

El încuviinţă.

— Şi acum ajungem la un aspect crucial, şoricel. Nu întreb despre nume, dar dacă nu-mi spui pentru ce grup lucrezi, voi fi forţat să… Ah, serios, de ce încerc să fac lucrurile să pară mai frumoase? Nu m-aş simţi forţat deloc.

Zâmbetul lui era tăios ca un cuţit.

Irene era destul de sigură că putea invoca Limbajul împotriva lui, înainte s-o ajungă, sau putea să-l lovească pur şi simplu cu uşa seifului, dar, probabil, nu era suficient. Încercă să-şi amintească ce era în dosarul lui Dominic, în care furnizase o listă de societăţi secrete dintre cele mai cunoscute.

— Catedrala Raţiunii, domnule, spuse ea, cu greu, parcă lăsând afirmaţia să fie extrasă forţat.

Era unul dintre grupurile cele mai neutre, mai preocupate de progresul ştiinţific general decât de uciderea monştrilor oribili şi de eradicarea pericolelor pentru umanitate. Sau de transformarea în pericole pentru umanitate.

El încuviinţă, de parcă i-ar fi confirmat o ipoteză.

— Prea bine. Şoricel, am un târg pentru tine. Sau, mai degrabă, pentru cei care vă conduc. Amândoi vrem manuscrisul, dar vom ajunge mai repede la el cooperând. Putem aranja o copie. Putem face o înţelegere. Ce spui?

Ceea ce voia Irene să spună era că nu-i plăcea să fie numită *şoricel*. Nici măcar nu era atât de mică. Avea un metru şaptezeci şi cinci, o înălţime perfectă pentru o femeie, în majoritatea lumilor. Neam de Spiriduşi sau nu, omul era o brută arogantă şi supărătoare şi l-ar fi făcut să alerge la maraton urmărit de o locomotivă, dacă ar fi putut.

În schimb, spuse:

— Da, domnule.

Apoi îşi plecă privirea, supusă. Neamul Spiriduşilor era atât de obişnuit să creeze scene şi drame şi nu se aşteptau nici pe departe la asta din partea oamenilor şi erau mereu mulţumiţi când aşteptările li se confirmau. Defineau totul în termeni de basm, cu ei în calitate de protagonişti. Jucau roluri – nu, *trăiau* roluri – şi vedeau lumea din jur aşa cum le-o dicta filmul mental în care se distribuiseră singuri. El îşi dorea ca ea să fie un agent supus şi insignifiant. Prea bine, avea să joace rolul pentru el şi se va folosi de asta ca să termine misiunea, încercând să-şi ignore furia şi ulcerul incipient.

El îi zâmbi. De data asta, fu mai degrabă un surâs seducător decât un mârâit furios. Fusese suficient de călduros ca să-i poată răspunde, dacă nu ar fi ştiut că era o simplă mască. Era binevoitor, cumva sugerând întuneric, lumina lumânărilor şi apropiere, un icnet, o mână caldă într-a ei, un trup apăsat de al ei…

— Fată bună! Aşteaptă o clipă, spuse el, apoi se îndreptă spre birou şi începu să deschidă sertare, căutând prin ele după hârtie, o pană şi cerneală. Unde le-o fi ţinut… a, da!

Lăsă o filă să cadă pe sângele uscat, deschise o sticluţă de cerneală violet, înmuie pana în ea şi scrijeli repede un mesaj.

— Iată, spuse apoi. Mâine dăm un bal la ambasadă. Aici ai o invitaţie. Vino cu un prieten, chiar cu un iubit. Găseşte-mă şi spune-mi ce au răspuns stăpânii tăi la propunerea mea. Şi nu uita…

Îşi lăsă propoziţia neterminată.

— Da, domnule? răspunse Irene, politicoasă.

— Ţine minte că ţi-aş putea fi un stăpân mai bun decât Catedrala Raţiunii.

Îl înconjurase o strălucire, o aură de prezenţă de parcă lumina care îl înfăşură ar fi venit din altă parte, dintr-un loc mai frumos, mai *special.* Ochii lui erau din aur pur, liniştitori, fermecători, atotputernici. Chiar şi pupilele de pisică părea acum mai fireşti decât o pereche de ochi

umani. Făcu un pas în faţă şi îşi puse mâinile pe umerii ei, trăgând-o mai aproape de el.

— Eu pot fi totul pentru tine, micuţo. Te pot proteja şi apăra. Vei fi micuţa mea adorată, iubirea mea aparte, dulceaţa mea, drăguţa mea, încântarea inimii mele.

Mirosea a mirodenii şi a miere. Simţea răceala mâinilor lui prin mănuşile sfâşiate şi prin materialul hainelor ei.

— Spune că vei fi a mea, murmură el, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Semnele de pe spatele lui Irene explodară într-o agonie bruscă, iar ea se trase înapoi, dur, icnind după aer. El făcu un pas spre ea, dar ea ridică o mână şi el se opri.

— Aparţin – *Bibliotecii*, o săgetă un gând – Catedralei Raţiunii, scuipă ea. Să mă seduci ca să-mi trădez stăpânii *nu* îi va convinge să formăm o alianţă.

— Of, bine, zise ridicându-şi degetele la buze şi trimiţându-i un sărut. Am crezut că merită să încerc. Ne vedem mâine, şoricel. Nu uita. Sau voi veni eu să te caut.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre seif, strângând hârtiile şi luând cartea de vizită. Văzu grija cu care el se feri să atingă metalul rece.

— Este doar corespondenţa noastră intimă, draga mea, îi aruncă el peste umăr. Despre cărţi de bibliotecă. Nimic care să te intereseze.

Irene îşi muşcă limba suficient cât să doară, încercând să-şi menţină expresia calmă. Ar fi putut folosi cuvântul „bibliotecă” doar în trecere. Nu însemna neapărat că o suspecta. Sau poate că doar vorbise ca să-i menţină atenţia asupra lui şi nu la altceva…

Paranoia îi atacase mintea. Unii dintre cei din Neam ştiau despre Bibliotecă. Cei puternici. Oare acesta era puternic?

Uşa se trânti în urma lui.

Aproape cedase. Fusese mai dificil decât se aşteptase, în toate sensurile. Dacă nu ar fi existat conexiunile ei cu Biblioteca, n-ar fi fost capabilă să îi reziste. Şi atunci, ce? Gândul o făcu să se înfioare. Mai existaseră situaţii în care Bibliotecarii fuseseră pierduţi în favoarea haosului.

Poveştile nu erau liniştitoare. Cazurile nedocumentate, cu atât mai puţin. Şi exista o poveste de groază pe care o cunoştea orice Bibliotecar, despre omul care trădase Biblioteca. Nu fusese niciodată prins şi *era încă liber.*

Unghiile i se înfipseră în palme, în timp ce se silea să îşi recapete postura şi siguranţa. Traversă încăperea să se uite la documentul de pe birou. Era o notă de primire la Ambasada Liechtensteinului, pentru seara următoare, la Marele Bal.

Era semnată *Silver.*

5

— Am aflat totul despre asta, spuse Kai, în timp ce tăia o chiflă în jumătate. Hei, unt adevărat! Grozav!

— Avem noroc că nu este îngheţat pe repede-înainte cu suplimente chimice, spuse Irene.

Le fusese greu să găsească un restaurant care să nu se prezinte drept ceva nou şi special, echipat cu cele mai în vogă dispozitive ştiinţifice de păstrare, îmbunătăţire şi preparare a mâncărurilor servite. Starea care urma ingerării alimentelor nu era nicăieri menţionată.

— E o schimbare bine-venită, spuse Kai, punând cuţitul jos, între două bucăţi de chiflă unsă cu unt. Deci, vrei să începi tu, sau încep eu?

Era limpede că deborda de entuziasmul de a-i spune despre investigaţiile sale. Irene se întrebă cât de discret fusese, în vremurile de răufăcător din lumea lui alternativă, înainte să se alăture Bibliotecii. Îl făcu să tacă până când ospătarul le aduse vinul şi se retrase în umbrele restaurantului. Încercă să nu pară prea amuzată. Cinci ani de studiu forţat îl lăsaseră, se pare, cu suficientă energie încât ar fi putut să alimenteze iluminatul public în aproape întreaga Londră.

— Tu primul, spuse Irene. Vreau toate informaţiile.

— În regulă. Mai întâi, Liechtensteinul este o putere importantă în această lume. Construiesc *cele mai bune* zeppeline, şi cu toţii ştiu asta. Vânzătorul acela de ziare a avut dreptate. Şi vând informaţii, însă nu secrete mari.

— Fără spionaj industrial? întrebă Irene. Fără inginerie inversă a tehnologiei sau încercări de invadare a altor ţări?

— Ah, există şi un motiv pentru asta.

Kai sorbi din vin.

— Hei, vinul nu e rău, cel puţin nu pentru o bodegă ieftină ca asta.

Irene încuviinţă.

— Deci care este motivul?

— Cei din Neamul Frumos îi ţin la distanţă. Menţin

siguranţa în întreaga ţară şi îşi protejează propriile treburi, ceea ce ţine departe şi spionii industriali sau naţionali. Îţi aminteşti partea cu ambasadorul care face parte din Neam?

Kai strânse din buze pentru o clipă, dezgustat, apoi continuă:

— Nu este doar el. Sunt mulţi ca el în Liechtenstein. Se înmulţesc acolo sau aşa ceva. Este un nod important pentru mizeriile lor. Localnicii îi tolerează. Au fost cumpăraţi cu tinichele şi farmece care le-au luat ochii.

Irene se încruntă. Balul Ambasadei nu avea să-l încânte prea tare pe Kai.

— Ah! spuse ea pe un ton neutru şi luă o gură de vin. Deci este normal pentru cei din Neam să facă parte din personalul Ambasadei Liechtensteinului?

Kai încuviinţă.

— Este un lucru cunoscut, da. Reporterii au încercat să obţină interviuri la porţile Ambasadei. Unul dintre ei a spus că alte popoare care fac afaceri cu ţara poartă acum talismane de fier rece, aşa de rău stau lucrurile.

— Bine de ştiut că funcţionează, remarcă Irene. Presupunând că funcţionează.

— Cred că nu le-ar purta altfel, răspunse Kai. Doar dacă... se opri. Doar dacă Neamul Frumos nu înscenează totul, ca să-şi atragă victimele într-o falsă stare de siguranţă.

— Şi asta este posibil, fu de acord Irene, cu părere de rău.

Ridică o mână ca să-l oprească, fiindcă apăru ospătarul cu supa, şi tăcură până când plecă din nou.

— Bun! reluă ea, cu lingura în mână. Continuă!

— Ambasadorul actual deţine poziţia de opt ani, spuse Kai, luând şi el lingura. Se numeşte Silver sau, cel puţin, aşa i se spune. Se pare că nimeni nu îi cunoaşte numele real în afara Liechtensteinului, asta dacă i l-o cunoaşte careva. Chiar dacă, aparent, singurul lucru care se poate spune despre el este că nimeni nu-i ştie numele real ar mai fi ceva...

Kai făcu o pauză şi oftă.

— Reporterul cu care am discutat, continuă el, spunea că nu s-a schimbat deloc în ultimii opt ani, exceptând garderoba. Are o reputaţie caracteristică celor din Neamul Frumos. Seducător, arogant, petrecăreţ, susţine artiştii.

Irene se gândi puţin.

— Susţine şi ingineri? întrebă ea.

— Reporterul nu a pomenit nimic despre asta, spuse Kai. De ce?

Irene ridică din umeri.

— Mi s-a părut relevant, ţinând cont că ni se spune că această lume favorizează tehnologia şi că economia Liechtensteinului se bazează pe aeronave. Apropo, pari să ştii multe despre Neamul Frumos.

Kai arăta de parcă s-ar fi gândit dacă să scuipe pe jos.

— *Creaturile* acelea… am avut ceva similar în lumea din care vin eu. Hoţi amăgitori, distrugători… îşi croiesc drum în societate şi o dezbină. Destabilizează tot ce ating. Sunt unelte ale haosului. *Sunt* hao*s.* Nu te poţi aştepta să fiu de acord cu asemenea lucruri.

— Uite ce, calmează-te! spuse Irene. Ia nişte supă. Sunt de acord că sunt fiinţe malefice. Dar nu ne aflăm aici în vreo campanie de dezrădăcinare. Aminteşte-ţi care este scopul misiunii.

Era surprinsă de vehemenţa lui; era mai mult decât s-ar fi aşteptat din partea unui ucenic. Dar, probabil, cauza era experienţa personală. Un incident cu vreun membru al Neamului? Pierderea unui prieten sau a unei persoane iubite?

— Treaba noastră, continuă ea, este să obţinem textul şi apoi să ne cărăm naibii de aici.

Kai o privi o clipă, apoi coborî ochii.

— Îmi cer scuze pentru purtarea mea inadecvată, spuse el, adoptând dintr-odată un ton formal. Tu eşti cea care decide în această misiune, fireşte. Eu doresc numai să îmi transmit sentimentele faţă de subiect. Sentimentele extrem de puternice faţă de subiect.

Irene încercă să se gândească la o cale de răspuns care

să nu pară a-l trimite la plimbare. Iar el trecea din nou de la un registru de exprimare la altul: de la formal la informal şi invers. Se întrebă dacă remarcase şi el. Era, poate, influenţa Bibliotecii, în comparaţie cu stilul său de viaţă dubios de dinainte?

Lăsă gândurile acelea la o parte, spre a le relua ulterior, şi se strădui să zâmbească.

— Este în regulă. Serios. Nu eşti singurul care a avut probleme cu haosul. Dar nu putem evalua cum să tratăm situaţia până când nu avem o reprezentare completă. Te rog să-mi spui mai multe despre Liechtenstein şi Ambasadă.

Kai îi oferi un zâmbet subţire, însă era, în mod limpede, o îndatorire şi nu o plăcere.

— Păi, aşa cum intenţionam să spun, infestarea cu cei din Neam a Liechtensteinului pare să ajute la ţinerea la distanţă a ţărilor vecine. Poate fiindcă nu sunt siguri de ce ar fi în stare Neamul sau poate fiindcă sunt îngrijoraţi că s-ar putea extinde spre alte ţări. Iar Liechtenstein este o pâine pe care mulţi ar dori să o mănânce, şi cu mare poftă.

Irene ridică din sprâncene.

— Bine, spuse Kai, agitându-şi lingura, este o remarcă dramatică, însă ai observat cât de echilibrată şi contraechilibrată este această lume? Dacă iei Liechtensteinul, acolo se află oameni de ştiinţă nebuni peste tot. Cei pe care i-am întrebat presupun că există un soi de competiţie în acest sens. Ştiu că sunt doar un ucenic, însă, cu siguranţă, influenţa ştiinţei poate reprezenta doar contragreutatea pentru cantitatea de haos provocat de Neam, mai ales în Liechtenstein, nu?

— Sau poate cei din Neam spun poveşti despre ştiinţă, oferi Irene o ipoteză. Sau sunt implicaţi în poveşti despre ştiinţă. Sau poate că Liechtenstein preia rolul Belgiei în această lume alternativă. Tata a verificat, la un moment dat, în toate lumile alternative în care a reuşit, şi Belgia părea mereu să fie invadată, să cadă pradă meteoriţilor sau să fie infestată cu ciuperci extraterestre… şi să nu te uiţi acum, însă cineva care tocmai a intrat se holbează la

noi.

— Cred că la tine, spuse Kai, încrezător, înclinându-şi lingura cu speranţa deşartă că ar fi putut surprinde o reflexie din spatele lui. Fă ceva straniu şi vezi dacă reacţionează.

— Vine încoace, spuse Irene.

Părea un aristocrat avut, din cap până în picioare, de la vârful jobenului la mantia tivită cu mătase şi la bastonul cu cap de argint (un baston care ascundea o sabie, se gândi ea). Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Kai.

— Repede, murmură ea, ai făcut ceva despre care ar trebui să ştiu?

— Cu siguranţă nu. Kai se întoarse şi urmări privirea lui Irene. Stai aşa. L-am văzut la Ambasadă.

— Şi eu pe dumneata, domnule, spuse bărbatul, scoţându-şi jobenul într-o plecăciune scurtă adresată lui Kai, urmată de una adresată lui Irene. Mă pot aşeza la masa voastră?

Kai îi aruncă o privire lui Irene. Ea încuviinţă subtil, iar el se întoarse către bărbat.

— Fireşte, răspunse. Deşi nu cred că am făcut cunoştinţă?

Un ospătar apăru imediat cu un scaun în plus şi se retrase ducând pălăria şi haina bărbatului.

Acesta se aşeză şi se apleacă în faţă, împletindu-şi degetele.

— Mă gândesc că pot vorbi liber în faţa asociatei dumitale? întrebă făcând un semn din cap spre Irene. Unele lucruri pe care le am de spus nu sunt tocmai potrivite pentru urechile cuiva care face parte din sexul frumos.

Kai se uită la Irene, pentru o clipă. Ea ezită, apoi îşi privi farfuria, într-o manieră docilă. Trebuia să joace acest rol aici, deşi nu era simplu când avea de pregătit un ucenic în acelaşi timp.

— Te rog să îmi permiţi să rămân, domnule, îi spuse ea lui Kai. Voi lua doar notiţe, ca de obicei.

Kai îi făcu semn din cap, într-o manieră regească, şi se

întoarse iar spre oaspetele lor.

— Vă asigur că domnişoara – se opri succint – Winters, aici de faţă, este de încredere şi este asociata mea extrem de preţuită. Puteţi vorbi deschis în faţa ei, deşi aş fi interesat să aflu ce ne propuneţi să discutăm.

O parte din mintea lui Irene era surprinsă de brusca eleganţă din vorbirea lui Kai. Trecuse din nou la formalismul acela extrem, pe care îl remarcase mai devreme. Şi, chiar dacă ea se descurca uşor cu asemenea schimbări lingvistice, ca urmare a experienţei din diverse lumi alternative, nu se gândise că el ar fi atât de capabil. Din ce în ce mai straniu, pentru un băiat care pretindea că provine dintr-o lume alternativă cibernetizată, în care fusese delincvent mărunt. Dorea foarte mult să discute despre asta cu Coppelia. Cealaltă parte a minţii sale se întreba de ce o numise „Winters” şi care ar fi putut fi referinţa culturală.

Privi musafirul pe sub gene. Se relaxase puţin şi se sprijinea de spătar. Avea un profil foarte acvilin, cu un nas bine conturat, ochi umbriţi, adânciţi în orbite, pometi înalţi şi degete lungi, delicate. Era exemplul perfect de protagonist din anumite tipologii de ficţiune poliţistă. De fapt, se întreba dacă…

— Prea bine, spuse străinul. Permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Peregrine Vale, al cincisprezecelea Conte de Leeds.

Kai încuviinţă scurt.

— Kay Strongrock, la dispoziţia dumitale. Aş putea să întreb cu ce vă ocupaţi?

Ospătarul luă castroanele de supă şi aduse felul principal pentru Irene şi Kai. Mai aduse şi un pahar în plus pentru oaspete, umplându-l fără să fie rugat, apoi se retrase iar. Intruziunea îi permise lui Irene să îşi muşte buza şi să se abţină din a-l lovi pe Kai pe sub masă, fiindcă tocmai îşi dăduse seama de unde îşi lua acesta pseudonimele.

Strongrock – Rochefort. Winters – De Winter[3]*.* Trebuia

[3] Contele de Rochefort şi Milady de Winter sunt personaje ale

să îi explice de ce era o idee proastă să extragă aliasuri din surse literare. Dacă persoana de faţă ar fi citit cartea, i s-ar fi oferit prea multe informaţii şi ar fi început să caute posibili muşchetari sau manipulatori misterioşi, tip Richelieu[4], în culise.

Chiar dacă, era cazul să recunoască, să fie comparată cu Milady de Winter avea o latură flatantă.

— V-am observat în această după-amiază, domnule Strongrock, începu contele de Leeds. Vă aflaţi lângă Ambasada Liechtensteinului. Aţi sosit când îşi descărcau zeppelinele. Aţi urmărit reporterii şi apoi le-aţi pus întrebări.

— Domnia voastră pare să fi acordat multă atenţie mişcărilor mele, răspunse Kai.

Vocea lui avea o urmă de ameninţare.

Contele de Leeds dădu din mână.

— Spuneţi-mi Vale, vă rog. În fond, este o întâlnire cât se poate de intimă şi mă aflu aici într-o postură neoficială.

Kai ridică din sprânceană şi îşi tăie friptura.

— Da?

— Într-adevăr, răspunse Vale, zâmbind uşor.

În clipa aceea, Irene îşi aminti unde îi mai văzuse chipul. Luase un ziar mai devreme, ca să-şi facă o impresie rapidă despre dinamica politică şi temporală actuală. Vale se aflase pe pagina a treia, pozat din profil, pe jumătate întors, nedorind să i se facă fotografii. DETECTIV FAIMOS FACE INVESTIGAŢII LA BRITISH MUSEUM, spunea explicaţia.

Irene continuă să mănânce, gândind cu furie. Dacă tovarăşul lor de masă era într-adevăr un detectiv faimos, care investiga Ambasada Liechtensteinului şi lucra cu British Museum, atunci fie aveau un noroc nesperat, fie se găseau într-o mare încurcătură.

— Deci, spuse Kai, lăsând la o parte că nu am remarcat

---

romanului „Cei trei muşchetari”, scris de Alexandre Dumas - tatăl (n.tr.).

[4] Cardinalul Richelieu este unul dintre antagoniştii din acelaşi roman (n.tr.).

să mă fi urmărit…

— Asta, spuse Vale, încet, este de aşteptat când urmăresc eu pe cineva.

Kai se înecă puţin cu vinul.

— Pardon! Atunci, domnule, de ce mă urmăreaţi? Ce era atât de interesant la activităţile mele?

Zâmbetul lui Vale se subţie şi mai mult.

— Păi, domnule Strongrock, faptul că le oglindeau pe ale mele. Suspectez că investigăm aceeaşi problemă. Să fiu sincer, domnule, dacă urmărim amândoi acelaşi iepure, aş prefera să renunţaţi, ca să nu-l pierdem amândoi.

Kai îi aruncă o privire lui Irene. Limpede ca lumina zilei, ea citi o implorare disperată după ajutor în privirea lui.

— Păi… spuse el, gânditor.

Irene icni. Fusese puţin teatral, dar, spera ea, nu şi exagerat.

— Domnule Strongrock! Investigaţia noastră este strict secretă! Chiar dacă domnia… adică, domnul Vale, este un detectiv faimos, am putea cerceta lucruri complet diferite!

Spera ca vorbele ei să transmită mesajul de „avem nevoie de mai multe informaţii” suficient de clar.

Kai îi atinse braţul, liniştitor.

— Asociata mea are dreptate, domnule Vale, spuse el. Operăm în condiţii de strictă confidenţialitate.

— La fel şi eu, domnule, spuse Vale, amabil, fără să pară descurajat. Orice presupuneri mărunte aş face despre voi se bazează doar pe tot ce mi-aţi dezvăluit şi nu pe investigaţii efectuate de mine.

Kai ridică din sprâncene.

— Dar nu v-am dezvăluit nimic, spuse el, cu o clipă înainte ca Irene să-i dea un şut în gleznă.

— Iertaţi-mă dacă afirm că este evident că nu sunteţi din Londra, spuse Vale şi îşi răsuci paharul în mână, privindu-l cu o aroganţă seacă. Nu mă refer doar la nevoia domnului Strongrock de a verifica semnele rutiere când a părăsit Ambasada Liechtensteinului. Niciunul dintre voi nu aveţi accente neaoşe şi, să fiu sincer, nu pot spune că sunteţi de pe Insulele Britanice.

Se încruntă puţin.

— Iar asta e ceva neobişnuit. Poate că domnişoara Winters are o urmă de brutalitate germanică în felul în care întrebuinţează verbele – posibilă urmare a unei guvernante sau a frecventării unui internat, la o vârstă sensibilă? Domnul Strongrock, pe de altă parte, are accentul şi caracteristicile în purtare ale familiilor nobile din Shanghai. Chiar dacă niciunul dintre aspecte nu reprezintă ceva neobişnuit în Londra, ambii sunteţi îmbrăcaţi într-un fel care sugerează o alegere grăbită, de la un comerciant de haine la mâna a doua. De exemplu, mănuşile domnişoarei Winters.

Irene îşi privi mănuşile, care se aflau pe masă, incapabilă să se abţină. Ştia că nu se potriveau cu rochia, dar nu avusese multe opţiuni în magazin.

— Exact! spuse Vale. O femeie atât de îngrijită precum domnişoara Winters nu ar putea comite o asemenea eroare elementară în vestimentaţie. La fel, pantofii domnului Strongrock – Kai îşi târşâi picioarele sub scaun – au fost purtaţi, înainte de dumnealui, de un bărbat cu obiceiul de a-şi lovi scaunul cu partea dreaptă a vârfului pantofului, însă domnul Strongrock nu are acest obicei. Şi dacă amândoi aţi fi fost în Londra de ceva vreme, cercetând cazul lordului Wyndham, vă asigur că aş fi aflat până acum.

Kai deschise gura, iar Irene îşi dădu seama că era pe cale să întrebe ceva de genul „Dar de unde aţi ştiut că pun întrebări despre lordul Wyndham?”. Se părea că nu fusese învăţat despre prima apărare la cursul de Ştiinţa întrebărilor provocatoare: ŢINE-ŢI GURA. De data asta, reuşi să-l lovească pe sub masă. El închise gura la loc.

— Hm! spuse Vale, în aparenţă mulţumit. Un schimb de informaţii ar putea fi util. Dar, pe de altă parte, aşa cum a afirmat domnişoara Winters, poate că investigăm două lucruri complet diferite. Cred că am ajuns în punctul în care decidem dacă să avem sau nu încredere unii în alţii.

— Aşa se pare, spuse şi Kai, revenindu-şi. Vin?

— Mulţumesc, răspunse Vale, întinzând paharul.

Urmă o tăcere de câteva minute, timp în care Irene plimbă prin minte câteva strategii. Din păcate, mai toate presupuneau ca Vale să părăsească masa pentru scurtă vreme, ca ea să poată discuta repede cu Kai, iar acesta părea un lucru improbabil. Era totodată impresionată şi îngrijorată de spiritul lui de observaţie. Acest gen de intelect era splendid la personajele fictive, însă, în practică, risca transformarea misiunii ei într-una mult mai complicată.

Din fericire, situaţia fu întreruptă de strigăte şi zgomote puternice, venind din stradă. Persoanele care luau cina îşi lăsară cuţitele şi furculiţele şi se repeziră spre ieşire. Câţiva bărbaţi săriră în picioare, cu paharele de vin încă în mâini.

Kai reuşi să clipească infinitezimal spre Irene, apoi se întoarse spre Vale.

— Credeţi că ar trebui să investigăm, domnule?

— Fireşte! exclamă Vale, ridicându-se.

Îşi luă bastonul-sabie, apucându-l nonşalant cu mâna stângă, apoi spuse:

— Doamnă, vă rog să rămâneţi pe loc. Domnule Strongrock, dacă doriţi să mă însoţiţi…

Apoi se îndreptă spre uşă.

— Ce să fac? sâsâi Kai spre Irene.

— Mergi cu el, şuşoti ea. Eu voi sta pe loc. Află ce se petrece, dar fii cu mare grijă, e detectiv.

— Mi-am dat seama de asta, mormăi Kai, dar afişă un entuziasm sălbatic când porni în urma lui Vale, dornic de acţiune.

După ce bărbaţii ieşiră, Irene privi în jur. Nu se strecura nimeni afară din umbră să o răpească, în timp ce atenţia lor era distrasă. Bine. Îşi luă geanta şi porni după ei.

Zona de recepţie a restaurantului avea nişte geamuri mari, care ofereau o privelişte convenabilă asupra străzii de afară. Locul era cuprins de haos. Un centiped mecanic uriaş – ei bine, un fel de insectă segmentată cu multe picioare, pe care Irene nu avea de gând să se apuce să le numere – semăna panică pe aleea îngustă de afară. Văzu o

şaretă deteriorată şi câteva geamuri sparte. Abia dacă mai rămăsese spaţiu pentru ca insecta să se mişte, nemaivorbind să se răsucească, aşa că dansa câţiva paşi în faţă şi câţiva paşi în spate, în timp ce antenele frontale păreau să caute ceva sau pe cineva. Din crevasele sale curgea ulei, iar din segmentul pentru cap îi ieşea abur, amestecându-se cu ceaţa din aer. Remarcă nişte oameni care fuseseră deja răniţi, iar alţii strigau şi fugeau în toate direcţiile. Apoi, fireşte, se opreau, la o distanţă relativ sigură, şi priveau curioşi ce va face mai departe.

Kai şi Vale se aflau în uşă, evaluând situaţia. Cel puţin Vale arăta de parcă ar fi evaluat-o, iar Kai părea doar uluit.

— Cum naiba a ieşit lucrul acela pe străzi? întrebă el.

Vale pufni.

— Probabil din canalizare. Programul recent de renovare a fost o binecuvântare pentru infractorii din Londra.

— *Vale!* Vocea bubuitoare a creaturii reverberă pe stradă. *Pregăteşte-te să-ţi înfrunţi sfârşitul!*

— Ah, spuse Vale, voios, e pentru mine!

Kai păru jignit.

— Poate că ne-a confundat, spuse el. Poate e pentru mine.

— Nu, vă asigur că este pentru mine, răspunse Vale. Dar v-aţi supăra să supravegheaţi partea din spate, în timp ce distrag partea din faţă? Uneori, au nişte termostate scânteietoare cu emisii ridicate localizate acolo.

— Fireşte, spuse Kai. Nicio problemă.

Irene se sprijini de perete şi încercă să nu ofteze. Poate că Vale era o persoană morală, dacă duşmanul său era bucuros să rişte vieţi nevinovate pentru a-l vâna. Asta, presupunând că nu înscenase întreaga afacere, desigur – însă era şi o altă distragere. Cum naiba putea să investigheze, dacă era mereu întrerupt?

Doi bărbaţi alergau pe stradă: Vale în dreapta, spre capul creaturii, şi Kai în stânga, spre spatele acesteia. Irene încercă să decidă pe care să-l urmărească. Kai se afla sub protecţia ei, însă urmărirea lui Vale putea furniza

mai multe informaţii.

Chestiunea fu repede rezolvată când centipedul se aruncă într-o întoarcere rapidă, cu ghearele de metal zgâriind pavajul, în timp ce dansa înapoi. Îi apăru capul: era o machetă monstruoasă din oţel, cu mandibule şi ochi de sticlă imenşi, faţetaţi, suficient de mare pentru ca un om să şadă în interiorul ei, cu un jet de abur care îi ieşea, în şuvoaie dense, ţiuitoare, din fiecare parte. Vale se propti în faţa lui, cu sabia scoasă din baston şi bâzâind de electricitate. De fiecare dacă când centipedul îşi cobora capul ca să-l muşte, para, iar scânteile se loveau de pavaj şi de pereţi.

Cu o viteză ameţitoare, ţâşni în faţă, între mandibule, şi sări pe partea principală a capului insectei, încercând să îşi recapete cât de repede echilibrul. Îşi ridică lama şi o izbi într-unul dintre ochii creaturii.

Electricitatea ţâşni într-o coloană imensă, scânteietoare. Centipedul scoase un ţipăt sâsâit şi se zvârcoli pe toată lungimea, cu un segment trăgând după sine un altul şi cu aburul pufnind din toate orificiile. O trapă se deschise sub creatură, iar un bărbat într-un costum de protecţie negru, unsuros, se rostogoli afară, tuşind şi scuipând.

Vale sări de pe capul insectei, aterizând într-o fluturare de mantie. Îşi îndreptă sabia spre bărbat.

— Vorbiţi, domnule, sau…

În clipa aceea, atenţia lui Irene fu distrasă de cineva care încerca să îi smulgă poşeta de sub braţ. Se întoarse şi îl văzu pe unul dintre ospătari. Nu, *nu era* unul dintre ospătari. Era un bărbat în ţinută de seară, cu un şervet aruncat în grabă peste braţ, pozând în ospătar. Ceasul lui era mult prea scump să aparţină unui chelner, iar mustaţa cenuşie, mult prea bine îngrijită. Iar mâna lui, remarcă ea, într-o sclipire de o clipă, avea arsuri subţiri de la electricitate, de la încheietură la buricele degetelor.

Trase din nou. Irene dădu drumul poşetei, reţinând bareta şi lăsându-l să tragă de ea. Se ghemui pe jumătate, în echilibru pe călcâiul stâng, apoi îşi ridică piciorul drept într-o pivotare largă şi dezechilibră hoţul, care căzu la

pământ, înjurând.

Se îndreptă iar, lipindu-şi din nou poşeta de trup, şi ridică unul dintre scaunele fragile de la restaurant. Era dintr-un material îndoielnic şi, în timp ce adversarul ei încerca să se ridice, se rupse foarte uşor când îl lovi cu el.

Bărbatul se împletici înapoi. Ea mai ridică un scaun.

În jurul ei se auziră alte explozii. Înăuntru, oamenii icneau şi arătau spre ea şi spre aşa-zisul ospătar.

Irene încercă să decidă dacă era mai important să-şi păstreze acoperirea de secretară neajutorată sau să-l lovească pe hoţul de poşete cu scaunul în cap şi să-l ia ostatic. În fond, nu era neapărat implicat într-o conspiraţie de proporţii şi putea fi un simplu găinar…

La naiba cu asta! Îl lovi cu scaunul în cap şi el se împletici în spate, ca un sac cu cartofi.

Ea lăsă rămăşiţele scaunului să cadă şi îşi duse mâna liberă la piept, respirând rapid.

— *Eu…* icni ea. Am venit aici în vacanţă, iar bărbatul ăsta, *hoţul* ăsta a încercat să-mi smulgă poşeta şi nimeni nu m-a ajutat. Nici măcar o persoană nu a venit în ajutorul unei femei lipsite de apărare…

— Dragă domnişoară Winters, îmi pare foarte rău, spuse Vale care intrase din nou în restaurant, vârându-şi sabia în baston. Regret că a trebui să suportaţi atacul unui huligan…

Privi chipul bărbatului încremenit şi clipi.

— Să înţeleg că acesta este cel care v-a atacat?

— A încercat să-mi fure poşeta! spuse Irene, pufnind puţin. Am… am reacţionat din instinct.

— Voi! făcu Vale pocnind din degete către doi ospătari. Duceţi-l pe acest bărbat la cea mai apropiată închisoare, de îndată.

Ce bine este să fii conte şi un detectiv notoriu, îşi spuse Irene, uşor melancolică.

Kai intră şi el în restaurant, scuturându-şi cenuşa şi praful de pe haină.

— Păi, pare să fie… Irene! Adică, domnişoară Winters! Ce s-a întâmplat?

Privi de la Irene la Vale şi înapoi la Irene, întrebându-se, în mod limpede, dacă totul nu fusese decât o diversiune.

Irene arătă cu degetul spre bărbatul care era târât de ospătari.

— Persoana aceea a încercat să îmi fure poşeta, iar eu m-am opus.

— Sugerez să ne întoarcem de îndată la masa noastră, spuse Vale, coborând glasul. Asta nu face decât să-mi confirme bănuielile.

Cinci minute mai târziu, erau din nou în jurul mesei. Friptura se răcise, însă vinul se putea încă bea. Zumzetul general al conversaţiei îşi reluase nivelul iniţial, iar Irene era surprinsă de cât de repede păreau să fi uitat oamenii de atacul centipedului. Asta însemna că asemenea lucruri se întâmplau des, ceea ce nu era deloc un gând liniştitor.

— Uitaţi de discreţia mea anterioară, spuse Vale. Şi mulţumesc pentru asistenţă, domnule Strongrock. Dar acest atac asupra domnişoarei Winters nu face decât să dovedească tot ce bănuiam.

— Adică? întrebă Kai, întorcându-se spre Vale.

Irene avu impresia că era uşor posomorât fiindcă ea nu întrebase despre curajul de care dăduse dovadă în confruntarea sa cu centipedul. Îşi luă notă să obţină toate amănuntele, la un moment dat, eventual când o persoană de contact valoroasă nu era angajată în dezvăluirea unor informaţii utile.

— Că investigaţiile domniilor voastre despre Neam nu au trecut neobservate, şopti Vale, aplecându-se în faţă. V-am remarcat întrebările de la Ambasadă, domnule Strongrock. Şi acum, un bărbat pe care-l cunosc drept agent al Neamului încearcă să fure poşeta domnişoarei Winters. Greşesc dacă bănuiesc că există o legătură?

Kai îi aruncă o privire disperată lui Irene. Ea îi făcu un semn scurt din cap.

— Nu vă înşelaţi, domnule, spuse cu fermitate Kai. Există o legătură.

— Aşa mă gândeam şi eu! Vale privi de la unul la altul: Atunci, investigăm aceeaşi problemă, deşi, posibil, din

direcţii diferite. Eu sunt preocupat, la rândul meu, de Neamul Frumos, domnule Strongrock. De recentele furturi de materiale oculte. Şi de Belphegor.

— Belphegor? icni Irene. Faimoasa hoaţă?

— Întocmai, spuse Vale, încruntându-se. Am bănuieli în privinţa identităţii sale. Şi, mai mult, cred că toate aceste lucruri sunt legate între ele. Chiar dacă sunteţi doar vizitatori în oraş…

Lăsă propoziţia neterminată, de parcă se aştepta să fie provocat în deducţiile sale, apoi continuă:

— Chiar dacă nu aţi venit de mult aici, ziarele au fost foarte deschise cu privire la furturi. Nu mai poţi deschide un ziar fără să citeşti un nou titlu principal. Ca să fiu direct, asta investigaţi?

Irene prinse privirea lui Kai şi îi făcu un semn cât se putea de discret. Bănuia că Vale avea să-şi dea seama, dar spera că va interpreta totul drept sugestie, şi nu drept ordinul care era.

— Aveţi dreptate, spuse Kai.

— Atunci, sugerez să ne unim forţele! Asta-i cartea mea de vizită.

Scoase un port-vizit de argint, alese o carte de vizită şi o făcu să alunece peste masă, spre Kai, apoi spuse:

— Vă rog să îmi faceţi o vizită mâine-dimineaţă, ca să putem vorbi mai în largul nostru. Asociata dumneavoastră este şi ea bine-venită, fireşte.

Îi făcu un semn sec din cap lui Irene, care o făcu să se întrebe cât pricepuse, *de fapt.*

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru ajutor, adăugă, ridicându-se.

Kai şi Irene se ridicară şi ei. Urmă un amestec rapid de plecăciuni, urmat de ieşirea lui Vale, în trombă, cu ospătarul gonind în urma lui, cu pălăria şi pelerina.

Kai şi Irene se aşezară la loc.

— Îmi pare rău, spuse Kai. Nu l-am remarcat urmărindu-mă, mai devreme.

— Nu îţi face griji, spuse Irene. Bănuiesc că e văzut rareori. Dar cred că ar putea fi foarte folositor.

— Deci am avut noroc? se înveseli Kai.

— Se mai întâmplă, spuse Irene. Din când în când. Acum, termină-ţi vinul şi povesteşte-mi despre centiped.

Deja îşi alcătuise în minte o întreagă listă cu întrebări de adresat lui Kai, între patru ochi. Însă, pe moment, trebuia să se mulţumească cu cea despre centiped.

6

— Aşa, spuse Irene, în timp ce îşi terminau cafeaua. Trebuie să presupunem că acoperirea noastră este compromisă.

— Din cauza lui Vale? întrebă Kai.

— Nu, zise Irene, înclinându-şi ceaşca şi privind zaţul de pe fundul ei. Bărbatul care a încercat să-mi înşface poşeta. Dacă lucrează pentru Neam, cred că m-o fi văzut acasă la lordul Wyndham. Şi dacă este aşa, atunci îmi cunoaşte chipul, ştie la ce hotel stau, iar acum te cunoaşte şi pe tine. Trebuie să ne ştergem urmele.

— Dar toate lucrurile noastre sunt în camera de hotel! exclamă Kai. Toate hainele…

— Câte ai cumpărat?

Kai încercă să o privească, dar ochii îi coborâră în ceaşcă.

— Îmi construiam mai multe identităţi, în cazul în care ar fi trebuit să ne mişcăm în cercuri sociale diferite, se scuză el, neconvingător.

Irene îl bătu pe mână.

— Nu te îngrijora. Aşa vor fi siguri că ne întoarcem şi îşi vor ocupa o parte din resurse.

Kai oftă.

— Deci, spuse Irene, nerăbdătoare. Măsurile standard.

Acestea erau predate la Bibliotecă, alături de limbi străine şi metode de cercetare, dar erau dificil de pus în practică în Bibliotecă. Dar experienţa personală a lui Kai ar fi trebuit să însemne că se pricepea la asta.

— Plecăm de aici separat, continuă Irene. Eu plec prima şi atrag după mine orice urmăritor evident. E posibil să aibă un singur om de pază. Tu mergi la hotel, ne iei documentele şi banii gheaţă, apoi pleci prin spate. Fă tot posibilul să nu te urmărească nimeni. Ne vedem în faţa…

Irene se opri, privindu-şi noul ceas mecanic. Nu avea sens să poarte dispozitive electronice, dacă trebuia să ajungă înapoi la Bibliotecă.

— La staţia de metrou Holborn, ora unsprezece. La naiba! Nu sunt niciodată sigură dacă prefer lumi care au inventat echivalente pentru telefoanele mobile sau nu.

— Ar face comunicarea mai simplă, observă Kai.

— Dar le-ar fi şi mai simplu să ne urmărească, răspunse Irene. Şi ar da avantaje oricui încearcă să ne găsească. Bine, eşti OK cu instrucţiunile astea?

Kai încuviinţă.

— Dacă nu ajungi la Holborn?

— Ia legătura cu Dominic, spuse Irene. El te va pune în contact cu Coppelia, iar ea va şti ce să facă mai departe. Dar nu mă aştept să fie necesar.

Kai încuviinţă. Îşi ridică ceaşca şi o înclină cu tristeţe, privind zaţul de pe fund.

— Nu prea ne descurcăm până acum, nu-i aşa?

Irene clipi.

— Ce? De unde ţi-a venit ideea asta?

— Păi, cartea a fost furată, suntem urmăriţi de duşmani, trebuie să ne abandonăm baza…

— Scoate-ţi lucrurile astea din cap imediat! spuse Irene. Te aşteptai să putem valsa aici şi s-o înşfăcăm imediat?

Kai ridică din umeri.

— Îmi făcusem ideea că ar fi potrivit, în cazul unei misiuni în care a fost implicat un novice.

Irene se aplecă în faţă.

— În primul rând: Biblioteca nu are niciodată suficiente resurse ca să-şi permită să ofere novicilor misiuni „uşoare”. Să nu te aştepţi niciodată ca o misiune să fie „uşoară”. În al doilea rând: da, manuscrisul a fost furat, dar avem deja câteva piste de urmărit, inclusiv o întâlnire cu un detectiv faimos.

Gândul o făcu să zâmbească. Poate că, uneori, dorinţele se adevereau.

— În al treilea rând: nu este o bază, este o cameră de hotel, continuă ea. În al patrulea rând: faptul că suntem urmăriţi este o pistă în sine şi înseamnă că ne putem folosi de *ei* ca să ajungem la carte. Şi, în sfârşit, avem o invitaţie de participare la balul de la Ambasada Liechtensteinului,

care ar trebui să ne intereseze.

Kai înlemni.

— *Ce* avem?

— Ne vedem la Holborn, i-o reteză Irene, ridicându-se şi luându-şi poşeta.

În faţa restaurantului chiar aştepta cineva. Îl remarcă în timp ce-şi verifica reflexia în vitrina unui magazin. Strălucirea felinarelor actinice le transforma în oglinzi mai bune decât bucata de sticlă acoperită cu mizerie de muşte din camera de hotel. *Nu e mare pierdere.* Urmăritorul era un tip cu aspect obişnuit, cu o pălărie melon ieftină şi o redingotă cu poalele şi coatele uzate. Nu se prea pricepea la a se face neobservat. Poate că era de fapt treaba colegului care încercase să-i fure poşeta.

La următorul colţ de stradă, reuşi să arunce o privire în urmă, în timp ce aştepta să traverseze, şi îl văzu murmurând ceva în palmele făcute căuş. Le deschise şi ceva se lansă afară, zburând în jurul capului său, înainte să se ridice cu un bâzâit mecanic din aripi.

Două străzi mai târziu, bărbatul dobândise întăriri. Irene se opri să-şi verifice starea pălăriei în altă vitrină şi îl văzu din nou limpede, făcând semn spre trei nou-veniţi şi arătând spre ea.

Irene înfipse furioasă o agrafă de pălărie la locul ei şi se gândi cum ar fi putut să-şi piardă urma. Londra aceasta avea o configuraţie cam ca a tuturor celorlalte Londre şi se afla aproape de Soho. Ar fi fost foarte simplu să-şi piardă urmăritorii acolo, dar o femeie pe cont propriu ar fi atras genul nepotrivit de atenţie şi ar fi durat prea mult să se extragă rămânând incognito. Ar fi putut să intre într-un magazin universal, dar dacă aveau minte ar fi pus paznici în faţă şi în spate, înainte să o caute în interior. De asemenea, erau deja cel puţin patru şi mai puteau fi şi alţii pe care încă nu-i văzuse. Metroul reprezenta o posibilitate, dar nu o investigase încă. Şi, chiar dacă mulţimea i-ar fi permis să se ascundă de ei, ar fi fost şi acoperirea perfectă

pentru un „accident” sau pentru o răpire. Se afla deja la jumătatea Piccadilly, aşa că trebuia să înceapă s-o ia înapoi dacă voia să ajungă la Holborn la unsprezece, la întâlnirea cu Kai.

Hm, stai aşa! Covent Garden avea, de obicei, un soi de piaţă, în majoritatea Londrelor alternative, fie pentru flori sau curiozităţi, fie era o simplă capcană pentru turişti. Chiar dacă nu erau multe tarabe deschise la ora aceea, ar fi fost suficient de aglomerat ca să-şi piardă urma. Ar fi trebuit să funcţioneze.

Irene ar fi trebuit să prevadă asta: Covent Garden era o piaţă de extravaganţe tehnologice. Tarabele se clătinau pe picioare reglabile şi aruncau raze de lumină din eter-lămpi pendulante. Calea dintre ele era un labirint aflat în continuă schimbare, fiindcă fiecare tarabă încerca să dobândească mai mult spaţiu, pe picioarele sale automatizate, săltând şi izbindu-se de cele din jurul ei. La fel precum acele alte Covent Garden pe care le văzuse înainte, existau câteva curţi deschise şi o zonă centrală, cu un acoperiş de sticlă înalt şi câteva pâlcuri de magazine permanente. Cafenelele de trotuar adăugau propriile afluxuri de cumpărători în zonă, iar din grilaje şi canale ţâşneau în mod regulat jeturi de abur.

Intră în mulţime cu viteză, înainte ca oamenii care o urmăreau să se poată apropia. Apoi se lăsă prinsă în vârtejul de gură-cască care orbitau în jurul unui afişaj cu dispozitive mecanice care drenau sângele. (Se gândi că micile ace de oţel nu erau neapărat neplăcute în sine, dar calitatea uleioasă a antisepticelor care se autocoagulau făcea întreaga scenă extrem de scârboasă. Era ceva în felul în care sclipea sub luminile electrice.)

Numărul de bărbaţi şi de femei era cam egal, însă diferenţa reală era între cei pe care-i bănuia a fi artizani autentici şi ingineri, şi toţi ceilalţi. Primii aveau casete de echipament sub braţ sau legate de încheietură. Ceilalţi erau rătăcitori care căutau un târg interesant, membri ai elitelor sau gură-cască fascinaţi. Toate femeile purtau eşarfe sau voaluri împotriva ceţii murdare, la fel ca Irene,

ascunzându-şi gura sau chiar întreaga faţă. Mulţi bărbaţi aveau eşarfe legate în jurul părţii inferioare a feţei, în mod asemănător. Întregul loc căpăta, astfel, un aspect dubios, similar cu cel al unei pieţe pentru jefuitori de bancă victorieni – o prăvălie suspectă pentru muşterii suspecţi.

În apropiere, tarabele animate prezentau carneţele portabile, cu seturi de ustensile autoadezive, şi văzu ceasuri de buzunar cu lasere încorporate (aproape cumpără unul pentru Kai). Se mai vindeau şi automate Constructa-Kit, lângă gogoşi proaspăt prăjite şi truse de autotatuare (trebuia doar să adaugi cerneală!), şaluri cu unităţi de încălzire portabile ataşate şi…

O lovi ca un bici peste spinare, aruncând-o în genunchi pe pavajul murdar. Simţi fiecare centimetru al tatuajului de Bibliotecar arzând, îl simţi creionat pe spatele său, la fel de clar ca şi cum l-ar fi văzut. Lumea se zgudui în jurul său. Simţi gust de bilă în gură şi se zbătu să nu vomite.

Cuvintele erau peste tot. Le vedea la standurile de ziare, înotând prin nuanţele de alb ca să se târască pe hârtie. Le vedea pe spatele romanului pe care-l avea vârât în buzunar bărbatul din faţa ei, pe anunţurile publicitare tipărite grosolan care fluturau de la fiecare tarabă şi pe chitanţele pe care le verifica femeia din stânga ei. Se tipăreau singure pe tot ce era lizibil, într-un cer care se rotea în jurul ei.

FEREŞTE-TE DE ALBERICH!

Oamenii strigau şi înjurau, surprinşi, alarmaţi, dând vina pe ingineri şi pe tarabagii pentru un efect secundar experimental (şi ce spunea asta despre locul acesta, reflectă Irene într-un colţ al minţii, nu avea sens să se gândească). În unele cazuri, cumpărătorii începură să scuture obiectele afectate, sperând să provoace ştergerea cuvintelor. Ce mai speranţă! Irene nu mai fusese niciodată victima unui mesaj urgent din partea Bibliotecii, dar ştia că acele cuvinte vor rămâne marcate pentru totdeauna. Era un lucru şocant de făcut pe mass-media tipărite, şi

tocmai de aceea era păstrat doar pentru cazurile cele mai disperate. Membrii audienţei le puteau citi, dar măcar nimeni nu ştia ce însemnau cuvintele.

Dacă Alberich era implicat, atunci avertismentul fusese cu adevărat disperat şi necesar.

Se adună, cu un efort care-i încleştă dinţii, şi privi peste umăr, ca să vadă ce mai făceau urmăritorii. La naiba! Se apropiau cu repeziciune. Probabil că hotărâseră să o înşface acum, în loc să rişte să o piardă.

Irene îşi permise un zâmbet maliţios. Supărau un agent al Bibliotecii? O hărţuiau când tocmai primise un mesaj urgent? I se puneau în *cale?* Ah, aveau să regrete asta!

Aşteptă pentru o jumătate de minut până când tarabele care se mişcau se închiseră în spatele ei, blocând calea urmăritorilor. Fireşte că aveau să se dea la o parte într-o clipă…

Scuipă în Limbaj, suficient cât să ajungă la urechile lor:

— Picioare mecanice ale tarabelor mişcătoare, opriţi-vă, staţi pe loc şi nu vă mişcaţi!

— Poftim? spuse bărbatul de lângă ea. Vorbeai cu mine…

Se întrerupse când, într-un cerc care se lărgea în bătaia vocii lui Irene, tarabele mişcătoare se opriră toate brusc, cu picioarele articulate devenind brusc rigide şi oprindu-se în loc.

Vârtejul mulţimii şi al tarabelor fu aruncat într-o confuzie generală, mult mai dramatică decât incidentul anterior. Oamenii care se pregăteau s-o ia în dreapta se treziră brusc în postura de a o lua în stânga. Mormanele de mărfuri alunecară spre marginile tarabelor şi fură salvate la limită – sau nu, în câteva cazuri, ceea ce contribui la agitaţia generală.

Înainte ca oricine să tragă concluzii periculoase în ceea ce priveşte centrul cercului, Irene ţâşni în faţă şi îşi făcu loc cu coatele dincolo de câteva pâlcuri de cumpărători nemulţumiţi. Auzea scrâşnetul acţionărilor şi pârghiilor,

care se chinuiau cu picioarele mecanice neascultătoare. Fluxul de oameni o purtă în faţă, ajutând-o să iasă din fundătură şi să-şi lase urmăritorii în spatele baricadei de tarabe încremenite (şi, spera, călcaţi în picioare de cumpărătorii furibunzi). Irene se îndreptă spre cea mai apropiată deschidere din labirintul de mese şi, de acolo, către o alee. După ce-şi rearanjă puţin voalul şi jacheta, ieşi din nou pe stradă, îndreptându-se spre Holborn, de data aceasta fără niciun urmăritor.

Cu fiecare pas, realismul mesajului din partea Bibliotecii i se întipărea în minte. Fereşte-te de Alberich! Fereşte-te de Alberich! Fereşte-te de Alberich!

Nu avea nevoie de aşa ceva. Chiar deloc. Se afla deja în mijlocul unei misiuni complicate, cu un novice pe cap, pe deasupra. Îi oferise lui Kai un rezumat optimist ca să-i menţină moralul ridicat, însă asta nu însemna că avea să fie ceva *uşor.*

Şi acum, asta.

Alberich era un personaj de coşmar. Era acel Bibliotecar care trădase, scăpase cu viaţă şi se afla încă în libertate. Numele lui adevărat se pierduse de mult şi numai numele ales, de Bibliotecar, rămăsese. Se vânduse haosului. Îi trădase pe ceilalţi Bibliotecari care lucrau cu el. Cumva, în ciuda vârstei, timpului şi trecerii anilor, care ar fi afectat orice Bibliotecar aflat în afara Bibliotecii, încă trăia.

Irene tremura. Îşi trase şalul mai strâns în jurul umerilor şi încercă să-şi îndrepte gândurile înapoi la situaţia curentă, fără să le lase acaparate de un şir de imagini baroce inutile. Ce gânduri stupide! În fond, nu era ca şi cum Alberich s-ar fi aflat pe urmele ei în clipa aceea…

…nu?

Mesajul din partea Bibliotecii n-ar fi putut fi falsificat. Trebuie să fi fost trimis de unul dintre Bibliotecarii seniori, probabil de Coppelia. N-ar fi fost trimis dacă n-ar fi fost o urgenţă, ceea ce însemna că trebuia să presupună că Alberich era în zonă. În cel mai rău caz.

Privi într-o vitrină. Nimeni nu mai părea să o urmărească.

Trebuia să ia legătura cu Dominic, urgent, însă British Library ar fi fost închisă la acea oră din noapte. El era, probabil, acasă, adresa fiind printre hârtiile care se aflau la Kai. Mâine-dimineaţă ar fi fost mai simplu. Pe moment, ea şi Kai trebuiau să găsească un hotel nou şi să intre iar sub acoperire.

Irene voia să dobândească o acoperire cât mai sigură, atât de sigură, încât să fie nevoie de o lopată automată, cu abur, ca să o extragă. Trebuia să decidă şi ce să îi spună lui Kai. Era prea periculos să îl lase fără nicio idee, nemaivorbind că nu ar fi fost deloc corect, dar, în acelaşi timp, nu voia să îl panicheze. În fond, ea însăşi era deja panicată. Şi o persoană panicată era suficientă. Două ar fi fost o exagerare.

Era posibil să fie suficient de ignorant ca să nu-şi dea seama cât de rău stăteau lucrurile. Era posibil să nu fi auzit poveştile de groază care circulau în alcovuri tăcute despre unele lucruri făcute de Alberich.

Mai era posibil, îşi spuse Irene, ajungând aproape de staţia de metrou Holborn, unde Kai aştepta sub un felinar, ca porcii să zboare – ceea ce, măcar, ar fi însemnat şuncă la micul dejun. Ei bine, hotelul, mai întâi. Explicaţiile dramatice, după.

7

— Nu vreau să mă plâng, spuse Kai, dar am ajuns într-un hotel ieftin.

— Aşa este, aprobă Irene.

Se aşeză şi începu să-şi descheie nasturii botinelor, suspinând uşurată.

— Locul ăsta nu e doar ieftin, ci şi murdar! zise Kai, arătând spre tapetul gălbui, scorojit, spre fereastra murdară, spre tăblia uzată a patului dublu, spre oglinda jegoasă a dulapului dărăpănat. Doar nu te aştepţi să…

— Kai! spuse Irene, ferm. Eşti răsfăţat. Ce s-a întâmplat cu istoricul tău dubios, dar folositor? Ce s-a întâmplat cu ideea de băiat de stradă, care se descurcă în asemenea situaţii? Oare cei cinci ani petrecuţi în Bibliotecă te-au înmuiat într-atât?

Kai privi în jur, încreţind nasul.

— Da, spuse, într-un târziu, aşezându-se pe marginea patului. Asta s-a întâmplat. Este într-adevăr necesară o acoperire atât de sigură? N-am fi putut, de exemplu, să mergem să ne ascundem la cel mai scump hotel din oraş şi să ne pretindem canadieni?

— Nu, răspunse Irene, scoţându-şi o botină şi începând să o descheie pe cealaltă. Acoperire profundă! Pentru moment, vreau să nu ni se poată da de urmă. Ne spălăm mâine şi găsim un loc mai drăguţ.

— S-a întâmplat ceva?

— Uf! exclamă Irene, scoţându-şi cealaltă botină.

Trebuia să îi spună, nu ar fi fost sigur să îl ţină în ceaţă.

— Există o potenţială problemă, recunoscu ea, încet. Nu ştiu dacă este urgentă.

Kai o privi insistent.

— Am primit un mesaj urgent de la Bibliotecă.

Următoarele câteva cuvinte fură dificil de pronunţat, şi chiar mai dificil fu să rămână calmă şi raţională.

— M-au avertizat să mă feresc de Alberich. Acum, îmi poţi turna nişte coniac.

Mâna lui Kai se opri la jumătatea mişcării spre sticlă, aflată pe lista lui Irene de provizii esenţiale.

— Stai! murmură el. Când spui „Alberich”, te referi la cel care se presupune că…

Se opri, lăsând propoziţia neterminată. Iar Irene remarcă, spre neplăcerea personală, că nu îi mai turnă nici băutura.

— Nu, răspunse ea. Nu mă refer la cel care se presupune că, ci mă refer la cel care este. Nu că l-aş fi întâlnit vreodată şi, cu puţin noroc, nu vom fi nevoiţi nici noi, acum, şi va fi doar vorba despre precauţie.

Aşa spera.

— Acum pot primi coniacul?

— E real? întrebă Kai.

Încă nu primea coniacul.

— E înregistrat la Bibliotecă. Cum ar putea să nu fie real?

Kai era lipsit de expresie.

— Ar putea fi inventat?

Irene scrâşni din dinţi.

— Nu. A fost marcat formal pentru Bibliotecă, ţinând cont de iniţiere şi tot tacâmul. De aceea nu se poate întoarce. Ar şti că s-a întors. Dar asta dovedeşte că este real, că nu este o legendă urbană, precum chestiile acelea legate de ţevi şi de monstrul cu tentacule.

Aia fusese o legendă la modă în perioada ei de pregătire. Logica era că, dacă încăperile din Bibliotecă puteau fi conectate prin ţevi, exista un soi de cisternă centrală, în care locuia un monstru imens, cu tentacule, care mânca Bibliotecari bătrâni. Fireşte că Ordinul acoperise totul, de la cel mai înalt nivel… Ea şi ceilalţi ucenici îşi petrecuseră ore pline de speranţă lovind în ţevi şi încercând să-şi trimită mesaje sau să găsească tentacule.

— Coniac? insistă ea.

Kai îşi aduse în sfârşit aminte să se ridice şi să deschidă sticla. Turnă o jumătate de centimetru într-o ceşcuţă de porţelan ponosită şi i-o oferi.

— Mersi, spuse Irene, şi o dădu peste cap dintr-o duşcă,

apoi întinse ceşcuţa pentru realimentare. Ceva mai mult, de data asta, te rog.

Kai se uită lung la ea.

— *Sigur* eşti bine?

— A fost o seară plină, spuse Irene. Şi o să stau trează următoarele ore, studiind listele locale ale Limbajului, pe care ni le-a dat Dominic. Tu poţi dormi.

— Dar trebuie să-l anunţăm imediat pe Dominic! În fond, dacă Alberich este aici, se dovedeşte cât de importantă este cartea! Şi trebuie să îl prevenim…

— Cum? se interesă Irene.

Considerase, cu ceva vreme în urmă, că întrebările de tip socratic erau o idee bună, fiindcă (a) îi făcea pe ucenici să gândească singuri; (b) uneori veneau cu idei la care nu s-ar fi gândit nici ea; şi (c) îi dădea mai mult timp de gândire cât căutau ei răspunsuri.

— Putem merge la British Library – ah, stai! N-ar fi deschisă la ora asta.

— N-ar fi, încuviinţă ea, ceea ce ar fi iritant, dacă ar trebui să ne strecurăm înapoi acolo, la un moment dat, ca să ajungem iar la Bibliotecă. Şi nu ne-a oferit o adresă de acasă.

Ar fi trebuit să se afle în hârtiile pe care li le dăduse, dar nu o găsise. Ceea ce, îi spusese o voce cicălitoare din minte, fusese neglijent din partea lui Dominic, aproape de neglijarea îndatoririlor, într-un loc atât de periculos. Ar fi putut avea nevoie urgentă de ajutorul lui.

— Putem folosi Limbajul ca să dăm de el, spuse Kai, triumfător.

Irene se gândi la asta.

— Aş putea crea o structură pe care să i-o trimit, ca să-l avertizez, dar ar trebui să călătorească şi să-l găsească.

— Magie, spuse Kai.

— Nu e domeniul meu, răspunse Irene. Te pricepi?

— Pot să chem nişte spirite, spuse Kai, cu modestie. Dar nu am avut timp să mă prezint celor locale. N-aş vrea să încerc asta decât dacă nu avem altă opţiune.

Irene încuviinţă.

— Iar Dominic a spus că pot fi periculoase. Aşa că o să mergem de dimineaţă la British Library şi o să discutăm cu Dominic în persoană. În orice caz, Biblioteca îl va fi pus la curent, aşa ca pe mine. Nu e de parcă l-ar lăsa expus. Nu este un film horror prost.

Îi zâmbi, spera ea, liniştitor.

— Ah! spuse Kai privind dosarul de lângă uşă. Deci, adăugă el, cam cu prea multă uşurinţă, îmi poţi arăta nişte cuvinte din Limbajul de aici?

— Aş putea, dar nu ţi-ar fi de niciun folos.

Irene puse jos ceşcuţa.

— N-ar fi nicio diferenţă faţă de interiorul Bibliotecii. Ţie ţi s-ar părea tot ca vorbirea normală.

— A durut?

Irene clipi la schimbarea subiectului.

— Ce să doară?

— Să fii marcată de Bibliotecă, spuse el, aruncându-se pe spate, în patul care scârţâi sub greutatea lui. E singura cale de a înţelege Limbajul, nu?

— Da, şi da.

Fiindcă era evident că el nu avea de gând să i-l aducă, Irene se ridică şi traversă camera, ca să ia dosarul.

— Uite ce, zise apoi, ar trebui să dormi. Nu are sens ca amândoi să rămânem treji toată noaptea.

Kai se rostogoli pe burtă, sprijinindu-şi bărbia în mâini, şi ridică privirea spre ea.

— Irene, spuse el, iar în vocea lui era ceva gutural şi mângâietor. Când spui „somn”, te referi doar la somn?

Irene îl privi, cu dosarul în mâini, şi îşi ridică sprâncenele.

— Da. Mă refer doar la somn.

— Dar tu şi cu mine… noi împărţim un spaţiu cam mic, nu crezi?

Se întinse, iar ei i se păru că pantalonii i se mulau atrăgător pe corp.

— Doar nu simţi vreun fel de răspundere *loco parentis* faţă de un novice, nu? Asta este?

— Nu, spuse Irene, scurt. Dar este irelevant, în orice

caz.

— Dar…

— Uite ce, i-o tăie ea, înainte să-i vină ideea să se ridice şi să o ia în braţe sau ceva asemănător. Kai, îmi placi. Eşti extrem de chipeş şi sper să rămânem prieteni buni, dar nu eşti genul meu.

— Ah! spuse el.

Ea se întoarse, se aşeză şi deschise dosarul, începând să răsfoiască hârtiile din interior.

— Cum e genul tău? întrebă Kai, plin de speranţă.

Irene ridică privirea şi observă că îşi scosese cravata, îşi descheiase cămaşa, dezvelind un triunghi de piept musculos, neted şi palid. Îşi putea imagina cum s-ar simţi sub degetele ei.

Ea înghiţi.

— Chiar e nevoie să facem asta?

— Nu încerc doar să te flatez, spuse Kai cu o urmă de iritare în glas. Dar îmi placi, cred că eşti isteaţă şi îţi merge mintea, eşti fermecătoare şi te respect mult. Şi crede-mă când îţi spun că sunt *minunat* la pat.

— Te cred, spuse Irene, căutând o cale de ieşire. Sunt convinsă că am petrece o seară minunată. Dar aşa nu aş reuşi să studiez deloc.

— După ce studiezi… continuă Kai, plin de speranţă.

Irene îşi frecă fruntea cu dosul palmei. Începea să o doară capul.

— Uite ce, apreciez că eşti politicos în privinţa asta, apreciez că eşti fermecător şi mi-aş dori să fiu mai politicoasă la rândul meu, când te refuz. Dar a fost o zi lungă şi încă mai am de lucru şi chiar nu eşti genul meu. Şi, înainte ca asta să continue, genul meu are tenul închis, este primejdios şi fascinant, cu o morală îndoielnică. Şi da, asta a pricinuit situaţia cu acea hoaţă care a fost menţionată mai devreme, care a fost deosebit de stânjenitoare atunci. Şi încă este. Te rog să mă înţelegi foarte clar că, dacă spui asta mai departe, te *jupoi de viu.* Clar?

Kai o privi cu ochi mari, dezamăgiţi.

— Mi-ar fi plăcut să devin partenerul tău, spuse el. Serios! Ţi-ar fi plăcut şi ţie.

— Permite-mi să te informez că sunt o parteneră de pat *deosebită,* spuse Irene, pe un ton uşor plângăreţ. Am călătorit prin sute de lumi alternative şi am încercat parteneri din multe culturi diferite. Dacă te-aş primi în patul meu, nu ai avea motiv să te plângi.

Kai îi aruncă o altă privire adâncă, din ochii aceia ai lui întunecaţi şi profunzi.

Ea oftă.

— Dar acum avem de găsit o carte, eu am de studiat, şi tu trebuie să dormi. Te rog!

Într-un târziu, aşa şi făcu, iar ea putu să muncească în linişte, gândindu-se doar arareori la ofertele lui tentante şi la muşchii lui bine conturaţi.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Kai dormea adânc, Irene lăsă deoparte hârtiile şi îşi frecă tâmplele care o dureau. Tocmai memorase o serie de adverbe diferite pentru felul în care se deplasa o aeronavă şi cincisprezece adjective pentru felurile de smog. Avea nevoie de o pauză.

Din păcate, odată cu pauza veniră şi gândurile.

Se ştia despre Alberich că era aliat cu unii din Neam. Se îndreptase spre ei când devenise renegat. Acum, se presupunea că le dresa diversele facţiuni cu energia unui muzician lunatic, cântând la orgă. Cele câteva rapoarte fragmentate pe care le avea Biblioteca despre el – cel puţin cele accesibile unui junior – sugerau că îşi căuta nemurirea.

Se uită la hârtii, fără să le vadă. Nemurirea. Biblioteca oferea o nemurire de soi eficientă, sau, cel puţin, o viaţă permanentă, până când persoana cu pricina se sătura. Câtă vreme un Bibliotecar iniţiat, purtător de însemne, se afla *în* Bibliotecă, nu îmbătrânea. Dacă ieşea în lumile multiple, avansa în vârstă, însă procesul se oprea de-ndată ce revenea în Bibliotecă. Ea petrecuse ani întregi în Bibliotecă, în perioada de pregătire. Avea ani de

experienţă care nu se citeau pe corpul ei. I se vedeau poate doar în ochi, uneori, însă încerca să nu se gândească la asta.

De aceea Biblioteca funcţiona pe baza ierarhiei. Bibliotecarii juniori operau în lumile divergente, câtă vreme aveau ani de cheltuit. Odată ce îmbătrâneau, se retrăgeau ca să lucreze în Bibliotecă, atât cât considerau necesar, făcând doar excursii ocazionale afară, dacă era musai. Aceia erau oameni precum Coppelia sau Koşcei, care-şi duceau zilele în încăperile nesfârşite, reuşind, în sfârşit, să îşi termine cercetarea aşa cum se cuvine. Unii Bibliotecari trăiau la infinit, până când hotărau că le ajunsese, sau ieşeau în lumile alternative, ca să-şi încheie zilele într-un loc plăcut. Biblioteca plătea pentru asta, indiferent cât era de scump sau de exotic, pe motiv că „nimic nu e prea bun pentru cei care şi-au petrecut vieţile în serviciul Bibliotecii”. Fireşte, Bibliotecarii de aceeaşi vârstă erau cei care votau pentru fondurile alocate pentru asta...

Irene nu avea de gând să înceapă să se gândească la asta deocamdată. Avea în faţă încă mulţi ani de teren. Decenii. Lucruri de făcut. Oameni de cunoscut.

Dar mai exista şi Alberich. El părăsise Biblioteca *cu cinci sute de ani în urmă.* Nu exista nicio cale să mai fie în viaţă prin metodele clasice ale Bibliotecii. Probabil că făcuse un soi de târg cu Neamul, creaturi definite de imposibilitatea lor. Literatura fantastică sau de groază furniza o duzină de idei neplăcute despre felurile în care Alberich îşi păstrase viaţa, deşi unele dintre acestea nu se puteau numi „viaţă”.

Şi la ce îi folosea această existenţă continuă? Biblioteca putea folosi cărţi unice pentru a se conecta şi a se lega de lumi alternative. Dar ce putea face altcineva – cineva din afara Bibliotecii – cu acele cărţi-liant? Nu era un domeniu în care să fie încurajaţi Bibliotecarii juniori să speculeze. Cel mai bun răspuns pe care-l putea furniza, în prezent, era: *ceva rău.*

În fond, ce se putea înţelege prin faptul că Alberich *putea influenţa lumi întregi doar deţinând anumite texte*

esenţiale...

Irene se gândi serios la încă o porţie de coniac. Totul devenea extrem de complicat. Bradamant dorise să preia misiunea, Neamul era implicat, acum şi Alberich... şi mai era şi Kai.

Privi la forma lui somnoroasă. Nu sforăia, ci respira blând şi regulat, ca o reclamă la perne deosebit de confortabile. Şi reuşise să adoarmă tocmai în poziţia care-i cerea să-l mângâie pe frunte sau să-l trezească sărutându-l.

Cât despre acea modificare de personalitate, de la golan de stradă la semiaristocrat – se purtase cu detectivul ca un adevărat gentleman! Şi interesul pentru garderobă, seducţie şi aventură nu se prea potrivea cu tânărul care i se prezentase drept cel mai recent student al Coppeliei. Ceva nu era în regulă. Coppelia *trebuia* să fi remarcat.

Irene îşi dădu seama că bătea darabana pe documentele de pe masă. Încercă să se oprească. Obiceiurile erau periculoase şi o puteau ucide.

Oare interesul lui Bradamant pentru Kai fusese suspect?

Irene avea propria poveste cu Bradamant, pe care, cu siguranţă, nu avea să o discute în faţa lui Kai, pe la spatele lui Kai sau în orice loc în care Kai ar fi putut să o audă. Femeia era un şarpe veninos. Nu, era o afirmaţie nedreaptă faţă de şerpi. Cândva, Irene fusese studenta lui Bradamant şi ştia perfect despre ce vorbeşte. Obişnuieşte-te să fii o capcană vie, să ratezi orice laudă şi să ţi se impute toată vina. Apoi, petrece-ţi ani de zile ca să-ţi recuperezi statutul în cercetare, după pata pe dosar cauzată de refuzarea ordinului unui Bibliotecar mai în vârstă de a te lua într-o misiune.

Cu un efort, încetă să mai lovească hârtiile.

Era doar trei dimineaţa. Auzea clopotele bisericii şi bătăile ceasului, ajungând la urechile sale prin ceaţa de afară. Încă o oră de studiu, apoi putea dormi, în timp ce Kai stătea de pază. Era suficient de paranoică să-şi dorească să existe pază, oricât de improbabil era ca Alberich sau altcineva să îi găsească aici.

Paranoia era unul dintre puţinele obiceiuri care meritau păstrate.

La ora opt, în dimineaţa următoare, porţile comune ale British Museum şi British Library se deschiseră. Irene şi Kai se alăturară mulţimii care intra. Din fericire, nimeni nu avea chef de vorbă la ora aceea. Oamenii îşi ţineau privirile lipite de ghete, priveau în gol sau se îngropau cu încăpăţânare în carneţele.

Departamentul Manuscriselor Clasice era deschis, însă biroul lui Dominic Aubrey, nu. Uşa era încuiată cu lacăt şi posibil zăvorâtă şi pe dinăuntru, din câte îşi dădea seama Irene. Nu-şi amintea să fi remarcat un zăvor când intrase, dar poate îl ratase.

— Să sparg lacătul? întrebă Kai, când (nu pentru prima dată) se îndreptară după ce se uitaseră lung la el şi se străduiseră să facă pe studenţii plini de speranţă, chiar la timp ca să zâmbească personalului în trecere.

— Fac eu asta, spuse Irene. E posibil să fi pus nişte alarme împotriva spargerii de natură fizică sau magică a lacătelor, dar nu şi împotriva Limbajului.

Se opri.

— Dă-te înapoi!

— Ce? întrebă Kai, făcând totuşi ce i se spusese.

— Alarmele sunt una, dar capcanele sunt ceva diferit.

Ignoră expresia bruscă de neplăcere a lui Kai (serios, ar fi trebuit să fie recunoscător pentru excelenta educaţie) şi se aşeză repede într-un genunchi. Apoi, informă uşa în Limbaj că toate sigiliile şi zăvoarele care se aflau pe ea se desfăcuseră, toate lacătele se deschiseseră şi orice alarmă sau capcană dispăruse.

Se deschise încet, când îşi puse mâna pe clanţă. Îi făcu semn lui Kai să intre repede după ea şi închise uşa în urma lui.

Camera era exact la fel ca ieri. Lumina soarelui de dimineaţă pătrundea filtrată prin ferestre, difuză din cauza ceţii, şi strălucea asupra foiţei de aur şi reflectată în

casetele de sticlă. Uşa Bibliotecii era securizată cu un lanţ şi un lacăt mare, iar lanţul trecea atât prin mâner, cât şi printr-o verigă de metal care era fixată în perete. Ar fi fost inutil să împiedici pe cineva să vină din partea cealaltă, fiindcă puterea Bibliotecii ar fi învins, însă era suficient de eficace să opreşti oamenii să încerce din partea aceasta.

— Irene! spuse Kai, deranjat.

— Da?

— Dacă uşa a fost zăvorâtă de partea asta şi dacă uşa Bibliotecii a fost de asemenea încuiată cu lacăt tot de partea asta, cum a putut cineva să părăsească încăperea?

— Bună observaţie! spuse Irene. *Încurajează modelele de gândire utile.* Trebuie să existe o uşă secretă undeva. Sau a plecat prin magie.

— Deci poţi folosi Limbajul ca să găseşti uşa secretă?

Irene se aşeză pe scaunul din spatele biroului. Era clar că îi aparţinea lui Dominic Aubrey. Cedă cu uşurinţa folosinţei îndelungate, cu un singur geamăt graţios, şi mirosea a tutun prizat şi a cafea.

— Nu tocmai. Test surpriză! Spune-mi de ce.

— Ah, dar nu e corect… începu Kai, apoi îi văzu expresia şi tăcu, începând să gândească. Bine, spuse el, după o clipă. Scuze. Cred că m-am prins. Tot ce se află în raza de acţiune a Limbajului reacţionează, doar dacă ordinul sau fraza nu specifică altceva. Deci, dacă spui tuturor lucrurilor de aici să se deschidă…

Irene încuviinţă.

— Atunci aş sfârşi deschizând casetele, sertarele, dulapurile de pe peretele de acolo, lacătul de pe uşa Bibliotecii şi, foarte posibil, poşeta mea, portofelul tău şi ferestrele. Este o sugestie rezonabilă, dar nu o s-o fac decât în lipsa oricărei alte opţiuni. Acum, spune-mi de ce nu voi folosi nici magia.

Kai se gândi, apoi ridică din umeri.

— Pentru că Dominic e posibil să fi pus alarme pe orice uşă secretă, care ar exploda când foloseşti magia să o găseşti?

— De fapt, nu, spuse Irene, sprijinindu-şi coatele pe

birou. Pentru că nu mă descurc bine la magie.

— Ce? Dar oricine poate face magie!

Ea ridică din sprâncene.

— Serios! spuse Kai. Trebuie că glumeşti. Magia e unul dintre cele mai simple lucruri. Chiar şi… fratele meu mai mic putea comanda spiritele mai puţin importante şi invoca elementele. Doar nu-mi spui că…

Rămase fără cuvinte, în mijlocul frazei, cu aspectul cuiva care tocmai îşi dăduse seama că rostise cuvintele nepotrivite.

Irene remarcase şi ea.

— Fratele tău mai mic, repetă ea, încet.

— Irene, eu…

— „Dacă aş fi avut familie”, mi-ai spus.

Îşi amintea conversaţia din Bibliotecă, fiindcă uitarea era ultimul lucru pe care un Bibliotecar cu pregătirea încheiată îl putea face. Amintirile erau la fel de importante precum cărţile şi aproape la fel de importante precum indexarea corectă.

— Kai, mi-ai ascuns unele lucruri şi m-ai minţit în privinţa altora. Ştiu şi eu asta, o ştii şi tu.

Îşi dorea să-şi poată trece mâinile prin păr în felul în care o făcea el acum, dar era Bibliotecarul mai în vârstă, iar el era ucenicul ei şi nu-şi putea permite să arate slăbiciune. Trebuia să rămână stăpână pe sine. Îi plăcea şi nu îi plăceau mulţi oameni, aşa că nu voia să îl acuze. Nu voia să îl… gonească.

— Vrei să vorbim despre asta?

El se ridică şi se postă în faţa ei, părând dintr-odată foarte înalt, şi totuşi fragil.

— Nu pot, răspunse.

— Ba poţi, îl corectă Irene. Dar se pare că nu vrei.

— Irene, îţi jur că nu are nimic de-a face cu situaţia curentă. Pe numele meu, pe onoarea mea şi pe strămoşii mei, îţi jur.

Să spună *din câte ştii* era răspunsul evident, dar ar fi însemnat să-şi bată joc de lupta şi sinceritatea lui evidente. Era sincer, Irene putea băga mâna în foc pentru asta.

Fireşte, nu însemna că avea şi dreptate. Sau că nu era un idiot.

Ea oftă.

— Îţi accept cuvântul şi nu mai întreb altceva, decât dacă situaţia curentă o va cere. Dar va trebui să-i spun Coppeliei despre asta, Kai. Nu pot ţine secret.

— Mă aşteptam, răspunse Kai. Ridică privirea şi o îndreptă cu nobleţe spre perete. Ştiu că m-ai fi raportat, fiindcă…

— Asta, presupunând că nu ştie deja, spuse Irene, gânditoare.

Kai tresări.

— Nu poate şti, spuse el, pe un ton de speranţă disperată, mai degrabă decât de convingere autentică.

— Dacă remarc ceva ciudat în două zile, atunci probabil că a remarcat şi ea, în cinci ani, spuse Irene ridicându-se şi bătându-l pe Kai pe umăr. Relaxează-te şi hai să găsim uşa secretă! Eu verific dulapurile de pe peretele ăsta, tu verifici rafturile de pe acela.

Îl auzi pe Kai mormăind în spatele ei, în timp ce traversă să verifice rândurile de dulapuri. Erau pline de pagini prinse cu grijă, frânturi de poezie, peniţe, pene, maşini de scris şi alte obiecte felurite, care, în mod clar, nu mai fuseseră şterse de praf de câţiva ani. Lacătele dulapurilor erau bune, însă lemnul era uscat şi fragil. Orice hoţ serios (cum fusese şi ea, nu o dată) ar fi spart pur şi simplu rama sau ar fi tăiat sticla, fără să se chinuie să spargă lacătul.

Kai strănută.

— Ai găsit ceva? strigă ea, fără să se întoarcă să vadă.

— Numai praf, răspunse el şi strănută din nou.

Irene se aşeză în patru labe ca să verifice marginea de dedesubt a dulapurilor, căutând semne că ar fi fost mutate. Dacă asta nu ducea nicăieri, urma să uite de confidenţialitate şi să cerceteze sertarele biroului lui Dominic. Nu se aştepta ca el să fi păstrat ceva incriminant sau important aici, dar putea, cel puţin, să le ofere adresa lui de acasă. Dacă nu, puteau verifica la administraţia British Library. Dacă nu…

Kai strănută iar.

— Dacă e chiar atât de mult praf, strigă ea, atunci orice uşi secrete ar trebui să fie evidente.

— Nu e doar praf, spuse Kai, apoi făcu un pas şi se opri, după care mai făcu un pas. E ceva în camera asta care miroase ciudat.

Irene renunţă la dulapuri şi se ridică în picioare, scuturându-şi fusta.

— Ce este?

Kai adulmecă.

— Nu sunt sigur. Ceva picant. Sărat. Ceva din zona asta…

Se plimbă de-a lungul rafturilor, adulmecând iar.

Ea îl urmări, fascinată de noua abordare privind găsirea uşilor secrete.

— Gata! Kai se apleacă şi arătă spre dulăpiorul de la capătul rafturilor. Jumătate de duzină din volumele *Grădinii parfumate rezumate pentru cei tineri* erau aşezate deasupra lui, dar uşa dulăpiorului era accesibilă, chiar dacă încuiată.

— Să văd, spuse Irene, aşezându-se din nou în genunchi ca să verifice. Hm! Arată ca un dulăpior normal. E ceva ciudat cu lacătul?

— Nu că aş putea vedea, răspunse Kai, alăturându-i-se la nivelul solului. Vrei să-l deschizi tu, sau încerc eu?

— Ah, lasă-mă pe mine! Irene se apleacă şi comandă lacătului să se deschidă, în Limbaj. Uşa nu se deschise.

— Asta e interesant, spuse ea.

— Cum de *nu* se deschide? întrebă Kai.

— Cea mai simplă explicaţie este că a fost sigilată prin altă metodă, pe deasupra lacătului, îl lămuri Irene. Ceva care nu este la vedere, astfel încât eu să nu ştiu unde este şi să nu-i pot porunci să se deschidă. Sau… parcă spuneai că poţi mirosi ceva. De care parte a dulapului este mai puternic mirosul?

Kai îi aruncă o privire care sugera că nu se afla acolo ca să adulmece pentru ea, dar se conformă, după o clipă.

— Aici, răspunse el, atingând panoul din dreapta al

dulăpiorului.

— Aha!

Irene îl înconjură, ca să vadă mai bine, apoi atinse cu grijă colţurile şi modelul gravat.

— Hm! făcu ea. Da. Aşa cum am crezut. Când o uşă nu este o uşă?

Kai o privi.

— Când e un fals, spuse Irene, triumfătoare. Aici!

Apoi Irene apăsă colţurile de sus simultan şi întreaga latură a dulăpiorului se deschise dintr-o balama ascunsă.

— Aşa, făcu ea. Acum…

Irene ar fi spus mai multe, dar o lovi un miros puternic de oţet şi se dădu înapoi, în genunchi, încercând să-şi facă vânt cu mâna în faţa nasului.

— Destul de brutal, spuse Kai. E o metodă a Bibliotecii de a păstra documentele?

— Nu una de care să fi auzit eu.

Irene îşi recăpătă autocontrolul şi extrase conţinutul dulăpiorului. Era un singur vas canopic, în stil antic egiptean.

— Hai să vedem ce e aici!

— Ar trebui? întrebă Kai.

— Kai, spuse Irene, cu blândeţe. Dacă Dominic chiar voia să ţină uşa asta secretă, n-ar fi ascuns-o şi apoi să întârzie la muncă, ştiind că ne vom băga nasul.

— De dragul informării, spuse Kai, toţi Bibliotecarii sunt aşa când vine vorba de lucruri personale?

Irene nu consideră necesar să-l învrednicească cu un răspuns. În plus, avea să înveţe. Misiunea unui Bibliotecar să caute cărţi pentru Bibliotecă devenea, după câţiva ani, o chemare de a afla tot ce se întâmpla în jur. Nu era nici măcar vorba despre curiozitate personală. Era o nevoie de cunoaştere simplă, impersonală, incontrolabilă. Ajungeai să te obişnuieşti cu ea. Scoase capacul în formă de cap de şacal stilizat de pe vasul canopic.

— E ceva aici, spuse ea.

Kai uită de scrupule şi se aplecă mai aproape.

— Ce este?

— Un fel de piele.

Irene îşi suflecă mânecile şi o scoase afară. Era mai mare decât părea, o treabă delicată, subţire, cu nişte elemente ataşate. O scutură, ca să-şi dea seama de lungimea şi forma ei, apoi îngheţă, oripilată. În spatele ei, îl simţi pe Kai încremenind, şocat, la rândul lui.

Era o piele umană integrală, într-o singură bucată, cu o singură tăietură în faţă, de la bărbie până la vintre.

Era pielea lui Dominic Aubrey.

8

Kai se retrase, şuierând încet, ridicându-şi mâinile în faţă ca pe nişte gheare. Pielea zăcea acolo, pe podea, flască şi umedă, pătând cu oţet scândurile lustruite.

Irene înghiţi, agăţându-se de mirosul de oţet, ca să-şi ţină greaţa sub control. Trăsăturile lui Dominic Aubrey erau foarte diferite, aşa. Chipul aplatizat era recognoscibil, însă îi lipseau forma, spiritul şi căldura prietenoasă care-l animaseră cu doar o zi în urmă.

— Este un soi de fals? întrebă Kai.

Irene o întoarse. Însemnul Bibliotecii i se reliefa pe spate, într-o ţesătură complexă de înflorituri. Era inconfundabil, Limbajul nu putea fi falsificat, chiar dacă încerca cineva să îl copieze. Simţi însemnul de pe propriii umeri tresărind, parcă din simpatie.

— Nu, spuse ea, amorţită. Este reală. Dar nu este *posibil* pentru cineva să îşi scoată pielea astfel… Adică, ar putea fi posibil să-ţi îndepărtezi pielea, dacă iei în considerare texte mai curajoase, însă nu ai putea scoate însemnul Bibliotecii şi să supravieţuieşti.

— Alberich! spuse Kai.

Irene nu trebuia să-l întrebe la ce se referea.

— Cu siguranţă, este posibil, fu de acord. Chiar probabil. Dar există şi Neamul, la care trebuie să ne gândim, şi mai pot fi implicate şi alte facţiuni. Da. Va trebui să raportăm asta.

Kai oftă adânc, uşurat.

— Îmi era teamă că vei spune că trebuie să investigăm singuri asta.

— Nu fi ridicol! spuse repede Irene. Colecţionăm noi opere de ficţiune, dar nu ni se cere să imităm cele mai prosteşti părţi ale lor. *Şi să sperăm că nu primim ordine să investigăm povestea asta fără niciun sprijin.* Să le luăm pe rând. Ascundem din nou chestia asta, apoi deschid uşa spre Bibliotecă.

Clanţa uşii exterioare începu să se mişte.

Irene abia dacă avu timp să se gândească: *Dar ştiu că am încuiat-o!* Îndesă în grabă pielea şi vasul în spatele uneia dintre mesele de expoziţie şi se ridică să le ascundă vederii cu ajutorul fustelor.

Kai reuşi să facă doi paşi spre uşă, înainte să se deschidă complet.

O tânără înaltă se afla în uşă, strângând nişte cărţi la piept. Îi privi pe amândoi.

— Îmi pare foarte rău, spuse Irene, repede. Domnul Aubrey nu a ajuns încă. Cum te putem ajuta?

Femeia se uită lung la amândoi.

— Pardon? spuse ea, încet. Cine sunteţi?

Părul ei şaten era ondulat în dezordine la spate şi plin de praf şi avea urme de praf pe fusta cenuşie şi pe jachetă.

— Am venit să prevenim infestarea cu rozătoare, inventă Irene, pe loc. Avem grijă de toate încăperile, căutând semne de infestare. Spuneţi-mi, domnişoară…

Irene se opri, invitând un răspuns.

— Todd, răspunse femeia. Rebecca Todd. Mi-a spus să vin în dimineaţa asta pentru manuscrisul „Lamiei”. Strânse mai tare cărţile.

— Ar trebui să ajungă curând, spuse Irene. Mă scuzaţi, dar nu vă pot invita să aşteptaţi înăuntru, fiindcă trebuie să utilizăm nişte substanţe chimice periculoase, în timp ce căutăm… gândăcei de umezeală, lepisme. Vă supăraţi dacă aşteptaţi afară, pe coridor? Ieşim într-un minut.

— Fireşte, spuse domnişoara Todd. Dacă domnul Aubrey ajunge şi nu aţi terminat, îl anunţ eu.

— Mulţumesc, spuse Irene, zâmbind.

Aşteptă până când domnişoara Todd părăsi camera, apoi oftă uşurată.

— Lepisme? mormăi Kai.

— Taci, spuse Irene. Plecăm înainte să-şi dea seama.

Îngenunche iar, evitând balta de oţet în continuă creştere, şi îndesă repede pielea înapoi în vas.

— Câh! făcu ea. Trebuie să mă spăl pe mâini. Iau asta cu noi. Poate Coppelia sau unul dintre ceilalţi vor şti ce semnifică. Îi pasă vasul lui Kai. Ţine tu asta.

— Chiar trebuie? întrebă el dezgustat.
— Trebuie să deschid uşa.

Irene se îndreptă spre uşa Bibliotecii. Îşi amintea că văzuse lanţul ultima dată, dar crezuse că nu era folosit, poate fiind eliberat de propria lor călătorie prin uşă. Era, cu siguranţă, mai mult de impact decât de folos, posibil pentru a descuraja pe cei din exterior să îl utilizeze. Şi, fireşte, oricine ca Irene putea să folosească pur şi simplu Limbajul.

— Lanţ, deschide-te! spuse ea, atingând lacătul cu mâna.

Nu explodă, ci plesni. Se deschise ca o crizantemă şi apoi se lipi de palma ei, întinzându-i-se pe piele într-o bandă metalică fierbinte, albă. Dar nu degaja doar căldură. Prin durerea ascuţită, Irene simţi o răutate activă şi o voinţă deliberată. Dincolo de toate, în timp ce aproape îşi pierdea cunoştinţa, prinse o urmă de lumină, care se întunecă şi ea, în final.

— Irene, spunea Kai, însă ea căzuse în genunchi şi nu mai avea spaţiu în minte pentru a-i înregistra cuvintele sau expresia. Sau orice altceva, exceptând durerea cumplită care-i radia dinspre palmă în susul braţului. Irene!

Însemnul de pe spatele ei se trezi la viaţă, rezistând automat forţelor haotice invazive conectate la lacăt. Ordinea şi haosul se luptau acum pentru autoritatea asupra trupului ei şi era mult prea târziu să recunoască o capcană pusă pentru cineva capabil să folosească Limbajul, chiar dacă lucrurile deveniseră atât de clare acum.

Simţi că ardea ceva. Era rochia ei. Materialul era atât de inflamabil:

— Eliberează-mă! icni ea.

Dacă ar fi putut rupe legătura fizică dintre ea şi lacăt sau forţele care îl acţionau, ar fi putut fi suficient să îi permită să recapete controlul şi să-şi încheie purificarea.

Kai îşi strânse degetele în jurul încheieturii ei şi trase încercând să nu atingă lacătul.

Lacătul era înţepenit în mâna ei. Nu putea nici măcar să schimbe poziţia în care-l ţinea, fiindcă degetele ei erau

blocate în jurul a ce mai rămăsese din el, într-un spasm de care nu se putea elibera. În agonie, îl recunoscu drept o capcană alimentată de haos. O fiinţă umană normală, care nu purta sigiliul Bibliotecii, ar fi fost deja aspirată în ceva aflat la marginea posibilului. Sau ar fi fost transportată, cu toată viteza, către ceva care nu putea exista în această lume alternativă şi ar fi fost pur şi simplu distrusă. Deşi o fiinţă umană obişnuită nu ar fi declanşat capcana…

Simţi că îşi pierde cunoştinţa.

Pentru moment, sigiliul Bibliotecii o salva, dar asta nu putea rezista multă vreme. Cele două forţe antagonice ar fi consumat-o ca pe o siguranţă cu tensiune scăzută, dacă nu putea întrerupe cumva conexiunea.

— Irene! îi strigă Kai în ureche, de parcă volumul ar fi făcut o diferenţă. Pot să te bag eu în Bibliotecă? Ar ajuta?

Ea clătină viguros din cap.

— Nu, icni.

Nu putea pătrunde în Bibliotecă în aşa hal.

— Sunt contaminată… nu pot…

Încercă să se gândească la informaţii care ar fi ajutat-o să se descurce, însă îşi putu aminti doar că se numea „principiul Babelfish”, ceea ce nu o ajuta deloc. Şi durerea devenea *insuportabilă…*

Apoi găsi o soluţie. Dar dacă uşa Bibliotecii nu era sursa care alimenta capcana, era pierdută.

— Întrerupe conexiunea mea cu uşa… rupe lanţul!

— Da, spuse Kai, trăgând lanţul şi încercând să smulgă bucla cu aspect fragil ce îl ţinea prins de perete, prin forţă brută. Se mişcă, însă insuficient, iar el scoase un cuţit din mânecă, încercând să desprindă verigile. Una se desprinse cu un pocnet brusc, slăbită de forţele care se scurgeau spre lacăt. Apoi, lanţul se rupse, iar el îl trase prin ce mai rămăsese din lacătul original.

Odată lanţul rupt, circuitul de putere se întrerupse, iar lacătul se deschise şi căzu pe podea din mâna lui Irene. Ea îngenunche, respirând cu icnete care erau pe jumătate suspine, incapabilă să îşi privească încă mâna şi să analizeze răul făcut.

— Irene? îl auzi pe Kai. Ce naiba a fost asta? Eşti bine? Cum l-ai declanşat?

Ridică privirea spre el şi îl văzu ca prin ceaţă. Poate de aceea i se părea că pluteşte prin faţa ochilor ei.

— A fost o capcană, încercă ea să explice. Creată pentru a reacţiona la Limbaj şi a lega utilizatorul, folosindu-se de uşa Bibliotecii ca de o sursă de energie. De aceea nu a mai funcţionat când ai rupt lanţul. Era foarte eficientă din punct de vedere energetic.

Urechile îi ţiuiau.

— Kai? Auzi ceva? Sunt lepismele?

— Irene, spuse Kai şi se propti într-un genunchi, lângă ea. Eşti bine?

Irene îşi privi mâna. Degetele i se înroşiseră, la fel şi palma.

— Ah! spuse ea, înţelegând. Kai… Cred că sunt…

Ţiuitul se înteţea.

— Cred că trebuie să mă întind puţin.

— Irene!

Lumea alunecă într-o parte. Îl simţi prinzând-o şi totul se întunecă.

Când lumina reveni, fu un proces lent şi confuz, printr-o ceaţă de fum şi o urmă de mirosuri ciudate. Era sprijinită într-un unghi ciudat, cu fustele aşezate cu grijă ca să-i ascundă gleznele. Spătarul unei canapele îi intra în umeri şi capul îi era înclinat într-o parte. Avea pălăria încă prinsă în agrafe de păr. Cineva îi împinsese o pernuţă sub obraz. Era din păr de cal. O înţepa.

Pe sub gene intuia o cameră care fusese supusă unei curăţenii nemiloase de cineva care credea în aşezarea lucrurilor în teancuri mari. Cărţi. Documente. Haine. Sticlărie. Un prinzător-de-vise din fire de sârmă şi abanos se întindea la fereastră, răsucindu-se lent într-o adiere de abur şi ceaţă. Pereţii erau încărcaţi de cărţi, iar cineva atârnase tablouri şi schiţe în faţa lor şi încărcase părţile superioare ale rafturilor cu obiecte mici. Locul gemea de…

lucruri. Era surprinsă că mai avusese loc pe canapea.

Acum, mâna nu o mai durea atât de rău. Cineva o înfăşurase în ceva umed şi în bandaje şi îi fusese aşezată în poală, ca un obiect străin. Mişcă un deget, înăbuşindu-şi un ţipăt, şi fu încântată să vadă că încă funcţiona.

— Irene! spuse Kai, din spatele ei, mult prea tare. Te-ai trezit?

— Da, murmură ea, dar te rog să nu strigi.

Se ridică în capul oaselor, reuşind să trântească pernuţa din păr de cal pe jos.

— Scuze. Unde suntem?

— În apartamentul meu, se auzi deodată vocea lui Peregrine Vale. Domnul Strongrock v-a adus aici, acum o oră. Domnişoară Winters, aţi fost victima unui atac cumplit. Vă simţiţi în stare să vorbiţi?

Irene îşi duse mâna teafără la cap.

— Îmi pare foarte rău. Am o durere groaznică de cap, spuse ea, fără să fie în întregime fals, şi nu ştiu ce se petrece. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am atins clanţa aceea, care era prinsă în…

— A fost un fel de şoc electric, interveni Kai, proptindu-se într-un genunchi, lângă ea şi privind-o în ochi. Nu am ştiut ce să fac. Am vrut să te duc undeva în siguranţă, până ne dădeam seama ce să facem mai departe, Irene. Singura persoană despre care ştiam că o putem considera de încredere era Contele de Leeds, aici de faţă…

— Vă rog, îl întrerupse Vale, spuneţi-mi Vale. Titlul nu este important. Ce *este* important acum este să localizăm şi să arestăm monştrii care au instalat acea capcană letală.

— Păi, eu… Irene încercă să se gândească ce să spună mai departe. Eu…

Vale ridică o mână, impunător.

— Niciun cuvânt! Sunt conştient că domnul Strongrock, aici de faţă, este subordonatul dumitale.

— Ah! spuse Irene.

— Era evident, continuă Vale. Semnalele dumitale către el la restaurant, capacitatea dumitale de a te descurca în luptă, precum şi lipsa lui de comunicare în timp ce erai

fără cunoştinţă, toate acestea declară limpede că dumneata eşti la comanda misiunii. Domnişoară Winters, ştiu că ai obiective proprii, însă te rog – fac apel la dumneata – să ai încredere în mine. Cred că scopurile noastre sunt congruente şi că ne putem ajuta reciproc.

— Atunci, Kai ţi-a spus... Irene lăsă intenţionat propoziţia neterminată.

Nu asta voise. Bărbatul era complet străin. Oricât de impresionante erau abilităţile lui şi chiar dacă se potrivea profilului nobilului şi părea să înţeleagă principiile *noblesse oblige* suficient de bine, exista totuşi un risc. Întotdeauna exista un risc. Se presupunea că ea trebuia să manipuleze, nu să fie manipulată.

O durea mâna şi asta îi distrăgea atenţia.

— Nu mi-a spus nimic, spuse Vale, iar Kai încuviinţă. A apărut într-un taxi la uşa mea, cu dumneata fără cunoştinţă, în braţele sale, şi a cerut adăpost până când te trezeşti.

Irene îşi dădu la o parte şuviţele de păr de pe frunte. Nu era necesar să pretindă că simte durere sau confuzie.

— Nu cred că noi suntem cei care păstrăm secrete, domnule Vale. Atacul asupra dumitale de seara trecută a fost prea sincronizat ca să fie o coincidenţă.

Fusese o bănuială a ei, dar îşi atinse ţinta, fiindcă pleoapele lui tresăriră uşor. Ea îl privi.

— Cred că toate astea – crima, furtul cărţii, Belphegor – reprezintă mai mult decât un act determinat de lăcomie. Când ne-am întâlnit, seara trecută, aţi menţionat „furturile de materiale oculte”. Aceasta nu este singura carte care a dispărut, nu-i aşa?

Vale se aruncă într-un alt fotoliu.

— Aşa este, domnişoară Winters. Ah, stai jos, Strongrock. Ca să fiu sincer, am nevoie de oameni în care să am încredere. Neamul Spiriduşilor are contacte la orice nivel al societăţii. Duşmanii mei au şi mai multe. Voi doi sunteţi străini de Londra şi, deşi nu aveţi legături evidente cu Neamul, nu aveţi pe nimeni care să vorbească în numele vostru sau în favoarea voastră. Eu pot avea motive

să cred că sunteţi de încredere…

Vale se încruntă, apoi continuă:

— Nu. Lăsaţi asta deoparte, pe moment. Îmi voi explica participarea la această poveste şi atunci, poate, îmi veţi explica şi voi.

Irene îşi privi mâna. Îşi dorea să poată rupe bandajele, ca să vadă cât era de rău – spera să nu fie o accidentare permanentă. Era acea dorinţă infernală care însoţea orice rănire, să vrei să vezi cum „arăta” în orice secundă din zi, de parcă ai fi putut să constaţi dacă situaţia era mai bună sau mai rea. Şi dacă devenea mai rău? Dacă se rănise pe viaţă? Nu putea suporta ideea de a fi invalidă… însă investigaţia ar fi întrerupt cursul mărturisirilor lui Vale, iar ea avea nevoie de informaţii de la el.

— Vă rog, spuse ea încet, ridicând privirea de la mână şi încercând să se oprească din zgândăritul bandajelor. Vă rog, continuaţi.

Vale îşi încrucişă degetele.

— Când m-am prezentat drept Contele de Leeds, a fost suficient de precis, însă nu este un titlu pe care mă preocup să-l folosesc des. Asocierile întunecate ale oraşului Leeds şi ale Conţilor săi există încă din vremea regelui Edward, din secolul al XIV-lea. M-am separat de familia mea în… în condiţii nu tocmai plăcute şi nu îmi doresc alte legături cu ei. Tatăl meu este mort, iar eu nu pot fi dezmoştenit, dar nu am niciun interes în proprietăţile, pământurile şi secretele familiei.

— De aceea locuiţi în Londra? întrebă Kai.

Irene îi strecură o privire. Se aplecase în faţă, cu o expresie de interes pur, dar avea nişte riduri dezaprobatoare pe chip. Gura lui aproape căpătase o formă acuzatoare.

Vale încuviinţă.

— Familia mea nu este interesată să mă vadă, iar sentimentul este reciproc. Speră să nu mă însor, caz în care titlul va trece la fratele meu, Aquila. Totuşi, cu o săptămână în urmă, am primit o scrisoare de la – ezită puţin – de la mama mea.

Cuvintele ieşeau cu dificultate, însă Vale continuă:

— Dorea să mă avertizeze cu privire la un furt care avusese loc şi să mă întrebe, ca detectiv, dacă nu ca fiu…

Tăcu pentru o clipă, privindu-şi degetele de parcă ar fi fost pătate.

— Să mă întrebe dacă nu vreau să preiau investigaţia.

— Şi obiectul furtului? întrebă Irene, cu delicateţe.

— O carte, spuse Vale. Era un jurnal de familie, adică nu o operă tipărită, ci o colecţie de note scrise de mână şi studii, referinţe la ierburi şi la poveşti.

— Poveşti… repetă Kai, încet.

Vale încuviinţă.

— Veţi înţelege de ce sunt intrigat de crima asupra lordului Wyndham şi de dispariţia cărţii sale. Ţinând cont de alte furturi care s-au petrecut, sugerează o escaladare a evenimentelor. Niciunul dintre celelalte furturi nu au implicat crima. Cât despre explozia de seara trecută, de la Operă…

— Ce explozie?! spuse Irene, ciulind urechile.

— Ah, încă nu aţi citit ziarul de dimineaţă, spuse Vale. Incidentul prezintă urme ale activităţii societăţilor secrete. Câteva pivniţe au fost dărâmate, însă fundaţiile par să fi rămas întregi. Poliţia nu mi-a solicitat asistenţa – Irene aproape auzi un „încă” nerostit –, aşa că mă voi descurca numai cu rapoartele publice.

— Dar ce vă face să credeţi că are legătură cu furturile? întrebă Kai.

— Două lucruri, spuse Vale. Mai întâi, momentul. S-a petrecut în aceeaşi noapte după ce aeronavele au sosit în convoi din Liechtenstein. Nu cred că e nevoie să vă reamintesc asta. Îşi ridică privirea din contemplarea degetelor. Şi apoi…

Vale ezită din nou, înainte să continue.

— Familia mea a fost implicată într-o anumită societate. Iar aceştia cred că totul se leagă de pierderea cărţii lor. Acelaşi grup s-a întâlnit în subsolurile Operei.

— Sunteţi foarte grijuliu să nu spuneţi pe nume societăţii, domnule Vale, comentă Irene.

— Într-adevăr, spuse Vale.

— Sunt în legătură cu Neamul Spiriduşilor? încercă ea.

Vale râse, cu un hohot surprins.

— Draga mea domnişoară Winters! Arată-mi o societate care *nu* are legături cu Neamul! Presupun că nu-ţi vin prea multe în minte.

— Şi legătura sa cu Liechtensteinul? continuă ea.

— Ah! Acum am ajuns în miezul problemei, spuse Vale încruntat. Ar fi trebuit să vă ofer ceai. Îmi cer scuze. Întotdeauna uit de lucrurile astea. Dar, în orice caz, din câte am auzit, Neamul Spiriduşilor din Liechtenstein este în mod clar neafiliat cu… să le spunem „Societatea”. Aşa că sosirea ambasadorului, chiar înainte ca Societatea să fie lovită aşa, este remarcabilă prin sincronizare.

— Crezi că *eu* am provocat explozia? întrebă Kai. Sau Societatea? Sau ei au fost ţintele exploziei?

— Posibil, zise Vale fluturând din mână. Posibil. Ce este sigur e că merită investigat. Şi acum, domnişoară Winters, domnule Strongrock, fiindcă mi-am jucat rolul şi v-am spus de ce sunt implicat în toate astea, mă aştept să procedaţi la fel.

Se lăsă în faţă, pe scaun, cu genele plecate, iar Irene se întrebă cât din ce le vorbise fusese o cacealma bine construită. *Aveţi încredere în mine. V-am spus totul. Serios. Acum, e rândul vostru.*

— Dacă e să progresăm, încrederea trebuie să fie reciprocă.

Irene îşi ridică mâna teafără, înainte să poată deschide Kai gura.

— Mai întâi, domnule Vale, aş vrea să îmi răspundeţi la încă o întrebare.

— În limita raţionalului, sunt la dispoziţia dumitale, spuse Vale.

— De ce simţiţi că puteţi avea încredere în noi? întrebă ea.

Cu siguranţă, şi-ar fi dorit să coopereze. Ar fi făcut lucrurile mult mai uşoare, poate ar fi adus chiar succesul misiunii, spre deosebire de şansele aproape nule de până

atunci. Dar ar fi putut fi o capcană.

Putea să fie însuşi Alberich. De unde să ştie? Simplul gând o făcu să înghită în sec şi îi provocă pulsaţii dureroase în mâna bandajată.

— O întrebare corectă, acceptă Vale. Voi fi sincer cu voi. Am câteva daruri din moştenirea familiei. Unul dintre ele este – ei bine, nu tocmai previziunea, dar o capacitate de a spune când se va petrece un lucru important în viitorul meu. Am folosit asta în avantajul meu în câteva cazuri, deşi nu e un lucru pe care să îl discut cu publicul. Când l-am întâlnit pe domnul Strongrock ieri, am *ştiut,* într-un fel pe care mă tem că nu vi-l pot descrie, că urma să fie important în viaţa mea în viitorul apropiat. Am avut aceeaşi senzaţie când te-am cunoscut, domnişoară Winters. Evaluând personalităţile voastre, am ales să presupun că veţi fi aliaţii mei, mai degrabă decât inamicii mei. Sper că nu mă veţi dezamăgi.

Irene îl privi pe Kai pentru o clipă. El ridică din umeri, neutru. Dar nu era decizia lui, oricum. Nu era o democraţie şi nu era un partener cu drepturi egale. Decizia, riscurile şi potenţialul dezastru îi aparţineau ei, în totalitate.

Povestea lui Vale era închegată şi avea sens, ceea ce era mai mult decât se putea aştepta, dat fiind cursul evenimentelor. În plus, Irene avea senzaţia că putea avea încredere în el. *Voia* să aibă încredere în el. (Ar fi trebuit ca acel simplu fapt să o facă bănuitoare?). Şi nu spunea nimeni că trebuiau să îi spună totul. Şi era vorba doar despre o misiune, în fond. Ei puteau lăsa această lume alternativă în urmă, iar el nu putea să îi urmărească. Nu aveau să fie repercusiuni. Şi, ei bine – dacă *ar fi fost* Alberich, atunci ar fi fost deja morţi. Exact ca Dominic Aubrey.

Luă o decizie şi se aplecă în faţă, ca să-i întindă mâna teafără.

— Domnule Vale, vă sunt recunoscătoare pentru cele spuse. Cred că putem coopera.

Vale zâmbi scurt şi îi strânse mâna.

— Mulţumesc. Atunci, poate-mi spuneţi câte ceva despre voi?

Irene îl privi pe Kai.

— Deja aţi spus destul de limpede că nu credeţi că suntem englezi.

— Într-adevăr, spuse Vale, clar. Nici canadieni.

— Ah, spuse Irene, şi îşi reformulă repede următoarea afirmaţie. Reprezentăm o… societate. Veţi înţelege dacă nu o numim, sper.

Zâmbetul lui Vale era puţin amar.

— Dacă puteţi garanta pentru bunele sale intenţii, ar fi suficient.

— Pot garanta pentru lipsa amestecului său, spuse Irene, cu grijă. Căutăm un singur lucru: cartea care a fost furată de la lordul Wyndham. Am ajuns aici cu intenţia de a o cumpăra *(ar fi fost o opţiune),* doar ca să aflăm că omul, ăăă, vampirul, fusese ucis, iar cartea, furată. Acum, vrem să o recuperăm. Dacă putem descoperi împreună adevărul din spatele furturilor de cărţi şi al exploziei, ei bine, ar fi cel mai bun final dintre toate.

Şi, se gândi ea, *Biblioteca ar putea fi interesată şi de celelalte cărţi. Cu excepţia celei care aparţinuse familiei lui Vale. Pe aceea îşi puteau permite să o înapoieze, iar el ar fi apreciat asta.*

— Şi duşmanul tău? Vale făcu un semn spre mâna bandajată a lui Irene.

— Avem doar un nume, spuse Irene. Probabil era suficient de sigur să îl menţioneze. Alberich.

Vale clătină din cap.

— Nu cunosc niciun „jucător” în Londra cu numele ăsta. Dar, pentru moment, da, cred că putem coopera.

— Mă scuzaţi, spuse Kai.

Irene se întoarse să îl privească. Făcea un mare efort să se abţină.

— Pot să discut cu domnişoara Winters, între patru ochi, pentru o clipă?

— Desigur, spuse Vale ridicându-se. Voi aduce nişte ceai. Asta dacă… Societatea voastră bea ceai?

— Întotdeauna, spuse Irene.

— E o idee proastă, spuse Kai, de îndată ce uşa se închise în spatele lui Vale.

— Ascult, spuse Irene, începând să tragă de bandaje, şi sunt atentă, iar dacă strig, este pentru că mâna mea este într-o stare mai proastă decât credeam. Continuă!

— De ce ai încredere în el? întrebă Kai.

— Nu am.

Irene nu ridică privirea de la bandajele înfăşurate strâns.

— Nu în totalitate. Dar cred că spune adevărul despre familia lui şi despre darul lui. Nu sunt sigură nici că are el încredere în *noi.*

— Şi mai e ceva, adăugă Kai. Cum putem avea încredere în cineva care şi-ar putea trăda familia?

Irene lăsă bandajele în pace şi îl privi. Îşi încleştase pumnii în poală, atât de strâns, încât îi vedea toate oasele mâinii, iar vinişoarele albastre dinspre încheietură se distingeau clar sub pielea lui extrem de palidă.

— Nu ştim toată povestea, spuse ea. Nu ştim ce au făcut, ca să-l convingă să plece. Dacă…

— Dar i-a părăsit!

Kai aproape că ţipa. Se controla cu greu şi se ridică în faţa lui Irene, apoi continuă:

— Dacă s-a contrazis cu ei, într-adevăr, ar fi trebuit să le rămână alături şi să încerce să-i schimbe din interior. Să-i părăsească, să plece aşa, să-şi nesocotească părinţii – cum se pot justifica toate astea?

Irene îşi privi din nou mâna, parţial fiindcă nu dorea să îi fie remarcată expresia. Oare nu îşi dădea seama cât de mult dezvăluia despre el însuşi sau nu îi păsa? Acel gen de deschidere era, în felul său… atrăgătoare.

— Abia dacă-mi văd părinţii, spuse ea, întrebându-se de ce propria ei voce era atât de scăzută.

— Dar nu i-ai sfidat şi nu i-ai lăsat baltă, murmură Kai lăsându-se în genunchi şi privind-o în ochi. Le-ai respectat

tradiţia. Au fost Bibliotecari şi asta faci şi tu. Nu vreau să spun că ar fi trebuit să îşi iubească familia, nu dacă, într-adevăr, erau malefici, însă nu ar fi trebuit să îi părăsească. Nu poţi avea încredere într-un bărbat care a procedat aşa.

— Nu spun că ar trebui să avem încredere în el, zise Irene. Spun că trebuie să cooperăm.

Simţea că îi este foarte frig şi nu era sigură dacă era din cauza mâinii, a şocului de mai devreme sau a propriilor cuvinte.

— Pentru a servi interesele Bibliotecii, aş lucra cu criminali, cu hoţi, cu revoluţionari, cu trădători sau cu oricine mi-ar oferi cele necesare. Înţelegi, Kai? Este important. Întinse mâna teafără ca să-i atingă obrazul.

— Sunt jurată Bibliotecii. Pot să fac alegeri într-o anumită măsură, dar, în final, să duc Bibliotecii cartea pe care o doreşte este datoria şi onoarea mea, şi asta este tot.

— Ai fost vreodată forţată să alegi între Bibliotecă şi propria onoare? întrebă Kai.

— Kai, răspunse Irene, Biblioteca este onoarea mea. Şi, dacă eşti însemnat de ei, atunci va deveni şi a ta.

Simţi că zâmbeşte întunecat.

— Dar mi-ai spus deja că nu ai familie în viaţă, nu? Deci nu poate fi vorba să faci o alegere.

Kai nici măcar nu tresări, ci se uită urât la ea.

— Confunzi lucrurile. Ar trebui să existe o cale de a găsi cartea noastră care nu presupune să ne aliem cu o creatură lipsită de onoare, trădătoare de familie, aşa ca asta. Irene, te rog! Hai să refuzăm acum! Nu avem nevoie de genul ăsta de ajutor.

Irene încercă să găsească o cale de a-l face să înţeleagă. Poate că se exprima în termeni prea abstracţi pentru a-l face să înţeleagă situaţia de faţă – dar, la naiba cu toate! – trebuia să se confrunte cu dileme morale el însuşi, într-o zi. Dacă îşi dorea cu adevărat să devină Bibliotecar. Dacă supravieţuia.

— Lăsând la o parte problematica moralei sale, spuse ea, nu ne aflăm într-o situaţie pozitivă. Dominic Aubrey a murit. Există un duşman în oraş, foarte probabil Alberich,

poate şi alţii. Suntem împiedicaţi să ne retragem direct şi, deşi aş putea să deschid o cale de întoarcere…

— Ai putea? o întrerupse Kai. Cum adică „ai putea”?

Irene ridică mâna bandajată.

— Vreau să spun că aş putea fi contaminată cu haos. Trebuie să aflu. Ar trebui să îmi revin în câteva zile, dar, în prezent, nu sunt capabilă, probabil, să deschid o cale spre Bibliotecă. M-ar ţine la distanţă în acelaşi fel în care ar ţine orice a fost pătat de haos. Aşa că nu dispunem de o cale convenabilă de scăpare.

— Ah! exclamă Kai muşcându-şi buza.

De fapt, era mult mai puţin sigură decât dorea să recunoască de câtă vreme i-ar fi putut lua să acceseze din nou Biblioteca. Nu era ceva pe care să-l mai fi experimentat înainte. Cunoştea teoria, dar era primul ei caz de contaminare reală. Numai să se gândească la asta îi făcea rău. Îşi dorea linişte şi pace şi o şansă de a-şi privi mâna, plus o bibliotecă mică, în care să poată face nişte teste.

Din nefericire, se lupta cu un subordonat nervos, cu principii foarte radicale, pe care trebuia să-l calmeze. Nu era locul unui lider să se sprijine, tremurând, pe umărul unui junior, mărturisindu-şi nesiguranţa. Nu era nici măcar în postura de a sugera că s-ar putea afla într-o poziţie fără apărare şi că ar fi trebuit să fie recunoscători pentru orice aliaţi pe care i-ar fi putut dobândi. Era treaba unui lider de a proiecta ideea de ţinere sub control a situaţiei, încurajând totodată subordonaţii să dezvolte abilităţi de luare a deciziilor. Asta, presupunând că luau deciziile corecte.

Să fii lider era al dracului de dificil.

Misiunea se transforma într-una dintre cele mai neplăcute pentru Irene, asta incluzând una care implicase gnomi malefici din subteranele Belgiei (Ce naiba era cu Belgia?), şi alta care solicitase ca o căruţă de plăci de ambră să fie transportate de-a curmezişul Rusiei. Nici măcar cea cu hoaţa nu se compara.

— Ar ajuta dacă am afla mai multe despre familia lui?

propuse ea. Dacă aflăm că nu sunt chiar atât de răi cum îi înfăţişează el, putem reevalua câtă încredere îi acordăm.

Kai clatină din cap, indecis.

— Nu e nicio diferenţă. Ar trebui să-i refuzăm oferta.

— Asta, spuse Irene, încet, nu este o opţiune.

Se priviră pentru o clipă. Buzele lui Kai erau strânse laolaltă, ochii săi – întunecaţi de furie, aşa cum stătea acolo, privind-o urât. În clipa aceea, văzu în el ceva aproape inuman, ceva feroce, poate ţinând de elementele primare. Pentru prima dată, se gândi că ar putea să-i nesocotească ordinele.

În final, el fu cel care lăsă ochii în jos.

— Cum porunceşti, spuse el.

Dar nu sunt de acord rămase nerostit, nefiind nici măcar necesar.

Irene mai întâlnise Bibliotecari care încercau să-şi controleze subordonaţii folosind tactici superficiale, care ţineau de gen. De exemplu, Bradamant. Nu îi plăcuse. Nu avea de gând să înfăţişeze lucrurile într-o lumină bună pentru Kai, înmuindu-se acum sau bătând din gene spre el.

— Ai luat şi lucrurile noastre când m-ai scos din British Library? întrebă ea.

— Da, răspunse el, rigid. Atât dosarul cu documente, cât şi vasul cu… cu pielea.

— Sunt impresionată, spuse Irene. Trebuie să fi fost dificil să te descurci şi cu ele, şi cu mine.

Kai ridică din umeri, dar ea avu impresia că era încântat.

— Am găsit o valiză mai mare în încăpere şi am reuşit să vâr în ea vasul şi dosarul. Îi spunem lui Vale despre ele?

— Nu, zise Irene, repede. Nu e nevoie să ştie. S-a mai întâmplat ceva în timp ce mă scoteai de acolo? Urmăritori, atacuri, orice?

— Nimic demn de menţionat, spuse Kai, arogant. Ţi-am înfăşurat faţa în voal, te-am sprijinit de umărul meu şi ţi-am înconjurat talia cu braţul, apoi te-am ghidat, şi ţi-am repetat continuu că nu ar fi trebuit să bei atât de mult gin cu o seară înainte. Nimeni nu ne-a aruncat o a doua

privire.

— Ce gândire eficientă! spuse Irene, sec. Bravo! Bună treabă! Şi ai ales bine locul în care să ne ascundem.

— Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum… mormăi Kai, dar nu la fel de mohorât ca mai devreme.

— Ai făcut tot ce ai putut, pe baza informaţiilor de care dispuneai, spuse Irene.

Începu din nou să tragă de bandaje.

— Eşti sigură că e bine ce faci? întrebă Kai. Nu cred că vrei să se infecteze.

— Vreau doar să văd cât de rău este…

O bucată de bandaj se dădu la o parte, dezvelind un strat de pansament înmuiat în unguent. Bucăţele de piele rănită se vedeau la margini, roşii, supurând. Un fior de durere îi străbătu mâna, iar Irene îşi înăbuşi o tresărire.

— În regulă, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Cine s-a ocupat de asta?

— Eu, răspunse Kai. Capcana aceea ţi-a jupuit pielea de pe mână atât de curat, de parcă ar fi dat jos o mănuşă. Îngenunche din nou şi începu să îi înfăşoare bandajul la loc. Vale mi-a dat antiseptic şi bandaje, iar eu am făcut nişte vrăji de vindecare, dar te rog să încerci să nu-ţi foloseşti mâna prea mult.

Atingerea sa fu atentă şi precisă, iar degetele sale, uscate şi calde, când îi mângâiară încheietura.

— În mod normal, aş spune că îţi poţi scoate bandajele în câteva zile, dar nu ştiu nimic despre contaminarea cu haos.

— Asta pot verifica uşor, spuse Irene, cu încredere. Camera asta are suficiente cărţi ca să încerc să evaluez rezonanţa de bază.

Kai privi în jur, spre rafturile încărcate.

— Nu ar trebui să te afli într-o bibliotecă adevărată pentru asta?

Irene ridică din umeri, apoi făcu o grimasă de durere, când mişcarea îi răsuci mâna în strânsoarea lui Kai.

— Scuze, spuse ea, iar el o privi dezaprobator. Nu tocmai. Ar trebui să fiu într-o bibliotecă adevărată ca să

deschid un pasaj, dar o cameră cu cărţi este suficientă pentru a-mi reafirma conexiunile. Fireşte, trebuie să existe multe cărţi în ea…

Zâmbi pentru o clipă, amintindu-şi mirosul de celuloid vechi şi de aer lipsit de praf.

— De fapt, continuă ea, orice stoc semnificativ de cunoştinţe sau ficţiune poate fi pus în funcţiune. Am făcut asta, cândva, într-un depozit de filme, o arhivă de programe vechi de televiziune. Nu era nici măcar o carte în zonă, ci doar role de film şi date pe calculator, însă asemănarea scopului şi a funcţiei a fost suficientă.

— Continuă, o îndemnă Kai, nerăbdător. Fă-o!

Irene era agitată, acum că se ajunsese aici. Vorbise cu suficientă naivitate despre contaminare, şi chiar dacă ştia ce spunea teoria pe această temă – că va trece, dacă-ţi păstrai bunul-simţ, dacă evitai alte expuneri şi dacă te ţineai departe de Bibliotecă până erai „curat” –, nu trăise niciodată fenomenul pe propria piele.

— Cred că vei dori să te îndepărtezi de pereţi, spuse ea.

— Nu sunt deloc aproape de pereţi, explică el.

— A, bine. OK!

Inspiră adânc, îşi umezi buzele uscate şi invocă Biblioteca cu numele şi rangul său de Bibliotecar, rostind cuvintele în Limbajul care le descria. Spre deosebire de substantive şi de alte părţi de vorbire, cuvintele care descriau Biblioteca sau Limbajul în sine se numărau printre puţinele aspecte ale Limbajului care nu se modificau niciodată.

Bandajele care îi acopereau mâna se aprinseră. Rafturile de pe pereţi se cutremurară şi gemură, sărind din parte în parte şi scârţâind asemenea copacilor pe timp de furtună hibernală, iar cărţile se rostogoliră, căzând cu zgomot pe podea. Ziarele şi teancurile de notiţe, aruncate într-o parte, foşniră şi se mişcară, târându-se pe podea câte o fracţiune de centimetru, îndepărtându-se de ea asemenea unor molii strivite. Stiloul de pe birou tresări şi se rostogoli şi el peste carnetul deschis pe care se sprijinise, lăsând o dâră de cerneală în urma sa.

— Ce naiba... intră Vale valvârtej, ducând o tavă pentru ceai smălţuită. Ce crezi că faci...?

— Scuze, îl întrerupse Kai, luând urciorul de lapte de pe tavă. O apucă pe Irene de încheietură şi îi cufundă mâna cu bandajele în flăcări.

Urmară un sâsâit şi un pufnet de aburi şi mâna ei ieşi din vas.

— Mersi, spuse Irene, încercând să îşi recapete ritmul respiraţiei.

Mâna o durea de parcă ar fi fost înţepată de viespi şi apoi lăsată la soare.

— Îmi pare foarte rău pentru lapte, dar oricum beau ceaiul simplu. Era conştientă că bătea câmpii, însă trebuia să spună ceva ca să explice. În plus, o *durea* mâna.

— Cărţile mele! exclamă Vale, oripilat, privind în jurul său. Notiţele mele! Eu... Eu...

Rămase pe loc, cu tava tremurându-i în mâini şi privind-o cu furie:

— Domnişoară Winters, *te rog să te explici!*

Irene se gândi la câteva lucruri. Se gândi să leşine. Se gândi să pretindă că fusese un atac magic. Se gândi să renunţe la Vale şi să iasă pur şi simplu pe uşă afară. De asemenea, se mai gândi, cu un icnet de regret, cum s-ar fi simţit dacă pe podea ar fi fost împrăştiate cărţile *ei.* În sfârşit, spuse:

— Îmi pare rău, domnule Vale. Am încercat ceva şi a mers prost. Vale aşeză tava pe cel mai apropiat colţ de masă neocupat, trântind-o în mod evident.

— A... mers... prost... repetă el, cu răceală.

— Da, spuse Irene, scoţându-şi mâna din urcior. Îmi pare foarte rău. De pe degetele ei picura lapte.

Vale lovi cu degetele suprafaţa tăvii.

— Pot să te întreb dacă vor mai fi lucruri care să meargă „prost” în viitor?

— Cred că e puţin probabil, spuse Irene, plină de speranţă. Îmi pare teribil de rău. Aş putea să primesc nişte bandaje curate?

Vale o privi lung.

— N-am mai văzut-o făcând asta înainte, interveni Kai. A fost un accident.

— Un simplu accident, fu de acord Irene. Chiar îmi pare cu adevărat foarte rău.

— Sunt convins de asta, scuipă Vale. În fine. Bandaje.

Trânti uşa în urma lui, după ce părăsi încăperea.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kai. Cărţile! Hârtiile!

— Înseamnă că sunt contaminată, spuse Irene repede, cu voce scăzută. Nu putem ajunge în Bibliotecă până când nu mă purific. Şi nu pot folosi Limbajul aşa cum trebuie.

Kai se holbă la ea.

— Ai un calm impresionant în condiţiile date.

— După ce ţi-a luat mâna foc, lucrurile capătă o perspectivă diferită, spuse Irene.

Orice cuvinte erau bune, orice o ţinea departe de panică. Nu îşi putea permite să se panicheze. Era contaminată cu haos, *îmbolnăvită* de asta, şi nu putea decât să spere că avea dreptate, că în timp avea să treacă. Dar acum trebuia să îşi păstreze cumpătul şi să ia decizii.

Kai doar o privi câteva secunde, apoi se întoarse să se uite urât la uşă.

— Nu cred că Vale a înghiţit găluşca.

— Aş spune că este o dovadă suficient de concludentă că are nevoie de ajutorul nostru, spuse Irene.

Vale intră înapoi, cu un lighean cu apă şi nişte bandaje.

— Departe de mine gândul la critică, spuse el, dar să dai foc părţii afectate nu este o formă obişnuită de tratament pentru o mână rănită. Deşi am auzit că laptele este bogat în calciu.

Kai îi aruncă lui Vale una din privirile lui consternate.

— Luaţi în derâdere acţiunile domnişoarei Winters, domnule?

— A, deloc, spuse Vale. Voi petrece următoarea jumătate de oră să culeg cărţile care, dintr-un motiv necunoscut, au ajuns pe podea, şi te voi lăsa pe dumneata să te ocupi de mâna ei. Doar dacă domnişoara nu doreşte să contribuie cu ceva.

— De fapt, spuse Irene, doresc. Dar pot s-o fac în timp

ce Kai îmi bandajează mâna, dacă nu vă supăraţi.

Din fericire, să se uite la mâna ei îi oferea scuza de a nu se uita la Vale. Ştia că se înroşise. Dintre toate lucrurile ridicole care i se puteau întâmpla, nu fusese deloc o mişcare calculată ca să-l impresioneze.

Kai pufni, apoi se aşeză lângă ea şi începu să-i scoată bandajele murate.

— Continuă, spuse el. La ce te gândeşti?

În afară de incapacitatea ta de a contacta Biblioteca răzbătu clar din tonul lui.

— Cred că suntem cu toţii de acord că Ambasada Liechtensteinului este implicată în… *au, ai grijă!…* asta, *s*puse Irene, încleştându-şi pumnul liber.

— Scuze, spuse Kai, mai degrabă formal decât ca o scuză serioasă. Nu te mai mişca!

— Aş fi de acord, răspunse Vale, ridicând nişte cărţi de pe podea şi ştergându-le cu tandreţe de praf. Mai ales ţinând cont că lordul Silver a oferit o sumă foarte mare pentru cartea aceea, prin reprezentant, când a fost pusă la licitaţie. Interesant, nu credeţi?

Irene încuviinţă. Era foarte interesant.

— Atunci, sugerez să mergem în seara asta la Balul Ambasadei, spuse ea, ferm.

— Ce? exclamă Kai, oripilat. Să ne amestecăm cu… adică, serios? Îţi dai seama de pericolul la care ne expunem?

— Domnul Strongrock supraevaluează situaţia, observă Vale, dar nu e posibil, în orice caz. Sunt de acord că merită investigat, însă nu vom putea intra. Treaba aceea este pe bază de invitaţie şi, chiar dacă eu aş putea intra deghizat, nu sunt convins că puteţi face acelaşi lucru.

— Sunt de acord că Neamul e probabil implicat, spuse Kai, dar trebuie să existe o cale mai bună de a-i investiga. Fiindcă asta nu va funcţiona.

— Ba da, spuse Irene, va funcţiona. Fiindcă am o invitaţie.

— Excelent! exclamă Vale.

— Şi, adăugă ea, am nevoie de o rochie nouă.

— Şi de o mână nouă? întrebă Kai, printre dinţi.

Irene reuşi să îi surprindă privirea.

— Ai încredere în mine, spuse ea.

— O, dar am! răspunse Kai. Doar că se întâmplă să cred că este unul dintre cele mai nesăbuite, inumane şi periculoase pentru suflet planuri despre care am auzit, de când… Nu mai contează. Sunt la ordinele tale. Dar invitaţia aceea ar fi bine să fie pentru trei persoane.

— Ne descurcăm, spuse Irene cu calm, încercând să-şi păstreze cumpătul şi aparenţele.

10

Irene se dădu înapoi şi îl privi pe Kai la bufet. Era ceva fascinant în dedicarea pură şi concentrată pe care o acorda caviarului: părea să ridice, cumva, granulele micuţe şi negre, la un nivel divin, sfânt chiar. Curbura încheieturii sale, în timp ce aşeza caviarul pe un triunghi de pâine prăjită, era ultimul răcnet în materie de eficienţă elegantă. Fireşte, mai erau şi alte motive să privească. Datorită recomandărilor lui Vale, Irene purta o rochie verde-închis, însă Kai… ei bine, Kai reuşea să poarte ţinuta de seară cu un stil personal care lui Irene îi stârnea invidia şi care o făcea să-i pară rău că nu acceptase oferta lui din seara anterioară.

Nu era treaba *ei* că el avea un asemenea aer de putere inerentă, sau eleganţa unui nobil, combinată cu un aer cumva înduioşător de rebeliune…

Asta o punea pe gânduri. Când îl întâlnise pentru prima dată, el purta o jachetă de piele şi blugi, asortate cu o atitudine de băiat de cartier. Dar, odată stabiliţi aici, îşi schimbase stilul şi limbajul la fel de eficient ca orice spion (iar acesta era un gând reconfortant), devenind de o politeţe mai voioasă, care o înmuiase. La bal, se schimbase iar, fără ezitare. Ea luă o gură de vin din paharul pe care-l ţinea în mâna stângă. Era alb sec, adecvat pentru bufetul în mare parte bazat pe specialităţi din peşte.

Încă avea încredere în el. Entuziasmul acela – felul viguros şi vesel în care i se oferise seara trecută – şi chiar şi lipsa lui de acceptare a unui curs al acţiunilor care i se păruse riscant, ambele i se păreau sincere. Oricine şi *orice* era, era sincer şi era de partea ei.

Nu putea fi un Bibliotecar iniţiat. Nu ar fi fost atât de dispus să împartă patul cu ea, dacă ar fi trebuit să îşi ascundă însemnul obligatoriu al Bibliotecii. Era un lucru pe care machiajul nu îl acoperea, aşa cum ştia Irene din proprie experienţă. Şi nu credea nici că era o creatură haotică. Neîncrederea în tot ce ţinea de Neam părea foarte

reală. Un spirit al naturii, poate? Dar, din lecturile sale, spiritele non-umane nu preferau *deloc* să ia formă umană. Şi, din nou, exista o singură variantă semnificativă. Se uită la ceafa lui Kai şi se gândi la tot ce ştia despre dragoni, dorindu-şi să ştie mai multe.

Existau dragoni care arătau… ca nişte dragoni. Mai erau însă şi dragoni care puteau adopta o formă parţial umană. Întâlnise unul dintre ei şi simţise o mândrie atât de inconştientă de propria existenţă, încât devenea graţioasă. Simţise că era vorba despre o creatură aparte, în mod clar nu umană. Nu avea aceeaşi senzaţie în privinţa lui Kai, cu excepţia demnităţii lui. Iar Kai arăta uman. Era imposibil de chipeş, însă uman. Dar i se spusese că dragonii pot căpăta şi acea formă, dacă doreau. Irene se simţi jignită la gândul că supraveghetoarea ei ştiuse – dacă era adevărat. Atunci, de ce nu spusese nimic şi de ce îl voia Bradamant?

— Şoricelul meu, cred, spuse o voce din spatele ei. Ce drăguţ din partea ta că ai venit!

Irene se stăpâni suficient cât să nu-şi verse vinul, dar fu cât pe ce. Şi nu fusese atât de copleşită de a-şi privi ucenicul încât să uite să vegheze mulţimea. Doar că nu îl văzuse venind. Se întoarse şi îi făcu o reverenţă, aruncând o privire scurtă spre chipul lui, înainte să-şi coboare ochii.

— Lord Silver, spuse ea, neştiind dacă merita sau nu titlul, dar bănuind că avea să-i facă plăcere.

Era îmbrăcat la fel de formal precum Kai, cu un ordin militar nedefinit pe piept, iar părul lui deschis la culoare îi drapa liber umerii.

— Mulţumesc pentru invitaţie, adăugă ea.

— Ai ales, într-adevăr, cei mai interesanţi însoţitori, spuse el pe un ton mai degrabă amuzat decât periculos. Dar apreciez. L-aş fi invitat eu însumi pe Leeds dacă m-aş fi gândit mai bine.

— Nu mi-am dat seama că vă înţelegeţi atât de bine, domnule, spuse Irene.

— Nu ne înţelegem, răspunse el, iar buzele i se curbară într-un surâs intim. Chiar deloc.

Irene se ridică din reverenţă.

— Balul pare să fie unul de succes, spuse ea, pe un ton neutru.

Silver privi în jur, cu un zâmbet posesiv. Luă o farfurie de pe bufet, o umplu cu o porţie generoasă de pateuri cu carne de crab şi i-o oferi.

— Sper să fie, murmură el. Am invitat elita societăţii. Lorzi, doamne, autori, ambasadori, escroci, jefuitori de morminte, perverşi, vrăjitori, curtezane, oameni de ştiinţă duşi cu pluta şi făuritori de păpuşi. Desigur, şi câţiva fluturaşi sociali inocenţi, însă, în general, am primit note politicoase de refuz din partea părinţilor sau invitaţii de a fi bătut cu biciul.

— Invitaţii? se aventură Irene.

— Note care îmi propuneau să fiu biciuit în faţa clubului meu, dacă mă apropii numai de fetele lor…

Irene înghiţi nervos. Era o glumă? Ar fi trebuit să se atingă de pateuri?

— Unii ar numi asta o ameninţare, domnule.

— Ameninţare? întrebă Silver, privind-o cu o uimire autentică în ochi. De ce aş crede una ca asta?

Nu l-a putut privi în ochi în timp ce îi răspundea. Dacă era o mostră de gusturi ale Neamului, nu avea de gând să insiste.

— Probabil sunt oameni cu un orizont foarte limitat, domnule. Clar.

El o bătu cu afecţiune pe umăr. Mănuşile lui erau din piele albă de ied, şi le simţi moi pe piele, simţindu-i şi căldura cărnii prin ele. Era mai degrabă o scânteiere întâmplătoare de putere, aşa cum un rechin îşi afişează aripioara, decât o încercare de a o seduce, însă o primi din plin.

Kai se afla în continuare lângă caviar, dar o privea cu ochii îngustaţi, la fel de atent ca un şarpe. Irene clătină uşor din cap, avertizându-l să stea la *distanţă.* Vale părea plictisit şi vorbea cu un bărbat adus de spate, care purta un monoclu cu ramă de alamă înfipt în ochiul drept, în cealaltă parte a sălii.

Sala în sine era suficient de mare să poată cuprinde o

sută cincizeci de oameni, fără probleme. Avea mese-bufet pe margini şi chelneri care circulau în tăcere. Săbii şi lănci de mărimi neverosimile atârnau pe pereţi, decorate strălucitor, cu steaguri ale Liechtensteinului deasupra. Un cvartet de coarde alesese o melodie uşoară şi deloc deranjantă. Întreaga sală era cuprinsă de o senzaţie neplăcută, un soi de apăsare şi de lipsă de aer ca într-o seră, chiar dacă temperatura era perfect normală. Irene se întrebă dacă toţi cei prezenţi ascundeau secrete, ceva care le afecta fiecare cuvânt şi fiecare acţiune.

Chiar şi eu, se gândi ea, ironic.

Silver o atinse din nou pe umăr.

— Revin, spuse el, încet. Nu pleca.

Între o clipire şi următoarea, dispăru.

Irene puse paharul jos, înainte să fie tentată să mai bea din vin. Trebuia să existe o cale de a o ademeni pe Belphegor sau pe oricine ucisese vampirul şi furase cartea. Iar dacă balul mustea de suspecţi din înalta societate, aşa cum bănuia ea, aici era locul perfect pentru a strânge informaţii.

După câteva conversaţii ce au durat aproximativ cincisprezece minute, ajunsese la ambasadorul din Yoruba – un bărbat cu aspect blând şi cu un cap mai înalt decât ea. Purta un fel de veşmânt de ceremonie, cu brăţări de aur care cântăreau mai mult decât rochia ei. Se întrebă cum îl făcuse Silver să vină.

— Deci, vedeţi, minţi ea, plină de candoare, scriu un articol despre personalităţile marcante din lumea literară. Voiam să-i iau un interviu lordului Wyndham, însă decesul lui tragic…

Lăsă propoziţia în aer, cu efect dramatic.

— Nu am ştiut că lordul Wyndham era o personalitate literară, spuse ambasadorul.

— Nu în această calitate. Părea însă foarte la curent cu noii scriitori. Am auzit că a fost protectorul unora dintre ei.

— Ah! spuse ambasadorul, înţelegător. Ştiam doar despre colecţia lui.

Fiindcă Irene inventase totul despre actele sale de

mecenat în favoarea tinerilor scriitori, nu fu surprinsă.

— Era frumoasă, fu de acord. Şi se pricepea atât de bine să pună altor experţi din domeniu cărţi la dispoziţie. Nu ca alţi bibliofili, care adună totul şi apoi se bucură în privat.

Ambasadorul privi în jur, apoi se aplecă în faţă.

— Despre morţi, numai de bine, spuse el, pe ton scăzut, dar cred că îl apreciaţi cam mult pe domnul acela. Era mai degrabă lăudăros. Era în firea sa, înţelegeţi? Aşa sunt vampirii, nu pot rezista. Am cunoscut şi unii foarte plăcuţi, fireşte, adăugă el, în grabă.

— A, desigur, fu de acord Irene, repede şi fără sens. Cred că aveţi dreptate, Excelenţa voastră. Sunt foarte mândri de avantajele lor.

— Întocmai, spuse aprobator ambasadorul. Sunt bucuros că gazda noastră nu a invitat niciunul aici, acum. Solicită mereu să li se ofere mâncare într-o manieră invazivă: sângele, venele deschise, toate lucrurile acelea. Cam îţi taie cheful de conversaţie.

Irene încuviinţă, ascunzându-şi iritarea că Silver nu invitase vampiri. I-ar fi plăcut să pună întrebări câtorva. De fapt, de ce nu îi invitase Silver, dacă îi plăcea compania lor? Sau chiar şi dacă erau duşmani? Din ce spusese Silver despre lista de oaspeţi, să invite o jumătate de duzină de vampiri antagonişti părea exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut.

— Face lucrurile mai simple pentru toţi, spuse ea.

— Şi suntem scutiţi de protestatarii la adresa sporturilor sângeroase.

Ambasadorul luă un pahar nou de vin de la un chelner aflat în trecere.

— Dar, fiind jurnalistă, probabil aţi luat deja câteva interviuri unora ca ei! adăugă el, hohotind.

— Îmi place să cred că fiecare parte are mereu ceva de spus, îl calmă Irene. Dar, cu privire la laudele lordului Wyndham… ah, pardon.

Vale se îndrepta spre ei, cu o expresie de urgenţă în mişcări.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru o clipă, Excelenţă, zise

ea.

— Desigur, spuse ambasadorul. Despre interviul acela…

— Voi contacta ambasada, domnule, răspunse Irene şi se retrase cu o nouă reverenţă politicoasă.

Vale o conduse înapoi spre bufet (oare avea să se îndepărteze vreodată de el?) şi făcu un adevărat spectacol din a-i oferi nişte tartine.

— Domnişoară Winters, trebuie să avem grijă, mormăi el. Unul dintre contactele mele îmi spune că va fi un atac aici, la ambasada Liechtensteinului, în această seară.

Irene îşi suprimă un suspin. Câte facţiuni erau implicate în treaba asta? Cum să conducă o investigaţie raţională, cu genul acesta de întreruperi?

— Cine va ataca? întrebă ea, abia şoptind. Şi am putea folosi asta ca o diversiune ca să cercetăm ambasada?

Vale o privi pe sub sprâncenele coborâte.

— Domnişoară Winters, asta este o sugestie de infractor!

— Dar este şi foarte practică, răspunse ea, amintindu-şi că era, în *fond,* detectiv particular.

Deşi nu părea să fie complet contrariat. Poate că era fiindcă o sugerase ea şi nu el, ceea ce-l obligase să critice.

— Pfff, făcu apoi, îndesându-i somon pe farfurie. Ca răspuns la prima întrebare, protestatarii fac parte din Frăţia Fierului. Sunt notorii pentru atitudinea anti-Neam, aşa că le stă în fire.

— Credeţi că ar merita să avertizăm personalul ambasadei? întrebă ea.

Vale clătină din cap.

— Se aşteaptă deja la una ca asta. Am verificat mai devreme şi şi-au luat toate precauţiile: arme anti-zeppelin, farmece, în fine. Dar aveţi grijă, domnişoară Winters. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să discut cu doamna aceea care tocmai a intrat.

Doamna în chestiune era, în prezent, invizibilă în mijlocul unui escadron de admiratori, aşa că Irene îl privi pe Vale traversând sala şi încercă să-şi ascundă farfuria supraplină în spatele unui castron cu supă.

— Se petrece ceva, îi zise Kai, de lângă umăr.

Irene aproape că vărsă supa.

— Serios? spuse ea, printre dinţi.

— Absolut! răspunse Kai. Permite-mi să-ţi ofer nişte clătite.

Luă o farfurie curată şi începu să aşeze şi mai multă mâncare pe ea, apoi adăugă:

— Trebuie să mănânci mai mult, fiindcă va ajuta procesul de vindecare.

— Trebuie şi să fiu în stare să merg fără să mă răstorn, spuse Irene, privind tot mai neliniştită cum adăuga el şi nişte aperitive cu carne de crab. Sau să dansez.

Kai se apropie mai mult.

— Ai aflat ceva? şuşoti el.

Irene se gândi la lucrurile pe care le aflase deja.

— Cred că Silver aşteaptă ceva. Sau pe cineva. Părea tensionat. Dar este distras de musafirii lui plini de bani.

Îl vedea în partea cealaltă a sălii de bal, vorbind cu o pereche de femei voluptuoase, îmbrăcate în negru, care se ţineau reciproc de după umeri, în mod evident deja aproape bete.

— Am mai vorbit cu nişte oameni, continuă Irene. E straniu că Silver nu a invitat niciun vampir. Mă întreb dacă atacul asupra lui Wyndham a fost, mai degrabă, antivampiri, decât anti-Neam, şi mi-ar plăcea să-i mai pun lui Vale nişte întrebări despre familia lui şi despre conexiunile ei cu vampirii. Ah, şi Vale crede că va avea loc un atac asupra ambasadei, comis de o societate anti-Neam numită Frăţia Fierului şi… ah, Kai, *te rog,* fără smântână…

— Ai nevoie de ea ca garnitură potrivită la clătite, spuse Kai, ferm.

— Tu ai aflat ceva? spuse Irene.

— Nimic clar, spuse el, încet. Şi, ei bine, *nu am încercat* să vorbesc cu nimeni dintre cei din Neam prezenţi aici. Nu cred că ne-ar spune ceva util.

— Mda, fu de acord Irene, pe ton neutru. Dar ai aflat orice de la oricine altcineva?

— Femeia aceea din colţ.

Kai îi aruncă o privire. Era vorba despre o femeie mai în

vârstă, rujată, pe jumătate sufocată de o perucă albă, bogată, şi îmbrăcată într-o combinaţie de satin alb cu negru, dungat, strânsă în corset şi foarte decoltată.

— Este foarte bine informată. Şi *chiar* face parte din lumea literară, nu este doar de decor, aşa cum era lordul Wyndham.

— Cum se numeşte?

— Domnişoara Olga Retrograde, răspunse Kai. Bătrâna domnişoară Olga Retrograde. Mi-a repetat-o de câteva ori.

Îndreptându-se spre ea, Irene se întreba cum arăta tânăra domnişoară Retrograde.

— Ai face bine să ne prezinţi. Cu ce se ocupă?

— O curtezană ieşită la pensie, spuse Kai, mai degrabă sec.

— Ah, măcar nu va presupune că îmi caut de lucru, spuse Irene, voioasă. Of, Kai, nu te uita aşa la mine!

Mulţimea se dădu la o parte, iar Irene văzu, în sfârşit, cine intrase în încăpere.

Era Bradamant.

Era perfectă, asemenea unei fotografii alb-negru. Gâtul ei subţire se ridica dintre faldurile de mătase în nuanţe de cenuşiu-închis ale corsetului său, ca al unei lebede, iar trena rochiei i se unduia în spate cu o eleganţă fluidă, lină.

Kai se încruntă, când Irene se întrerupse în mijlocul propoziţiei, şi îi urmări privirea.

— Ce? sâsâi el. Ea? Aici? Cum?

— Sunt patru întrebări excelente, spuse Irene, printre dinţii încleştaţi. Doamne, poartă o rochie Worth! Trebuie să fie o rochie Worth!

Kai se întoarse să o privească lung.

— Ce contează rochia? întrebă el. Este foarte eficientă în ascunderea armelor sau ce?

— Nu, scuipă Irene. Doar că este una dintre cele mai bune rochii de la unul dintre cei mai buni croitori ai timpului, sau care o fi echivalentul în această lume alternativă. Cerule, nu doar că apare aici ca să încerce să-mi fure misiunea de sub nas, dar are *tupeul* s-o facă purtând ceva care strigă „Sunt aici! Toată lumea să se uite

la mine!”. Adică, cine sare dintr-o lume alternativă în alta doar ca să colecţioneze haine şi să fie cea mai bine îmbrăcată de la petrecere?

— Irene, spuse Kai, mă strângi prea tare de braţ!

Irene trebui să se oprească din scrâşnit.

— Un Bibliotecar se presupune că ar fi subtil, mormăi ea. Că ar duce treaba la bun sfârşit. Nu că s-ar face remarcat… ah, scuze.

Îşi luă mâna de pe antebraţul lui Kai şi îl privi cum îşi netezeşte, siderat, cutele de pe mâneca jachetei.

— Ăăă, făcu apoi simţind că roşeşte. Îmi cer scuze.

De fapt, voia să strige „Cum îndrăzneşte?!”, până când începeau să tremure candelabrele. Dar nu putea.

— Poate că are informaţii importante şi dorea să stea de vorbă cu tine, spuse Kai.

— Dar de unde să ştie că suntem aici? Stai… se încruntă Irene. Dominic Aubrey i-ar fi putut spune – oare a intrat în lumea aceasta înainte ca el să moară?

— Sau poate a fost implicată? spuse Kay, încet, terminându-i parcă gândurile.

Ea rămase tăcută pentru o vreme, meditând la posibilităţi.

— Nu este posibil, spuse, într-un târziu. N-o cred în stare de aşa ceva.

În acelaşi moment, mulţimea se mişcă iar şi Bradamant întoarse capul spre sala de bal şi, pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Atunci, Irene citi ceva ce nu se aşteptase pe chipul lui Bradamant: şoc.

— Nu se aştepta să dea peste noi aici, murmură ea.

Bradamant îşi reveni aproape imediat şi se întoarse, cu o tresărire minusculă de dispreţ a umărului, să îl copleşească pe bărbatul de lângă ea cu atenţie. Era un tip slab, cu părul alb, la vreo optzeci de ani, cu pieptul atât de încrustat cu medalii şi ordine militare, încât era de mirare că nu se răsturna.

— De ce nu mă prezinţi tu domnişoarei Olga Retrograde? îi spuse Irene lui Kai, creându-şi o expresie care spera să pară un zâmbet plăcut.

Avea să-şi dea ea seama ce se petrecea. Şi de data asta nu voia să mai fie calul de bătaie, momeala sau unealta lui Bradamant.

Nici de data asta, şi nici altă dată.

— Foarte bine, spuse Kai, privind spre Bradamant peste umărul lui Irene. Dar ce *caută* aici? Ştiu că a spus că voia misiunea...

Chipul lui se lumină, de parcă i-ar fi venit brusc o idee.

— Dacă este superioara ta, poate că are învoirea să cooperezi la această misiune. Asta ar simplifica mult situaţia cu contaminarea.

— Este posibil, spuse Irene, încet, ca să-şi dea timp să se gândească şi să găsească un răspuns conform căruia *nu ar fi fost* cazul.

Nu era sigură că ar fi fost capabilă de ascultare fizică, dacă era cazul. Dispreţul său faţă de cealaltă femeie era mult prea adânc.

— Dar, dacă este cazul – cât de grijuliu, cât de condiţionat –, atunci ar trebui să aibă un fel de amuletă din partea Bibliotecii şi mi-ar arăta-o. Nici măcar nu a încercat să mă găsească încă, aşa că sunt în dubiu.

— Am încredere în tine, spuse Kai şi îi atinse mâna scurt, liniştind-o. Am încredere în tine, Irene. Aş vrea să-mi spui de ce nu ai tu încredere în ea.

Ar fi putut spune „Este o chestiune privată”, dar ceva din interiorul ei îi spunea că el merita mai mult. Aşa că spuse:

— Este ceva personal, iar, dacă vrei într-adevăr să ştii, îţi pot spune mai târziu. Nu o face un Bibliotecar mai rău, doar îi strică imaginea ca persoană. Dar mai târziu. Bine?

Kai încuviinţă, apoi ajunseră.

— Domnişoară Retrograde? spuse el. V-o prezint pe prietena mea, domnişoara Winters.

Irene făcu o reverenţă scurtă.

— Domnişoară Retrograde, ce plăcere să vă cunosc!

— Şi eu pe tine, draga mea, spuse femeia mai în vârstă.

De aproape, chipul ei era încărcat de ruj, vopsea albă şi aluniţe false. Merita un premiu pentru stăruinţa de a-şi

ascunde ridurile, dacă nu pentru arta de a fi reuşit. Rochia sa o fi avut un corset rigid şi o fi fost învechită, însă materialul era de bună calitate, iar diamantele de pe degetele ei păreau autentice.

— Înţeleg că nu eşti de pe la noi, spuse femeia.

Kai îi servise probabil povestea de acoperire cu Canada.

— A, nu, răspunse Irene. Dar lucrez ca jurnalistă pe cont propriu, în prezent…

— Ba deloc, o întrerupse domnişoara Retrograde.

Irene închise gura, înainte să o caşte prea tare.

— Pardon? spuse ea, repede.

— Draga mea, continuă domnişoara Retrograde, este treaba mea să cunosc toţi membrii celei de-a patra puteri în stat din Londra. N-aş fi ratat o fată inteligentă, cum pari tu să fii.

Irene i-ar fi aruncat lui Kai o privire veninoasă, de genul „în ce m-ai băgat şi de ce nu mi-ai spus mai multe”, însă ar fi fost o trădare prea evidentă.

— Sunt foarte nouă pe scena asta, răspunse ea, repede.

— L-am urmărit pe Silver, spuse domnişoara Retrograde, aplecându-se spre ea, în scârţâit de os de balenă.

Ochii ei ca nişte mărgele se concentrară în orbitele lor puternic fardate.

— Ţi-a vorbit şi aş vrea să ştiu de ce, murmură ea.

Irene bănuia că nu avea să funcţioneze dacă făcea pe nevinovata. Simţi braţul lui Kai încordându-se sub mâna ei, în timp ce aştepta (spera ea) să îi spună în ce direcţie să sară.

— Mă tem că asta depinde de ce doriţi să ştiţi, răspunse ea, într-un târziu, lăsând amuzamentul să i se şteargă de pe chip.

— Aş putea să te recompensez pe măsură, răspunse domnişoara Retrograde, mângâind cu policarul unul dintre inelele sale de diamant, în mod sugestiv.

Irene ridică o sprânceană. Se auzi un zgomot de pe coridorul exterior, ca nişte căzături şi izbituri, însă nu îşi luă ochii de la femeia mai în vârstă. Dacă Frăţia Fierului,

sau cine o fi fost, ataca, spera ca altcineva să se ocupe de asta.

— Ah, fie, spuse femeia, dulceag. A fost o mişcare murdară, recunosc. Hai să trecem la afaceri! Ia loc, domnişoară! Spune-i gărzii tale de corp – nu sunt proastă, tinere – să ne aducă mai mult vin. Apoi putem sta de vorbă.

În clipa aceea, aligatorii pătrunseră în sală.

11

Irene mai văzuse aligatori numai la grădina zoologică. Îşi amintea de ei ca de nişte chestii leneşe, asemănătoare cu buştenii, întinse peste „formaţiuni de stâncă” din ciment sau moţăind în bălţi nămoloase.

Creaturile care invadară încăperea se mişcau cu o viteză tulburătoare. Dacă erau buşteni, atunci buştenii pluteau pe un fluviu în plină revărsare. Unii dintre ei aveau în jur de cinci metri. Boturile lor se deschideau şi se închideau, în timp ce avansau. Unul dintre ei îşi încleştă fălcile de piciorul unui chelner şi se rostogoli în lateral. Bărbatul strigă şi se prăbuşi. Piciorul lui se desprinse între colţii aligatorului, ca o aripioară de pui, iar sângele împroşcă podeaua lustruită. În înghesuială, înainte ca presiunea mulţimii să devină insuportabilă, Irene observă dispozitivele metalice prinse de craniile creaturilor, dar şi inserţii metalice înşurubate de gheare.

Invitaţii şi chelnerii ţipau şi fugeau spre celelalte uşi, în timp ce aligatorii continuau să se reverse prin intrarea principală. Câţiva invitaţi trăgeau cu arme pe care le ţinuseră ascunse, un amestec de revolvere şi pistoale cu fascicule laser, însă majoritatea încercau doar să se salveze. Mirosul de sânge era pătrunzător, cu iz de cupru, şi se ridica deasupra melanjului de parfum şi mâncare.

— Nu vă fie teamă! strigă Silver, sărind pe o masă plasată convenabil şi aterizând pe un platou cu stridii. Puterile neamului meu vor distruge aceste creaturi şi le vor trimite înapoi în mlaştinile de unde au ieşit!

Fabuloasă exprimare, pe timp de criză! remarcă Irene.

— Feriţi-vă!

Silver ridică o mână. În jurul degetelor i se încolăciră flăcări care ţâşniră apoi să lovească aligatorii cu limbi de bici de un portocaliu arzător.

Se stinseră. Acela era cuvântul. Flăcările leşinară şi dispărură, de parcă ar fi fost stropite cu apă rece, permiţând aligatorilor să înainteze nestingheriţi.

— Infern! înjură Silver. Au armuri de fier rece! Johnson! Puşca mea pentru elefanţi!

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Irene să rămână şi să privească ce urma, i se păru o idee mai bună să părăsească sala, înainte să fie călcată de mulţime sau înşfăcată de aligatori.

— Repede! îi trânti lui Kai. Ajut-o pe domnişoara Retrograde…

— Pe bătrâna domnişoară Retrograde, dacă se poate, tânără doamnă, interveni femeia, ridicându-se. Dacă ştiam, îmi aduceam pistolul.

Fură împinşi şi înghesuiţi, dar le rămase suficient spaţiu ca să se mişte liber, câtă vreme rămâneau în siguranţă, lângă pereţi.

— Asta se petrece adesea la baluri? întrebă Kai.

Părea pe jumătate fascinat de haos, pe jumătate oripilat. Erau suficienţi chelneri şi petrecăreţi care ţipau şi fugeau ca aligatorii să nu îi ajungă măcar timp de câteva minute. Spera că Bradamant era capabilă să-şi poarte de grijă.

Bătrâna domnişoară Retrograde plescăi din limbă:

— Oamenii ar trebui să ştie la ce să se aştepte de la o petrecere organizată de lordul Silver, spuse ea. Acum… *ce* se petrece acolo?

Evadarea părea blocată, iar oamenii se întorceau fugind în sală. Prin acea larmă, Irene auzi strigăte cum că porţile exterioare erau încuiate.

— Asta îmi miroase a conspiraţie, observă Kai.

— Este, spuse Irene. Frăţia Fierului?

— Într-adevăr e mirosul lor, adulmecă bătrâna domnişoară Retrograde. Aţi remarcat fierul rece de pe ghearele aligatorilor? Este cea mai simplă cale de a anula vrăjitoriile Neamului. Mă tem că lordul Silver nu poate face nimic în seara asta.

— Dar subordonaţii săi nu vor încerca să îl salveze? întrebă Kai, apoi aruncă o privire gânditoare spre armele de pe pereţi.

Bătrâna domnişoara Retrograde ridică un umăr îngropat în falduri.

— Câţiva, poate, însă ceilalţi se gândesc la avansare, aşa că nu vor salva pe nimeni până când nu e prea târziu. Vreunul dintre voi doi se pricepe la aligatori? Faceţi pregătire împotriva lor în Canada?

— Să încerc eu ceva, spuse Irene, făcând un pas în faţă.

Un aligator îşi întoarse capul şi partea superioară a corpului. Un ochi se roti, concentrându-se asupra ei.

Irene înghiţi în sec. Nu era momentul să cedeze fricii care-i strângea stomacul. Nu era momentul să se gândească la faptul că toate cunoştinţele sale despre aligatori se datorau cărţilor de Rudyard Kipling. (Sau aceia erau crocodili?) Era momentul să-şi aducă aminte că era Bibliotecar şi că avea răspunderea să-l protejeze pe Kai.

Îşi înăbuşi dorinţa de a-şi încrucişa degetele, ridică o mână şi arătă spre cel mai apropiat aligator, poruncindu-i, în Limbaj, să îşi încleşteze picioarele şi să rămână pe loc.

Aproape funcţionă.

Cuvintele îi ieşiră clar din gură, însă ceva din aer, sau care se afla încă în trupul ei, le suci şi le devie ţinta. Simţi rănile de pe mână deschizându-se iar, sub bandaje, şi văzu urme de stacojiu care îi pătrundeau prin mănuşă.

Picioarele aligatorului se blocară; asta fu în regulă. O privi reptilian, cu o ură rece, în timp ce alunecă pe podeaua lustruită, direct spre ea, ca un proiectil încărcat cu moarte, cu fălci imense (care se căscau tot mai mari).

Fălcile acelea aveau un efect hipnotizator. Ar fi trebuit să fugă, dar imaginea o ţinu pe loc, până când crezu că numărase fiecare dintre dinţii care se apropiau.

— La naiba! spuse Kai şi o prinse de talie, aruncând-o pe masa cea mai apropiată.

Irene reuşi să se stabilizeze cu mâna teafără, trăgându-şi fustele la o parte dintr-o oală de supă aburindă, iar aligatorul alunecă pe sub masă. Faţa de masă albă se undui când animalul intră pe o parte şi ieşi pe cealaltă, continuându-şi alunecarea de-a lungul podelei, până când se izbi cu botul de perete. Rămase acolo, deschizând şi

închizând gura şi rostogolindu-se, cu coada bătând pământul, părând incapabil să îşi flexeze picioarele.

— Mă tem că nu funcţionează, îl informă Irene pe Kai.

— Păi, e destul de evident!

Kai îi oferi braţul bătrânei domnişoare Retrograde.

— Doamnă, dacă doriţi să vă urcaţi pe masă…

— Şi tu ce ai de gând, tinere? întrebă femeia.

Irene ştia ce *voia* Kai să facă. Era evident din felul în care-şi îndreptase umerii şi din chipul tensionat. *Unul dintre cele mai importante aspecte ale conducerii este să nu dai ordine care nu vor fi ascultate,* îşi aminti ea.

— Ia o sabie de pe perete, Kai, spuse ea. Găseşte-l pe Vale şi ajută-l, dacă are nevoie. Fă ce poţi ca să rezolvi situaţia. Eu mă pot proteja şi singură.

Kai ridică fruntea, iar în ochi avea o bucurie periculoasă.

— Eşti sigură că asta doreşti? întrebă el.

— Sunt perfect capabilă să mă ţin departe de câţiva aligatori, confirmă Irene, cu răceală.

Mai ales dacă rămânea sus, pe masă, gândi, însă completarea ar fi stricat efectul.

— Nu cred că se pot căţăra, spuse.

— Sper că nu, adăugă şi bătrâna domnişoară Retrograde, apoi îl bătu pe Kai pe umăr. Accept ajutorul, tinere. Voi doi îmi puteţi spune de ce vă prefaceţi că sunteţi canadieni mai târziu.

Kai o prinse pe bătrâna domnişoară Retrograde de cot, se aplecă să-şi aşeze cealaltă mână sub pantoful ei şi o ridică pe masă, cu un efort abia sesizat.

— Mai târziu, promise el şi fugi.

Se îndrepta spre un steag care atârna foarte jos, creând o tentaţie irezistibilă lângă o pereche de săbii decorate, aflate la trei metri deasupra podelei.

În sală, Irene văzu bărbaţi şi femei urcându-se pe mese, însă unele cedau în cursul acţiunii. Avusese un noroc chior că în colţul lor de încăpere se mai aflau doar puţini oameni, aşa că mesele nu erau atât de pline. Se părea că nu era una dintre acele lumi alternative în care Imperiul Britanic impusese o tradiţie a întâietăţii femeilor şi

copiilor. Era o situaţie de supravieţuire a celor mai apţi, iar aligatorii aveau să-i înşface pe cei mai slabi.

Din punctul ei de observaţie, privi în jur, remarcând-o, în sfârşit, pe Bradamant. Ea se aruncase, atletic, pe o masă liberă şi tocmai ţintise cu un platou plin cu midii între fălcile unui aligator, cu o mişcare fluidă. Aligatorul se opri, mormăind şi clătinând din cap, în timp ce Bradamant îşi netezi poalele rochiei şi privi în jur.

Privirile lor se întâlniră. Pentru o clipă, se măsurară din colţuri opuse ale sălii, apoi Bradamant se întoarse, cu un gest scurt al capului şi un zâmbet subţire. Scană mulţimea, în mod clar căutând pe altcineva. Irene simţi un gust amar în gură. Era încă atât de îngrijorată de Bradamant, că trebuia să vadă mai întâi unde se afla şi să se asigure că era bine? Până unde mergea interesul pentru o colegă Bibliotecar?

Şi unde era Vale? Cu o tresărire vinovată, caută prin mulţime după el, reuşind, într-un final, să îl găsească din priviri. Fusese înghesuit într-un colţ de doi aligatori şi se apăra cât de bine putea cu o tavă de argint. Fireşte că trebuise să-şi lase sabia la uşă. Nu părea într-o situaţie avantajoasă.

— Kai! strigă Irene întorcându-şi privirea ca să-l găsească.

Kai reuşise să se urce pe steag, aproape suficient de sus ca să atingă spadele.

— Ajută-l pe Vale! adăugă Irene. Acolo!

După încruntarea lui, Kai îl văzuse pe Vale luptându-se pentru supravieţuire, chiar mai bine decât ea. Prinse băţul stindardului între picioare, întinse ambele mâini şi apucă mânerele celor două spade. Apoi, pur şi simplu îşi dădu drumul jos. Săbiile ieşiră din suporturile lor, cu un scrâşnet metalic, iar Kai căzu cei trei metri, răsucindu-se frumos în aer şi aterizând pe ambele picioare.

— Vale! strigă el, suficient de tare ca să fie auzit peste mulţimea zgomotoasă.

Oamenii se dădură la o parte când strigă, iar el aruncă una dintre spade. Aceasta descrise un arc înalt prin aer,

răsucindu-se deasupra mulţimii într-o sclipire de oţel. Vale o prinse din zbor. Aruncarea fusese echilibrată perfect spre a-i plasa mânerul între degete. Apoi, despică dispozitivul metalic de pe craniul unui aligator, cu o lovitură feroce.

Irene expiră, fără să-şi fi dat seama că îşi ţinuse respiraţia. Se părea că atât Kai, cât şi Vale aveau reflexe de luptă minunate, neapreciate anterior. Să dobori un centiped robotizat gigantic părea simplu, dacă te uitai la ei.

Kai strigă ceva într-un dialect chinezesc pe care Irene nu-l recunoscu, poate un strigăt de luptă sau o înjurătură, şi se aruncă în luptă. Înjunghie un aligator, închizându-i fălcile cu o singură împunsătură de spadă, chiar înainte ca animalul să muşte un chelner.

Irene se dădu mai încolo pe masă, încercând să se gândească la un plan. Aligatorii nu arătau niciun interes pentru grămezile de mâncare împrăştiată pe jos. Şi, deşi nu era expertă în psihologie reptiliană, animalele ar fi preferat, în mod normal, belşugul de mâncare, în locul invitaţilor înarmaţi de la cină, cuprinse fiind sau nu de febra hrănirii. Aşa că, poate, dispozitivele de metal care bâzâiau, prinse de capetele lor, erau cele care le controlau reacţiile – o teorie care părea născută în urma observării agresorului lui Vale.

Aligatorul al cărui dispozitiv de metal fusese distrus de Vale se retrăsese şi, în prezent, rătăcea fără ţintă. Părea promiţător. Dacă puteau dezarma toţi aligatorii, ei bine… s-ar fi confruntat cu o turmă de aligatori normali. Ceea ce nu era prea mult, dar tot era ceva, mai ales că nici magia Neamului şi nici Limbajul nu funcţionau. Dar Bradamant…

Irene ţopăi pe masa pe care se afla, cu poalele rochiei în mână. Bradamant se afla la o masă şi o fâşie de podea infestată cu aligatori distanţă. Masa nu reprezenta o problemă. Fâşia de podea, da, şi oamenii mureau acolo.

Nu avu timp să se gândească. Era liber în stânga. Liber în dreapta.

— Rămâi acolo! ţipă un domn mai în vârstă, în spatele ei.

La dracu', fato, te sinucizi! Aşteaptă o clipă şi ajunge poliţia…

Nu. Nu putea aştepta. Încercă să-şi dea seama de ce, fiindcă toate ţipetele, toate urletele şi toate zgomotele de carne sfâşiată erau irelevante pentru misiunea ei de a recupera cartea, pentru datoria ei de Bibliotecar. Ar fi putut sta deoparte. Dar, în timp ce încerca să se izoleze de toate zgomotele nesemnificative, se trezi acţionând. Se desprinse de acel bărbat şi sări pe podea, alergând spre cealaltă masă.

Un bărbat zăcea sub ea, rostogolit sub un fald de faţă de masă căzută. Sângera din abundenţă, ceea ce însemna că încă trăia.

Irene se urcă pe masă, doar vag conştientă că rochia i se murdărea de sânge şi somon.

— Bradamant! strigă ea, cu voce ridicată ca să răzbată prin perdeaua de zgomote.

— Da?

Bradamant se apropie, pe masă, dând la o parte alte persoane, prin simpla forţă a personalităţii sale. Părul ei rămăsese perfect, iar rochia îi era pătată doar la tiv.

— Sper că ai ceva util de spus.

Irene îşi înghiţi ostilitatea.

— Am o idee, dar am dificultăţi cu Limbajul. Am nevoie de ajutorul tău.

Pentru o clipă, se întrebă dacă Bradamant avea să pună condiţii, însă cealaltă femeie nu ezită deloc.

— La ce te-ai gândit?

Irene arătă spre candelabru – candelabrul elegant, imens, luminat electric.

— Dispozitivele de pe capetele aligatorilor sunt specifice şi discrete. Foloseşte Limbajul ca să chemi electricitatea asupra lor. Dacă nu îi ucide, măcar le va deregla sistemele de control.

Bradamant îşi întoarse capul pentru a urmări gestul lui Irene.

— E posibil să ucidă şi o parte din invitaţi, dacă sunt în contact cu ei, spuse ea, pe un ton neutru.

Irene nu se gândise la asta. Dură doar o clipă să şi-i imagineze pe Vale sau pe Kai cu lamele săbiilor înfipte într-un aligator.

— Atunci, fii precisă! se răsti ea. Sau vrei să găsesc eu vocabularul potrivit?

Bradamant se îmbăţoşă.

— Nu cred că voi avea nevoie de ajutorul tău pentru asta.

Tonul ei sugera că totala incompetenţă a lui Irene ar fi făcut inutil orice gen de asistenţă.

Irene ar fi trebuit să îi dea pace, însă îi veni un gând spontan.

— Când ai venit de la Bibliotecă?

— Nu avem timp pentru discuţia asta, declară Bradamant. Dă-te deoparte şi lasă-mă să lucrez!

Irene se dădu la o parte şi scană mulţimea, în timp ce Bradamant se pregătea. Silver fu cel mai uşor de remarcat. Găsise o ţepuşă decorativă şi era ocupat să străpungă un aligator cu ea, de la beregată la coadă. Vale şi Kai erau spate în spate, înconjuraţi de jumătate de duzină de aligatori. Nimeni altcineva nu mai era atacat atât de în forţă. Nu îşi amintea nimic din notiţele lui Dominic Aubrey despre Frăţia Fierului. Erau, în mod cert, anti-Neam, fiindcă îşi potcoviseră aligatorii cu fier rece şi înscenaseră acest atac. Dar nu se gândise că asta îi făcea şi anti-Vale. Dimpotrivă, de fapt. Vale, cu siguranţă, nu era un admirator al Neamului, iar invitaţia sa aici era mai degrabă în calitate de adversar decât de prieten al lui Silver. Oare aligatorii erau direcţionaţi specific? Sau pur şi simplu atacau acei oameni care opuneau mai multă rezistenţă?

Irene se întoarse din nou spre Bradamant, când cealaltă Bibliotecară strigă un şir alert de ordine în Limbaj. Din fericire, oamenii din jurul ei erau prea preocupaţi de aligatori ca să îi dea atenţie.

Candelabrul se cutremură pe loc, apoi se sparse, iar prismele sale zăngăniră şi explodară în norişori de praf cristalin. Electricitatea se răspândi în arce vizibile, ca nişte

fulgere, îndreptându-se spre dispozitivele electronice ataşate de aligatori. Reptilele începură să se agite şi să se tăvălească, cu cozile lovind în cercuri largi, în timp ce fălcile li se deschideau şi li se închideau.

Irene privi uşurată cum Vale şi Kai se feriră de aligatorii care îi înconjuraseră.

— Bună treabă! îi spuse ea lui Bradamant.

Aceasta pufni, cumva reuşind să sugereze că să fi spus „Fireşte” era mult sub demnitatea ei.

— Nu-mi dau seama de ce nu te-ai fi descurcat singură.

— Contaminare cu haos, răspunse Irene, ezitând, în vreme ce aligatorii îşi încetiniseră mişcările spasmodice, care se transformau în zvârcoleli ca de vierme. Uşa către Bibliotecă a fost sabotată din partea asta. Credem că a fost Alberich…

— Stai aşa! făcu Bradamant, apucând-o de umăr.

Ceva din culoarea obrajilor săi dispăruse.

— Adică Alberich este *aici?*

— Da, răspunse Irene, direct. N-ai primit vestea?

Expresia de pe chipul lui Bradamant era grăitoare. Cu întârziere, Irene puse lucrurile cap la cap.

— Eşti aici fără autorizaţie, aşa-i? Ai venit aici, chiar dacă este o lume în carantină şi e misiunea mea…

— Şi tocmai v-am salvat pe tine şi pe ucenicul tău de la a fi serviţi de aligatori la cină, se răsti Bradamant. Îmi eşti datoare! Vreau toate detaliile despre Alberich şi prezenţa lui aici. Acum!

— Dar de ce ai venit? întrebă Irene, ignorând solicitarea, în timp ce se asigura că era încă suficientă nebunie în jur ca să le acopere conversaţia.

Ea şi Bradamant nu erau singurele persoane care se aflau pe mese. Mulţi alţii aşteptau să fie absolut siguri că aligatorii erau morţi, înainte să coboare iar.

— Vreau să spun, la petrecere, completă Irene. Nu doar în această lume.

Bradamant păstră tăcerea, pentru o clipă. În ochi i se citi, parcă, o urmă de ruşine, însă Irene nu era sigură că era cauzată de faptul că furase misiunea unui alt

Bibliotecar sau de jena de a fi fost prinsă.

— Trebuia să investighez Frăţia Fierului, spuse ea, în final.

— Felicitări! răspunse Irene, arătând cu capul spre aligatori. I-ai găsit. Se presupunea că trebuia să vă întâlniţi aici sau a fost o coincidenţă fericită?

— Eşti insolentă în seara asta! spuse Bradamant încet, pe un ton ameninţător.

— Ah, şi nu crezi că am motiv?

Irene avea suficient control să-şi menţină tonul scăzut al vocii, dar nu suficient cât să împiedice cuvintele să iasă.

— Dacă ai ceva – *orice* – de-a face cu nebunia asta curată…

— Aş zice că Alberich este mai important decât daunele colaterale în rândul civililor, spuse Bradamant, iar ochii ei scânteiau. N-ar trebui să-mi dai raportul, în loc să iroseşti timpul cu oamenii ăştia?

— Ai avut ceva de-a face cu asta? repetă Irene.

— Nu, răspunse Bradamant. Dacă asta te ajută să îmi dai un răspuns.

Irene privi iar la aligatorii pe moarte. Nu avea încredere în Bradamant, dar nu putea refuza să o avertizeze.

— Ieri mi s-a spus să mă feresc de Alberich, printr-un mesaj direct din partea Bibliotecii. Azi-dimineaţă, Kai şi cu mine am mers să discutăm cu Dominic Aubrey, în punctul de intrare din Bibliotecă. Nu l-am găsit acolo, dar i-am găsit pielea rulată pe fundul unui urcior cu oţet şi o capcană haotică pe uşa Bibliotecii.

Bradamant clipi lent.

— Dominic Aubrey este mort? De-a binelea?

— Da, răspunse Irene. Mă rog, probabil. Ţinând cont de alternative. Când ai ajuns aici? L-ai văzut când ai venit? Dacă ne putem da seama când l-a ucis Alberich şi a pus capcana…

— Irene!

Kai şi Vale le înconjuraseră pe nepusă-masă. Vale avea câteva tăieturi, însă Kai era neatins. Îşi întinse mâinile spre Irene.

— Dacă doreşti ajutor… la fel şi Bradamant, fireşte…

— Fireşte, spuse Bradamant, pe un ton dintr-odată mai dulce. Trecu pe lângă Irene, cu o unduire din şolduri, şi îşi aşeză mâinile într-ale lui Kai, permiţându-i să o ajute să coboare.

Kai aruncă o privire de martir spre Irene, peste umărul lui Bradamant. Spunea, mai limpede decât cuvintele: „Nu puteam s-o las să cadă în rămăşiţele de hering, nu?”

Irene oftă. Îşi semeţi bărbia, se aşeză pe marginea mesei şi îşi făcu vânt, aterizând în picioare pe podea. Rochia ei era oricum ruinată.

— Mă bucur să constat că voi, domnilor, sunteţi întregi, spuse ea, sec.

Simţea privirea insistentă a lui Vale asupra ei, a lui Kai şi a lui Bradamant, şi încercă să o ignore. Nu exista niciun motiv să aibă vreo opinie despre situaţie.

Uşile se deschiseră brusc. O trupă de bărbaţi în uniforme vag militare intrară înăuntru, bulucindu-se, cu puşti pe umeri. Erau conduşi de un bărbat cu ten măsliniu, care purta mustaţă şi turban, dar şi o eşarfă lată, verde, de-a curmezişul uniformei. Îşi îndreptară puştile spre aligatori şi începură să îi împuşte, ignorând faptul că sărmanele reptile abia se mai mişcau.

— Ah, spuse Silver, din spatele lui Irene, în sfârşit, poliţia! Inspectorul Singh e la fel de motivat ca întotdeauna.

Luă mâna lui Irene între ale sale.

— Fata mea dragă, eşti rănită, adăugă el.

Irene era conştientă că atât Kai, cât şi Vale se holbau la Silver într-un fel ucigător. Îşi dori să fi avut la dispoziţie măcar cinci minute ca să primească nişte răspunsuri de la ei şi de la Bradamant, înainte să apară Silver.

— E o zgârietură, spuse ea, repede, încercând să-şi sustragă mâna. Domnule, fără îndoială că inspectorul Singh va dori să discute cu dumneata…

— Iar tu trebuie să mă prezinţi frumoasei tale prietene, spuse Silver, cu ochii la Bradamant, strângând mâna lui Irene cu o fermitate dureroasă.

Irene o privi pe Bradamant, care înclină scurt din cap, iar buzele i se curbară într-un zâmbet plăcut.

— Lord Silver, spuse Irene, pe un ton oficial, ea este prietena mea, Bradamant. Nu aveam idee că va fi la petrecere, însă, fireşte, mă bucur mult să o văd.

Şi sper să cadă şi să-şi înfigă mutra într-o farfurie cu somon.

— Bradamant, acesta este lordul Silver, membru al Neamului din Liechtenstein, care vizitează Anglia…

— …şi care ar fi venit mult mai devreme, o întrerupse Silver, lăsându-i mâna şi făcând un pas în faţă, ca să ia degetele elegante ale lui Bradamant într-ale sale, dacă aş fi ştiut că aveam să găsesc aici o asemenea frumuseţe. Cum mi-a putut scăpa o nestemată ca tine? Doamna mea, te rog să-mi faci hatârul să spui că pot avea onoarea de a te cunoaşte mai bine?

Irene recunoştea o ocazie când o vedea ridicându-se şi implorând sub nasul ei. Începu să se dea încet înapoi, când Silver ridică mâna lui Bradamant la buze.

Nările lui fremătară. Mirosi mâna lui Bradamant, iar ochii îi sclipiră într-o nuanţă de galben complet neomenească.

— Cunosc mirosul ăsta! scuipă el. Belphegor! Te-am prins, în sfârşit!

12

— Poftim? spuse Bradamant, dar atitudinea ei era greşită. Era una de negare, nu de lipsă crasă de înţelegere.

— Poftim? spuse Vale, pe un ton foarte diferit, făcând un pas în spate.

— Imposibil! spuse Irene, fără prea multă speranţă că ar putea fi crezută.

— Te-aş acuza şi pe tine, şoricel, spuse Silver, dar erai de faţă când am deschis seiful şi ştiu că ai fost la fel de uimită ca mine. Ar trebui să te bucuri că ne-am identificat unul dintre duşmani. Femeia aceasta este Belphegor. Este vinovată de furtul unei cărţi foarte valoroase de la lordul Wyndham şi poate pentru uciderea lui. Am recunoscut mirosul ei de pe cartea de vizită pe care a lăsat-o în seif. Johnson! Biciul meu!

Un bărbat slab şi palid, îmbrăcat în cenuşiu, făcu un pas în faţă şi îi întinse lui Silver un bici răsucit.

— Este o greşeală enormă, spuse Bradamant, cu fermitate. Vă cer să mă eliberaţi.

Silver o privi periculos, cu buzele răsucindu-se ca să dezvelească dinţi nefiresc de albi.

— Belphegor, nu ai idee în ce te-ai băgat. Dă-mi cuvântul tău că-mi vei înapoia cartea şi mă voi gândi dacă-ţi dau drumul. Pe moment, cel puţin.

— Hei! spuse tare Irene. Se apropie poliţia. Nu vrem să audă discuţia noastră.

Toată lumea tresări şi se întoarse să-l vadă pe inspectorul cu eşarfă verde mărşăluind spre ei. Purtarea lui mai că striga hotărâre, iar zâmbetul lui transmitea o satisfacţie îngrijorătoare.

— Inspectorul Singh, murmură Vale în urechea lui Irene. A venit din Imperiul Indian de două luni, într-un schimb oficial de ofiţeri dintre forţele poliţieneşti. Nu i-au plăcut cei din Neam de acolo şi nu îi plac nici cei de aici. Va folosi orice oportunitate să îşi vâre nasul.

— Obiectăm faţă de asta? murmură Irene, ca răspuns, la

fel de încet.

Bradamant încerca să-şi desprindă încheietura din strânsoarea lui Silver, cu siguranţă nedorind să folosească Limbajul în faţa lui, dar el o ţinea mai departe fără efort.

— Asta depinde de ce îi putem oferi, spuse Vale, cu ochii la Bradamant.

Irene se putea gândi la câteva feluri în care ea, Kai şi Bradamant ar fi putut ieşi din situaţia actuală, însă puţine dintre ele implicau păstrarea lui Vale ca persoană de încredere, cu atât mai puţin pe Silver. Să fie vânaţi ca nişte infractori ar fi complicat prea mult lucrurile. Iar ea trebuia să ştie ce ştia şi Silver despre carte şi de ce o voia.

— Dacă lui Singh nu îi plac cei din Neam, spuse ea, atunci nu va accepta identificarea ei ca Belphegor de către lordul Silver. Am putea obţine mai multe informaţii de la ea mai târziu, dacă o ajutăm acum.

— Este prietena ta, aşa ai spus, murmură Vale cu răceală.

— Nu ar fi trebuit să fie aici! aproape că scuipă Irene, frustrată. Şi nu am ştiut nimic despre faptul că ar avea această identitate.

Inspectorul se opri şi îşi plecă uşor capul spre Silver. Nu era o plecăciune, în mod absolut. Doar o scurtă încuviinţare.

— Bună seara, domnule!

Avea un accent pronunţat, mai degrabă de Oxford decât Panjab, sau alte accente indiene pe care le recunoştea Irene.

— Înţeleg că aţi întâmpinat probleme minore în această seară.

— O problemă minoră? spuse printre dinţi Silver, arătând spre aligatorii morţi şi spre cadavrele omeneşti, dar încă ţinând încheietura lui Bradamant în cealaltă mână. Asta numeşti dumneata „problemă minoră”?

— Pentru dumneata, domnule, spuse cu răceală inspectorul Singh. Sunt sigur că a fost mult mai grav pentru nefericiţii implicaţi în asta, iar oamenii mei se ocupă de victime. Aş fi recunoscător dacă m-ai putea

informa cu precizie despre ce s-a întâmplat.

În timp ce Silver îi povestea, pe un ton melodramatic, însă cu detalii deosebit de precise, Irene inspiră adânc, de uşurare. Nu văzuse cine controlase electricitatea care îndepărtase ameninţarea aligatorilor. O remarcă pe Bradamant relaxându-se puţin.

— ...şi asta e tot, conchise Silver. Mă poţi informa când mai dispui de amănunte.

Se întoarse cu spatele la inspector.

— De fapt, domnule, spuse Inspectorul Singh, cunoaştem identitatea agresorilor.

Toată lumea îl privi lung.

— Frăţia Fierului, spuse, apoi întoarse o pagină a carneţelului său, luând notiţe în mod deliberat, înainte să continue. Fireşte, domnule, suntem foarte interesaţi cu privire la motivul pentru care v-au atacat petrecerea astfel.

— Ah, spuse Bradamant, cred că am eu un răspuns la asta.

Toată lumea o privi.

Ea plecă privirea cu timiditate, bătu din gene şi luă o gură scurtă de aer, care-i făcu decolteul să se ridice într-un fel impresionant.

— Căutau o carte despre care credeau că se găseşte aici. De fapt, cred că acest atac a fost o distragere...

Ochii lui Silver se măriră. O împinse pe Bradamant în braţele inspectorului Singh, înăbuşindu-şi o înjurătură (ea se împiedică), şi fugi spre uşă, cu Johnson la doi paşi în urma lui.

— Păi, spuse inspectorul Singh, aşezând-o pe Bradamant înapoi pe picioare. Mă tem că trebuie să vă cer să veniţi cu mine la secţie. Avem câteva întrebări.

Bradamant îşi frecă mâna pe care o strânsese Silver, cu amprentele degetelor lui stacojii pe pielea ei palidă.

— Aş putea să discut afară cu prietena mea, Irene, inspectore? Dacă eşti drăguţ?

— Fireşte, doamnă, spuse Inspectorul Singh, fără să facă nici măcar un pas în spate.

Bradamant îi luă lui Irene mâna nebandajată între ale ei,

înainte ca Irene să poată reacţiona. Foarte repede, însă în Limbaj, cu voce scăzută, spuse:

> ***— Mă leg cu numele, cu jurământ şi cu cuvânt că voi găsi cartea, ţi-o voi aduce înainte să mă întorc la Bibliotecă şi te voi consulta mâine-dimineaţă, dacă sunt liberă s-o fac, despre ce se întâmplă mai departe.***

Reveni la engleză, continuând să vorbească încet:

— Dar, acum, trebuie să faci ceva în privinţa Spiriduşului ăluia.

Inspectorul Singh încremeni, uitându-se la ele pe sub sprâncene întunecate. Fireşte: pentru el, trebuie să fi sunat de parcă Bradamant vorbise în limba lui maternă. Irene încercă să-şi înăbuşe dorinţa de a se simţi bine când Bradamant ar fi trebuit să explice asta, pe lângă toate celelalte.

— Fireşte, spuse ea, în engleză. Ne vedem. Te rog să ai grijă.

Totuşi, Bradamant se legase în Limbaj. Nu putea încălca asta. Ar fi putut scăpa de spiritul precis al jurământului. Într-adevăr, Irene se putea gândi la câteva feluri de a-l fenta, primul fiind că „a aduce cartea” nu era totuna cu „a-ţi da cartea”. Dar, chiar şi aşa, tot însemna aducerea cărţii mult mai aproape decât se afla acum. Şi, ca să fie complet sinceră, era aproape mult prea extenuată ca să-i mai pese. Pe moment, jurământul trebuia să fie suficient.

Bradamant încuviinţă şi se întoarse spre inspectorul Singh.

— Sunt la dispoziţia dumitale, domnule, spuse ea.

— Poate ar trebui să ne gândim să plecăm, sugeră Vale. Doar dacă nu doriţi să mai discutaţi cu lordul Silver, domnişoară Winters?

Irene se gândi la cum ar fi fost să-i explice lucruri lui Silver.

— Ce idee minunată! fu ea de acord, entuziasmată. Kai, dacă nu îţi vine în minte ceva neterminat, ar fi un moment

bun să plecăm.

Kai îşi şterse sabia cu o bucată nepătată de faţă de masă şi o aşeză pe masă.

— Sunt complet la dispoziţia ta, spuse el. Unde mergem?

Apoi, Irene îşi aminti că nu aveau camere de hotel. Minunat! Încă ceva de clarificat.

Neplăcerea trebuie să i se fi întipărit pe chip, fiindcă Vale făcu un pas înainte, aproape zâmbind.

— Permite-mi să vă ofer ospitalitatea camerelor mele pentru această noapte, domnişoară Winters. Am câteva dormitoare în plus şi asta va permite prietenei dumitale şi inspectorului Singh să vă găsească mâine-dimineaţă.

Inspectorul Singh încuviinţă, iar Irene îşi revizui opinia despre relaţia lui cu Vale. Cu siguranţă, cei doi erau obişnuiţi să lucreze împreună. Trebuia să reţină asta.

Încercă să-şi amintească precis unde se afla India în istoria acestei lumi alternative. Devenise un partener comercial independent al Marii Britanii, şi nu o colonie (din păcate, nu datorită lipsei imperialismului britanic), iar cele două Imperii încă păstrau legături strânse. Asta explica accentul lui Singh.

Kai făcu un pas înainte şi îi oferi lui Irene braţul său. Ea îl luă, dintr-odată conştientă de oboseala ei şi de confuzia din jurul ei. Aerul era încărcat de mirosul de sânge. Cadavrele acopereau podeaua, alături de aligatori ucişi – membre retezate, torsuri însângerate, chipuri care ţipau. Unii încă suspinau pe la colţuri. Alţii ieşeau în şir din încăpere, vorbind cu poliţiştii sau doar bând. Doar câteva dintre mese mai erau încă în picioare. Unele fuseseră dărâmate sau se prăbuşiseră sub greutatea oamenilor care se înghesuiseră pe ele. Podeaua atât de frumoasă fusese maltratată de gheare şi împuşcături şi înecată în sânge.

Era atât de mult sânge.

— Te simţi bine? întrebă Kai, încet.

Poate ar fi existat o vreme în care Irene ar fi spus *Nu, deloc,* şi ar fi închis ochii câteva minute. Dar nu acum, şi cu siguranţă nu sub ochii lui Bradamant. Înghiţi şi încercă să nu respire mai mult aer decât necesar.

— Mă descurc, spuse ea scurt. Mulţumesc.

— Pelerina dumitale, domnişoară Winters, spuse Vale, şi i-o puse pe umeri.

Trebuie să fi fost extraordinar de distrasă, fiindcă el o luase fără ca ea să observe.

Îşi spuse să fie mai atentă şi o îndosarie alături de notele care-i solicitau mai multă precizie, mai puţin stres şi mai puţină înclinaţie să se ghemuiască şi să plângă pe umărul cuiva.

Inspectorul Singh îşi lovi călcâiele unul de celălalt, într-o jumătate de plecăciune, şi se îndepărtă de Bradamant, rămânând la o treime de metru de ea. Bradamant nu privi înapoi, urmându-l.

Afară, pe treptele Ambasadei Liechtensteinului, era o turmă de fotografi, reporteri şi părţi interesate. Vânzătorii de stradă vindeau chiar şi castane prăjite, gogoşi şi alune glazurate. Aromele lor se amestecau cu mirosul rochiei pătate de sânge şi Irene trebui să facă eforturi să nu vomite.

— Ai văzut-o pe bătrâna domnişoară Retrograde plecând? întrebă Kai.

Irene clătină din cap.

— Am văzut-o în viaţă, la final, dar nu am văzut-o plecând. Presupun că ne poate fi de folos, dacă ştie ceva.

Vale se opri brusc, privind în jos spre ea.

— Bătrâna Domnişoară Retrograde? Domnişoara *Olga* Retrograde?

— Aceasta era doamna în chestiune, spuse Irene. Este ceva ce ar trebui să ştim în privinţa ei, domnule?

— Doar că este cea mai mare şantajistă a societăţii din Londra, spuse Vale. Doamna are reputaţia că ştie lucruri. Partea proastă este că tot ce ştie e rareori avantajos pentru altcineva decât pentru ea. Cât despre faptul că o cunoaşteţi…

— A fost prima dată când ne-am întâlnit, spuse Irene, în grabă.

Felul în care Vale îşi curbase buza îi arăta limpede opinia despre doamna cu pricina.

— Şi-a dat seama că nu suntem canadieni, adăugă Irene.
Vale pufni şi se întoarse să facă semn unui taxi.
— Crezi că vom avea probleme? murmură Kai.
— Suntem, probabil, oamenii cel mai puţin în pericol să aibă o problemă cu ea, răspunse Irene, la fel de încet. În fond, cu ce ne poate şantaja?
Kai râse.
— Aşa este.
— Aici! strigă Vale.
Unul dintre taxiurile care se adunaseră răspunsese chemării lui cu braţul ridicat.
Trebuiră să dea din coate până ieşiră din mulţime, evitând reporterii cu carneţele şi aparate foto. Vale trase oblonul peste fereastră, când se aşezară.
— Te aştepţi să fim urmăriţi? întrebă Irene.
— Este posibil, domnişoară Winters, răspunse Vale. În apărarea mea, voi spune că nu sunt tocmai necunoscut părţii criminale a Londrei, şi nici ea mie. Dar, fiindcă nu am încercat să-mi ascund identitatea, acum putem să ne întoarcem direct la apartamentele mele.
Irene încuviinţă, aşezându-se înapoi. Compartimentul pentru pasageri al taxiului avea două banchete late, îmbrăcate în piele, una în faţa celeilalte. Structura sa de bază era similară cu cea a unei trăsuri, însă era alimentată electric şi nu trasă de cai, fiind construită din metal şi nu din lemn. Mai fusese în trăsuri şi era ciudat să se afle în ceva atât de asemănător cu una, fără să audă zgomotul copitelor.
— Cu privire la *prietena* dumitale, spuse Vale, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi, în vreme ce taxiul se zdruncină la o curbă. Crezi că acuzaţiile lui Silver cu privire la identitatea ei sunt adevărate?
Lui Irene i-ar fi plăcut să îi întâlnească privirea şi să nege fără să tresară, însă nu credea c-ar fi funcţionat. Se întrebă cât de mult dedusese Vale despre Bradamant, doar din scurta lor întâlnire. Era genul de lucru la care se aştepta din partea lui.
— Aş vrea să ştiu şi eu, spuse, într-un târziu. Nu m-aş fi

gândit că va fi în Londra – *sau în lumea aceasta alternativă* – suficient cât să fi făcut una ca asta. Şi nu pot să îmi dau seama *de ce* ar fi făcut-o!

— Este o tehnică suficient de obişnuită, spuse Vale, auster, să creezi un model de furturi, pentru a acoperi unul singur. Dacă plănuia să fure cartea aceea, este posibil să fi fost făptaşa din spatele acelor furturi, ca să-i ascundă importanţa.

Irene se gândi la idee. Părea incomod de plauzibilă.

— Dar de ce ar fi trebuit Bradamant să ascundă furtul? spuse ea cu voce tare.

În fond, chiar Bradamant ar fi putut părăsi lumea alternativă, imediat după ce furase cartea. Dar voia cartea pentru ea sau o căuta pentru Bibliotecă? *Se afla* aici fără autorizaţie… Sângele lui Irene îngheţă. Oare Bradamant trădase Biblioteca?

Kai se afla doar la un pas în spatele ei.

— Dar dacă încerca să îşi ascundă furtul de *noi,* ca şi de autorităţi… începu el.

Vale se încruntă. Ridică o mână ca să-l întrerupă pe Kai.

— O clipă, domnule Strongrock. Birjar! Lovi cu capătul bastonului acoperişul trăsurii. Birjar! De ce o luăm pe aici?

Irene ridică oblonul. Nu putea recunoaşte clădirile pe lângă care treceau, dar se aflau cu siguranţă pe o stradă principală.

— Cred că mergem mai repede, începu ea, apoi icni, şocată, când o putere haotică ţâşni pe lângă geam. Reuşi să-şi retragă degetele la vreme, înainte să le poată atinge. De partea cealaltă, Kai se dădu înapoi de la geamul lui, lovindu-se de Vale.

— Birjar! strigă Vale. Ce se petrece?

Taxiul săltă, când prinse iar viteză.

— Numele meu este Alberich, se auzi o voce de sus, limpede peste zgomotul roţilor şi scrâşnetele trăsurii. Îţi sugerez să îţi întrebi prietenii ce înseamnă asta, domnule Vale.

Irene era conştientă că probabil pălise, dar era prea ocupată să încerce să nu tremure de teroare pură, ca să se

deranjeze şi cu asta. Nu putea să facă faţă… pur şi simplu nu putea… mâna ei era încă infectată… acesta era Alberich, *acel* Alberich, cel care fusese alungat de Bibliotecă, chiar nu avea cum să facă faţă…

— Susţine-o pe domnişoara Winters! îl instrui Vale pe Kai, apoi lovi portiera cu o putere care ar fi trebuit s-o deschidă.

Nu se deschise. Portiera rămase pe poziţii, iar pereţii taxiului se îndoiră odată cu ea, de parcă ar fi fost o piesă continuă a structurii taxiului. Vale se trânti înapoi pe locul său, aruncat de propria lui forţă, şi îşi înăbuşi o înjurătură.

— Mă tem că voi, Bibliotecarii, aţi devenit o neplăcere, spuse vocea.

O voce masculină, îşi notă Irene, cu acea parte a creierului care era capabilă să mai facă şi altceva decât să tremure şi să încerce să se ascundă. Fără accent. Precisă. Ceva în rotirea sa era vag familiar, de parcă mai auzise pe cineva vorbind la fel.

— Am nevoie de cartea aceea pentru propria colecţie. Ar fi păcat să vă pierd şi pe dumneavoastră, domnule Vale, aşa că o să vă dau drumul după ce oprim.

Cineva de pe strada din faţa lor strigă, plonjând din calea trăsurii care prinsese viteză.

— Nu cred, spuse Vale, cu răceală.

Întoarse bastonul în mâini şi lovi cu capul de argint în geam.

Sticla încasă lovitura fără să se spargă sau măcar să se crape.

— A sigilat taxiul.

Irene forţă cuvintele să iasă, aproape ţipând ca să acopere zgomotul roţilor pe dalele de piatră.

— Magie haotică, completă mai apoi. L-a legat cumva într-un tot coerent, ca nimic să nu poată intra sau ieşi… trebuie să distrugi totul ca să distrugi o parte.

— Foarte precis, spuse vocea. Deşi nu este rezistent la aer şi nici la apă. Un paradox logic pe care mă tem că nu veţi avea timp să îl apreciaţi.

— Râul, spuse Kai, abia auzit, şi conştientizarea

capătului de drum se citi şi în ochii lui Vale.

Gândurile lui Irene îi circulau cu repeziciune prin cap. *Trebuie să fie ceva ce pot să fac. Chiar dacă Limbajul nu funcţionează pentru mine, aş putea folosi suficient ca să ne salvăm? Dar dacă taxiul în sine este contaminat cu haos, iar Alberich la fel, poate îmi vor anula oricum puterile Bibliotecii…*

— Adio! spuse Alberich.

Trăsura se zgudui iar şi se repezi într-un ultim sprint spre râu.

— Împreună! strigă Vale. Cu suficientă greutate, putem să o forţăm să se răstoarne…

Se aruncă într-o parte a cabinei şi, o clipă mai târziu, Irene şi Kai i se alăturară, zbătându-se împreună în acel spaţiu strâmt, îşi recâştigară echilibrul, se înclinară iar…

— Da! exultă Kai.

Şi atelajul căzu în râu.

13

Trăsura nu se scufundă cu eleganţă în apă, asemenea unei lebede care moare, ci lovi suprafaţa râului cu o zdruncinătură teribilă, care o aruncă pe Irene în Kai, pe Kai în Vale, şi pe Vale în perete.

Forţa este egală cu masa ori acceleraţia, se gândi Irene, ameţită. Ar fi trebuit să se gândească la o cale de ieşire, însă gândurile sale se speriaseră ca nişte iepuri. Nu *voia* să gândească.

Trăsura se răsuci şi începu să se scufunde, rostogolindu-se în timp ce râul trăgea de ea. Cei trei se apucară automat de mânere şi banchete, înghesuindu-se în colţuri, până când vehiculul se opri pe o parte. Apa neagră a Tamisei acoperi ferestrele şi chiar dacă nu le luă toată lumina, cei trei cu greu se mai puteau vedea între ei.

— Protocolul obişnuit în aceste situaţii este să aşteptăm până când ne scufundăm complet, apoi să deschidem un geam, ca să echivalăm presiunea apei, şi să înotăm la suprafaţă, declară Vale.

Irene simţi controlul din vocea sa, peste scârţâitul trăsurii şi zgomotul curgător al apei.

— Dar, continuă Vale, dacă persoana aceea a sigilat trăsura, ţinând cont că nu am putut să sparg geamul mai devreme, această tactică s-ar putea dovedi ineficientă.

Corect. Trebuia să-i explice lui Vale despre Alberich. De altfel, îi datora mai multe explicaţii. Dar ce rost mai avea, dacă oricum aveau să moară – cumva, asta înlătura nevoia oricăror justificări. Totuşi existau şi alte metode de a scăpa de explicaţii, dar Irene evita din nou subiectul. Iar apa îşi înteţea apăsarea şi aveau să moară cu toţii…

Nu doar că ne vrea morţi. Vrea să murim de teamă, în întuneric, lent. Nu vrea doar să ne dea la o parte, ca să poată continua nestingherit. E răutate, pur şi simplu.

Îi mai fusese teamă. Îi fusese atât de teamă, încât se ghemuise într-un colţ, fără să vrea să vorbească, darămite să mai acţioneze. Dar acum, altceva se trezise înăuntrul ei.

Nu am de gând să tolerez asta.

— Atunci, va trebui să găsim o cale de a o deschide, spuse Irene, forţându-se să se aplece în faţă. Ce poate face un om, un altul poate desface.

Rostind cuvintele, totul părea posibil şi asta îi dădu putere.

— Dar nu-i poţi atinge magia! spuse Kai. Când te-a infectat înainte, aproape că te-a ucis!

Ea îşi dori să fi avut timp să gândească totul, cu calm, să planifice, să mediteze.

— Aşteptaţi! spuse ea, scoţându-şi mănuşa de pe mâna rănită şi arătând cu degetele spre geam. Am o idee!

— Poţi să explici? o invită Vale, tensionat.

— Am fost atacată de aceleaşi forţe pe care le-a folosit mai devreme, spuse Irene, simţind apa rece pătrunzându-i în pantofi şi în şosete, înconjurându-i gleznele. Dacă le-aş putea identifica şi alunga, s-ar rupe legătura, iar noi am putea înota departe de aici.

— Prea bine, spuse Vale, aşezându-se mai bine pe banchetă.

Poate că numai lumina slabă o făcea pe Irene să creadă că încerca să se îndepărteze de ea cât mai mult posibil. Avea să rezolve lucrurile mai târziu. Să le explice mai târziu. Acum, trebuia să se asigure că avea să existe un *mai târziu.*

Irene îşi ţinu degetele la un centimetru distanţă de geam şi se concentră – departe de apă, de întuneric, de cei doi bărbaţi care se aflau închişi alături de ea aici, şi într-o lume în care limba structura realitatea.

Era clar că Alberich controla şi folosea forţele haotice. Forţele haotice trebuiau să fie, aşadar, discrete şi identificabile. Dar nu avea cuvinte în Limbaj pentru aceste forţe şi nu putea controla decât ce putea numi sau descrie.

Totuşi, se putea numi şi descrie pe ea *însăşi.*

Nu era un lucru pe care Bibliotecarii să-l facă adesea. Ah, fireşte că dacă aveai un picior stâng rupt, puteai încerca să spui „Tibia mea stângă nu este fracturată, de fapt, ci complet întreagă”. Dar chiar dacă tibia ta ar fi ascultat, muşchii tăi ar fi fost mai departe suciţi, şi orice rană ai fi avut, încă deschisă. Dacă nu puteai numi fiecare lucru care necesita numire, probabil ai fi sfârşit cu o rană pe jumătate vindecată, care ar fi reprezentat o problemă mai mare decât să o laşi să se vindece în mod normal. Erau unii Bibliotecari care ştiau să aleagă acel nivel de amănunte şi erau foarte căutaţi, dar Irene nu era unul dintre ei.

Dar o persoană, mai ales un Bibliotecar, putea fi numită şi descrisă holistic, ca o entitate. Ea purta însemnul Bibliotecii în carne, iar numele ei era în Limbaj. Dacă putea folosi asta suficient, deliberat, nu ar fi existat spaţiu pentru forţele haosului în interiorul ei. Fără acel impediment, şi-ar fi putut accesa, în sfârşit, puterile de Bibliotecar.

Nu era ceva pe care să-l mai fi încercat. Şi totuşi, nu mai fusese infestată în aşa hal, înainte. Doar moartea iminentă ar fi putut-o forţa să se joace cu tehnici periculoase, netestate, pur teoretice, fiindcă, altfel, poate s-ar fi gândit la asta mai devreme.

Viaţa ei era mult prea plină de experienţe de învăţare.

Înainte să-şi piardă curajul, contură cuvintele cu buzele, abia auzit, rostind în Limbaj:

— Eu sunt Irene. Sunt Bibliotecară. Slujesc Biblioteca.

Însemnul îi ardea spatele, în timp ce îşi impunea voinţa. Dar se simţea cumva la distanţă de durere, de parcă s-ar fi putut scutura de ea şi i-ar fi putut cere să dispară. Într-o clipă, îşi dădu seama că ar fi fost un dezastru. Ce simţea în interior era un conflict între autodefinire şi contaminare. Nu îşi putea permite să ignore asta. Trebuia să accepte

totul.

Dar *durea.* Îşi auzi respiraţia oprindu-se, un sunet ciudat pentru urechile ei.

— Irene? spuse Kai, cu o voce îngrijorată.

Era prea întuneric ca să îl vadă, acum.

Cu un şuvoi de neoprit, puterea haotică o străbătu şi ieşi din ea ca voma după o mâncare stricată. Încercă să nu se gândească la bufetul de mai devreme (somon, scoici, crab, supă, creveţi în sos) şi nu reuşi. I se revărsă din mână, opărindu-i degetele în valuri de umbră care se răsuciră în aer – şi, ca orice lucru viu, căută adăpost ori ceva care să-i semene.

Sări spre geam, arcuindu-se prin cantitatea redusă de aer, şi se izbi de el. Irene apucă să se întrebe dacă ar trebui să se îndepărteze de geam abia în momentul în care se spărgea.

Şi nu doar geamul.

Întreaga trăsură se dezmembră. Mai întâi geamul, care crăpă în cioburi de sticlă, apoi secţiuni din trăsură care se desprinseră unele de celelalte, de parcă ar fi fost doar o machetă prost lipită. Abia dacă avu timp să simtă cioburile de sticlă intrându-i în braţ, înainte ca apa să pătrundă în interior, ca o lovitură de ciocan. Şi, surprinzător de limpede în întuneric, văzu chipul lui Kai, care arăta ciudat de hotărât. Gura i se mişca, spunea ceva.

Urmară câteva secunde de panică, înainte să-şi dea seama că putea respira.

Toţi trei pluteau împreună la fundul râului, într-un vârtej continuu de apă întunecată. Era un curent *vizibil* care se mişca în râu, separat de restul apei. Şi ceva mai curat. Rămăşiţele distruse ale trăsurii erau deja invizibile în noroiul de pe fund, la distanţă de ei. Deasupra, dincolo de suprafaţa apei, felinarele sclipeau în sfere ceţoase de alb şi portocaliu. Kai plutea la câţiva paşi în faţa ei şi a lui Vale, dar apa râului îi umpluse urechile şi nu îl putea auzi.

Vale o apucă de mânecă. Rosti ceva care era, probabil, *Ce se petrece, domnişoară Winters?*

Partea bună, îşi spuse Irene, era că probabil se simţea

mai bine, dacă revenise la a i se adresa cu „domnişoară Winters”. Ridică din umeri, cât de evident putu, făcând semne liniştitoare. *Totul e sub control,* îi răspunse ea.

Vale nu păru să o creadă, ceea ce era păcat, fiindcă acum era sigură că lucrurile reveniseră sub control. Cel puţin, nu mai erau în pericol să se înece.

Nu, problema reală era complet diferită. Acum, era sigură ce era Kai cu adevărat. Un spirit al râului s-ar fi preschimbat în apă, ca să-i salveze, iar un spirit al naturii, sau de alt tip, ar fi încercat să convingă râul să îi ajute, dar un singur soi de fiinţă ar fi dat Ordine unui râu.

Kai era dragon. Ce naiba ar trebui să facă ea în cazul ăsta?

Şi alesese să se dezvăluie ca să îi salveze. Nu pe el însuşi, fiindcă, probabil, ar fi reuşit pe cont propriu. Ci pe ei. Pe ea şi pe Vale. Era un angajament din partea lui Kai care o făcea să se întrebe dacă ar fi fost capabilă să îl onoreze. Nu îi plăcea să aibă obligaţii faţă de alţi oameni. Puteau duce la situaţii… complicate.

Şuvoiul curentului se îndreptă spre ţărmul îndepărtat şi apoi îi ridică pe toţi trei din apă, ridicându-se într-un arc întunecat. Fură aşezaţi cât se poate de uşor pe partea docului, pe podeaua de plută. Câţiva cerşetori, care-şi încălzeau mâinile la un foc micuţ, rămaseră pe loc, privind amorţiţi cum apa se revărsa pe pavaj şi se întorcea înapoi în râu.

O buclă a râului era încă ridicată, curbându-se în direcţia lui Kai. Nu era chiar ca un şarpe: capul avea trăsături cvasiumane, şi parţial de dragon (da, iarăşi). Mai era şi ceva de leu, cu coama udă şi plină de buruieni şi noroi. Ochii îi sclipeau galbeni ca lampioanele de ceaţă, arzând sub sprâncene groase. Spiritul era la fel de contaminat precum apa, corpul lui fiind întrepătruns de fragmente de gunoi şi dungi alungite de murdărie. Un miros greu de ulei şi alge se răspândea dinspre el, umplând docul cu aburi groşi.

Kai îl privi în faţă şi îl salută cu o înclinare scurtă, precisă a capului.

— Serviciile tale au fost recunoscute, spuse el, ferm. Întoarce-te, cu mulţumirile mele şi cele ale familiei mele.

Spiritul râului îşi înclină capul, într-o unduire lungă, care-i străbătu trupul, apoi se dădu înapoi şi se sparse în râu, într-o spumă de apă neagră. Ochii lui fură ultimul lucru care se făcu nevăzut în undele râului, dispărând lent, în loc să se închidă, vizibili pentru o clipă lungă sub apa neagră.

Vale făcu un pas în faţă.

— Ce a fost asta? întrebă el, şocat. Ce ai *făcut*? Ce ai adus în Londra mea, domnule?

Kai se întoarse, mârâind, cu ochii de o nuanţă neomenească de albastru, feroce şi periculoşi precum flăcările.

— Ce a fost asta, domnule…

— Se afla sub ordinele mele, spuse Irene, păşind între ei.

Nu putea permite lucrurilor să degenereze într-o ceartă cu strigături. Mai mult, simţea ceva arhaic şi furibund în interiorul lui Kai – dragonul de sub pielea umană se afla acum foarte aproape de suprafaţă. Trebuia să îl distragă repede, să îi dea canale familiare cu care să lucreze şi să-i oferte lui Vale o ţintă – ea însăşi – pe care să nu o poată distruge fără să-şi zdrobească propriile reguli privind obiceiurile şi bunele maniere.

Îl privi pe Vale cu fermitate, refuzând să îi arate vreun strop de teamă, de teroare sau, spera ea, de agitaţie.

— Am promis să vă ofer mai multe informaţii, domnule, şi le veţi avea, dar sugerez să ne întoarcem mai întâi la dumneata acasă. Domnul Strongrock a acţionat la ordinele mele de a *ne proteja* şi de a ne *salva* pe toţi.

Fusese o minciună micuţă, pe jumătate, dacă era să se gândească, deoarece Kai ştiuse, cu siguranţă, că ar fi vrut să îi protejeze pe toţi.

— Şi nu e timp să ne certăm, continuă Irene, când trebuie să ne luptăm împreună cu un inamic atât de puternic.

Vale o privi pentru o clipă, apoi îi făcu un semn din cap, aproape o reflexie a salutului lui Kai către spiritul râului.

— Prea bine, domnişoară Winters. Ne vom întoarce la mine acasă. Nu pot decât să am încredere în voi, bănuiesc, la fel ca înainte.

Asta înţepă, aşa cum, fără îndoială, şi intenţionase. Zâmbi cât de frumos putu, apoi se întoarse spre Kai.

— Putem vorbi mai târziu, spuse ea încet, sau putem vorbi acum, dar, indiferent, ştiu ce eşti şi nu contează.

— Te consideri foarte importantă, răspunse Kai la fel de încet, însă mult mai înverşunat, dacă crezi că nu contează.

Era foarte diferit de manipularea lui Vale. Acolo, trebuise să îşi ascundă teama, ca să-l convingă să aştepte informaţii. Aici, cu Kai, trebuia să îşi arate controlul şi nepăsarea sau, o simţea adânc în suflet, avea să-l piardă în favoarea naturii sale adevărate.

Nu-şi putea permite asta. Avea o răspundere faţă de Bibliotecă. Şi avea o răspundere faţă de el.

— Mai eşti ucenicul meu? îl întrebă ea, direct. Sunt încă mentorul tău?

Nimic mai mult. Legătura loialităţii şi legătura încrederii. Orice altceva trebuiau să descâlcească mai târziu.

El o privi şi ceva neomenesc i se reflectă în ochi.

— Crezi că îmi poţi porunci?

— Da, spuse ea în Limbaj.

Cuvântul atârnă între ei, în aer. Apoi, Kai închise ochii, îi redeschise, iar acum erau de un albastru omenesc, dur, fără a mai fi străini.

— Atunci, cred că încă mă aflu la ordinele tale, spuse el, reuşind să zâmbească uşor.

— Domnişoară Winters, domnule Strongrock, aici! strigă Vale.

Se îndreptase spre punctul în care se termina docul şi începeau casele şi reuşise, cumva, să cheme o trăsură. Când Irene îl urmă pe Kai în interior, căznindu-se cu rochia şi pelerina înmuiate de apă, nu se putu abţine să nu vadă că el era complet uscat. Nu părea corect. Dar era un lucru liniştitor asupra căruia se putea concentra. Aşa, putea fi nervoasă pe un lucru simplu şi nu tremura sub

teroarea celor tocmai întâmplate.

14

— Aş aprecia explicaţiile, acum, domnişoară Winters, spuse Vale, reumplându-le ceştile cu ceai.

Avuseseră loc multe băi fierbinţi şi bandajări de răni. Chiar şi Kai, neatins de apa murdară a Tamisei, trebuise să se cureţe după eforturile de la recepţie şi sângele de aligator care le însoţise. Cât despre Vale şi Irene, erau muraţi şi murdari. Şoferul mormăise inteligibil despre curăţarea trăsurii, chiar şi după un bacşiş generos din partea lui Vale.

Irene s-ar fi bucurat să mai poată rămâne câteva ore bune în cadă, dar nu se simţise în siguranţă să-i lase pe Vale şi pe Kai singuri, de vorbă, pentru multă vreme. Temperamentul lui Kai era încă sensibil, iar Vale ar fi putut pune o întrebare mai periculoasă decât credea. Cu un sentiment virtuos de autosacrificiu, se scosese cu forţa din baia care i se alocase, se înfăşurase în halatul gros de flanel pe care Vale i-l împrumutase, îşi prinsese părul într-un turban şi ieşise să li se alăture celorlalţi doi, în biroul lui Vale, la ceai şi interogatoriu.

(Nu întrebase de ce Vale avea un halat de femeie în plus în garderobă. Probabil era destinat victimelor feminine ale infracţiunilor, care se udaseră până la piele. Totuşi, nu credea că îi aparţinea vreunei asociate apropiate. În primul rând, nu mai fusese folosit de luni bune şi, în al doilea rând, orice femeie care încerca să flirteze nu ar fi preferat un halat făcut din flanel gros. În al treilea rând, Vale nu îi oferise nicio *altă* piesă de vestimentaţie feminină. Iar Vale nu îi acordase acel gen de atenţie pe care chiar şi cel mai politicos dintre bărbaţi i l-ar fi acordat unei femei îmbrăcate în haine complet ude. O împinsese spre cada cu apă fierbinte la fel de viguros ca pedagoga de la vechea ei şcoală cu internat. Nu că ar fi vrut să i se ofere genul acela de atenţie, oricum…)

Irene sorbi din ceai. Lapte. Două cuburi de zahăr – potrivit pentru oamenii care trecuseră printr-un şoc.

— Ar trebui să vă avertizez că este un scenariu uşor… halucinant, spuse ea, încercând să se gândească cum să explice cel mai bine sau, dacă nimic nu funcţiona, cum să mintă.

Vale ridică din umeri. Halatul *lui* de baie era din mătase, roşu cu negru. Avea părul încă umed, pieptănat frumos şi strălucind întunecat, în lumina lămpilor.

— Nu pot obiecta până nu aud.

Undeva, în mijlocul confuziei, găsise timp să îşi reaşeze cărţile, după dezordinea pe care Irene o provocase, şi grămezi ordonate de literatură pe jumătate sortate se aflau în jurul scaunului său, ca nişte copii răbdători.

Kai sorbea din propriul ceai (fără lapte, fără zahăr, negru şi posomorât) şi îi privea. Emana, în continuare, senzaţia de distanţă. Purta ceea ce era, în mod evident, al doilea cel mai bun halat al lui Vale, cu aceleaşi culori şi acelaşi model, dar mai uzat în coate şi cu mici urme de arsură care stricau broderia manşetelor. Gura lui Kai era o dungă încăpăţânată.

— Domnul Strongrock şi cu mine suntem agenţi ai unei biblioteci, începu Irene. Este cunoscută adesea drept Biblioteca Invizibilă printre cei care au auzit de ea, fiindcă le este ascunsă multora.

— Un nume destul de rezonabil, recunoscu Vale. Unde se află? Nu prea cred c-ar fi în Londra.

Fiindcă nu am auzit eu despre ea, nu se mai obosi să adauge.

— Ah! Acum, aici intervine partea mai puţin plauzibilă, spuse Irene. Vă este familiar conceptul de „lumi alternative”?

Vale puse jos ceaşca, cu o privire care analiza, mai degrabă decât să nu creadă, direct.

— Teoria a fost emisă de unii dintre filosofii şi oamenii de ştiinţă mai înclinaţi spre metafizică. Chiar dacă eu nu *cred* neapărat în ea, trebuie să recunosc că are o anumită cantitate de plauzibilitate inerentă. Asta înseamnă, folosind o sintagmă, că „are sens” ca anumite puncte cruciale din istorie să fi creat lumi alternative, în care

lucrurile să fie diferite.

Irene încuviinţă. Felul acela de a privi lucrurile avea să fie suficient, pentru moment.

— Eu şi domnul Strongrock suntem agenţi ai unei biblioteci care există între lumile alternative. Sarcina noastră este să strângem cărţi pentru Bibliotecă din toate aceste lumi, pentru a le păstra. Aruncă o privire încărcată de sens spre rafturile sale pline cu cărţi. Trebuie să recunoşti că, pentru un cititor avid ca dumneata, sau ca mine, şi asta „are sens”.

— Hm! Argumentul dumitale ar atinge orice bibliofil, domnişoară Winters. Ar trebui să înţeleg că vă aflaţi aici în căutarea unei anumite cărţi?

Irene încuviinţă iar.

— Exemplarul din Grimm pe care lordul Wyndham l-a avut înainte de moartea sa. Dar se pare că nu suntem singurii care îl caută.

Vale ezită o vreme.

— Foarte bine. Pot să postulez o bibliotecă interdimensională, care vânează cărţi rare. Pot accepta că agenţii ei au puteri neobişnuite.

Vale îl privi pe Kai, apoi continuă.

— Odată ce se acceptă conceptul de bază drept posibil, evenimentele de azi devin – ei bine, nu tocmai inexplicabile. Am multe întrebări, însă una în particular mă intrigă şi sper că-mi veţi putea oferi un răspuns solid. De ce doriţi să găsiţi „Basmele” lui Grimm? De ce nu ultimele descoperiri ştiinţifice?

Irene zâmbi. Partea aceasta o încălzise mereu pe dinăuntru. Se aplecă în faţă, la rândul ei, punând jos ceaşca.

— Domnule Vale, chiar dacă toate lumile alternative există şi chiar dacă se ghidează după legi *metafizice* diferite, legile lor *fizice* sunt aceleaşi. Fierul este fier, radiul rămâne radiu, praful de puşcă este praf de puşcă şi, dacă scapi un obiect, va cădea conform legii gravitaţiei. Descoperirile ştiinţifice sunt aceleaşi în lumile alternative şi, chiar dacă sunt, indubitabil, importante, nu le preţuim

la fel de mult ca pe munca creativă. Pot exista o sută de fraţi Jakob şi Wilhelm Grimm, într-o sută de lumi diferite, şi de fiecare dată se poate să fi scris un set diferit de poveşti. Spre asta se îndreaptă interesul nostru.

Vale clipi.

— Dar, în cazul acesta, puteţi importa descoperirile din alte lumi! Puteţi aduce mai mult decât simpla ficţiune – tehnologii, noi miracole ale ştiinţei. Nu aveţi idee despre binele pe care l-aţi putea face acestor – îşi aminti noţiunea – lumi alternative ipotetice.

— N-ar funcţiona, spuse Kai, privindu-şi ceaşca.

— Ce încearcă să spună colegul meu, spuse Irene, răbdătoare, e că s-a încercat, însă, în primul rând, Biblioteca nu doreşte să devină publică. În al doilea rând, nu putem introduce material pentru care nu există infrastructură. Asta s-ar întâmpla dacă am încerca să introducem descoperiri pe care ştiinţa voastră curentă nu le poate susţine şi, ca rezultat, descoperirea nu ar prinde rădăcini. Ar fi probabil considerată un fals, în scurtă vreme. De asemenea, vă rog să vă gândiţi. Care ar fi pericolele cu care s-ar confrunta o persoană care încearcă să introducă nişte cunoştinţe complet noi în această lume? În această ţară?

Vale încuviinţă încet, cu o expresie posomorâtă.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, spuse el. Dar nu părea convins.

— Şi, în cele din urmă, spuse Irene, puţin stânjenită că trebuia să evidenţieze asta, toţi care suntem legaţi de Bibliotecă suntem oameni care am ales acest mod de viaţă fiindcă iubim cărţile. Niciunul dintre noi nu şi-a dorit să salveze lumi. Nu că obiectăm faţă de asta…

Ridică din umeri, luând din nou ceaşca cu ceai.

— Vrem cărţi. Iubim cărţile. Trăim cu cărţile. Cineva care s-a alăturat Bibliotecii doar ca să încerce să se folosească de ea pentru beneficiul propriei lumi… presupun că poate fi etic, însă nu acesta este scopul Bibliotecii.

— Atunci care este scopul Bibliotecii? întrebă Vale.

— Să salveze cărţi, spuse Irene, cu fermitate.

Cuvintele erau atât de automate, încât nici măcar nu fu nevoită să se gândească. Îşi petrecuse întreaga viaţă cu ideea. Dar cuvintele acestea nu i se mai păruseră niciodată goale de conţinut. Se concentră asupra argumentelor.

— Să salveze lumile create, spuse din nou. În timp, dacă lumea lor alternativă originală le pierde, le putem înapoia exemplare, ca să nu se piardă. Şi, între timp, Biblioteca există şi rezistă.

— De ce a plecat Alberich, atunci? întrebă Vale.

Irene amuţi. Nu se aşteptase să ajungă atât de repede aici. Puţinul pe care-l ştia despre Alberich era suficient de rău ca să fie *bucuroasă* să-l considere un mit. Nu prea voia să se gândească la el ca la o persoană reală, cu motivaţii potenţial terifiante. Apoi, clipi.

— Stai puţin! De unde ai ştiut?

Vale făcu semn cu o mână a lehamite.

— Foarte simplu. Tipul este, în mod limpede, un dezertor din organizaţia voastră. Ţinând cont de ce ştiu despre ea de la tine, motivele lui sunt fie avantajul personal, fie nişte principii cuprinzătoare care sunt în conflict cu propria voastră misiune declarată – care este cea de a salva cărţi şi de a nu interveni în treburile altor lumi. Dar, dacă ar fi vorba despre un avantaj personal, de ce vă obosiţi să vânaţi şi să asasinaţi alţi Bibliotecari? Dacă voia bani, faimă sau aventuri, probabil că alţi Bibliotecari nu i s-ar fi pus în cale, câtă vreme nu ar fi împiedicat cercetările voastre după cărţi specifice. Şi ce carte specifică ar fi atât de importantă pentru el, dacă ar fi urmărit un câştig propriu? Aşa că, poate, are un plan mai măreţ, care presupune să nu vă amestecaţi. Asta i-ar cere să fie motivat de o putere personală sau să aibă un scop despre care să creadă că este mai important decât goana Bibliotecii voastre după cărţi. Propriul dumitale răspuns confirmă asta – de ce agenţii Bibliotecii ar simţi altfel o groază atât de mare faţă de un simplu agent fără căpătâi?

Irene îşi spuse, cu amărăciune, să nu îl mai subestimeze niciodată pe Vale. Îl ignoră pe Kai, care îşi foia degetele în

poală, cu un aer de nonşalanţă arogantă. *Bine. Presupun că ar trebui să fiu bucuroasă că starea lui de spirit se îmbunătăţeşte.*

— Alberich a părăsit Biblioteca acum o vreme, spuse ea, şovăitor. Nu dispun de permisiunea de a accesa toate informaţiile privind motivele lui.

Sau orice informaţii, dincolo de minim.

— Deci… acest Alberich reprezintă o ameninţare continuă. S-a mai întâlnit cu voi înainte?

Irene clătină din cap.

— Nu, slavă Cerului! Am auzit de el, fireşte, toată lumea aude despre el…

— Până şi eu am auzit de el, adăugă Kai, fără să fie de prea mare folos.

— Kai este mai mic în rang, spuse Irene, înainte ca Vale să solicite clarificarea afirmaţiei. Şi ştiu că ideea unui Bibliotecar maliţios, în libertate, poate suna ca un zvon. Este genul de zvon care se trece mai departe, din generaţie în generaţie, ca să sperie novicii. Dar au existat poveşti despre lucruri care li s-au întâmplat oamenilor cunoscuţi.

— Lucruri? întrebă Vale.

— Oamenii au murit, răspunse Irene, sec. Iar bucăţi din ei au fost trimise înapoi.

— De aceea Dominic… începu Kai, apoi se opri, o fracţiune de secundă prea târziu.

— Nu ştiu, răspunse Irene.

Se întoarse iar spre Vale.

— Ce încearcă să spună Kai este că Bibliotecarul care ar fi trebuit să fie staţionat local, în această lume, a fost, se pare, ucis şi mutilat. Am aflat asta chiar înainte ca eu să declanşez capcana de care am pomenit – o capcană pusă folosind forţe haotice. Aceste forţe sunt ceva folosit de Alberich.

Nu îşi putu ascunde dezgustul din voce.

Vale încuviinţă.

— Deci *haos…* înseamnă ce am numi noi „magie”?

Irene încercă să se gândească la cum să îi explice.

Plănuise să treacă foarte repede peste partea asta, ţinând cont de aparenta antipatie a lui Vale faţă de magie.

— Nu tocmai. Conform modelului nostru cosmologic – iată, fusese plină de tact şi evitase să spună „aşa cum funcţionează lucrurile, de fapt” – există forţe legitime şi haotice active în toate lumile. Uneori, capătă formă fizică, apărând ca entităţi sau personificări ale ordinii şi dezordinii, dacă preferi. Forţele legitime susţin raţiunea şi legile firii. Forţele haotice susţin imposibilitatea şi lucrurile care sunt clar iraţionale sau în neorânduială. De exemplu, dragonii sunt forţe legitime, iar Neamul susţine haosul. Fapte versus ficţiune, dacă preferi.

Vale înţepeni, asemenea unui ogar care prinde mirosul.

— Aşadar, lordul Silver este un susţinător al haosului?

Irene încuviinţă.

— Această lume este puternic afectată de haos. Silver este, cu siguranţă, cel puţin unul dintre cei din Neam cu rang mai mic, care, de obicei, sunt restricţionaţi într-o singură lume alternativă. Nu ştiu dacă este unul dintre cei de rang înalt, dar sper să nu fie, sincer. Aceste creaturi au chiar şi puterea de a se deplasa între lumi. Dar nu au nimic de-a face cu Biblioteca.

Irene vru să fie totul cât mai limpede, aşa că repetă:

— Nu ne asociem cu ei.

— Doar când obţineţi invitaţii la petreceri, spuse Vale, sec.

— Vreau cartea, răspunse Irene, pe un ton plat. Şi el la fel, se pare. La fel şi Alberich. Trebuie să ştiu la cine este. Dacă Silver sau Alberich o au deja, n-ar căuta-o. Odată ce o am, domnul Strongrock şi cu mine vom pleca din această lume şi nu vă vom mai deranja.

Vale încuviinţă:

— Prea bine.

Din nou, avu senzaţia unei confruntări amânate până când dispunea de muniţie suficientă. Poate că Vale dorea să o aducă în faţa justiţiei. Sau poate doar îşi dorea să viziteze Biblioteca.

— Deci, spuneţi-mi, continuă el, când a fost ucis

Bibliotecarul staţionat aici, unde şi cum?

Irene îl privi pe Kai.

— Păi, trebuie să fi fost cândva între ieri-seară şi azi-dimineaţă, fiindcă l-am văzut prima dată aseară, când am venit din Bibliotecă. Intrarea se află în British Library, adăugă el, ezitant.

— Serios? spuse Vale, gânditor.

— Şi, când ne-am întors în dimineaţa asta, ca să vorbim cu el...

Irene nu-şi termină propoziţia, dorindu-şi să nu fie nevoită să treacă mai departe.

— Avem motive să credem că murise deja, posibil de câteva ore.

— De ce? întrebă Vale. I-aţi găsit trupul?

— I-am găsit pielea, spuse Irene. Într-un urcior cu oţet.

Kai se întinse şi îi atinse încheietura. Ştia că era inadecvat să arate slăbiciune, însă i se păruse reconfortant.

Vale se sprijini de spătar.

— Înţeleg, spuse el. Trebuie să fi fost un şoc zdravăn pentru dumneata, domnişoară Winters.

Irene îşi aminti de mirosul înţepător. Stomacul i se strânse.

— Da, spuse ea. A fost. Îmi pare rău, mă tem că mi se pare dificil să fiu pe cât de nonşalantă ar trebui. A fost prietenos, bun, de ajutor, pur şi simplu *amabil*...

— Şi sunteţi siguri că era persoana voastră de contact? sugeră Vale.

Irene încuviinţă, şovăitor. Şi-ar fi dorit să nu fie nevoită să vorbească despre asta.

— Toţi Bibliotecarii au un semn pe trup, spuse ea. Arată ca un tatuaj cu cerneală neagră. Nu poate fi îndepărtat.

Vale se gândea serios dacă să-i ceară să-l vadă pe al ei, dar, după o clipă de ezitare, trecu mai departe. Faptul că ea nu se oferise să i-l arate fusese probabil un indiciu suficient că nu trebuie să insiste.

— Şi, dacă pot fi sincer, capcana care a fost pusă ar fi putut să te ucidă?

Irene încercase să evite să se gândească la asta. Avea suficiente moduri productive de a-şi ocupa mintea, în afară de felul în care aproape murise în ultimele câteva zile.

— Da, spuse ea. Dacă domnul Strongrock nu mi-ar fi rupt legătura cu ea, s-ar fi putut întâmpla. M-ar fi scos din funcţiune şi m-ar fi lăsat neajutorată, cu siguranţă. Şi…

Irene se încruntă, fiindcă mintea ei simţi ceva important.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc, continuă ea. Alberich ar fi ştiut că eu voi atinge uşa şi nu domnul Strongrock, fiindcă doar eu pot accesa Biblioteca. Chiar dacă supravieţuiam, ştia că infestarea cu haos m-ar fi împiedicat să revin în Bibliotecă. De asemenea, ar fi ştiut că efectul urma să dureze doar câteva zile.

Vale încuviinţă. În ochi i se aprinse o scânteie.

— Pare logic, spuse el, cu mai multă căldură decât înainte. Să presupunem că Alberich al dumitale…

— Nu este nici pe departe *al meu,* se răsti Irene.

Vale pufni:

— Alberich, atunci. Să presupunem că se aştepta să-şi încheie planurile în câteva zile, moment în care n-ar mai fi contat dacă luai sau nu legătura cu Biblioteca. Fiindcă era încă prin preajmă astăzi, dorind să ne ucidă, planurile respective nu pot fi încă finalizate, mai ales fiindcă încerca să ne dea, sau, mai degrabă, să te dea la o parte din drum.

— Pare plauzibil, spuse Kai, ieşind din dispoziţia lui de autosuficienţă. Dar, dacă nu are cartea, şi dacă *noi* nu avem cartea şi dacă Silver nu are cartea şi dacă Frăţia Fierului este răspunzătoare pentru aligatori, aşadar, încă în ofensivă, atunci nici ei nu au cartea… Ridică din umeri. *Cine* are cartea?

— Nu-mi place să pierd din vedere posibili vinovaţi fără dovezi ferme, murmură Vale. Dar nu prea văd motive pentru care Frăţia Fierului ar fi interesată de o carte cu basme. Tind mai degrabă spre paradigme tehnologice. Dacă ar fi fost unul dintre carneţelele pierdute ale lui Leonardo da Vinci, ar fi fost cu totul altceva. Dacă mă gândesc bine… O privi pe Irene. De ce Alberich al dumitale ar dori să fure o carte de basme? De ciudă?

— Poate că este ceva neobişnuit la exemplarul acesta, propuse Kai. Poate că este ceva ascuns în cotor sau un mesaj codificat…

Irene clătină din cap.

— Nu cred. Motivul pentru care cred că Biblioteca o vrea este fiindcă ar conţine ceva ce alte versiuni din „Basmele fraţilor Grimm” din alte lumi alternative nu conţin. Adică, o poveste nouă sau mai multe. Nu ar avea sens să o colecţioneze dacă ar fi la fel cu cele din alte lumi. Dar, dacă Alberich o vrea? Habar nu am ce vrea Alberich.

Îşi dădu seama că începea să miorlăie şi se sili să se concentreze.

— Nu poate fi pentru că există o conexiune semnificativă între carte şi această lume. Nu este suficient de individuală pentru asta. Există prea multe alte versiuni ale cărţii Grimm. Genul acela de conexiune necesită o carte foarte specifică, relevantă pentru acea lume alternativă.

Mâna o înţepă, iar ea o frecă nervos, apoi încercă să se oprească, înainte să îşi facă mai rău. Cu siguranţă, Bradamant nu ar fi aprobat ce urma să spună, iar mentorul său, Coppelia, i-ar interzice să dea glas bănuielilor.

Dar Coppelia nu ar fi putut prevedea nimic din toate astea, nu?

— Uneori, informaţii despre Bibliotecă se scurg afară, spuse ea, lent. Nu doar în conversaţii ca aceasta. Bibliotecarii sunt remarcaţi sau vorbesc prea mult. Sau poate e lucrătura Neamului. Nu e tocmai ceva în care să fi fost instruită.

Se opri ca să-şi traducă gândurile într-o teorie care să aibă sens şi pentru Vale.

— Şi, adesea, când se întâmplă aşa, informaţiile sunt înregistrate în opere de… ăăă, ficţiune.

Kai clipi, fluturând din gene, fără să se mişte.

— Am auzit despre asta, spuse el.

Pentru ea, cuvintele lui au venit ca o confirmare. Învăţăceii nu aveau de unde să ştie astfel de lucruri. Niciodată nu li se spuneau. Doar Bibliotecarii ce purtau sigiliul complet al Bibliotecii primeau instrucţiunile de

bază în această privinţă. Irene însăşi era o Bibliotecară completă, chiar dacă nu foarte experimentată, şi chiar şi ea avea puţine noţiuni despre asta. Kai „auzise” despre asta, aşa că trebuie să fi fost de la alţi dragoni şi nu de la Bibliotecari.

— Într-adevăr, spuse ea, cu o voce calmă. Şi chiar dacă există vreun secret ţinând de Bibliotecă în această carte, atunci se poate explica de ce Alberich este atât de dornic să o dobândească. La fel şi Silver. Unii dintre cei din Neam ştiu despre Bibliotecă şi sunt interesaţi de ea. Dacă Silver crede că există un secret în carte, chiar şi doar pentru că alţii încearcă să pună mâna pe ea, asta ar face-o irezistibilă pentru unul ca el.

Kai se încruntă.

— Dar, dacă este un secret atât de mare, de ce să trimiţi – scuzele mele pentru asta, Irene –, dar de ce să trimiţi un Bibliotecar fără experienţă să o recupereze? De ce să nu trimiţi unul sau mai mulţi experţi?

— Asta ar putea susţine de fapt teoria domnişoarei Winters, spuse Vale, gânditor. Ca să nu atragă atenţia lui Alberich, superiorii voştri ar fi putut decide să trimită pe cineva care nu avea idee despre importanţa cărţii. Cineva care nu ar fi părut alegerea evidentă pentru misiuni cruciale.

Irene consideră că nu era momentul să facă o criză sau comentarii cu privire la statutul ei de Bibliotecar. Mai ales că Vale avea dreptate.

— Dar, din nefericire, Alberich a aflat oricum, îşi continuă Irene ipoteza. Şi, dacă mă gândesc bine, asta explică prezenţa lui Bradamant. Unul dintre Bibliotecarii seniori s-o fi gândit că nu mă voi descurca şi a decis să o trimită pe ea.

Apoi făcu un efort să adauge:

— Are mai multă experienţă decât mine, în fond.

Şi mai era şi Kai. În aparenţă, doar un ucenic, însă, de fapt, dragon. Sau, probabil dragon. Trebuia să discute cu el între patru ochi. Nu avuseseră ocazia de la incidentul de la râu. Dacă ar fi *ştiut* Coppelia despre asta, atunci

alocarea lui în misiune era un sprijin mult mai consistent decât păruse iniţial.

Vale încuviinţă.

— Deci, dacă asociata dumitale, Bradamant – alt nume de cod, bănuiesc?

— Cu toţii le avem, încuviinţă Irene. Era mai simplu decât să încerce să-i explice procesul de alegere a numelor la Bibliotecă.

— Prea bine. Asociata dumitale, Bradamant, a ajuns aici înaintea voastră şi şi-a creat o identitate ca hoaţa Belphegor. O lucrătură inteligentă. Trebuie să fi plănuit să-şi ascundă furtul acestei cărţi anume printre furturile altor cărţi. Un ac în carul cu fân, cum s-ar spune. Presupun că ar fi pregătită să înapoieze cartea?

Irene se gândi la asta. Teoria lui Vale avea sens şi era cu un pas înainte faţă de unde ajunsese ea. (Se întrebase mereu, sau chiar visase cu ochii deschişi, cum o fi fost să lucreze cu detectivi faimoşi, şi nu doar să citească despre ei. Era mai iritant decât crezuse). Şansele erau ca Bradamant să ţină cărţile – în fond, dacă misiunea ei particulară avea succes, le putea dona Bibliotecii.

— O pot întreba, propuse ea. Misiunea actuală este clar mai importantă decât celelalte cărţi.

— Dar este misiunea *noastră,* se amestecă Kai.

Irene oftă. Trecuse bine de miezul nopţii. Fusese o zi foarte plină. Era groaznic de ostenită.

— Uite ce e, Kai. În prezent, cel mai important lucru este să ţinem cartea aia departe de Alberich. Dacă el o doreşte, este crucial să nu o obţină. Iar al doilea cel mai important lucru este să ajungem la Bibliotecă. Recunosc că nu va arăta bine în dosarul meu dacă eşuez. Dar, dacă se ajunge acolo, nu-mi pasă dacă o aduc eu, dacă o aduci tu sau dacă o aduce Bradamant, care-şi asumă toate laudele şi îşi petrece următorii zece ani dându-mi cu tifla. Iar dacă asta înseamnă să îi promit cartea, în schimbul înapoierii celorlalte cărţi lui Vale, atunci o voi face.

— Foarte nobil, spuse Kai, dar nu ne rezolvă problema originară. Unde este cartea?

— Cred că asta putem descoperi când doamna Bradamant se va afla aici, pentru interogatoriu, spuse cu voioşie Vale. A fost de acord să vină să te vadă mâine, nu? Şi dacă Singh nu îi dă drumul, atunci putem merge s-o chestionăm în închisoare.

Irene încuviinţă. Vru să continue, când Vale ridică o mână.

— Încă ceva. Când ai menţionat „legături semnificative" şi „cărţi specifice unei lumi alternative", ce ai vrut să spui?

Lua-l-ar naiba! Irene sperase să treacă peste acele aspecte, fără prea multe detalii. Prea târziu îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să pomenească despre asta de la bun început. Cât de prostesc din partea ei!

— Unele cărţi au o conexiune semnificativă cu o lume alternativă din care vin, spuse ea, fără tragere de inimă. Ajută la ancorarea Bibliotecii în acea lume. Biblioteca este o forţă stabilizatoare, aşa că ajută şi la protejarea de influenţe haotice, precum Neamul.

Era doar jumătate de adevăr. Cealaltă jumătate – posibilitatea ca acele cărţi cu o conexiune semnificativă cu o lume alternativă să poată afecta acea lume în sine, să o poată chiar schimba – era doar o teorie la nivelul ei din Bibliotecă. Era o teorie pe care îşi dorea tot mai mult să o cerceteze în detaliu, dar pentru care nu avea timp, în prezent. Era, de asemenea, ceva ce nu avea de gând să îi spună lui Vale. O fi fost cinică, dar Irene suspecta că, dacă i-ar fi spus, nu ar mai fi existat nicio modalitate de cooperare cu el în vederea obţinerea cărţii. Ar fi fost prea preocupat de ce ar fi însemnat asta pentru propria lui lume. În fond, declarase limpede că nu avea încredere în intenţiile Bibliotecii.

— Şi lumea mea?! se năpusti Vale asupra cuvintelor ei. Ce cărţi sunt „semnificative" aici?

— Nu ştiu, domnule.

Îl văzu pe Vale dornic să obiecteze, dar clătină din cap.

— Nu, vă rog, credeţi-mă, domnule Vale. Nu ni se spune. Nu ne spun asta. Sunt informaţii periculoase.

El se sprijini de spătar, cu o expresie flămândă şi

nesatisfăcută.

— Şi nu eşti curioasă, domnişoară Winters? Nu vrei să ştii?

— Sugeraţi că aş avea un soi de curiozitate academică pentru acest aspect? spuse Irene, scurt.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kai aplecându-se în faţă.

— V-am mai spus că interesul nostru este pentru cărţi şi nu pentru…

Căută cuvinte care să-i transmită mesajul cu suficientă forţă:

— Nu în forţele care pot schimba lumile.

— Da, domnişoară Winters, spuse Vale, sec. Exact asta *mi-aţi spus.*

Acuzaţia nerostită că ar fi minţit – sau simpla presupunere – o lovi ca o palmă peste faţă. Nu ajuta că, într-un fel, era adevărat, îşi plecă privirea şi nu putu să îi răspundă. Cel mai rău dintre toate era că, pentru prima dată în mulţi ani, „facem asta ca să salvăm cărţile” era o afirmaţie prea măruntă, iar să alegi să nu ştii mai multe părea copilăros.

— Şi totuşi, poate exista un motiv bun să nu ştiţi, continuă Vale, vorbind peste capul ei plecat. Poate de teamă că acest Alberich ar putea afla. Poate că membrii seniori ai Bibliotecii refuză să vă spună, chiar dacă ei ştiu răspunsul. Şi poate că refuzaţi să îmi spuneţi mie, pentru propria siguranţă sau pentru a mea.

Vocea lui era blândă. Nu o merita.

— Trebuie să fie foarte frustram, domnişoară Winters.

Tot nu se putea convinge să ridice privirea.

— Dacă era important, spuse ea, mi-ar fi spus.

— Sau poate e prea important ca să-ţi spună, ripostă Vale. La fel ca în cazul sugestiei că ar conţine informaţii secrete cartea, lucru despre care am discutat mai devreme. Nu avem suficiente informaţii pentru a şti cu siguranţă ce este adevărat. Dar un lucru e sigur. Nu putem permite ca această carte să cadă în mâinile lui Alberich.

— Acceptaţi asta? întrebă Kai, cu chipul luminându-i-se.

— Oi fi eu bănuitor, răspunse Vale, dar sper că nu sunt

şi prost. Şi-a făcut deja destul de clară poziţia faţă de mine, în fond.

Irene inspiră adânc.

— Dacă nu aveţi nicio obiecţie, ar mai fi un lucru pe care aş vrea să-l fac înainte să dormim.

— Care anume?

Irene zâmbi. Se simţea bine să ştie că se afla din nou în puterea ei, acum că infestarea cu haos îi ieşise din sistem şi că Vale avea suficientă încredere în ea. O ajuta să se simtă mai puţin ruşinată de sine.

— Este posibilă conectarea unui spaţiu potrivit cu Biblioteca. Privi din nou biroul lui Vale. Practic, asta înseamnă că trebuie să existe un număr rezonabil de cărţi sau alt tip de mediu de stocare. Nu permite trecerea, dar… poate transforma zona într-un soi de anexă a Bibliotecii, iar asta ar interzice creaturilor haosului să pătrundă în ea. Sau, mai specific, va împiedica pătrunderea lui Alberich. Dacă îşi dă seama că am supravieţuit…

— Ah, ce gând minunat! Va fi nevoie de „magie” pentru asta?

— Numai de forţa inerentă a Bibliotecii înseşi, spuse Irene, sperând că pe un ton liniştitor.

Nu voia să intre în chestiunea Limbajului. Deja spusese mai mult decât suficient pentru o seară unei persoane din exterior.

— Probabil nu veţi remarca nimic, adăugă ea.

— De ce colegul vostru care a fost ucis nu a făcut asta? întrebă Vale. Sau a făcut-o?

— N-ar fi rezistat, răspunse Irene. Trecuse deja prin asta, la pregătirea de bază. Problema cu declararea unei zone în simpatie cu Biblioteca este că funcţionează doar câtă vreme nimeni nu ia cărţi din ea. Biroul dumitale va fi suficient de sigur, fiindcă nu va lua nimeni cărţi de aici în seara asta. Domnul Aubrey n-ar fi putut proceda la fel în British Library. Protecţia ar fi căzut în clipa în care cineva scotea o carte din ea.

— Ah! făcu Vale sprijinindu-se de spătar. Prea bine. Puteţi începe, domnişoară Winters.

Nu dură mult. Invocă doar Biblioteca, în Limbaj, în cel mai scurt mod posibil, care putea fi folosit fără nicio daună Vorbitorului sau împrejurimilor. Cu cât era mai *precisă* definiţia, cu atât mai mult rău ar fi făcut tuturor lucrurilor din jur, scuturându-şi împrejurimile în conformitate lingvistică. Declarând numele neabreviat al Bibliotecii, un singur cuvânt ar fi îndepărtat tot ce nu era Biblioteca.

Aşa că Irene folosi vreo şase propoziţii. Simţi anclanşarea coerenţei, pe măsură ce sincronizarea avea loc, şi, odată cu ea, un sentiment de confort. Îşi recăpăta stăpânirea de sine.

— Straniu! spuse Vale şi îşi frecă rădăcina nasului, încruntat. Am crezut că voi simţi ceva mai mult de atât.

— Ce aţi simţit? întrebă Irene, curioasă.

— Ceva ca o durere de cap, ca o presiune ridicată înainte de furtună, spuse Vale ridicând din umeri. Nu am talent pentru asemenea vrăjitorii. Un alt motiv pentru certurile cu familia mea.

Irene fu pe cale să spună „dar nu se poate numi magie”, însă hotărî că nu merita să riposteze. Era foarte curioasă cu privire la cearta lui Vale cu familia sa, însă nu era momentul să îşi vâre nasul.

— Ar trebui să-l ţină pe Alberich la distanţă, şi asta e tot ce contează, sublinie ea.

— Excelent!

Vale îşi frecă mâinile şi se ridică, din nou într-o postură oficială.

— Atunci, pentru moment, sugerez să dormim cu toţii, adăugă el. Informaţiile de la doamna Bradamant sunt necesare pentru orice ipoteze noi. Asta dacă nu aveţi posibilitatea să o contactaţi prin vreo metodă ocultă… adăugă el, plin de speranţă.

— Îmi pare rău, spuse Irene. Nu am nicio legătură specifică pe care să o pot folosi ca să o contactez.

— Conexiunea cu Biblioteca? sugeră Vale. Ar funcţiona autonom sau ar putea fi utilizată ca punct focal pentru altă vrajă?

— N-ar funcţiona, spuse Kai. Conexiunea e cu Biblioteca

şi nu cu alţi Bibliotecari şi întrece vrăjitorii mai mărunte. Irene şi Bradamant sunt asigurate contra farmecelor şi micilor vrăji ale Neamului fiindcă sunt conectate în mod direct la o putere superioară. Asemenea farmece ar fi la fel de mărunte precum praful de stele în lumina soarelui.

Vale ridică din sprâncene.

— Dar nu şi tu? întrebă el, acordându-i lui Kai mai multă atenţie prietenească de când cu incidentul cu spiritul râului.

— Eu sunt încă ucenic, răspunse Kai, zâmbind, în timp ce se ridica şi îi oferea lui Irene braţul, ca să o ajute. Pentru moment, nu am nicio conexiune. Ce puteri am sunt ale mele şi ale familiei mele.

— Ale… familiei tale? întrebă Vale, pe un ton ca o invitaţie să continue.

— Există un dezacord temporar cu privire la viitorul meu, spuse Kai. Sper să îi conving.

Irene suspecta că era mai mult decât atât. Dragonii – sau, fie, singurul dragon pe care-l întâlnise – păruse să tolereze Biblioteca, văzând-o ca pe un fel de excentricitate omenească. Păruse notabilă doar pentru interesul său admirabil faţă de ficţiune, şi cu siguranţă nu ca perspectivă de viaţă pentru copiii săi. (Pui? Ouă? Urmaşi? Nu deţinea vocabularul necesar.) Acum, era evident de ce pretinsese Kai că familia sa era moartă; înţelegea de ce spusese minciuna, ţinând cont de secretul său mai important. Ce nu ştia era cum avea el să soluţioneze situaţia sau cum avea s-o rezolve Biblioteca pentru el.

Dar, din nou, dacă Coppelia ştia despre adevărata natură a lui Kai, poate că mai existau dragoni în Bibliotecă. Poate că era o Alianţă Secretă (genul acela de lucruri necesita majuscule). Poate că, în adâncurile Bibliotecii, se aflau dragoni străvechi, care-şi făceau somnul în…

…şi ea urma să devină paranoică, dacă mai continua aşa.

— Sunt de acord că somnul ar fi o idee bună, spuse ea, făcându-i atât pe Vale, cât şi pe Kai să îi arunce priviri îndurerate.

Nu aveau decât să aibă o reuniune altă dată sau după ce

mergea ea la culcare. Dragonii puteau fi aroganţi, în general, însă acesta păruse înclinat spre a fi prietenos, chiar extrovertit, şi posibil romantic. Era mult mai detaşată. Semidetaşată. Creierul îi era suficient de obosit ca gândurile ei să facă nişte conexiuni stupide.

— Detest să solicit un pat, domnule Vale, dar…

— Fireşte, spuse Vale, cedând cu graţie. Patul din camera pătrată a fost deja pregătit pentru dumneata. Mă tem că domnul Strongrock va trebui să se descurce pe canapeaua asta. Menajera mea a scos nişte pături. Le voi aduce imediat.

În clipa în care ieşi din cameră, Kai se întoarse spre Irene.

— Deci?

— Deci ce?

El îşi încrucişă braţele, în defensivă, ridicându-se cât era de înalt.

— Mă aşteptam să vrei să vorbeşti despre… na, ştii tu. Cu siguranţă ai ghicit.

Se gândise cum să se descurce în situaţia dată. Trecuse prin câteva scenarii diferite în minte şi niciunul care începuse cu „explică-mi de ce eşti dragon” nu se încheiase bine. Era mândru. Ea cunoştea sentimentul.

— Nu, răspunse ea. Nu îţi pun nicio întrebare.

Kai rămase pe loc, ca o statuie frumoasă (într-un halat la mâna a doua, cu manşete uzate), clipind spre ea. Ploaia se făcu auzită în fereastră, timp de câteva secunde, înainte ca el să vorbească din nou:

— Nu?!

— Încrederea mea în tine nu s-a schimbat, spuse ea, punându-şi mâna nebandajată pe încheietura lui. Cred că, dacă ar fi contat, dacă ar fi fost important, mi-ai fi spus. N-ai fi pus în pericol misiunea de dragul orgoliului tău. Dar, când vine vorba despre problemele tale personale – ale tale şi ale familiei tale – nu am de gând să-mi bag nasul.

— Irene, înghiţi el. E foarte generos din partea ta.

— Nu e mare lucru, spuse ea, întorcându-se.

— Mă face să mă simt ca naiba, spuse el, adresându-se

spatelui ei.

Ah, vinovăţia! Asta era ce simţea şi Irene, pentru ce îi spusese şi pentru ce *nu* îi spusese lui Vale şi pentru felul în care-l manipulase pe Kai. Îşi putea spune că se purtase aşa cum fusese necesar într-o situaţie periculoasă, dar ştia perfect că el îşi mărturisise natura ca să-i salveze viaţa, iar ea… îi dăduse ordine şi le întărise relaţia de superior şi ucenic. Toate sentimentele ei de justiţie naturală o încurajau să mărturisească ceva în schimb, dar nu era sigură ce ar fi putut spune.

Şi acum, îi oferea o nouă şansă de a-l manipula. Cu nişte condiţii, Irene ar fi încurajat bucuroasă vinovăţia lui, sperând să îl facă să scuipe toate detaliile, dar să se afle în mijlocul unei misiuni nu era una dintre ele. *Nu sunt o persoană amabilă,* se gândi ea, *dacă mă gândesc numai la misiune şi deloc la responsabilităţile faţă de el.*

— Ce vrei să spun? întrebă ea, întorcându-se să îl privească. Sunt recunoscătoare că ne-ai salvat vieţile. Mulţumesc.

— Iei lucrurile mult prea calm, murmură Kai, trecându-şi o mână prin păr. Ar trebui să ceri răspunsuri, să fii furioasă…

— Credeam că ai spus că mă cunoşti, spuse ea arătând cu un deget spre el. Uite. Până acum – până acum, numai *azi* – m-am confruntat cu descoperirea pielii unui Bibliotecar senior, cu căderea într-o capcană de energii haotice, cu atacul unor aligatori, cu o întâlnire cu Alberich însuşi şi cu o încercare de a fi înecaţi în Tamisa. Şi tu ai tupeul, insolenţa – îşi putea auzi vocea ridicându-se, şi, în clipa aceea, nu îi păsa – să te aştepţi să-mi arunc mâinile în aer şi să fug în cercuri mici, doar fiindcă eşti dragon?

Kai făcu gesturi disperate de calmare cu mâinile.

— Credeam că mă vei interoga! Încercam să mă gândesc ce să-ţi spun!

— Păi, nu am de gând să te interoghez, spuse ea, coborându-şi glasul. Aşa că poţi să te calmezi. Te face să te simţi mai bine dacă îţi spun că, mai târziu, vom bea o cafea şi-ţi voi pune o grămadă de întrebări personale?

Da, putea să anticipeze asta. Ar fi anticipat *cu plăcere* asta.

O surprindea că, într-adevăr, anticipa momentul.

El oftă:

— Măcar gândul ăsta mă va ţine treaz, presupun.

— Kai, făcu Irene aruncându-i o privire. Chiar aşteptai cu nerăbdare să-mi spui totul?

Kai încercă să-i întâlnească privirea într-un mod decisiv.

— Nu e ca şi cum aş mai fi făcut asta înainte, mormăi el.

— Vorbim mai târziu, spuse ea. Promit.

Se întoarse şi îl văzu pe Vale în uşă, cu un braţ de pături.

— Întrerup ceva? întrebă el, politicos.

— Deloc, spuse Irene, cu fermitate, şi trecu pe lângă el cu câtă demnitate fu în stare să găsească.

El şi Kai nu aveau decât să îşi petreacă noaptea discutând, dacă doreau.

Spera că Bradamant nu va apărea cu vreo urgenţă decât *după* micul dejun.

15

Kai şi Vale se treziseră amândoi înaintea lui Irene, iar ea îi găsi luând micul dejun împreună. Stânjeneala din ziua anterioară părea să se fi risipit, iar cei doi discutau acum suficient de amical. Păreau să se simtă bine vorbind despre politică (o reţinere pentru toţi bărbaţii întregi la minte), investigaţii pe care le condusese Vale înainte (deşi, în general, nu implicaseră cărţi), zeppeline şi metoda corectă de eliminare a centipedelor gigantice.

Irene scoase zgomotele adecvate, aferente unor „bună dimineaţa” şi „da, am dormit foarte bine, mulţumesc de întrebare”, precum şi „te rog să îmi dai marmelada”, în timp ce lua loc. Apoi, se lăsă inundată de cafea, până când se simţi mai umană, lăsând bărbaţii să îşi reia conversaţia. Mâna ei era mult mai bine, chiar dacă era încă bandajată. Ploaia de seara trecută se oprise şi cerul care se întrezărea pe geam era – ei bine, cât de senin se putea, ţinând cont de smogul omniprezent. Razele soarelui pătrundeau prin el. Fără îndoială, la ţară, păsărelele ciripeau. Lucrurile nu erau atât de rele.

Se întrebă dacă ar putea ajunge să-i placă această lume alternativă.

Uşa se trânti la parter şi două perechi de picioare se auziră grăbindu-se în sus pe scări.

— Ah! exclamă Vale, folosind un şervet ca să-şi cureţe firimiturile de pâine prăjită de pe degete şi dând la o parte lingura şi oul pe care le folosise pentru a demonstra cele mai interesante aspecte ale controlării unui zeppelin. Ăsta e Singh. Îi cunosc pasul. Fără îndoială, doamna Bradamant îl însoţeşte.

Irene îşi umplu din nou, cât putu de repede, cana cu cafea şi încercă să ignore senzaţia unei apocalipse iminente. Fusese o dimineaţă atât de plăcută!

— S-au trezit devreme, comentă ea.

— Păi, Singh este mereu bine-venit aici pentru micul dejun, spuse Vale, voios. Mai ales dacă lucrez la un caz care îl implică.

Poate că de aceea Singh îi permisese lui Bradamant să se întâlnească aici cu ei, în loc să o ţină la secţie. Irene se întrebă, nervoasă, dacă existase vreun soi de comunicare între Vale şi Singh seara trecută, după ce se culcase ea. Îşi îndreptă spinarea şi zâmbea deja plăcut, când Singh şi Bradamant îşi făcură apariţia. Bradamant reuşise cumva să se îmbrace pentru dimineaţă, arătând aranjată şi imaculată într-un cenuşiu-porumbiţă cu manşete şi jabou violete, şi avea o umbrelă vârâtă sub braţ. Singh, în spatele ei, purta aceeaşi uniformă ca în seara anterioară, dar mustaţa şi barba lui fuseseră pieptănate, după aspectul lor proaspăt. El purta o servietă neagră, burduşită, care arăta de parcă ar fi trecut prin ea un număr serios de investigaţii.

— Ah! exclamă Singh, cu ochii la masa pentru micul dejun.

— Dragul meu Singh, spuse Vale, sărind în picioare şi apucând ibricul de cafea, trebuie să discutăm. Doamnelor, domnule Strongrock, vă rog să ne scuzaţi. Domnişoară Winters, vă rog să vă invitaţi prietena să ia micul dejun. Revenim într-o clipită.

Cu un salt, îl trase pe Singh afară din cameră, luând şi cafeaua şi abandonând-o pe Bradamant.

— Ai dori nişte pâine prăjită? spuse Kai, amabil, ridicându-se.

— Absolut!

Bradamant îşi adună fustele şi se aşeză pe canapea, lângă Irene.

— Gazda noastră este, de obicei, înclinată spre asemenea momente dramatice?

— Cred că a dorit să îi explice ceva inspectorului Singh, răspunse Irene.

Senzaţia de apocalipsă iminentă se înrăutăţea. Îi pasă pâinea prăjită şi untul, apoi continuă:

— Sunt prieteni vechi şi fără îndoială că au dorit să discute fără să aibă spectatori. Mi se pare rezonabil.

— Absolut!

Bradamant îşi scoase mănuşile, luă un cuţit şi întinse unt pe pâine.

— Ce avem să ne spunem unii altora cât timp sunt ei în altă cameră?

Irene îşi verifică lista mentală de limbi şi aplicabilitatea lor la această lume alternativă. N-ar fi fost exclus ca Vale să asculte această conversaţie. Rusia Imperială cucerise China şi Japonia cu o vreme în urmă, în lumea prezentă, aşa că şansele erau reduse ca Vale să ştie limba japoneză. Totuşi, Bradamant ştia şi, ţinând cont de premise, probabil şi Kai.

— *Seara trecută i-am spus lui Vale lucrurile de bază despre Bibliotecă,* spuse ea direct, în japoneză.

Pâinea prăjită se crăpă şi se rupse în mâna lui Bradamant.

— *Ce ai făcut?*

Irene îi întoarse privirea.

— *Am fost atacaţi de Alberich pe drum încoace.*

Decise să lase contribuţia lui Kai la o parte.

— *Ne-a prins într-o trăsură,* reluă apoi, *ne-a aruncat în râu şi ne-a lăsat să ne înecăm. Am reuşit să scăpăm, dar, după aceea, a trebuit să îi dau lui Vale o explicaţie.*

Acum, recunoscu nodul din stomac şi nesiguranţa din minte. Era reacţia nervoasă pe care o căpăta mereu când îi dădea raportul lui Bradamant, în urmă cu câteva decenii, când era ucenică şi Bradamant era mentorul ei pe teren. Cumva, se părea că nu reuşise să treacă încă peste senzaţia respectivă şi nici nu ştia cum.

Bradamant nu fusese genul care să ţină la formalităţi, în timp ce Irene raporta. Nu, şezuseră mereu împreună, privindu-se, pe cât de confortabil ar fi putut cere cineva. Şi, de fiecare dată când Irene încercase să explice ceva, greşise. Întotdeauna.

Bradamant se gândi la răspuns, căutând lacune.

— *Ai fi putut să-i serveşti o istorie despre o societate*

secretă, spuse ea. *Asta i-am spus eu inspectorului Singh.*

Irene avea de gând să răspundă din nou la modul negativ şi să spună ceva de genul „Nu m-am gândit că ar funcţiona”, sau „Nu am găsit o cale de a face totul să sune convingător”, când simţi privirea lui Kai asupra ei. Înţelegea, cu siguranţă, ce îşi spuneau ele. Se uita la ea cu – îi luă o clipă să identifice impresia – încredere, dar şi aşteptându-se să poată rezolva lucrurile. Trebuia să merite încrederea aceea.

Îşi reveni, înşfăcă strâns cana de cafea şi se întoarse să o privească pe Bradamant în ochi.

— Am luat decizia de teren că Vale ar fi mai util şi mai cooperant dacă ar şti adevărul sau o parte din adevăr, spuse ea. *În acest loc şi în acest moment, nu sunt un curtean care prezintă o opinie unui rege, ci un general care se presupune că se va ocupa de probleme pe măsură ce apar, spre binele Bibliotecii. Vale este un bărbat foarte inteligent, bine informat cu privire la situaţia curentă şi pregătit să remarce discrepanţele. Alberich se referise deja la Bibliotecă şi am fost obligată să-mi folosesc abilităţile pentru a ne elibera din capcană.*

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kai relaxându-se puţin şi sprijinindu-se de spătar.

— O poveste incompletă ar fi sporit neîncrederea lui Vale. Avem suficienţi duşmani aici şi acum, deja... Belphegor.

Bradamant pufni:

— Acţiunile mele au fost un răspuns valabil la situaţie.

— Mai ai cărţile?

Bradamant ezită o clipă. Era posibil să îşi dea seama ce urma să sugereze Irene.

— Da. Unele sunt rarităţi, să ştii. Ar fi apreciate de alţi Bibliotecari.

— Nu mă îndoiesc. Ai avut întotdeauna un gust desăvârşit. Dar e posibil să fie necesar să returnezi cărţile furate proprietarilor, pentru a ne asigura cooperarea lor.

Bradamant puse jos felia de pâine prăjită şi se uită la Irene.

— *Nu ai autoritatea de a-mi ordona să fac asta. Sau ai de gând să mă trădezi noilor tăi prieteni?*

— *Nu fi ridicolă!* spuse Irene şi încercă să ignore vocile din mintea ei care afirmau că da, asta i-ar fi convins, cu siguranţă, pe Vale şi pe Singh că era de partea lor, iar Bradamant ar fi putut evada cu uşurinţă din orice închisoare. *Presupun că ai fost trimisă de unul dintre superiorii noştri. De ce?*

— *Ca să găsesc exemplarul din Grimm,* răspunse Bradamant. *Şi da, permite-mi să te asigur că dispun de ordine de la unul dintre superiori în acest sens.*

Irene încercă să nu-şi arate uşurarea. Bradamant era încă loială Bibliotecii. Un număr de posibilităţi neplăcute tocmai fuseseră excluse. Chiar dacă exista un soi de dispută internă în Bibliotecă, cu privire la cine ar fi trebuit să aducă nenorocita de carte, măcar nu trebuia să-şi facă griji că Bradamant ar fi putut lucra cu Alberich.

— *Este posibil ca ţinta noastră să fie una dintre acele cărţi, care este legată de întreaga lume alternativă, spuse ea. Că Alberich o doreşte ne arată cât de importantă este. Iar tu ai putea şti despre misiunea mea doar de la cineva cu rang foarte înalt. Cu siguranţă că aceşti factori fac o prioritate absolută pentru noi să colaborăm pentru a găsi cartea şi a o aduce Bibliotecii. Sau ai un alt scop?*

Bradamant îşi curăţă degetele de firimituri. Pâinea prăjită zăcea în farfuria ei, răcindu-se.

— *Cu siguranţă, prioritatea mea este să aduc cartea, răspunse ea. Dar nu-mi dau seama de ce ar fi vrut Alberich să te omoare. Doar nu ai cartea.*

— *Şi tu o ai?* întrebă Kai, pe un ton foarte oficial.

Dar nu era adresarea cuiva inferior către cineva superior, ci a cuiva cu o autoritate în sine, către un egal dintr-un alt domeniu.

După mutra lui, îşi dăduse seama de asta o secundă prea târziu.

Bradamant nu păru deranjată. Îi oferi un zâmbet delicat, iar Irene se întrebă dacă oricine nu o cunoştea ar fi recunoscut privirea calculată din ochii ei.

— *Dacă o aveam,* spuse ea, *nu aş fi aici, acum.*

— *Cred că am putea profita de pe urma unei alianţe,* spuse Irene. *Sau anulăm totul şi rămânem fiecare pe cont propriu.*

Bradamant se gândi la asta, ştergându-şi degetele iar şi iar, până când nu mai rămase nici urmă de firimituri pe ele. Într-un final, spuse:

— *Sunt de acord. Deocamdată.*

Irene încuviinţă. Se întoarse spre uşă.

— Puteţi intra, domnilor, strigă ea.

Ea ar fi tras cu urechea dacă lucrurile ar fi stat invers, în fond.

Vale deschise uşa şi i-o ţinu lui Singh. Ambii arătau puţin cam iritaţi, Singh mai mult decât Vale – însă, îşi aminti Irene, cine ştie ce îi spusese Bradamant seara trecută? Existau câteva lucruri mai rele decât să crezi că ştii totul despre secretele aflate în joc, şi apoi să afli că ţi-a fost servită o ţesătură plauzibilă de minciuni.

Vale se aşeză din nou pe fotoliul lui. Singh îl privi pe Kai într-un fel care sugera că *el* ocupa de obicei scaunul confortabil pe care şedea Kai, apoi trase scaunul cu spătar înalt din spatele biroului. Dădu la o parte un teanc de ziare şi se aşeză pufnind, începând să-şi consulte carneţelul.

— Am discutat situaţia cu inspectorul Singh, aici de faţă, spuse Vale. A devenit limpede că suntem cu toţii pe urma aceluiaşi lucru. Câţiva membri ai Frăţiei Fierului au fost interogaţi aseară… prin cooperarea doamnei Bradamant, şi s-au stabilit câteva lucruri interesante.

— Pot să întreb ce aţi aflat? spuse Irene, aruncându-i o privire lui Kai, care părea nerăbdător să afle veştile.

Inspectorul Singh o privi cu aceeaşi neîncredere pe care i-o arăta lui Bradamant. Ce bine!

— Vă aduceţi poate aminte de explozia din urmă cu câteva nopţi, din subsolurile Operei?

— Mă tem că ştiu doar câteva lucruri de bază despre asta, spuse Irene. A avut vreo legătură cu Frăţia Fierului?

Inspectorul Singh încuviinţă:

— Da, doamnă. S-au întâlnit acolo şi, din păcate,

explozia a ucis o parte dintre membrii lor de seamă.

— Din păcate? întrebă Kai. Dar dacă aceşti oameni sunt nişte criminali…

Inspectorul Singh clătină din cap:

— Reacţia dumitale este firească, domnule, dar trebuie să înţelegeţi că ne-am infiltrat, parţial, în aceste societăţi. Ştim cine le conduce, domnule Strongrock, şi cine este la putere. Avem idee despre partea în care vor sări în situaţii de criză, chiar dacă nu le putem aduce vreo acuzaţie. Deocamdată, adăugă el, pe un ton profetic. Rezultatul nefericit al acestei istorioare a fost că o femeie despre care ştim foarte puţine conduce acum societatea. Marele Baros, cred că i se spune. Iar această femeie este, să spunem, o necunoscută. Mie nu-mi plac necunoscutele, domnule Strongrock. Nu îmi umplu carneţelul şi nici nu merg la închisoare, aşa cum ar trebui.

— Vreţi să spuneţi, Inspectore, interveni Irene, că această „necunoscută” are legătură cu întâmplările de seara trecută, de la Ambasada Liechtensteinului?

— Foarte corect, domnişoară Winters, spuse inspectorul Singh.

Îşi rearanjă buzele într-un zâmbet subţire, bănuitor, apoi adăugă:

— Acum, din ce mi-a spus domnul Vale, aici de faţă, sunt înclinat să mă întreb dacă această femeie are vreo legătură cu persoana pe care o cunoaşteţi drept „Alberich”. Asta ţinând cont că unul dintre scopurile expozeului de seara trecută, circul cu aligatori etcetera, a fost să fie cercetate camerele lordului Silver, în timp ce el era ocupat cu altele.

— Căutând o carte, preciză Vale.

— Într-adevăr, încuviinţă inspectorul Singh. Asta a confirmat interogatoriul nostru. O carte foarte specifică. Aceeaşi carte care a fost furată recent de la lordul Wyndham de către o anume hoaţă. Sau, mai bine, s-a crezut că a fost furată?

Îi aruncă o privire lui Bradamant. Chipul său era suficient de inexpresiv, însă ochii lui foarte întunecaţi păreau foarte furioşi.

Bradamant păru să se facă mică. Dacă ar fi avut o batistă, fără îndoială că ar fi ţinut-o la ochi şi ar fi suspinat plină de curaj. Dar aşa, buza de jos îi tremura, iar ochii îi deveniseră rotunzi şi umezi.

— Dacă Irene v-a spus despre Bibliotecă, spuse ea, atunci nu mai am nimic de adăugat. Recunosc că am luat – Irene îi admiră omisiunea grijulie a cuvântului „furat” – nişte cărţi, pentru a face dispariţia exemplarului din Grimm mai puţin vizibilă. Dar, cu siguranţă nu l-am ucis pe lordul Wyndham. De ce aş fi vrut asta? Nici măcar nu îl cunoşteam.

Irene ridică o mână, ca să atragă atenţia lui Vale şi lui Singh.

— Vă supăraţi dacă îi pun lui Bradamant câteva întrebări, domnilor? Ca să completez o parte a poveştii.

— Deloc, domnişoară Winters, spuse Vale.

La rândul său, Singh încuviinţă scurt. Irene se întoarse spre Bradamant.

— Am văzut o carte de vizită în seiful lui Wyndham. Era ştanţată cu o mască de aur şi semnată cu numele Belphegor. Tu ai fost?

Bradamant oftă:

— Da. Eu. Aveam planurile casei de la o persoană de contact locală…

— Acest Dominic Aubrey? o întrerupse Vale.

Bradamant o privi pe Irene, parcă spunând „Văd că ai trădat toate secretele noastre locale”, apoi încuviinţă.

— El şi Wyndham fuseseră cunoştinţe, o vreme. Cred că Aubrey a fost mai degrabă indiscret în cele spuse lordului Wyndham, dar asta e altă problemă.

La fel cum ai fost şi tu cu Vale, era mesajul nerostit.

— În orice caz, continuă Bradamant, am intrat prin acoperiş, în timp ce Wyndham se afla la petrecere, la parter. A fost uşor, prin comparaţie, să dezactivez alarmele casetei în care-şi ţinea cartea…

— Ah, nu mai spune! mormăi Singh.

— Şi, după ce am luat cartea, am lăsat cartea de vizită în casetă, înainte să plec, din nou prin acoperiş. Nu ştiu cum

a ajuns în seif, ridică ea din umeri.

— La ce oră se întâmpla asta? întrebă Singh.

— Cam pe la unsprezece şi jumătate, răspunse Bradamant. Petrecerea era în toi. Nu m-am aşteptat să urce nimeni în biroul lui Wyndham.

Singh încuviinţă. Se întoarse spre Irene.

— Conform specialiştilor noştri în criminalistică, lordul Wyndham a fost ucis cândva între miezul nopţii şi unu noaptea. Este dificil de spus, cu vampirii, însă faptul că i-a fost găsit capul pe balustrada exterioară la ora unu ne dă o idee vagă despre perioadă.

Irene nu era sigură dacă ar fi trebuit sau nu să fie o glumă.

— Înţeleg, spuse ea, neutru. Aşadar, cine a pus cartea de vizită în seif? Lordul Wyndham însuşi?

— Pare cea mai probabilă ipoteză, fu de acord Vale. Bărbatul... îmi cer scuze, vampirul a fost decapitat în biroul său. Unii dintre oaspeţii de la petrecerea sa au spus că a urcat la miezul nopţii, spunând că merge să pregătească o surpriză.

Kai încuviinţă.

— Deci, când a intrat şi a descoperit că dispăruse cartea, s-a hotărât să păstreze cartea de vizită a lui Belphegor pentru mai multe investigaţii. Deşi pare un gest de o atenţie exagerată să o fi pus în seif, în loc să o lase într-un sertar al biroului. Dar apoi a fost atacat?

— Aşa este, spuse Singh. De către membri ai Frăţiei Fierului. Am informaţii de la agenţi de-ai noştri. Credem că se prefăcuseră a fi oaspeţi. Pur şi simplu i-au retezat capul, au ieşit foarte firesc, l-au înfipt în balustradă şi au plecat.

Irene se încruntă.

— Dar, atunci, uciderea lui Wyndham s-a petrecut înainte de explozia de la Operă şi de modificarea în lanţul de comandă al Frăţiei. Există o legătură?

Singh şi Bradamant schimbară o privire.

— Este o întrebare foarte interesantă, domnişoară Winters, spuse Singh. Dar, deocamdată, sunt mai interesat să aflu unde se găseşte cartea furată de doamna

Bradamant.

Bradamant îl privi cu o expresie împietrită.

— Era un fals.

Începură cu toţii să vorbească, mai ales cu replici gen „Ce?” şi „Eşti sigură?”.

— Şi ştiu că era un fals, spuse Bradamant, întrerupându-i, fiindcă, atunci când i-am dus-o superiorului meu, s-a uitat la ea şi apoi mi-a explicat că nu este interesat de facsimile. Mai ales de cele cărora le lipseau părţi relevante.

— Ce părţi relevante? vru să ştie Irene.

Era destul de sigură cine trebuie să fi fost respectivul superior. Bradamant răspundea direct în faţa lui Koşcei, exact cum Irene răspundea în faţa Coppeliei. Posibilitatea implicării altcuiva şi a unor ordine date de altcineva lui Bradamant… nu era imposibilă, dar era prea improbabilă. În clipa aceea, principiul pornirii de la cel mai evident răspuns părea cel mai bun plan.

— Ţi-a spus asta? adăugă ea.

— Nu, spuse Bradamant, cu amărăciune.

Pentru o clipă, chipul ei transmise emoţii autentice: furie, ciudă şi o curiozitate pură, stăvilită.

— Am avut puternica impresie că e mai bine să nu ştiu.

Irene enumeră perioade şi date în minte.

— Atunci, când ne-ai întâlnit pe mine şi pe – aproape că spuse „Kai” – domnul Strongrock, în drum spre misiunea noastră, a fost după ce descoperiseşi că era un fals?

— Da, încuviinţă Bradamant.

Ia uite cât de sinceră şi deschisă sunt, spunea zâmbetul ei vag, iar expresia ei era din nou sub control.

— Credeam că, adăugă ea, dacă vă pot intercepta pe drum, pot încerca să găsesc cartea adevărată fără amestecul vostru, îmi scuzaţi formularea.

— Fireşte, spuse Irene, plat.

Era conştientă de cei trei bărbaţi care ascultau.

— Deci, după aceea, ai decis să vii din nou aici, oricum?

— Aveam avantajul de a cunoaşte deja locul, spuse Bradamant. Nu mă aşteptam să lucraţi atât de repede.

Irene privi în jur. Cumva, cei trei bărbaţi aveau un comportament similar, oricare ar fi fost reacţiile lor la aceste noi informaţii. Poate era un soi de poză aristocratică, o siguranţă inerentă că lumea avea să coopereze cu necesităţile lor.

Îşi dori să fi împărtăşit această impresie.

— Wyndham este candidatul evident la crearea falsului, fiindcă înregistrările arată că a fost posesorul iniţial al cărţii, spuse Vale. Inspectore Singh, dacă…

— Fireşte, spuse Singh şi trase un teanc de hârtii afară din servietă. Funcţionarii şi motoarele diferenţiale de la Yard au comparat înregistrări privindu-l pe lordul Wyndham din ultimele sale săptămâni de viaţă. A dobândit cartea doar acum două săptămâni şi jumătate, la o licitaţie a lucrurilor care aparţinuseră regretatului domn Bonhomme. Şi a fost autentificată drept originală de către casa de licitaţii, ceea ce a rezultat într-un preţ remarcabil stabilit pentru ea.

Vale încuviinţă.

— Am reuşit să dau de urma unuia dintre licitatorii în numele lordului Silver, prin avocatul pe care-l angajase. Putem fi siguri că a fost şi el interesat.

— După licitaţie, s-au înregistrat ameninţări, continuă Singh. Rezultatul a fost punerea sub pază a cărţii. Deci, dacă a comandat falsul, aceasta a fost perioada.

— Ar fi fost posibilă confecţionarea atât de rapidă? întrebă Irene, uimită.

Vale se sprijini de spătar.

— Există fix trei falsificatori în Londra, în prezent, care ar fi putut, spuse el. Şi chiar şi lor le-ar fi luat măcar două săptămâni.

— Aşa este, fu de acord Singh. Şi o livrare a venit de la unul dintre ei…

— Matthias? îl întrerupse Vale, ridicând o mână.

— Nu. Levandis, spuse Singh, cu aroganţă.

— Credeam că Matthias a fost cel cu care a avut afaceri înainte, se împotrivi Vale.

— E posibil ca tocmai de aceea să fi ales să nu apeleze la

el, de data asta, spuse Singh. În orice caz, unul dintre oamenii noştri îl supraveghea pe Levandis în acea perioadă – afacerea Severn, pe care o cunoşti – şi el a confirmat că făcea excursii zilnice la Wyndham. Servitorii sunt de acord că venea, însă crezuseră că era un muncitor care făcea nişte modificări ale lambriurilor din birou. Ei pot confirma că acolo îşi petrecea zilnic timpul. I-a trimis o livrare finală lui Wyndham cu trei zile înainte de crimă, şi nu a mai trecut pe acolo după aceea.

Vale încuviinţă.

— Convenabil.

— Uneori, suntem norocoşi, fu de acord Singh. Nu am putut stabili ce se petrecea la acea vreme, dar, ţinând cont de treaba asta…

— Aşteptaţi! spuse Kai, încruntându-se. Presupunând că Wyndham a comandat un fals, pentru orice motiv, şi apoi l-a afişat, ce a făcut cu originalul?

— Nu i l-a dat lordului Silver, spuse Irene, meditativă, aducându-şi aminte de întâlnirea din biroul lui Wyndham. Văzu buzele lui Singh strâmbându-se într-o expresie de dezgust. Silver căuta prin biroul lui Wyndham şi prin seif şi cred că adulmeca după carte. Poate că Wyndham intenţionase să i-o dea sau i-o promisese.

— Dacă Silver este implicat, pot exista numeroase motive pentru care Wyndham să fi comandat un fals, fu de acord Bradamant. Dacă într-adevăr cartea avea o valoare atât de mare, Wyndham o fi vrut să o pună la adăpost, comandând un fals. Sau poate că a folosit-o ca momeală, pentru ca Silver să încerce să o fure. Ştim că Neamului îi plac lucrurile pe care nu le poate avea. De asemenea, la momentul respectiv, ei aveau o relaţie foarte apropiată, chiar dacă antagonică – ziarele au făcut mare caz pe tema asta. Poate că Wyndham a dorit să se dea mare împrumutându-i lui Silver cartea adevărată sau i-a promis-o în virtutea unui favor. Sau poate că a vrut să-l tragă pe sfoară cu falsul. Este imposibil să aflăm fără să-l interogăm pe Silver.

Sau poate că falsul a fost menit pentru Alberich, se

gândi Irene. Unde apărea Alberich în povestea asta? Şi, dacă era cazul, de ce nu avea deja cartea?

— Lordul Silver era, cu siguranţă, cel mai bine-cunoscut aliat şi cea mai apropiată persoană de contact a lui Wyndham, spuse Vale, dar şi unul dintre cei mai notorii duşmani.

Vale făcu gura pungă, dezaprobator:

— Relaţii de Neam. Dar, în acest caz, cartea poate fi încă acasă la Wyndham.

Singh clătina din cap.

— Dacă aşa este, domnule, atunci e foarte bine ascunsă.

Irene suspecta că „domnule” se datora prezenţei persoanelor din exterior.

— Am căutat peste tot după decesul lordului Wyndham. Am găsit numeroase obiecte şi documente interesante, care s-au dovedit edificatoare în alte privinţe, însă exemplarul din Grimm nu se afla acolo, adăugă Singh.

— Poate că este *foarte* bine ascuns, spuse Kai, plin de speranţă.

— Am pus la treabă cei mai buni căutători, domnule Strongrock, spuse Singh, pe un ton care tranşa subiectul.

— Aşadar, cartea adevărată nu se află la reşedinţa Wyndham, reiteră Irene, gândind cu voce tare, iar falsul furat de Bradamant n-ar fi putut fi creat, dacă Wyndham nu ar fi avut cartea adevărată. Creaţia ar fi durat minim două săptămâni. Aşadar, a fost mutată în acea perioadă sau copiată înainte să ajungă? Se întoarse spre Singh. Putem confirma că adevărata carte a ajuns în casa lui Wyndham imediat după licitaţie şi că a rămas acolo, afişată, până când a fost furată?

Singh încuviinţă:

— Putem. Şi după ce a ajuns, mărturiile servitorilor confirmă că adevărata carte – sau o copie foarte reuşită a ei – s-a aflat în biroul lui Wyndham în fiecare zi, tot timpul, doamnă. Servitoarea care o ştergea de praf a fost foarte hotărâtă în afirmaţii. Lordul Wyndham dorea să fie întreţinută în condiţii perfecte.

— Prea bine. Aşadar… fie adevărata carte, fie o copie

excelentă, s-a aflat mereu la vedere, însă este clar că Bradamant a furat falsul. Iar adevărata carte nu ar fi putut fi îndepărtată până ce falsul nu era gata. Dacă falsul a fost gata doar la câteva zile înainte de uciderea lui Wyndham, ţinând cont că licitaţia a avut loc la puţin peste două săptămâni înainte de crimă, iar falsul ar fi durat două săptămâni – atunci adevărata carte trebuie să fi fost luată din casă în acele ultime câteva zile. Asta dacă nu se află acolo, acum.

— O teorie interesantă! murmură Vale, iar Irene îşi stăpâni cu greu o roşeaţă de mândrie.

Este drăguţ să ai parte de un vis cu ochii deschişi care devine realitate. Şi este şi mai bine când e pe merit.

— Dar de ce să nu o ţină în casă?

— Exista un risc de furt, poate de către altcineva decât Belphegor, sugeră Singh. Poate că seiful lui era intangibil pentru cei din Neam, fiind din fier rece, însă hoţii umani l-ar fi putut deschide.

Îi aruncă lui Bradamant o privire plină de înţeles.

— Dacă adevărata carte nu a fost ascunsă foarte bine şi a ieşit la lumină, asta ar fi arătat că exemplarul afişat de Wyndham era un fals – oricare ar fi fost motivul pentru acest subterfugiu. Mă întreb ce punea la cale... În final, făcu un semn spre Irene: Sunt de acord cu teoria dumitale, doamnă. Deşi nu înseamnă că trebuie să presupunem că lordul Wyndham a manipulat singur cartea, ci poate i-a transmis-o unui agent sau unei terţe părţi, ca să se ocupe de asta.

— Să începem cu asta ca ipoteză de lucru, spuse Vale, nerăbdător. În acele trei zile, unde a fost plecat? Şi când ar fi putut duce o carte cu el? Cât de mare este cartea, de fapt?

— Este o carte mare, cu coperte groase, spuse Bradamant, schiţând forma în aer, cu mâinile. Este legată în piele şi ilustrată. Are, poate, cam cincisprezece centimetri pe douăzeci. Este imposibil de ascuns sub o haină bine croită. Dar poate fi dusă cu uşurinţă într-o servietă.

— Excelent! spuse Vale. Asta ne limitează posibilităţile. Lordul Wyndham nu era amator de haine. Ce ne puteţi oferi, în cazul acesta, Inspectore?

— O clipă, vă rog, domnule, spuse Singh, răsfoind hârtiile. Am câteva declaraţii aici de la valetul lordului Wyndham, privindu-i plecările şi venirile din ultimele zile înainte de deces. Am reuşit să construim programul domnului, în timp ce stabileam cine ar fi putut dori să îl ucidă. Nu a ieşit prea des în acea perioadă, aşa că probabil vom putea elimina un număr de posibilităţi.

Tensiunea apăsa încăperea. Secundele treceau chinuitor de lent. Irene se gândi să sugereze ca toţi să ia câte o hârtie şi să verifice separat. Apoi, hotărî că era o idee stupidă. Apoi, se gândi iar. Apoi, văzu cum mustaţa şi barba lui Singh tresar, în timp ce el mormăia ca pentru sine şi întorcea paginile.

Cu un efort, privi spre fereastră, în loc să se mai uite cum citeşte Singh. Vremea de afară încă părea frumoasă – pentru lumea aceasta, în orice caz – cu nori înalţi şi soare din plin. Capcana de vise pe care o remarcase mai devreme se profila întunecată pe cerul palid.

Se întrebă ce fel de vise o fi avut Vale, ca el, sceptic şi adept al logicii, să agaţe o capcană de vise la fereastră.

— Ah! spuse Singh, într-un târziu. Cred că am găsit ceva.

16

— Cu o zi înainte să fie ucis, lordul Wyndham a făcut o vizită la bancă, spuse Singh. Nu a fost programată. Se pare că nu a putut fi văzut imediat şi a depus nişte plângeri, ceea ce a făcut ca unii martori să îşi amintească de vizita lui doar când i-am interogat. Niciuna dintre declaraţii nu a confirmat că ar fi avut o servietă, însă nici că nu ar fi avut. Ar fi fost, însă, un obiect firesc pe care să-l ducă un domn care-şi vizita bancherul.

— Serviciile cărei bănci le folosea? întrebă Bradamant.

— Lloyds, răspunse Singh, încruntându-se. Trebuie să dobândim un mandat de percheziţie dacă dorim să aruncăm o privire în cutia sa de valori, domnule. Asta va dura cel puţin câteva ore şi ar fi mai uşor dacă am avea dovezi pe care să le prezentăm judecătorului.

O tăcere posomorâtă se lăsă în încăpere.

— Fireşte, nu ar fi imposibil, adăugă Singh. Dar asta ne-ar ajuta să obţinem mandatul ceva mai repejor.

— Dacă Frăţia Fierului s-ar afla în spatele atacului de ieri-seară asupra Ambasadei, iar ei caută la rândul lor aceeaşi carte, ar putea încerca să fure cutia de valori de la Lloyds, aruncă Irene, plină de speranţă.

Singh păru dezamăgit de intervenţia ei.

— Am spus „dovezi”, doamnă. Nicidecum conjuncturale.

— Prea bine! spuse Vale plesnind din palme. Inspectore, îţi sugerez să te pui în mişcare, iar dacă domnul cu pricina a ascuns cartea în altă parte, putem cerceta posibilităţile în timp ce aşteptăm. Există un alt loc plauzibil sau măcar posibil?

— Mai există un aspect, spuse Singh şi reveni la una dintre paginile anterioare din vraful său de documente. Se pare că lordul Wyndham dona cărţi, în mod regulat, diverselor muzee din Londra. De obicei, erau cărţi pe care le colecţionase anterior, însă nu mai prezentau interes pentru el sau asociaţii săi.

Irene tresări la simpla menţionare a ideii. Să *doneze*

cărţi?

— Cât de frivol! spuse ea, în cele din urmă.

— Mai altruist decât să le păstreze pentru sine, o corectă Vale. Te rog să continui, inspectore.

Singh îşi foşni hârtiile, suficient cât să sublinieze că ţinea situaţia sub control.

— Cu două zile înainte de uciderea lordului Wyndham, a trimis o cutie de mici dimensiuni, conţinând asemenea cărţi, către Muzeul de Istorie Naturală. Ierbare, bestiare, cărţi de genul ăsta. Oamenii mei au cercetat aspectul, în timp ce investigam ce se petrecuse înainte de crimă. Funcţionarul cu care am discutat a spus că nimeni nu apucase să deschidă cutia. Vă rog să nu vă uitaţi aşa la mine, doamnă. Este un lucru obişnuit ca persoanele sus-puse să facă donaţii către muzee. S-ar putea să treacă luni întregi până când cineva se va uita la aceasta, doar dacă nu li s-a semnalat în mod aparte că ar putea exista ceva important acolo.

Kai se încruntă.

— Sugeraţi că a ascuns cartea originală în cutia cu donaţii? Nu ar fi fost extrem de riscant? Dacă o singură persoană ar fi găsit-o, cartea ar fi fost pierdută. Cutia sa de valori de la bancă pare o probabilitate mult mai mare.

— Nu, chiar văd logica din spatele acţiunii, îl contrazise Bradamant. Dacă există un registru al acestor donaţii, ar putea dura şi un an până să deschidă cineva cutia, iar el ar fi putut-o cere înapoi dacă trebuia să i-o prezinte lui Silver – sau oricui altcuiva, adăugă ea, gânditoare.

— Păi, domnul era vampir, fu de acord Vale, aşa că s-ar potrivi anumitor aspecte viclene ale caracterului său – chiar dacă, probabil, nu este frumos să vorbim *nemorţii* de rău.

Se opri, dar nimeni nu râse.

— Există alte căi prin care cartea ar fi putut fi strecurată afară din casă, inspectore?

— Cu siguranţă, domnule, spuse Singh, precaut. Însă neplauzibile. Mi-am pus oamenii să verifice temeinic pivniţele. Nu există nicio legătură cu sistemul de

canalizare sau cu subteranul. Fireşte, dacă avea încredere în vreun servitor, atunci avem parte de o nouă serie de posibilităţi. Dacă este cazul, atunci am face bine să ţinem sub observaţie piaţa neagră, să vedem dacă apare. Sau am putea verifica felul în care o caută Frăţia Fierului – dacă şi ei caută cartea aceea nenorocită.

Irene şi Bradamant schimbară o privire, iar Irene nu putu decât să ghicească la ce se gândea cealaltă femeie. Dacă trebuiau să recurgă la pieptănarea pieţei negre sau la relaţionarea cu membrii societăţilor secrete, atunci era mai bine ca Bradamant să se despartă de grup. Ar fi putut folosi orice contacte îşi crease ca „Belphegor”, mai degrabă decât să se afle că lucra cu Singh şi Vale. Fireşte, Bradamant ar fi putut găsi astfel cartea şi deveni cea care o duce la Bibliotecă. Aşadar, ce era mai important pentru Irene: să găsească ea însăşi cartea sau să se asigure că este găsită? Ştia care *ar trebui* să fie răspunsul, dar nu însemna că îi şi plăcea.

Vale şi Singh se priviră şi ei, gânditori. Apoi, Vale sări în picioare.

— Atunci, cred că se anunţă o vizită la Muzeul de Ştiinţe Naturale. Doamnelor, domnule Strongrock, mă gândesc că vă pot convinge să ne însoţiţi. Inspectore, te aşteaptă vreun taxi jos? Ne poţi lăsa acolo, în drumul tău spre obţinerea mandatului.

Singh îi privi pe Bradamant, Irene şi Kai cu un entuziasm nu tocmai susţinut, însă reuşi să îşi controleze expresia.

— Dispun de unul, domnule, dar cred că vom avea nevoie de încă unul, dacă nu dorim să le expunem pe doamne unei apropieri prea vădite.

— Aş prefera să nu mai amânăm, interveni Irene.

Ardea de nerăbdare. Cutia de valori de la bancă o fi fost posibilitatea mai evidentă, însă dacă se înşelau?

— Inspectore, crezi că ai fost urmărit până aici? întrebă ea.

Singh se încruntă.

— Nu pot nega această posibilitate, doamnă. Nu că i s-ar

părea straniu cuiva. O mulţime de oameni de la Yard vin să îl vadă pe domnul Vale, şi încă frecvent.

Vale se apropie de fereastră şi privi spre stradă.

— Nu-mi dau seama dacă te-au urmărit pe tine, Inspectore, sau dacă mă ţin pe mine sub supraveghere, raportă el, însă Jimmy Părosu' din Gaşca Nebună de la Whitechapel îmi supraveghează uşa din faţă.

— Cred că este mâna lordului Silver, răspunse Singh pe când îşi strecura hârtiile înapoi în servietă. Frăţia Fierului ar refuza să aibă de-a face cu vârcolacii.

Vale se gândi pentru o clipă.

— Păi, cu traficul londonez de la ora aceasta a dimineţii, chiar dacă se îndreaptă spre muzeu, tot ar trebui să ajungem acolo înaintea lor. Înşfăcă o haină de pe cuierul supraîncărcat, şi-o aruncă pe umeri şi îşi luă pălăria şi bastonul. Să mergem!

Kai sărise în picioare, cu un entuziasm sporit, şi era ocupat să-şi găsească propria haină şi pălărie, ceea ce-i permise lui Irene să o înghesuie pe Bradamant în pasaj, pentru nişte vorbe între patru ochi.

— Ce-i? întrebă încet Bradamant.

— Care sunt semnele de identificare pentru carte?

Văzu că Bradamant vrea să spună ceva şi îi făcu semn să renunţe.

— Uite ce, spuse Irene. Ai spus că ai fost deja păcălită cu un fals. Dacă superiorul tău te-a trimis înapoi şi te afli aici cu *permisiune*...

Văzu ochii lui Bradamant îngustându-se de furie.

— Atunci nu te-ar fi trimis înapoi fără să-ţi ofere nişte metode de identificare a obiectului original. Chiar ai de gând să rişti pierderea cărţii fiindcă nu eşti pregătită să împărtăşeşti asta cu mine? O carte care ar putea fi atât de importantă pentru această lume?

Privirea lui Bradamant era otravă pură.

— Nu mă grăbi, spuse ea. Mă gândesc.

— Gândeşte-te repede! spuse Irene. Vale va veni după noi imediat.

— Povestea a optzeci şi şaptea, spuse Bradamant.

Povestea pietrei din Turnul Babel. Dacă este prezentă, atunci cartea e autentică.

— Mersi, spuse Irene. Îşi luă pălăria cu voaletă şi o îndesă pe cap, fixând-o cu o agrafă.

Bradamant păru dornică să spună ceva, dar, cu un efort vizibil, reuşi să se reţină. Îşi ajustă pălăria, apoi trecu pe lângă Irene, strigând dulce:

— Venim!

Câteva secunde mai târziu, se înghesuiau cu toţii într-un taxi şi se îndreptau spre Muzeul de istorie naturală. Din câte îşi amintea Irene despre geografia londoneză, se afla la cel puţin jumătate de oră – chiar mai mult, dacă traficul era aglomerat. Singh mormăise instrucţiunile şoferului şi nu i le strigase suficient de tare să fie auzit pe stradă, iar acum şedea posomorât într-un colţ. Kai, Vale şi Singh erau cu toţii strânşi pe un loc, în timp ce Irene şi Bradamant împărţeau locul de vizavi, încercând să nu arate prea mult confort.

— Ştii cu cine trebuie să discutăm când ajungem acolo, inspectore? îl întrebă Vale pe Singh.

Singh încuviinţă.

— Am numele de data trecută. Este profesorul Betony şi, chiar dacă nu o puteţi găsi, atunci biroul ei se află în Departamentul de criptologie de la parter. Cu puţin noroc, veţi intra şi ieşi înainte ca oricine v-ar urmări să se prindă. Putem stabili, astfel, dacă este sau nu cartea aici. Iar eu voi dobândi, între timp, mandatul.

Singh îi aruncă lui Bradamant una dintre privirile sale plate:

— Apoi, tânăra domniţă aici de faţă ne poate înapoia celelalte cărţi din posesia sa, spuse el.

Bradamant se înroşi, coborî privirea, se jucă puţin cu bareta poşetei. Era perfectă în rolul de tânără inocentă, care poate fi dusă în ispită de un anturaj nepotrivit şi care doreşte numai să se revanşeze. Irene trebui să îi admire reprezentaţia, mai ales ţinând cont că, probabil, Bradamant fierbea de furie împotriva ei.

— Eşti adesea trimisă în asemenea misiuni de acea

Bibliotecă a dumitale, domnişoară Winters? o întrebă Vale pe Irene.

Încercase ca întrebarea să sune nonşalant, însă ea intui curiozitatea profundă din cuvintele sale.

— Aceasta este ceva mai… dramatică decât majoritatea, spuse ea, puţin uşurată fiindcă Vale o întrebase pe ea şi nu pe Bradamant.

Şi era perfect adevărat. Fusese în zeci de misiuni în care doar intrase în lume, cumpărase repede un exemplar al cărţii cu pricina şi plecase, fără ca nimeni să remarce măcar. Şi existaseră cel puţin zece misiuni în care fuseseră implicate mici ilegalităţi, însă niciuna nu indusese urmăriri pe străzi, personalităţi periculos de flamboaiante sau aligatori cyborgi.

— Cândva, spuse ea mai departe, când eram în Franţa – sau în una dintre Franţe, fiindcă existau multe versiuni ale Franţei – încercam să dobândesc un exemplar dintr-o carte de alchimie scrisă de cineva pe nume Michael Maier, veche de câteva sute de ani. Se numea…

Irene se încruntă încercând să-şi amintească.

— Ceva despre cele nouă triade şi conţinea cântece intelectuale despre regenerarea phoenixului sau ceva similar, continuă ea. Acolo, am ajuns să fiu implicată într-un grup de Templieri şi nevoită să plec în grabă. Cam cu cinci minute înainte ca ei să spargă uşa, dar nu era nevoie ca Vale să ştie partea *aceea.*

— Şi a mai fost şi treaba cu hoaţa, spuse Bradamant, mieros.

Irene simţi că i se încordează mâinile în mănuşi. Se sili să rămână calmă.

— Da, fu de acord. Şi asta.

Kai se aplecă în faţă.

— Care a fost treaba cu hoaţa? întrebă el.

Bradamant zâmbi plină de simpatie şi de înţelegere, parcă fără să judece.

— Ah, s-a întâmplat când eram mentorul lui Irene, când a început să lucreze pe teren. Încercam să găsim o carte care fusese furată de o hoaţă notorie. Toată lumea ştia

cine era. Cei mai buni ofiţeri de poliţie din oraş îi supravegheau fiecare mişcare şi totuşi nu o puteau prinde. Iar când Irene şi cu mine am încercat să o investigăm, ei bine…

Bradamant zâmbi din nou, îngăduitoare.

— Doamna în chestiune era fermecătoare, spuse ea. Şi nu e ca şi cum m-aş fi aflat în cine ştie ce pericol, în timp ce Irene era, să spunem, *prinsă* cu ea. Am reuşit, oricum, să găsesc cartea, deci totul s-a terminat cu bine.

Irene îşi privi genunchii şi îşi muşcă limba. Nu fusese deloc aşa, nici pe departe, însă aceea era povestea pe care o ştia toată lumea. Bradamant o răspândise, cu voioşie, în toată Biblioteca, murmurând toate detaliile şi tot ce spusese Irene atunci – sau ar fi putut spune acum – ar fi făcut-o să pară că ar căuta scuze. Lumea alternativă cu pricina avusese nişte standarde sociale foarte specifice. Furtişagurile erau privite ca nişte delicte minore, chiar dacă erau ilegale, însă comportamentul imoral era un lucru care putea distruge în întregime reputaţia unei femei. Bradamant pusese la cale întreaga istorie, aranjându-i lui Irene o identitate de hoaţă pe cont propriu, sugerând că, poate, femeia ar fi putut fi convinsă să îi cedeze cartea, şi chiar stabilind o întâlnire. Apoi, jefuise efectiv casa femeii, în timp ce Irene încercase, cu sinceritate, să o convingă. Irene fusese cea lăsată apoi să dea explicaţii şi să inventeze scuze pentru ce se întâmplase cu locuinţa, obiectele şi reputaţia celeilalte femei…

Scăpase din acea misiune cu o furie amarnică şi durabilă împotriva lui Bradamant şi cu hotărârea de a nu face niciodată aşa ceva unei persoane care avea încredere în ea. *Niciodată.*

Dacă încerca să obiecteze acum, ar fi fost la fel ca înainte. Ar fi părut că inventează scuze pentru ceva care fusese, probabil, vina ei. Ar fi părut vinovată şi măruntă.

Ar fi părut o copilă.

— Da, fu ea de acord, cu un zâmbet la fel de plăcut ca al lui Bradamant. Totul e bine când se termină cu bine.

Kai privi de la Irene la Bradamant şi înapoi.

— Fireşte, este prima dată când lucrez cu domnişoara Winters, spuse el, cu o fracţiune de secundă prea repede. Speram să fim trimişi să aducem niscai poezie, la un moment dat. Apreciez mult poezia. Tata şi unchii mei au crezut mereu că este foarte importantă pentru oricine pretinde că are cultură.

— Hm! făcu Singh aplecându-se, cu o figură foarte interesată. Poemele epice sau formele mai scurte?

Conversaţia se transformă, spre încântarea lui Irene, într-o dezbatere privind poezia, care dură mai toată călătoria. Ea păstră tăcerea, în mare parte, fiindcă era mai obişnuită să o dobândească şi nu să o citească. Bradamant pledă în favoarea stilurilor elisabetane, şi, din fericire, această lume alternativă avusese o Elizabeth. Vale avea o febleţe pentru poeţii persani, deşi pronunţă numele acestora suficient de prost ca Singh să se chircească. Însuşi Singh refuză să considere demn de atenţie orice era mai scurt decât un poem epic, iar Kai, deloc surprinzător, prefera modelele clasice chinezeşti, salutând din trecere construcţii precum sestina şi villanelle.

Dură o clipă ca să-şi dea seama că aprecia discuţia. Chiar dacă nu participa prea intens, se simţea bine. Îşi spunea părerea, avea parte de un schimb sincer de opinii, se afla…

Printre egali, îi oferi completarea un colţişor al minţii, în ciuda încăpăţânării de a nu recunoaşte un adevăr nedorit. *Discuţi despre un interes comun, fără să îţi faci griji despre trădare sau despre pierderea lor, şi îţi place. De când nu ai mai făcut asta?*

Privi în jur, la expresiile diferite, interesate, ale însoţitorilor săi şi se simţi de parcă i-ar fi cunoscut de ani buni. Era ridicol… dar nu neplăcut.

Traficul devenise de la iritant la abominabil, iar înaintarea taxiului lor încetinise la pas, cu hurducături ocazionale la semafoare.

— Nu există niciun risc să ne-o ia înainte, nu? întrebă Irene, stresată.

— Puţin probabil, doamnă, răspunse Singh. Pentru asta,

ar trebui să ştie încotro mergem. Şi există prea multe locuri în care am putea merge, ca să fie siguri.

— Există un lucru despre care m-am întrebat, spuse Kai. Ştiu că dispuneţi de motoare diferenţiale şi de mecanisme de calcul, însă nu am văzut încă niciun dispozitiv de comunicare la distanţă. Acum eu...

Kai observă căutătura lui Irene.

— Adică nu au fost cercetate astfel de lucruri?

Vale oftă.

— Alt aspect al tehnologiei avansate din lumea voastră alternativă, domnule Strongrock? Au existat, într-adevăr, cercetări pe marginea subiectului, dar s-a dovedit unul prea pasibil de interferenţe demonice. Chiar dacă au existat unele succese cu diverse forme de apărare întemeiate teologic, în mare, domeniul nu este foarte propice investigaţiilor. Cu siguranţă, ar fi nesigură punerea unor asemenea obiecte în mâinile maselor.

— Dar cum comunică piloţii de zeppelin cu solul? întrebă Irene.

Vale pufni, iar Singh făcu o faţă dezgustată.

— Prin magia Neamului, răspunse Vale. Un alt motiv pentru care Liechtensteinul are o influenţă atât de puternică în industria zeppelinelor. Cred că tot ei construiesc şi maşinării pentru submarine, dar, fireşte, cantitatea mare de fier reduce eficienţa magiei.

Irene încuviinţă şi îşi dori ca o parte dintre aceste aspecte să se fi regăsit în pachetul de informaţii furnizat de Dominic Aubrey. Neglijase complet acest subiect: în dosar era cuprins foarte mult material despre situaţia curentă fără legătură cu magia, însă puţine amănunte despre Neam, despre implicaţiile lor politice sau despre planurile lor în privinţa dominaţiei mondiale – fiindcă Neamul avea întotdeauna un plan în acest sens. (Era mult mai dramatic aşa, în fond.) Era posibil ca Dominic să o fi crezut pe Irene capabilă să evite amestecul celor din Neam, deşi, ţinând cont de relaţia dintre Wyndham şi Silver, ar fi fost foarte puţin probabil. Oare cineva o fi îndepărtat o parte a informaţiilor din pachet? Şi dacă da,

cum şi când?

Îşi mai dorea şi să fi stat lângă Kai, ca să îl poată lovi în gleznă fără să fie prea evident. Discuţiile de genul „De ce nu aţi introdus acest gen de tehnologie în lumea voastră alternativă?” nu aveau niciodată un rezultat pozitiv. Deseori, existau motive rezonabile pentru care tehnologia nu fusese adoptată, şi doar întrebând deschideai cutia Pandorei. Alteori, când pur şi simplu nu fusese inventată şi când introduceai, cu adevărat, un concept complet nou în acea lume alternativă, o puteai da în bară cu probleme precum fuziunea la rece. (Nu că ea ar fi fost vreodată implicată în *aşa ceva,* însă circulau poveşti.)

Taxiul se opri brusc, iar şoferul se aplecă prin despărţituri

— Mă scuzaţi, domnule, mă tem însă că, din cauza traficului foarte aglomerat de azi, va mai dura zece minute până să ajung la treptele muzeului – cu toate că îi puteţi vedea pereţii de aici. Dacă nu vă deranjează, domnule, împreună cu prietenii dumneavoastră aţi putea considera mai uşor să mergeţi pe jos până acolo.

— Cu siguranţă! exclamă Vale, deschizând portiera şi privind spre şofer. Aşteaptă-ne aici! Nu va dura mult. Iată!

Îi aruncă o monedă. Mişcările sale erau alimentate de o energie nerăbdătoare, pe măsură ce se îndreptau spre posibile acţiuni.

— Pentru străduinţă, adăugă mai apoi.

Kai o ajută pe Irene să iasă din taxi, strângându-i puţin mai tare încheietura.

— Aproape am ajuns, murmură el.

Bradamant tuşi cu înţeles. Cu o privire apologetică, Kai îi dădu drumul lui Irene şi se întoarse să o ajute şi pe Bradamant să coboare.

Străzile erau foarte aglomerate, iar maşinile se deplasau lent, acompaniate de ţipete de tot soiul. Aerul era încărcat de smog. Irene îşi lăsă voaleta peste faţă şi se apropie de zidul muzeului, ca să permită oamenilor să treacă. Ceilalţi i se alăturară, aşteptându-l pe Singh, care discuta cu şoferul. Peretele era pătat cu un maroniu murdar în urma

deceniilor de fum şi smog care-l pătrunseseră. Clădirile din jur erau construite din cărămidă veche şi marmură, fiind la fel de pătate de smog. Mulţi dintre cei care se grăbeau încoace şi încolo duceau serviete cu cărţi. Din câte îşi amintea din geografia unora dintre Londre, exista o universitate prin apropiere, aşezată la distanţă confortabilă de muzeu.

Cu coada ochiului, surprinse un zeppelin care trecea pe deasupra şi ridică privirea. Câteva zeppeline mai mici se adunaseră pe acoperişul muzeului, având atârnate de ele steaguri cu numele acestuia. Când se uită iar spre stradă, văzu şi altele, pe alte acoperişuri.

— Ah! spuse Vale, urmărindu-i privirea. Nişte maşinării splendide, nu-i aşa? Şi cu mult mai rapide decât un taxi, însă, din păcate, nu la fel de uşor de controlat. Unul dintre cele mici pot traversa dus-întors Canalul, fără să aibă nevoie să realimenteze.

— Canalul? întrebă Irene. Muzeul le foloseşte pentru asemenea drumuri?

Vale încuviinţă.

— Pot transporta obiecte mici, în special rarităţi. Înţeleg că majoritatea muzeelor mari au câteva, în zilele noastre. Şi, fireşte, riscul de furt scade considerabil.

Privirea lui îngustată se opri asupra lui Bradamant, pentru o clipă, şi se încruntă la spatele ei. Se părea că nu uitase şi nici nu iertase vreun detaliu referitor la hoaţe.

— Dacă dumneata eşti dintr-o lume alternativă, spuse Vale, întorcându-se iar spre ea, cum e acolo?

Irene îl observă pe Kai dându-se mai aproape, ca să poată auzi. Problema era că nu dispunea de un răspuns potrivit.

— Era… Ei bine, este doar o altă lume. Tehnologia era ceva mai controlată decât aici. Nu erau atât de multe zeppeline şi nici vampiri sau vârcolaci. Părinţii mei mă luau cu ei la Bibliotecă adesea, însă îmi petreceam multă vreme şi la internat. Acesta se afla în Elveţia şi era foarte bun pentru studiul limbilor străine.

Nu avea de gând să pomenească despre alte lucruri care

se învăţau acolo. Şcoala se mândrea cu faptul că absolvenţii erau pregătiţi pentru orice, iar unele părţi ale acelei lumi fuseseră foarte periculoase.

— Am mai vizitat şi alte lumi cu părinţii mei, adăugă Irene zâmbind. Uneori, când erau în misiune şi nu considerau că ar fi periculos. Am şi ajutat din când în când. Şi au fost anii de la Bibliotecă, deşi acolo nu erau mulţi copii. Dar a trebuit să cresc mai ales în afara ei.

— De ce? întrebă Vale. Cu siguranţă, ar fi fost mai bine pentru dumneata să rămâi acolo şi să fii educată fără pericole decât expusă la ele?

Irene ştia că se aventurează într-un teritoriu primejdios. Existau lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le spună, pentru propria lui siguranţă.

— Timpul trece diferit în Bibliotecă, răspunse ea, într-un târziu. Părinţii mei au vrut ca eu să cresc natural. Cel puţin, moderat. Şi, dacă doream să devin o Bibliotecară folositoare, trebuia să ştiu cum să funcţionez în afara locului cu pricina.

— De aceea se recrutează mai degrabă din afară, decât copii de Bibliotecari? întrebă Kai.

Irene încuviinţă.

— De aceea… Şi pentru că, să fiu sinceră, cred că Bibliotecarii nu prea îşi doresc copii, şi chiar şi aşa, nu există garanţii că vor alege şi ei să devină Bibliotecari. Cred că eu sunt prima de câteva generaţii, sau aşa ceva.

Prinse o mişcare cu coada ochiului. Bradamant se întorcea deja, însă insuficient de repede ca să-şi ascundă expresia de pe chip. În ochi i se citise o invidie distrugătoare. Irene nu credea că o mai remarcase la cealaltă femeie, înainte… sau da? Încercase să uite atât de multe alte lucruri despre Bradamant şi eşuase lamentabil.

Singh se îndreptă spre Vale, după ce îşi încheiase conversaţia purtată pe ton scăzut cu şoferul de taxi.

— Voi trimite taxiul înapoi după voi, domnule, după ce mă lasă pe mine la Old Bailey. Nu ar trebui să dureze mult să vedeţi dacă puteţi găsi cartea.

Irene îşi stăpâni nerăbdarea. Era o uşurare imensă să

ştie că, în jumătate de oră, s-ar fi putut îndrepta spre Bibliotecă, însoţită de Kai, cu Bradamant în… of, nu voia să se gândească în mod *conştient* la Bradamant căzută în dizgraţie. În fond, toată lumea mai rata din când în când. Chestii în genul hoaţelor fiţoase. În fine.

Poate într-o oră. Nu voia să fie prea optimistă.

În interiorul muzeului, clădirea se lărgi într-o sală asemănătoare unei catedrale, cu o cupolă înaltă, prevăzută cu ferestre, iar podeaua era acoperită cu mozaic. Un schelet de diplodocus privea osos de deasupra capetelor vizitatorilor şi o mamă a cărei voce suna hărţuită îşi implora odorul să nu încerce să i se caţăre pe picior. O statuie de marmură albă de la capătul scării din sala principală supraveghea întreaga scenă, părând să aprobe cu demnitate. Era cam singura piesă de marmură fără pete de smog pe care o văzuse Irene în această Londră alternativă.

Probabil că era suficient de interesant, însă, din păcate, ducea lipsă de cărţi.

Cu siguranţă, Vale ştia pe unde să meargă şi îi conduse pe una dintre scări în sus, prin câteva săli mai mici cu exponate şi apoi pe lângă o colecţie diversă de animale împăiate, plante împăiate şi, posibil, depuneri minerale împăiate (nu avu timp să verifice). Apoi, se grăbiră pe o altă scară în jos şi printr-o reţea de coridoare şi mai dezlânate şi mai înghesuite, care părea să fie locul în care se muncea cu adevărat. Lângă pereţi erau stivuite lăzi, multe având notiţe ataşate de ele, care spuneau „DESCHIDE-MĂ AZI”. Singurele lucruri care nu erau murdare sau prăfuite erau plăcuţele de alamă cu nume de pe uşile birourilor. Acestea străluceau aproape cu disperare, de parcă ar fi încercat să compenseze pentru praful din jur.

— Am ajuns, spuse Vale, oprindu-se în faţa unei uşi care părea să aparţină profesorului Amelia Betony, doctor în Divinitate. Aceasta era persoana căreia îi fusese adresată lada. Să vedem dacă putem elimina posibilitatea. Deschise uşa, fără a se mai obosi să bată.

În interior, biroul cu tavan jos era mai mare decât se aşteptase Irene. Măsuţa din colţ era plină de plicuri şi pachete nedeschise, iar masa mare din mijlocul camerei era acoperită cu oase, borcane de lipici şi dispozitive de măsurat. Aerul mirosea a praf şi a solvent care se usucă. Apoi, un tânăr intră pe o uşă laterală, cu o cană de ceai aburind în mână. Rămase pe loc, clipind în direcţia lor.

— Domnul Ramsbottom, presupun? spuse Vale, făcând un pas energic în faţă. Secretarul profesorului Betony?

Tânărul încuviinţă şi se uită la Vale, iar ochii săi se măriră, recunoscându-l.

— Ah, îmi pare foarte rău, dar doamna profesor este în Egipt, în expediţie, dacă doreaţi să o consultaţi în privinţa unui caz.

— Din fericire, cred că şi dumneata ne poţi fi de folos, domnule Ramsbottom, spuse Vale. Suntem aici ca să cercetăm problema unui pachet care se prea poate să se fi pierdut.

Ramsbottom privi cu vinovăţie spre grămezile de corespondenţă care se acumulaseră pe măsuţa din colţ.

— Căutăm o ladă de la lordul Wyndham, spuse Vale.

Irene simţi cum Kai se încordează de încântare, privindu-l pe Ramsbottom cu suspiciune, ceea ce probabil îl stingherea pe tip, care părea agitat.

— Probabil că a fost livrat acum vreo cinci zile, continuă Vale.

Oare trecuse chiar atât de puţin de la moartea lui Wyndham, de când ajunseseră Irene şi Kai? Părea să fi fost cu mai mult timp în urmă, se gândi Irene.

— Ah! spuse Ramsbottom, îndreptându-se spre măsuţă. Îşi abandonă cana şi alese un registru. De fapt, cred că-mi amintesc de acel pachet.

— Serios? întrebă Vale.

Ramsbottom încuviinţă.

— Avea instrucţiuni aparte. Vă rog, ăăă, doamnelor, domnilor, cu siguranţă că doamna profesor Betony vă va răspunde la orice întrebare, de îndată ce revine.

Privi din nou, cu vinovăţie, grămada de corespondenţă.

— Dar are o aversiune deosebită pentru cei care îi citesc scrisorile şi, când a plecat, mi-a spus că dacă pe o scrisoare sau pe un pachet nu se specifică explicit că ar trebui deschis…

— Lada, omule! se răsti Vale, făcând un pas în faţă. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ah, păi… Ramsbottom îşi răsuci gulerul. Nota care o însoţea preciza că, dacă profesorul Betony nu se întoarce să o deschidă în trei zile de la primire, atunci subordonatul său, adică eu, trebuie să se ocupe de toate acţiunile necesare în privinţa conţinutului.

Irene înghiţi în sec. Într-o parte, o văzu pe Bradamant albindu-se. În cealaltă, auzi respiraţia răguşită a lui Kai. Probabil fusese un ultim joc al lui Wyndham, în cazul în care nu putea să-şi ridice cartea nepreţuită… *Anticipându-şi* moartea? Ca un alt pas în orice relaţie ar fi avut cu Silver? Ca un complot deliberat împotriva lui Silver, ca acesta să nu pună mâna pe carte sau ca să o ascundă de altcineva?

— Pachetul conţine un schelet de *Archaeopteryx,* continuă Ramsbottom, tot mai agitat, şi încă un pachet, de trimis mai departe.

Aici, se opri, brusc.

— Şi unde anume? se interesă Vale.

Ramsbottom şovăi.

— Este un aspect confidenţial, domnule Vale, şi, deşi vă cunosc legăturile cu poliţia, eu… ăăă… asta este… nu îşi încheie el ideea, incapabil, în aparenţă, să rostească „Nu vă voi spune”.

— Domnule Ramsbottom, spuse Vale făcând un pas în faţă. Fireşte că nu voi insista. Dar v-aş fi recunoscător dacă m-aţi putea asigura că nu vor exista dificultăţi în urmărirea pachetului, dacă acest lucru se va dovedi necesar.

— Evident! exclamă Ramsbottom, părând nespus de uşurat, şi lovi cu degetul un registru albastru. Aici sunt toate detaliile cu privire la destinaţia pachetului.

În clipa aceea uşa aflată de cealaltă parte a încăperii se dădu la perete, iar Silver păşi prin ea, urmat de servitorul

său cu aspect fad şi de o jumătate de duzină de bărbaţi păroşi, îmbrăcaţi în costume ieftine şi purtând pălării de proastă calitate.

— În sfârşit! declamă el, arătând dramatic cu degetul. Acum te-am prins, draga mea inamică!

Arăta spre Bradamant.

17

— Poftim? spuse Bradamant, transformând repede cuvântul în: Dar, vai, cum de ne-aţi găsit atât de repede?

Silver râse voios. Părul lui, desfăcut peste umeri, flutura într-un vânt care, cumva, părea să sufle în jurul lui şi să îi învolbureze veşmintele, însă nu se atingea de un fir de păr de-al haimanalelor dubioase, păroase, care se înghesuiau în spatele lui şi căscau privirile la ansamblul încăperii. Hainele lor erau murdare şi neîngrijite, contrastând cu eleganţa lui Silver, şi cu toţii aveau sprâncenele unite.

— Ha! se umflă în pene Silver, arătând cu bastonul spre nefericitul Ramsbottom, care încerca să se ascundă într-un colţ. Tu! Dă-mi imediat cartea, şi vei fi recompensat dincolo de orice închipuire!

— Ai grijă, Silver! spuse Vale.

Strânsoarea sa pe sabie nu mai era la fel de nonşalantă ca acum câteva minute.

— Nu vrei să ai martori la acţiunile tale ilegale, nu? întrebă el.

— Acţiuni ilegale? făcu Silver, întorcându-se către servitorul său. Johnson! Am comis eu vreo ilegalitate?

Johnson îşi privi ceasul.

— Nu în ultimele trei minute, domnule.

Silver se întoarse înapoi spre Vale.

— Iată! Fiţi sigur că nu comit nicio ilegalitate. Îi promit doar slujbaşului aici de faţă că, dacă îmi va da cartea pe care o caut, va fi răsplătit dincolo de orice închipuire.

— Păi, dacă nu este ilegal... spuse Ramsbottom, cu jumătate de gură.

Ochii săi îl urmară visători pe Silver, privindu-i fiecare gest, fiecare respiraţie. Irene îşi amintea de farmecul pe care Silver încercase să îl arunce asupra ei, în biroul lui Wyndham.

— Dragul meu domn, spuse Bradamant, cu un tupeu de care Irene nu era foarte sigură că ar fi reuşit să-l dovedească, încă nu ne-aţi explicat cum aţi reuşit să ne

urmăriţi până aici.

Făcu un pas spre stânga, forţându-l pe Silver să-şi îndrepte atenţia în altă parte decât spre Ramsbottom, dacă voia să-şi aţintească privirea asupra ei.

Silver făcu un gest vag din mână.

— În cel mai simplu mod. Am angajat urmăritori. Ştiind că nu pot să dau de urma unui agent al Bibliotecii – ah, m-aţi păcălit o dată, însă nu şi a doua oară! –, am abordat-o pe bătrâna domnişoară Olga Retrograde.

Irene şi Bradamant schimbară iute o privire şocată. Era un lucru ca Silver să ştie despre existenţa Bibliotecii – mulţi dintre cei din Neam şi dintre dragoni ştiau, la fel cum ştia şi Biblioteca despre ei –, însă să o declare atât de tranşant şi de faţă cu martori era îngrijorător, sugerând că, în curând, nu vor mai exista martori. Şi cum de ştiuse Silver, în orice caz? Ce văzuse? Cât de *multe* ştia despre Bibliotecă?

Între timp, Vale păru şocat:

— Ai apelat la ea?

— Aşa s-a nimerit, răspunse vag Silver. În mod normal, este mult prea sordidă ca să fac mai mult decât să o invit la petrecerile mele. Nu cred că doreşti să comentezi în această privinţă, nu, dragul meu detectiv? Dintr-o perspectivă, să spunem, ăăă, *familială?*

Vale păru să se înfurie şi mai tare, dacă era posibil.

— Nu am nimic de spus despre ea, scuipă el.

— Atunci, permite-mi să clarific eu lucrurile, spuse Silver, cu o imensă satisfacţie. Încercările sale de Viziune s-au dovedit inutile, după ce ţi-ai părăsit reşedinţa, în dimineaţa asta. Dar a prins indicaţiile furnizate taximetristului. De acolo, a fost doar problema ajungerii la muzeu mai întâi şi a solicitării supuşilor mei, aici de faţă, să te localizeze. Le zâmbi haimanalelor hirsute.

— Cunoaştem mirosul domnului Vale, mormăi unul dintre ei, cu limba ieşindu-i din gură în mod neliniştitor. Cu toţii îi cunoaştem mirosul. Mulţi dintre noi ar dori să aibă o discuţie intimă cu domnul Vale, pe o alee întunecată.

— Haide, haide! spuse Silver. Sunt convins că veţi avea şansa voastră cât de curând, asta dacă domnul Vale nu îşi sfătuieşte asociata din partea Bibliotecii să îmi îndeplinească cerinţele.

Îi zâmbi tulburător lui Bradamant.

Irene simţi exagerarea, şuvoiul arzător de dorinţă de sclav şi adoraţie pasionată şi simţi semnul de pe spate arzându-i asemenea gheţii, ca reacţie. Mai simţi şi o uşurare bruscă, fiindcă se părea că Silver nu o recunoscuse pe *ea* drept agent al Bibliotecii. Era încă incognito.

Mâinile lui Ramsbottom îi căzură pe lângă corp, iar el renunţă la orice încercare de a fi de ajutor, pentru a se uita la Silver cu o fascinaţie mută. Vale nu părea afectat. Irene era tentată să privească în spate şi să vadă ce face Kai, însă, ca dragon, trebuia cu siguranţă să fie imun la orice ar fi aruncat Silver asupra lui. Sau, cel puţin, aşa spera.

Silver credea că ar fi putut găsi cartea acolo. Trebuia să se poată folosi de asta în vreun fel. Măcar Bradamant intrase în joc şi îl ţinea pe Silver ocupat.

— Dar cum ai ştiut că vin din partea Bibliotecii? întrebă Bradamant, dându-se şi mai spre stânga.

Una dintre haimanale făcu un gest în faţă, ca s-o prindă, însă Silver clătină din cap.

— Nu, adversara mea merită să ştie măcar atât. Cât de uşor m-ai păcălit, draga mea! Am fost distras de servitoarea-şoricel de acolo, cu rochia ei anostă – făcu semn spre Irene – şi de furturile tale iscusite. Cum să-mi fi dat eu seama că tu erai mintea strălucită din spatele tuturor planurilor? Doar după ce le-am pus pe toate cap la cap ţi-am văzut adevărata faţă.

Irene era împărţită între uşurarea că nu se concentra la *ea* şi o cantitate de iritare fiindcă, se părea, era o servitoare cenuşie, nedemnă de atenţia lui. Era chiar atât de puţin remarcabilă? De ce nu avea el un deget îndreptat spre Irene, declarând-o pe *ea* o minte strălucită? De fapt, de ce susţinea Silver că ar fi existat o minte strălucită în

spatele tuturor acţiunilor?

O parte din ea era conştientă că era o atitudine incredibil de stupidă, o reacţie la farmecele sale de membru al Neamului sau aşa ceva. Era acelaşi lucru care o făcea să vrea să se bosumfle sau poate să-şi descopere un umăr, sau să respire adânc sau să îl facă să o remarce cumva. Să o atingă cu mâinile acelea lungi şi frumoase, apăsându-şi trupul…

Aşa!

Un gând dintr-un cotlon al minţii sale încerca să îi atragă atenţia. *Asta e problema la interacţiunile cu cei din Neam.* O voce de instructor de la Bibliotecă, vorbindu-le unor cadeţi, în timp ce ei luau notiţe (sau încercau să depăşească, pe furiş, intrigile din romane celebre), zumzăia în timp ce picăturile de ploaie se izbeau de geamul care dădea într-un pătrat părăsit, de piatră cenuşie, plin de tarabe goale. *Ei văd totul în termenii dramei lor personale. Dacă nu aveţi grijă, vă vor atrage după ei. De fapt, reprezintă o problemă şi un risc în toate lumile alternative infestate de haos…*

— Înţeleg, spuse Bradamant, prefăcându-se umilă în faţa acuzaţiilor lui Silver. Atunci, ştii totul.

— Totul! declară Silver. Nu sunt surprins că Aubrey a chemat întăriri de la Bibliotecă, dată fiind miza, însă acum va trebui să recunoască faptul că a eşuat. Competiţia noastră prelungită a luat sfârşit!

Irene clipi, şocată. Nu. Nu. Nu era corect. Dacă Silver îl cunoscuse pe Dominic Aubrey şi dacă aflase că era agent al Bibliotecii, atunci Dominic ar fi trebuit să ştie că Silver reprezintă o ameninţare. Dar Dominic nu rostise nici măcar un cuvânt despre Silver ca inamic personal şi nici nu îi avertizase în privinţa lui. Nici măcar nu menţionase existenţa lui Silver…

…şi de ce încuviinţa Bradamant? Ce ştia?

— Aubrey m-a avertizat în privinţa dumitale, spuse ea, dar nu cred că m-a pregătit suficient.

Nu, cu siguranţă era imposibil. Nu exista niciun motiv imaginabil ca Dominic să o avertizeze pe Bradamant, însă

nu şi pe ea sau pe Kai. Cu siguranţă ar fi putut lua legătura, fiindcă singura uşă spre Bibliotecă se afla în biroul lui Aubrey. Dar nu existase niciun semn că ar fi schimbat acest gen de informaţii. Fireşte că Dominic ar fi putut avea propriii binefăcători în Bibliotecă, dornici ca Bradamant să găsească prima cartea. Era perfect plauzibil şi nici măcar ofensator. Dar să le ascundă deliberat ameninţarea reprezentată de Silver nu era doar o scăpare, ci o *trădare.* Dacă se întorcea şi le spunea superiorilor, Dominic şi-ar fi putut pierde postul.

Oare Bradamant minţea? Gândurile îi răpăiau în minte asemenea unor taste de computer. Tensiunea din încăpere creştea, pe măsură ce Silver îşi cântărea următoarea replică dramatică, Vale şi Kai îşi schimbau poziţia, în spatele ei, iar vârcolacii gâfâiau şi aşteptau semnul de atac.

Nu. Nu se potrivea. Fie, poate că Bradamant şi Silver puteau fi aliaţi secreţi, înscenând o ceartă pentru a o convinge. Dar asta ar fi însemnat prea multă paranoia. Aşa că, dacă Dominic ştia despre Silver şi îl considera suficient de important să o avertizeze pe Bradamant, însă nici nu i-l menţionase lui Irene, a doua zi, când ştia că Irene se află într-o misiune confirmată, ce însemna asta? Ce se schimbase?

Se gândi la scurta ei întrevedere cu Dominic Aubrey. Felul în care folosise Limbajul era ciudat de învechit. Şi apoi, mai fusese şi dispariţia/jupuirea lui, care-i lăsase intact tatuajul Bibliotecii, însă nici urmă de trup. Şi cum opera Alberich în această lume alternativă? Alberich, care trăise suficient ca să devină o legendă chiar şi printre Bibliotecari... dar nimeni nu ştia cum, şi nimeni nu ştia măcar cum arată.

Începea să aibă o idee, una care-i repugna, însă care şi răspundea la multe întrebări. Să furi pielea şi identitatea cuiva se menţiona în tratate obscure despre folclor, însă nu era ceva la care să se aştepte să fie real. Nu *voia* să fie real.

Silver se îndreptase spre Vale şi îşi agita ameninţător

bastonul.

— Wyndham voia cartea doar datorită informaţiilor pe care i le oferisem eu. Apoi, a crezut că se poate târgui pentru ea. Cu mine! Dacă Frăţia Fierului n-ar fi scăpat de el, ar fi trebuit s-o fac chiar eu… Dar încă nu e totul pierdut, draga mea!

Aşadar, Frăţia Fierului îl ucisese pe Wyndham. Presupunând că Silver avea dreptate, asta oferea un răspuns. *Bine,* se gândi Irene, *măcar s-a micşorat cercul asasinilor neidentificaţi care zburdă prin împrejurimi.*

Silver mai făcu un pas în faţă, zâmbind copleşitor. Irene simţi din nou aerul vibrând de o dorinţă reprimată.

— Dă-mi cartea şi voi fi de acord cu orice îţi doreşti! spuse Silver.

Lângă măsuţă, Ramsbottom părea gata să zică tot. Mâna lui se îndreptă spre registrul albastru.

Kai fu cel care acţionă. Sări ca un leopard, se aruncă pe măsuţă şi înşfăcă registrul din mâinile lui Ramsbottom. Aruncă registrul către Irene, iar acesta se rostogoli prin aer, în foşnet de pagini.

— *Luaţi-l!* strigă Silver.

Irene îl prinse.

— Înapoi, doamnelor! se răsti Vale şi, cu o răsucire rapidă a mâinii, îşi scoase sabia din baston.

Oţelul luci în lumina arzătoare a lămpilor, stârnind o ploaie de scântei.

— Lord Silver, controlează-ţi câinii! strigă Kai care-l lipise pe Ramsbottom de perete, intervenind între el şi slujbaşii mârâitori ai lui Silver.

Ce bine, Kai ţinea oamenii în civil departe de pericol! Servitorii lui Silver se făceau tot mai păroşi, cu fiecare clipă. Irene vedea peticele de blană cenuşie şi neagră de pe mâinile lor, unghiile care se lungeau, maxilarele care se îngroşau de dinţii răsăriţi…

— Haide!

Bradamant o apucă pe Irene de guler şi o trase spre uşă.

Teroarea animalică pură la gândul de a fi sfâşiată în bucăţi de jumătate de duzină de lupi mari se pronunţă în

favoarea fugii. Explicaţiile mai puteau să aştepte.

Se năpusti pe coridor, în urma lui Bradamant. Dacă fugeau spre dreapta, ar fi îndreptat urmărirea spre vizitatorii muzeului, iar asta n-ar fi fost doar discutabil din punct de vedere moral, ci i-ar fi împiedicat să mai calce vreodată în muzeu.

Irene îşi vârî registrul sub braţ, îşi ridică poalele rochiei şi sprintă la stânga. Auzi un blestem înfundat, când Bradamant o urmă.

Două intersecţii mai târziu, se opri într-un loc în care se încrucişau două coridoare. Locul era ca un bârlog de iepure. Aerul dinspre dreapta mirosea mai proaspăt, ceea ce sugera o cale de ieşire spre parter sau, cel puţin, un soi de ieşire în caz de incendiu, însă pasajul dinspre stânga era mai bine luminat. Pasajul din faţă nu era recomandat de nimic.

— Mergi mai departe, îi porunci Bradamant, oprindu-se să îşi recapete ritmul respiraţiei. Vârcolacii sunt chiar în spatele nostru…

Dar podeaua li se scutura deja violent sub picioare. Simţi de parcă ar fi trecut un metrou pe dedesubt, însă îngrijorător de aproape de suprafaţă. Apoi, podeaua din faţă făcea o buclă în sus, lent, şi ceva cu gheare, întunecat, îşi sfâşie drum prin ea. Se târî prin pasaj, într-o izbire vastă de mecanisme şi în zăngănit de metal. Era întru totul oţel uns cu ulei, cu excepţia capului, acoperit de sticlă de o parte şi de cealaltă, pentru a crea doi ochi mari, transparenţi. Cu siguranţă, avea acelaşi model de bază precum creatura cu care Kai şi Vale se luptaseră cu două seri în urmă, însă era mai mică şi mai rapidă.

— Ce-i asta? întrebă calmă Bradamant, iar cuvintele abia i se auziră în zgomotul de lemn care se despica, de metal care scrâşnea şi de urlete îndepărtate.

— Cred că este Frăţia Fierului, răspunse Irene. Probabil l-au urmărit pe Silver.

— Ah, dar totul devine ridicol! comentă Bradamant. Pe unde o luăm?

Capul robotului insectoid pivotă, concentrându-se

asupra lor. Se deplasă cu pas articulat pe coridor, către ele, cu ghearele ataşate de fiecare segment al corpului târându-se şi lăsând tăieturi adânci în lemn. Partea de sus îi zgâria tavanul, dând jos pânze de păianjen a căror ţesere durase, probabil, secole la rând, şi lăsând în urmă o dâră lungă de tencuială albă.

— La dreapta! îi strigă Irene lui Bradamant, fugind în direcţia respectivă.

Deja învârtea vocabularul prin minte: cuvinte pentru mecanisme, articulaţii, pedale, oţel, sticlă, piuliţe şi şuruburi. Dar exista şansa ca acel mecanism să decidă să îi urmărească pe Silver şi vârcolacii săi, şi nu pe ele, şi ar fi fost păcat să îl distrugă.

— Nu va merge, să ştii, spuse Bradamant, ajungând-o din urmă şi depăşind-o. Chiar crezi că nu ne va mai urmări pe noi?

— Merită încercarea, gâfâi Irene.

Se întoarse şi privi peste umăr.

Automatul de fier se opri brusc, într-un zăngănit de paşi cu scârţâieli, când ajunse la intersecţie. Cu un huruit, capul se întoarse spre pasajul în care alergau Bradamant şi Irene. Umerii începură să i se mişte în urma lui, pregătindu-se să poarte corpul prin pasaj, ca pe un tren.

Irene şi Bradamant schimbară o privire.

— Eu mă ocup de mecanisme şi tu de articulaţii? propuse Irene.

— Da, răspunse Bradamant. O clipă doar, să blocheze intersecţia.

Robotul reuşi să facă o jumătate de întoarcere. Ghearele sale scrijeliră podeaua, iar arcurile interioare se redresară. Lentilele imense montate pe capul său le reflectară pe cele două femei, ca în oglindă. Dacă erau, de fapt, ferestre, era imposibil de văzut cine se afla în spatele lor.

— Mecanisme, blocaţi-vă! strigă Irene, făcându-şi vocea să ajungă cât mai departe. ***În cap, în trup şi în orice parte care mă aude – mecanisme, staţi pe loc!***

Robotul se opri, cu un scârţâit oribil de articulaţii şi mecanisme blocate. Chiar şi urletul îndepărtat al

vârcolacilor fu acoperit. Cablurile şi sârmele se tensionară şi se rupseră. O gheară se roti în spate, se agăţă în podea şi plesni. Un fragment de oţel zbură, ciupind peretele cu un zgomot metalic, care se auzi chiar şi peste gălăgia maşinăriei care se distrugea din interior.

Ambele femei se întoarseră şi fugiră pe coridor, departe de lucrul acela, trecând de birouri şi camere de depozitare închise. Aerul se umplu de praf, de miros de ulei şi de metal încins. O parte a minţii lui Irene se întrebă dacă întâmplarea va ajunge pe prima pagină a ziarelor din ziua următoare. Probabil. Asta nu îi plăcea. Un Bibliotecar bun trebuia să citească prima pagină, nu să *ajungă* pe ea.

— Acolo! arătă Bradamant, fără să fie necesar, spre o scară din faţa lor.

Se repeziră în direcţia ei, Bradamant luând o curbă largă pe lângă balustradă şi aproape lovindu-se şold în şold cu Irene. Uşa de la baza ei se deschidea spre parter, dezvăluind o cameră plină de scoici şi corali. Câteva grupuri de familii se întoarseră să le privească dezaprobator.

Irene afişă un zâmbet de gheaţă, îşi scutură praful de pe rochie şi apucă mai strâns registrul atât de preţios. În spatele ei, Bradamant şopti ceva lacătului. Irene nu îşi dădu seama ce, dar avea cadenţa Limbajului.

Spera că vor avea la dispoziţie câteva minute înainte ca vârcolaci, membri ai Neamului sau ai Frăţiei Fierului ori alţi vânători de cărţi să le ajungă. Irene observă un birouaş de cealaltă parte a încăperii şi surprinse privirea lui Bradamant.

— Acolo! sugeră ea, făcând semn cu bărbia.

— Absolut! fu de acord Bradamant.

Cele două se îndreptară cu pompă într-acolo, traversând încăperea. Înconjurară casete de sticlă pline de anemone de mare uscate, polipi fragili şi alte obiecte în culori ţipătoare, care s-ar fi simţit, probabil, mai fericite sub apă. Cu un semn politicos din cap spre un bărbat mai în vârstă, care îşi croia drum cu ajutorul unui premergător, Irene încercă repede clanţa biroului.

— Este încuiată, dragă? se interesă încetişor Bradamant.

— Nu, răspunse Irene, cu voce scăzută. De fapt, această uşă este deschisă.

Rulă Limbajul în gură, iar clanţa se deschise sub apăsarea ei, permiţându-le, ascultătoare, să intre.

— Nu-i rău deloc, spuse Bradamant, închizând uşa în urma lor.

Se uită în jur după o cheie, nu o văzu, şi mormăi:

— Broască, închide-te!

Broasca se închise la loc.

Irene privi prin încăpere. Cu siguranţă, era biroul unei persoane importante: atât masa, cât şi scaunele erau mai noi decât cele de la parter, piesele de artă şi diagramele agăţate pe pereţi erau înrămate şi nu era nici urmă de praf.

— Să nu pierdem vremea, spuse ea, îndreptându-se spre masă.

Se aşeză şi deschise registrul.

— Poate intra cineva din clipă în clipă, adăugă apoi.

— Draga mea Irene, spuse Bradamant, ridicând mâinile ca să-şi ajusteze părul şi pălăria, n-oi fi eu capabilă să ţin piept unei haite de vârcolaci şi unuia furios din Neam, însă pot să mă ocup fără probleme de un funcţionar al muzeului. Mai ales că e supraponderal.

— Supraponderal?

Rânjetul superior al lui Bradamant i se distinse în voce.

— Nu trebuie să fiu un mare detectiv, aşa ca Vale al tău, ca să mă uit la scaunul pe care şezi şi să îmi dau seama că, de obicei, e ocupat de un bărbat foarte gras.

— Ah! spuse Irene, uşor afectată.

Doar fiindcă avea propriile gusturi în materie de ficţiune nu însemna că îi plăcea să fie luată peste picior în privinţa lor. Răsfoi paginile, căutând înregistrări datate cu două zile în urmă. *A ajuns acum cinci zile, apoi, după încă trei, l-a trimis la…*

— Ah! exclamă din nou, găsind data. Hm… Au fost multe pachete de distribuit. Doamna profesoară Betony primeşte o grămadă de corespondenţă.

Urmări cu degetul până în josul paginii, căutând o menţiune despre lordul Wyndham.

— Am găsit, adăugă. Pachet de la lordul Wyndham, retrimis…

— Lui *Dominic Aubrey, British Library!* spuse Bradamant, şocată, citind peste umărul lui Irene.

— Evident! exclamă Irene lovind masa cu palma. Ai spus-o chiar tu: Dominic a fost foarte indiscret în cele povestite lui Wyndham, iar Wyndham se temea ca Silver să nu îl atace sau să nu încerce să fure cartea. Practic, un seif din fier rece ar fi ţinut cartea în siguranţă faţă de orice hoţ, nu doar de cei din Neam, însă Silver a ştiut să o caute acolo. Dacă Wyndham dorea să ascundă cartea de Silver şi dacă ştia, mai mult sau mai puţin, ce era Dominic sau, cel puţin, dacă era sigur că Dominic era duşmanul Neamului şi al lui Silver mai ales… Wyndham trebuie să fi expediat pachetul înainte de moartea lui, după ce făcuse o copie – cea furată de tine.

Îi era teamă că devenea incoerentă şi inspiră adânc.

— Probabil se aştepta să recupereze mai târziu cartea de la Dominic, spuse Irene şi, dintr-odată, toate temerile sale anterioare în privinţa lui Dominic revenură. Dar asta înseamnă…

O durere vie o înjunghie în gât, ascuţită ca o înţepătură de viespe. Ar fi exclamat, şocată, însă cuvintele îi deveniseră încurcate în gură, iar buzele îi amorţiseră. Se lăsa pe spate în scaunul larg, cu gândurile limpezi, însă cu trupul amorţit şi pierdut, incapabilă să articuleze un cuvânt.

— Asta înseamnă, preluă Bradamant, ştergându-şi agrafa de pălărie de haina lui Irene, înainte de a o vârî înapoi la loc, că nu mai am nevoie de tine.

18

— Ce f-f-f-aci? se bâlbâi Irene, abia putând rosti cuvintele în engleză, darămite în Limbaj.

— Mă asigur de succesul misiunii, răspunse Bradamant. Nu mi-am încălcat promisiunea. Ţi-am promis că, dacă găsesc cartea, ţi-o voi aduce înainte de a mă întoarce la Bibliotecă. Voi face asta după ce o iau din biroul lui Dominic Aubrey. Dar voi face asta după bunul plac şi după cum consider. Între timp, nu mai doresc să te amesteci.

— Nesă… ită! mormăi Irene. *Nesăbuită!*

Trebuia să-i spună lui Bradamant ce bănuia despre Alberich, însă atacul tocmai făcuse asta imposibil.

— Nu-ţi face griji, spuse Bradamant şi îşi vârî o şuviţă rătăcită înapoi sub pălărie. Este un derivat de curara. Ar trebui să-ţi revii cam în jumătate de oră. Probabil nu îţi va afecta respiraţia sau bătăile inimii. Zâmbi maliţios. Sau poate da. Nu e ca şi cum l-aş fi testat foarte *des*, în fond. Înveseleşte-te, dragă Irene! În curând, vei fi liberă de toate aceste griji iritante cu privire la Bibliotecă şi la misiunea curentă şi te vei putea concentra la prietenii tăi de aici. Poate vei primi o misiune mai adecvată talentelor tale, de exemplu să colectezi hârtie igienică.

Irene o privi urât, chinuindu-se să articuleze cuvinte. Idioato, nu îţi dai seama că eram pe punctul de a-ţi spune ceva important?

Ar fi fost momentul oportun pentru a-şi folosi abilităţile telepatice, doar că, din câte ştia, erau pur fictive.

Bradamant se aplecă să ia registrul.

— Nu sunt oarbă, să ştii, spuse ea. Mi-am dat seama că mă urmăreşti. Ţi-am remarcat mârâielile pe tema hainelor frumoase, care-mi plac. Te-am văzut cu nasul pe sus faţă de interesul meu pentru reuşita misiunii şi pentru disponibilitatea de a minţi ca să duc treaba la bun sfârşit. Faptul că… îţi displac? Da, cred că este o alegere bună de vocabular. Nu mi-ar plăcea să spun că mă dispreţuieşti, însă nu mă placi deloc.

Suspectez că Dominic Aubrey nu este cu adevărat Dominic Aubrey, încercă Irene să transmită din priviri. Cred că Alberich l-a înlocuit cu câteva zile în urmă. Cred că bărbatul acela amabil pe care l-am cunoscut eu şi Kai era de fapt ceva antic şi maliţios, care purta pielea lui Dominic Aubrey. Şi mai cred că singurul motiv pentru care nu a găsit cartea încă este că nu ştia cine sunt oamenii cu care se afla în legătură Dominic Aubrey. Şi, esenţial de fapt, este că nu i-a verificat corespondenţa.

— Încearcă să treci peste asta, zâmbi Bradamant spre Irene. Unii dintre noi nu sunt copiii răsfăţaţi ai unor părinţi norocoşi, care să-şi petreacă zilele fiind trataţi ca nişte îngeraşi. Unii dintre noi sunt recunoscători fiindcă au plecat din locuri mai rele decât îţi poţi imagina *tu.*

Pe chip îi apăru o umbră.

— Apreciem ce ni s-a oferit, continuă femeia, şi am face orice, dar *orice,* să ducem treaba la capăt. Tu poţi să te joci cu marele tău detectiv cât pofteşti, Irene – ah, să nu crezi că nu mi-am dat seama şi de asta! Ştiu cine-ţi doreşti să devii. Dar mai ştiu şi cine *sunt* eu. Voi sacrifica pe oricine şi orice trebuie sacrificat pentru a îndeplini ţelul misiunii. Dacă ai înţelege asta şi dacă ai fi o Bibliotecară *aşa cum trebuie,* ai face la fel. Poate, cândva, vei înţelege.

Eşti pe cale să îi cazi în braţe. Irene simţi lacrimile arzându-i colţurile ochilor. Într-acolo te îndrepţi, fără nici cea mai mică idee.

— Încui uşa în urma mea, spuse Bradamant, amabilă. N-ar trebui să dea buzna niciun vârcolac câtă vreme eşti neajutorată.

Sper să-ţi muşte nasul, se gândi Irene, răzbunătoare.

— Să nu mă consideri răutăcioasă, spuse Bradamant, apoi se opri. De fapt, chiar aşa să mă consideri. Gândeşte-te că sunt o căţea răutăcioasă, care îţi va fura misiunea, gloria şi, posibil, ucenicul, dacă nu l-ai răsfăţat prea mult. Crezi ce doreşti. Dar… se aplecă în faţă şi o mângâie pe obraz.

Irene nici măcar nu simţi atingerea lui Bradamant pe piele.

— Gândeşte-te că sunt o căţea care-şi face treaba, încheie Bradamant. Se îndreptă spre uşă. Să nu mă cauţi. Te caut eu.

Uşa se încuie în urma ei.

Irene se holbă la masa goală din faţa ei, zăcând pe scaun ca o păpuşă stricată. Nu îşi putea întoarce capul şi nu avea concentrarea musculară necesară să strige. Simţi gust de amărăciune şi disperare.

Poate că greşise când o legase pe Bradamant cu un jurământ în Limbaj, se gândi ea, în toată confuzia. Poate că această trădare o ajunsese fiindcă nu avusese încredere în integritatea lui Bradamant.

Sau poate că Bradamant chiar era o *ticăloasă.*

Simţi o împunsătură de vinovăţie. Da, trebuia să recunoască, îi plăcuse să lucreze cu Vale. Nu era vorba doar despre o fixaţie pentru marii detectivi. (Îi plăcuseră întotdeauna poveştile cu Sherlock Holmes. Şi seriile cu Watson. Şi cele cu Moriarty.) Dar Vale era mai mult decât un mare detectiv. Era un bărbat iritabil, care-şi mărturisise separarea de propria familie, dar care fusese gata să îi ajute, când îi ceruseră asta. Avea o generozitate şi o politeţe copleşitoare. Fusese chiar omenos când îi împrumutase lui Kai halatul său şi îi găsise conversând despre aeronave la micul dejun.

Nu era o copilă care căuta un rol. Era o Bibliotecară cu o misiune, iar împărtăşirea informaţiilor cu Vale şi Singh o adusese mai aproape de scopul final.

Să-şi permită să fie imobilizată de vinovăţie ar fi fost la fel de otrăvitor ca blestemul lui Bradamant, şi la fel de nociv.

Dar exista ceva mai profund în toată această situaţie. În timp ce se străduia să se menţină în alertă, iar mintea ei se lupta să nu îi urmeze trupul în moleşeală, încercă să se gândească. În fond, nu avea nimic mai bun de făcut. Bibliotecarii *nu* trădau alţi Bibliotecari în acest fel. Bradamant jucase foarte bine rolul, însă, o dată sau de două ori, remarcase că îi era teamă. Preluase misiunea altcuiva – lucru care, dacă nu era interzis făţiş, reprezenta

o încălcare gravă a convenţiilor. Încercase deja şi eşuase să obţină cartea. Acum, o atacase pe Irene şi o lăsase în pericol, ca să ajungă prima la obiectiv. Cine ar fi putut-o împinge atât de departe?

Irene simţi că îngheaţă. Unii dintre Bibliotecarii mai în vârstă aveau reputaţii… dubioase. O viaţă petrecută printre cărţi nu încuraja depravarea sau promiscuitatea, ci mai ales afinitatea pentru jocuri psihologice şi politică. Iar acele jocuri puteau deveni întunecate. Chiar şi Coppelia ar fi putut avea obiective proprii. Iată-l pe Kai, de exemplu. Fusese plasat în grija lui Irene în mijlocul unei misiuni care-l implica pe Alberich. Ce se petrecea acolo, mai exact? Cât de multe persoane ghiciseră adevărata lui natură?

Îşi simţea mintea umplută cu bezele, îngroşată la margini şi moale la mijloc. Probabil efectul otrăvii. Dar trebuia să *gândească,* să îşi dea seama ce se întâmplă. Avea faptele. Era doar necesar să le coordoneze.

În comparaţie cu Coppelia, existau oameni precum Koşcei, protectorul lui Bradamant. Era singuratic şi pretenţios. Nimeni nu îndrăznea să îi contrazică mesagerii când „solicita” o carte. Se zvonea că avea mare influenţă asupra celorlalţi Bibliotecari, când dorea să se folosească de ea. Faptul că o alesese pe Bradamant drept protejată era interesant în sine. Faptul că ea putea ataca alţi Bibliotecari, furându-le munca, pentru a evita să îl dezamăgească era şi mai interesant.

Irene fu cuprinsă dintr-odată de o dorinţă arzătoare să citească nenorocita de carte, dacă era atât de crucială. (Ştia că genul acesta de logică adusese oamenilor necazuri înainte. La naiba cu logica! Era furioasă.)

Oare îi zvâcnea un deget? Se rugă să îi zvâcnească degetul.

Încercă să tuşească. Reuşi ceva asemănător cu un zgomot coerent.

Avea de gând s-o apuce de guler pe Bradamant pentru asta. Metaforic vorbind.

Clanţa uşii se zgâlţâi. Auzi murmurul de voci de afară,

însă nu erau distincte. Se zbătu să strige inteligibil, însă reuşi să emită doar un gâlgâit. Disperată, îşi mişcă piciorul, lovind masa. Se auzi un pocnet când pantoful lovi partea concavă.

Urmă o altă discuţie scurtă, şi apoi pauză.

Uşa se deschise cu o izbitură. Cu coada ochiului, îi văzu pe Vale şi pe Kai. Vale împăturea ceva de dimensiunile unui portofel şi îl strecura înapoi în buzunar. Amândoi arătau zburliţi şi uşor loviţi, însă nu prezentau răni grave.

— Irene! exclamă Kai, grăbindu-se să intre. Eşti bine?

Nu, sunt otrăvită cu curara, încercă ea să transmită. Din gură îi ieşi un nou gâlgâit.

Ochii lui Kai se opriră asupra zgârieturii de pe gâtul ei.

— Ceruri şi pământuri! exclamă el. A fost otrăvită! Cred că Silver a ajuns aici înaintea noastră! O să-l ucid…

— Scuză-mă, spuse Vale şi luă mâna lui Irene, care-i zăcea pe braţul scaunului.

Îi ridică manşeta şi îi verifică pulsul.

— Doamna este conştientă, din câte vezi, şi pare să se simtă bine, în rest, aşa că trebuie să presupunem că a fost un atac de paralizie…

— Irene, spune ceva! zise Kai luându-i chipul în mâini şi privind-o în ochi. Ne poţi auzi?

Abia dacă îi simţea atingerea pe piele.

— Aud… reuşi ea să îngaime. Cur… curara…

— A fost otrăvită cu curara! strigă Kai, răsucindu-se spre Vale. Repede! Unde putem găsi un medic?

Irene se întrebă, amărâtă, dacă dragonii erau înclinaţi în mod deosebit să afirme lucruri evidente, în momente de criză, sau era o caracteristică proprie doar lui.

— Aha! se lumină Vale, iar ochii îi scânteiară de entuziasm. Cred că ne putem ocupa de asta pe loc. Am o cantitate mică dintr-un derivat de stricnină la mine, pe care o folosesc ca stimulent în caz de urgenţă…

Aşa se explică multe, se gândi Irene, şi mai amărâtă.

— …şi chiar dacă ar putea exista nişte mici efecte secundare, cu puţin noroc şi-ar putea reveni cât să vorbească. Domnule Strongrock, fiţi bun şi-i ţineţi umerii.

— Desigur, spuse Kai, păşind în spatele ei şi prinzând-o de umeri.

Îi simţea mănuşile atingând-o prin straturile de material. Ori începea să dispară efectul curarei, ori o prinsese cu o forţă foarte mare.

Vale scoase un flacon mic de sticlă dintr-un buzunar interior al hainei. Aplecându-se în faţă şi întorcând capul, îndepărtă capacul şi i-l trecu lui Irene scurt pe sub nas.

Irene inhală. Tot trupul îi fu scuturat de o convulsie nedemnă, picioarele loviră sălbatic şi i se încurcară în fusta lungă, iar muşchii braţelor i se contractară. Capul i se dădu pe spate şi, fără strânsoarea fermă a lui Kai, s-ar fi desprins de pe scaun şi s-ar fi rostogolit pe podea.

— Domnişoară Winters? spuse Vale, închizând flaconul şi punându-l înapoi în buzunar. Mă puteţi înţelege?

Irene tuşi, concentrându-se o clipă să respire, în timp ce tresăririle membrelor i se domoleau, încet. Acum, simţea doar nişte crampe. Nişte crampe cumplite. Genul de crampe care ar fi necesitat un masaj îndelung şi extrem de lent, într-o saună fierbinte…

Era efectul stricninei. Altfel, nu şi-ar fi lăsat mintea să rătăcească aşa.

— Mda, reuşi ea să îngâne. Mulţu… Mulţumesc. Trebuie să… A fost Bradamant, cartea e la Aubrey, dar el nu e Aubrey.

Vale schimbă o privire plină de înţeles cu Kai. Îşi putea da seama ce credeau. Că încă delirează.

Trebuia să se facă înţeleasă.

Închise ochii pentru o clipă, se adună, îi adresă mintal lui Bradamant câteva blesteme copioase, şi redeschise ochii.

— Trei lucruri, spuse ea, răspicat. Primul. Cartea i-a fost trimisă lui Dominic Aubrey. Cred că Wyndham a dorit ca el să o ţină în siguranţă faţă de Silver. Al doilea. Bradamant m-a otrăvit. Vrea să ajungă prima la carte. Al treilea. Cred că Alberich l-a ucis pe Dominic Aubrey înainte să ajungem noi aici. Singurul motiv pentru care nu are cartea încă este fiindcă nu a verificat corespondenţa lui Aubrey.

Piciorul îi tresări. Se aplecă, cu dificultate, şi îl lovi cu pumnul.

— Au! exclamă ea.

Vale şi Kai mai schimbară o privire. Simţea că, de fapt, comunicau mai mult decât era vizibil. Poate că era o chestie masculină. Poate că era o chestie de dragon, pe de o parte, şi de mare detectiv, de cealaltă parte.

— Oare Bradamant lucrează cu Alberich? întrebă Kai. Dacă te-a otrăvit…

Irene clătină din cap şi regretă imediat. Se sprijini în braţele scaunului şi se forţă să se împingă în poziţie de drepţi, uitându-se urât la Kai, când acesta încercă să o ajute.

— Bradamant nu are nicio *idee!* se răsti ea. Bradamant este o idioată! Bradamant a fugit să ia cartea… nu am apucat deci să îi spun despre Alberich şi Dominic. Nu sunt sigură nici măcar că m-a crezut când i-am spus că Alberich este aici. Şi dacă mai este în zona British Library când ajunge el…

Gândul îi făcu gâtul să se usuce brusc. Voia să se răzbune pe Bradamant în mod dureros, însă nu o detesta *într-atât.*

— Trebuie să ajungem primii acolo, spuse ea, ferm.

Făcu un pas şi aproape căzu în nas.

Vale o prinse de cot şi o sprijini.

— Domnişoară Winters, nu sunteţi în starea necesară pentru a ne însoţi. Trebuie să vă odihniţi aici, în timp ce domnul Strongrock şi cu mine mergem să vă căutăm tovarăşa rătăcită.

— Chiar dacă, în mod normal, aş fi de acord, spuse Kai, mai e şi problema vârcolacilor.

— Nu v-aţi ocupat nici măcar de ei? se răsti Irene.

Era conştientă că era *puţin* nedreaptă, dar măcar presupuşii lor aliaţi nu îi înjunghiaseră pe la spate în timp ce îşi făceau treaba. Sau în gât. În fine.

— Aşa este, răspunse Vale. Vârcolacii pot reprezenta o problemă. I-am încurcat, mai degrabă, dar nu i-am exterminat. Am trimis după poliţie, însă va trebui să

ajungă mai întâi. Poate dacă…

— Poate dacă ce? mârâi o voce. O siluetă lăţoasă se ivi în uşă, cu părul ţâşnindu-i din haine la guler şi la manşete şi cu dinţii rânjind în gura căscată. De data asta, e prea târziu pentru nenorocitu' de domn Vale…

Kai înşfăcă o călimară de pe masă şi o aruncă drept în nasul vârcolacului. Cerneala stropi peste tot, podeaua lustruită şi pereţii tapetaţi, însă, mai ales, vârcolacul. Avu timp doar să arunce o privire surprinsă, înainte ca lovitura lui Kai să-i ţintească pieptul şi să-l trimită de-a dura înapoi în sala principală.

Kai continuă cu o lovitură de cot în bărbia vârcolacului, cu o alta în spatele genunchiului şi cu două plesnituri de mână la ceafă.

Vârcolacul zăcea pe spate într-o băltoacă de salivă şi cerneală. Vale o susţinu, mai mult târând-o, pe Irene, afară din birou şi în sala principală.

— Se pare că va trebui să ne însoţiţi, în cele din urmă, domnişoară Winters, spuse el.

— Repede! exclamă Kai, ignorând mulţimea de gură-cască, fie strigând, fie holbându-se. Trebuie să prindem un taxi.

— Un taxi? Dragul meu, un taxi ar fi mult prea lent, spuse Vale. Trebuie să ajungem pe acoperiş.

— Pe acoperiş? repetă Irene. Era puţin cam înceată, probabil, însă nu era sigură că transformarea lui Kai într-un dragon, pentru a-i purta în zbor de acolo, era posibilă… Ah, fireşte! *Aeronavele!*

— Întocmai, spuse Vale, grăbind-o în sus pe scări. Desigur, pot apărea probleme cu aterizarea ulterioară, însă e cea mai bună opţiune de care dispunem.

Kai îi prinse din urmă şi o apucă pe Irene de celălalt cot, pentru a ajuta la procesul de târâre-ca-pe-o-păpuşă-imensă.

— Aud că vin mai mulţi… încotro, domnule Vale?

— Stânga, la capăt, explică Vale.

Ţâşniră pe lângă două grupuri de turişti uimiţi şi pătrunseră într-o galerie lungă, plină de vitrine de sticlă.

Aici, hiene împăiate ameninţau căprioare împăiate, un urs polar gigantic, tot împăiat, se înălţa deasupra unor foci împăiate cu aspect plictisit, iar un curcubeu de păsări împăiate se întindea posomorât printre flori uscate.

— Prindeţi-i! îl auzi Irene pe Silver, strigând din urma lor.

Un urlet care-i îngheţă sângele în vine se ridică din faţa lor. Vizitatorii panicaţi abandonară în fugă încăperea, forţându-i pe Irene şi pe cei doi bărbaţi să se dea la o parte, în timp ce goneau spre uşile îndepărtate.

— Fă-mi rost de un megafon! îi spuse Irene încet lui Kai. Picioarele îi erau cuprinse încă de crampe şi trebuia să se ţină de Vale ca să reziste pe poziţii, însă avea o idee şi, numai de data asta, avea şi sentimentul că ar putea să funcţioneze.

— Ghizii au aşa ceva, adăugă ea.

Kai înşfăcă un ghid care fugea şi îl eliberă iute de instrumentul cu pricina.

— Ăsta-i bun?

Primul vârcolac le apăru sub ochi, urlând, de după o vitrină. Capul şi mâinile sale erau acum în întregime de lup, iar hainele sale se destrămau la cusături, în timp ce continua să se preschimbe. Irene încercă megafonul.

— FUNCŢIONEAZĂ?

Zgomotul de la microfonie răsună în sală.

Vârcolacul păru să râdă. Alţii i se alăturată. Se apropiau încet. Cu siguranţă, erau la fel de interesaţi de teamă precum erau de vărsarea de sânge.

— Domnişoară Winters, începu Vale, dacă aveţi vreo idee…

Irene ridică o mână, în semn de scuze. Foarte precis, direcţionă Limbajul prin megafon.

— Animale împăiate, treziţi-vă la viaţă şi atacaţi vârcolacii!

Cuvintele zguduiră aerul şi îşi luară energie de la ea pentru a deveni reale. Fusese suficient de simplu să ordone unui lacăt să se deschidă sau unei uşi să se închidă. Acele acţiuni erau fireşti pentru acele obiecte, iar

universul fusese mulţumit să asculte. Dar animalele împăiate nu aveau în obicei să revină la viaţă ca să atace alte creaturi.

Doar că acum, în timp ce Vale o privea, înţelegând tot mai bine, şi Kai zâmbea ascuţit, totul devenea adevărat.

Ursul polar ţâşni din vitrina lui, cu un răcnet înfundat, deschizând botul ca să afişeze toţi colţii foarte bine păstraţi. Panourile de sticlă se sparseră într-o cascadă de cioburi, pe podeaua acoperită cu dale, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Focile apărură, târându-se, în urma lui, sărind spasmodic. Peste tot în încăpere, mai multă sticlă se spărgea, iar un fluviu de creaturi îşi croiau drum afară. O haită de lupi se împletici înainte, pe labe ţepene, şi un boa constrictor bine ancorat cu sârmă se târî din vitrină, fără să-i pese de pumnalele de gheaţă înfipte în corpul său umplut cu rumeguş, şi chiar şi păsările se aruncară spre pereţii vitrinelor, zbătându-se la capetele sârmelor.

— Cerule mare! spuse Vale. Domnişoară Winters, ce aţi *făcut?*

— Vor ataca doar vârcolacii, spuse Irene, aruncând la o parte megafonul, care zăngăni lovindu-se repetat de podea. Trebuie să fugim câtă vreme sunt distraşi, înainte ca Silver să ajungă aici.

Vale avea un instinct foarte bun pentru recunoaşterea momentului propice pentru acţiune, urmând să pună întrebări mai târziu. Probabil făcea parte din prototipul marelui detectiv, consideră Irene, ameţită, întrebându-se dacă acel cocktail de stricnină/curara o făcuse să delireze. Unul dintre vârcolaci încercă să se desprindă de mulţimea de foci şi crocodili ca să îi atace, însă un aligator bebeluş foarte insistent *(Remarcaţi tinerele mlădiţe ale speciei, de numai jumătate de metru lungime)* îl înşfăcă de gleznă şi îl trase înapoi în învălmăşeală.

Vale îi conduse, plin de încredere, pe scări şi coridoare, şi apoi ajunseră pe acoperiş. Aerul de afară era rece şi încărcat de smog şi Irene fu cuprinsă de un acces de tuse. Două aeronave micuţe se legănau la capătul unor ancore pe un cer rău-prevestitor, plutind la vreo şase metri

deasupra acoperişului muzeului.

Un paznic apăru în goană.

— Domnule Vale! spuse el, cu mustaţa tremurând. Scuzaţi-mă, domnule, sunt convins că aveţi treburi urgente aici, însă nu aveţi permisiune.

— Nu am timp pentru asta, omule! declară Vale. Baricadează uşile! În muzeu au scăpat vârcolaci. Inspectorul Singh vine cu întăriri de la Scotland Yard ca să cureţe locul de ei. Între timp, am nevoie de unul dintre zeppeline pentru a opri făptaşul, înainte să fugă.

Ochii paznicului se măriră. Îşi mângâie mustaţa, iritat.

— Este chiar atât de urgent, domnule?

— E o chestiune de viaţă şi de moarte! se răsti Vale. Inspectorul Singh va explica totul, când ajunge. Mă ajuţi, omule?

— Da, domnule, declară bărbatul, aproape lovindu-şi călcâiele unul de altul cu entuziasm.

Probabil că vârcolacii şi asistenţa oferită marilor detectivi era ceva neobişnuit. Se întoarse să privească aeronavele plutitoare, făcând cu mâna.

— Jenkins! Aruncă-ne o scară, fato, ai o cursă de făcut!

Împinsă un pic de jos şi trasă de deasupra, Irene fu ajutată să se caţăre pe scara de frânghie. Trebuia să fie recunoscătoare că, în primul rând, nu fusese lăsată în urmă şi, în al doilea rând, că purta lenjerie intimă tradiţională şi nu ceva mai minimalist. Restul minţii sale era preocupat cu strângerea scării de frânghie cu mâini transpirate, încercând să nu cadă şi să-şi găsească astfel moartea.

Pilotul era o femeie, îmbrăcată în pânză şi piele – prima pe care o vedea Irene purtând pantaloni în această lume alternativă. Ochelarii ei de protecţie se sprijineau de o cosiţă grea, împletită, şi părea mai bănuitoare chiar decât fusese paznicul.

— Nu ştiu ce se petrece, spuse ea, dar trebuie să văd o autorizaţie.

— Mă numesc Vale, o anunţă Vale. Am nevoie de ajutorul dumitale pentru a ajunge la British Library, cât de

repede posibil.

— Asta şi un şiling şi-ţi cumperi două kilograme de ceapă, răspunse femeia.

Deloc impresionată, se sprijini pe scaun, care era, de fapt, un leagăn ca un hamac, din chingi de piele şi cauciuc care scârţâia.

— Du-te şi găseşte un alt fraier care să-şi rişte slujba, dacă vrei să urmăreşti răufăcători.

Irene se gândi la posibilul deranj mintal a ceea ce era pe cale să facă. Bibliotecarii erau sfătuiţi să evite asta, din cauza riscurilor prezentate de impunerea asupra minţilor altor oameni, nemaivorbind de faptul că universul obişnuia să se răzbune în cele mai ciudate chipuri. Dar nu mai aveau timp.

— Domnişoară Jenkins…

— Doamnă Jenkins, pentru dumneata, o întrerupse pilotul. Sunt o femeie măritată respectabilă.

— Doamnă Jenkins, continuă Irene, trecând fluent la Limbaj, ***vă daţi seama că detectivul aici de faţă vă arată o autorizaţie de încredere şi acceptabilă.***

Doamna Jenkins se încruntă, uitându-se la Vale.

— Păi… nu pot spune că-mi place, spuse ea, dar pare să fie în regulă. Aţi zis British Library?

— De îndată, răspunse Vale, cu o încruntare iute în direcţia lui Irene. Nu avem timp de pierdut.

— Prea bine, domnule, spuse femeia. Vă rog pe dumneata şi pe prietenii dumitale să vă agăţaţi de chingile din partea din spate a cabinei. Va fi un drum cu hopuri. Vântul bate împotriva noastră.

Irene auzi strigăte în fundal şi privi în jos. Silver se afla pe acoperiş, cu mantia fluturând în urma lui, în timp ce arăta spre zeppelin.

Kai îl remarcă şi el şi acţionă rapid, ridicând cablul de ancorare. Întregul zeppelin se zgâlţâi, iar Irene trebui să se apuce de chingi, însă deja se mişcau, îndepărtându-se de muzeu, după pierderea subită a lesei.

— La naiba cu diletanţii! mormăi doamna Jenkins şi îşi trecu mâinile peste butoanele de control, atingând două

manete şi răsucind un contor, înainte să tragă de un levier.

Zeppelinul se înclină şi începu să înainteze.

— Pasageri, ne aflăm acum în aer şi ne îndreptăm spre British Library, spuse femeia. Vă rog să discutaţi între voi în timp ce pilotez drăcia asta, fiindcă nu îmi place să fiu distrasă.

— Da, spuse Vale, întorcându-se spre Irene. Trebuie să discutăm, domnişoară Winters.

19

Irene se putea gândi la multe lucruri despre care Vale ar fi dorit să discute. Dar intenţiona să se aşeze, mai întâi.

Se gândi, în timp ce se înghesuia pe o bordură care ar fi putut fi un loc pentru pasageri, că acest tip de transport trebuia să fi fost rezervat pentru antichităţi foarte mici. Compartimentul era înghesuit, cu spaţiu abia suficient pentru ei trei, nemaivorbind de depozitarea unor obiecte mari. Motorul făcea incredibil de mult zgomot, ceea ce era bine, fiindcă Irene nu-şi prea dorea ca doamna Jenkins să tragă cu urechea.

Vale rămase în picioare, ţinându-se de o chingă din plafon, folosindu-se de avantajul înălţimii sale pentru a o privi pe Irene de sus. Posibil ca răspuns, Kai rămase şi el în picioare, avansând pentru a sta în spatele umerilor lui Irene, în semn de susţinere.

Irene îşi dorea să fi fost şi ei otrăviţi: poate că atunci ar fi fost mai înţelegători în privinţa dorinţei de a sta jos.

— Domnişoară Winters, spuse Vale, revenind la politeţe, să înţeleg că dispuneţi de o putere asemănătoare cu a celor din Neam, de a fermeca şi de a amăgi minţile altora?

Ah! Deci asta îl distrăsese.

— Nu, răspunse ea, specificând apoi: Nu tocmai. Şi probabil vă întrebaţi de ce nu am mai făcut asta înainte.

— Sau de ce dezvăluiţi asta acum, după ce aţi folosit acest talent asupra mea fără să-mi dau seama, sugeră Vale, cu sprâncenele ridicate bănuitor.

La naiba! Era o bănuială firească, pe care sperase ca el să nu o enunţe. De ce trebuia să folosească exact acele calităţi pe care i le admira împotriva ei?

— Nu sunt atât de proastă, declară ea.

— Dar ai fi putut fi suficient de disperată, contraatacă Vale. O explicaţie, te rog.

Irene oftă. Sperase să poată evita asta.

— În regulă. Ştiţi că pot folosi Limbajul pentru, exprimându-mă în termeni direcţi, a face lucrurile să

acţioneze. Nu pot preschimba o uşă încuiată în una descuiată, dar pot face lacătul de pe o uşă să se deschidă. Există unele subtilităţi, dar sper că veţi înţelege că nu pot explica *totul* în amănunt, cu note de subsol. Pot scăpa basma curată dacă le spun superiorilor mei că v-am dezvăluit unele lucruri, fiindcă există limite.

— Arătaţi un respect brusc faţă de opinia superiorilor, comentă Vale.

Irene se înfurie brusc, fiindcă vorbele lui reînviaseră tachinarea lui Bradamant cu privire la neimplicarea altora şi la realizarea obiectivelor, indiferent de căile adoptate.

— Nu ar trebui să împărtăşesc nimic cu dumneata!

Simţea că lucrurile îi scapă de sub control, ceea ce îngreuna situaţia. Ar fi trebuit să se ocupe de toate fără nicio implicare emoţională, ca un Bibliotecar capabil, aşa cum ar fi făcut-o Bradamant. Nu ar fi trebuit să simtă o tresărire bruscă la gândul de a strica orice fel de prietenie s-ar fi creat între ea şi Vale. Nu ar fi trebuit să fie deloc implicată. Nici cu el, nici cu altcineva.

— Procedura standard este să intri şi să ieşi, fără să laşi urme, spuse Irene. Procedura standard nu înseamnă să investighezi crime locale, să mergi la petreceri locale sau să te implici în treburile societăţilor secrete locale…

— Sau cu detectivi locali, o întrerupse Kai.

Sau să îţi faci prieteni, intui Irene în spatele cuvintelor sale. Îşi dori să fi avut o agrafă în plus, pe care să o înfigă în Vale. Sau, poate, în Kai, care nu era deloc de ajutor.

— Procedura standard tinde să se declare împotriva urmăririlor în viteză în zeppeline de împrumut, mai adăugă ea, pe un ton plat. Bradamant v-ar fi spus toate astea. Poate că ea este cea cu care ar fi trebuit să colaboraţi de la început.

Da. Bradamant nu ar fi fost atât de… implicată.

— Încă nu pricep de ce, ăăă, *înclinaţiile* dumitale prevestitoare ne-au indicat pe noi şi nu pe ea, continuă Irene. Dacă aţi fi colaborat, probabil că aţi fi reuşit să daţi de urma lucrurilor mult mai repede.

Vale se mulţumi doar să o privească.

— Nimic din toate astea nu explică abilitatea de a controla minţile altora.

— Păi… făcu Irene gândindu-se la cum să explice. Când folosesc Limbajul pentru a spune unui lucru să facă ceva care este împotriva firii sale, universul se opune. De aceea animalele împăiate vor reveni în stadiul lor natural, probabil foarte curând. Sper că inspectorul Singh este deja acolo şi are totul sub control. Este uşor să spui unui lacăt să se deschidă, fiindcă asta este în firea lacătului. Este mult mai dificil să ordoni unui lucru să se poarte într-un fel nefiresc.

— Cum ar fi ca animalele împăiate să revină la viaţă, fu de acord Vale.

— Păi, este doar parţial nefiresc, spuse Irene. În fond, au fost cândva animale vii. Nu aş fi putut cere unei clădiri să cadă peste cineva, dar aş putea cere unui olan de pe acoperiş să se desprindă. Mă înţelegeţi?

— Vă urmăresc logica, spuse Vale, fiind clar interesat, însă lipsit de răbdare. Dar cum este aspectul ăsta relevant în controlarea minţilor?

— Pot să spun cuiva că vede altceva decât ce vede, spuse Irene, dorindu-şi ca limba engleză să fie mai bine adaptată la genul acela de discuţii. Problema este că universul se împotriveşte, la fel ca în cazul obiectelor cărora le cer să facă lucruri nefireşti. Mai precis, mintea persoanei se împotriveşte şi continuă să se împotrivească până când… Unii reuşesc mai bine decât alţii, însă, de obicei, rezultatele nu sunt grozave. Asta mi s-a spus la lecţii. Dar nu este la fel cu ceea ce tocmai am făcut şi nu va dura cât durează un farmec. Era foarte sigură că doamna Jenkins nu putea auzi nimic din tot ce îşi spuneau. Sau, cel puţin, aşa spera. În prezent, mintea doamnei Jenkins îi spune că nu, *nu a văzut* o autorizaţie. Când asta va învinge modificarea mea temporară, probabil în decurs de o oră, atunci îşi va aminti totul. Dar aţi fi preferat să îi permit lui Silver să ne prindă?

Vale o privi cu răceală pe Irene şi apoi se uită pe fereastră, la Londra care se desfăşura sub ei, fără să o

învrednicească măcar cu un răspuns.

Irene îşi sprijini coatele de genunchi.

— Dacă Biblioteca ne-a spus să nu ne amestecăm în minţile oamenilor fiindcă ar fi lipsit de etică, ar însemna o declaraţie de virtute. Dar adevărul este că nu e deloc o procedură de încredere. Şi, odată ce subiectul îşi recapătă memoria, poate face o misiune mult mai periculoasă.

Irene încercă să nu se oprească prea mult asupra propriei lipse de etică. Cu siguranţă era mai mult decât o simplă hoaţă de cărţi? Sau singura diferenţă dintre ea şi Bradamant era că Bradamant arăta bine în piele neagră? Era mai uşor să se considere o păstrătoare curajoasă a cărţilor, când nu exista cineva care să o privească în ochi şi să pună asta la îndoială.

— Tot ce am făcut, continuă ea ridicând privirea spre Vale, a fost să aplic un fel de plasture temporar. Asta fiindcă nu am văzut altă soluţie şi fiindcă ne grăbeam foarte tare. Aşa cum ştiţi.

— Chiar ne grăbeam? Vale îi întoarse spatele.

Irene ridică din sprâncene, chiar dacă el nu se uita la ea.

— Îmi dau seama că nu îl vedeţi pe Alberich ca pe o ameninţare personală, spuse ea, şi nici măcar ca pe o ameninţare la adresa legii şi ordinii.

— Recunosc că tipul a încercat să mă ucidă, spuse Vale, cu generozitate.

— Va continua să reprezinte o ameninţare pentru noi toţi, câtă vreme cartea se află aici, spuse mai departe Irene, simţind cum Kai îi strânge umărul, încurajator. Odată dispărută, el şi Silver nu se vor mai întrece să o dobândească.

— Silver nu este nicidecum problema dumitale, domnişoară Winters, spuse Vale. Iar eu nu pricep de ce te preocupi, reveni el la o adresare mai puţin reverenţioasă, când, fără îndoială, ai atât de multe pe cap. De ce îţi pasă de noi, altfel decât ca de o sursă de cărţi?

Irene înghiţi în sec şi îşi simţi obrajii aprinşi de un amestec de furie şi stânjeneală. Exista un sâmbure netăgăduit de adevăr în cele spuse de el. Era doar una

dintre lumile alternative, iar cartea, doar una dintre nenumăratele cărţi.

— Până acum, am fost atacată, surprinsă într-o ambuscadă de aligatori cyborgi, aproape înecată în Tamisa, mi s-a jupuit pielea de pe mână, am fost otrăvită cu curara, am fost readusă în simţiri cu stricnină şi apoi urmărită de vârcolaci şi roboţi gigantici. Mă acuzi că nu iau lucrurile în serios, domnule?

— Dimpotrivă, doamna mea. Cred că iei totul foarte în serios. Un asemenea devotament este demn de o cauză nobilă. Dar te rog să te gândeşti la asta.

Vale se sprijini pe spate, lipindu-şi umerii de pereţii cabinei.

— Văd o femeie şi pe asistentul ei care sunt pregătiţi să meargă până la extrem pentru a dobândi o carte, spuse Vale. Te-am privit deturnând un zeppelin pentru a-ţi atinge scopurile. Mă întreb, domnişoară Winters, până unde eşti pregătită să mergi?

Minunat! Mai întâi, Bradamant se strâmbase la ea fiindcă nu mergea suficient de departe, iar acum Vale o privea de parcă ar fi fost un specimen de primă clasă al lumii criminale subterane.

— Vreau doar să îmi fac meseria, spuse ea. Am o datorie faţă de Bibliotecă.

— Biblioteca are legi? o întrerupse Vale. A semnat tratate cu toate lumile, care să-i permită să fure cărţi? Are vreo autoritate, cu excepţia celei pe care o pretinde ea însăşi? Aş vrea să ştiu dacă există vreun motiv pe lume pentru care să o respect, pe ea şi pe slujbaşii săi.

Irene îşi semeţi bărbia, încăpăţânată.

— Am încălcat eu vreo lege?

— Încă nu, spuse Vale. Cel puţin, nu din câte ştiu eu.

Tonul vocii sale arăta clar faptul că el bănuia că ea nu ar fi ezitat să încalce legi.

Ar fi ezitat, oare? Depindea de lege. Trupul ei zbârnâia asemenea unei sârme de înaltă tensiune, probabil ca efect al drogurilor amestecate.

— Nu vreau să fac niciun rău lumii dumitale, spuse ea

încet, plecând capul. Doresc doar cartea.

Simţea greutatea privirii acuzatoare a lui Vale.

— Aşa că trebuie să ne grăbim deasupra Londrei, amăgind pilotul şi punându-l în pericol, la fel şi pe noi, fiindcă trebuie să dobândeşti cartea.

— Ai grijă ce spui! îl avertiză Kai, încet.

Vale ridică din umeri.

— O întreb pe domnişoara Winters lucruri la care ar trebui să aibă răspunsuri, dacă ele există. Dacă nu are, atunci poate că dumneata ar trebui să-ţi cercetezi alianţele. Care este rostul Bibliotecii, dacă solicită asemenea sacrificii?

Irene se ridică în picioare.

— Mulţumesc, Kai, dar nu este necesar să mă aperi. Ca răspuns, domnule Vale, voi dobândi cartea. Nu doar fiindcă Biblioteca o doreşte, ci şi pentru că Alberich o doreşte, iar asta e *mult* mai periculos decât pari să crezi că sunt eu.

Îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ţi-a trecut prin minte că, pe lângă faptul că a încercat să ne ucidă pe noi, a ucis *deja* alte persoane? spuse Irene. Bibliotecari, persoane despre care ştiu, chiar dacă dumneata nu ai habar – şi nu avem idee ce a făcut în lumea aceasta? Că, dacă nu reuşesc să scot cartea de aici, va ucide în continuare? Şi, dacă nu ajung prima la British Library, atunci…

Creierul său prinse din urmă ceea ce spunea.

— Atunci o va ucide şi pe Bradamant, încheie ea.

Vale pufni:

— Femeia asta este cu siguranţă capabilă să-şi poarte de grijă.

— Poate, spuse Irene. Dar nu despre asta e vorba. Nu voi permite să meargă pur şi simplu acolo şi să…

Se gândi la Dominic Aubrey şi se întrebă, cutremurându-se, cum îi ajunsese pielea în acel vas. Nu avea să, nu *putea* să îngăduie să i se întâmple asta vreunui cunoscut, nu dacă exista o şansă de a împiedica acest lucru.

— Puteţi să credeţi ce doriţi despre mine. Vreau să o salvez pe Bradamant. Refuz să mă simt vinovată pentru ce

am făcut.

— Ah! făcu Vale, îndepărtându-se de peretele zeppelinului şi întinzându-i mâna. Atunci cred că putem lucra împreună, domnişoară Winters.

Irene aproape că exclamă *Ce?* – ceea ce ar fi fost inadecvat, în multe feluri. Rămase nemişcată.

— Dar spuneai…

— Pfff! spuse Vale. Sincer, doamnă. Pot accepta că eşti un agent eficient, asemenea colegei dumitale, Bradamant. Voiam să mă asigur doar că eşti mai mult decât atât. Dacă Biblioteca angajează persoane asemenea ţie, atunci presupun că înseamnă ceva în favoarea sa.

— *Pardon…* începu Kai.

— Îţi făceai datoria de a urma ordinele şi niciun bărbat nu poate cere mai mult, spuse Vale. Dar domnişoara Winters este ofiţerul tău superior, iar adevărul trebuie să vină de la ea.

După ce câştigase punctul, Irene simţi un amestec ciudat de emoţii – inclusiv furie. Cum îndrăznea să îi judece moralitatea cu atâta aroganţă? Cum îndrăznea să o *judece?* Inspiră adânc, înghiţindu-şi furia cu orice justificare putea găsi în minte. Trebuia ca el să îşi ia propriile decizii, iar pentru asta era nevoie să o înţeleagă.

Dar tot o durea.

Se întinse şi îi strânse scurt mâna.

— Mulţumesc, spuse. Apreciez.

Kai făcu un pas în faţă şi îşi aşeză mâna peste ale lor, unite.

— Împreună, îl vom învinge pe Alberich şi o vom salva pe Bradamant, spuse Kai. Deşi, personal, fiindcă a trădat cu atâta lipsă de loialitate…

Kai întâlni privirea lui Irene.

— Totuşi, mă aflu la ordinele tale, completă el, eroic.

Irene îşi retrase mâna pe cât de diplomatic posibil. Ficţiunea eroică era presărată cu strângeri de mână masculine, şi citise suficientă literatură de gen. Dar acolo nu era descris niciodată cum îţi recuperai mâna ulterior şi dacă existau strângeri relevante sau alte manevre.

— Am încercat să mă gândesc cum să procedăm cu Alberich, spuse ea, deşi fără să adauge *în multele ore libere de care dispun,* aşa cum era tentată, şi sunt interesată să aflu dacă aveţi sugestii.

— Să-l împuşcăm pe ticălos, sugeră Vale. Funcţionează în cazul vampirilor sau vârcolacilor, ba chiar şi cu cei din Neam, în anumite circumstanţe.

Kai îşi flexă degetele lungi. Pentru prima dată, părea să ezite.

— Kai? întrebă Irene.

— Există anumite moduri în care noi… adică, ăăă, familia mea – ceea ce era, probabil, cel mai apropiat termen de cuvântul cu „D", pentru moment – putem feri o zonă de haos. Alberich foloseşte haosul, aşa că, probabil, este contaminat. Ar trebui deci să funcţioneze şi împotriva lui.

— Cât de mare poate fi zona? spuse Vale. Şi efectul este permanent?

Cu siguranţă, avea deja imaginea grandioasă a alungării Neamului din întreaga lume sau, cel puţin, din Imperiul Britanic.

Kai clătină din cap.

— Dacă ar fi posibil, nu am avea mai departe această problemă. I-am putea îndepărta, pur şi simplu. Tot ce pot face este să marchez o zonă şi să o îngrădesc. Şi trebuie să fie o zonă în jurul căreia să mă pot deplasa într-o perioadă determinată.

Chipul lui Kai se lumină.

— Puterile măreţe, asemenea tatălui sau unchiului meu, ar putea izola un întreg ocean într-o singură rotire a soarelui!

Irene îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, înainte să facă vreun comentariu despre *înconjurul lumii în patruzeci de minute*[5]. Probabil nu era momentul pentru un citat din Shakespeare şi nu credea că lui Kai i s-ar părea amuzantă

---

[5] Aluzie la *Visul unei nopţi de vară* de W. Shakespeare, actul II, scena 1 - „Vreau să încing, în fuga mea zorită, întreg pământu'n patruzeci de clipe" (trad. Şt. O. Iosif) (n.tr).

analogia.

— Şi tu? întrebă ea.

Umerii lui Kai se lăsară, iar el arătă, pentru o clipă, ca un adolescent bosumflat.

— Sunt legat de constrângeri fizice, mormăi el. Şi nu pot scoate afară niciuna dintre acele creaturi, dacă se află deja în interiorul zonei. Tot ce pot este să stabilesc o graniţă, ca să nu-i îngădui să intre sau să iasă.

— Bine, însă cât de mare poate fi zona? insistă Vale. Întreaga Londră?

— Poate, răspunse Kai. Dacă am o noapte la dispoziţie. Şi ar trebui să… ăăă, va atrage atenţia.

— Cui? întrebă Irene. Neamului?

— Rudelor mele, spuse Kai.

Părea de parcă i-ar fi venit să intre în pământ doar la acel gând. Afişa sacrificiul de sine eroic al unui adolescent care ia decizia corectă, combinat cu disperarea unui căţel care se aştepta la îndepărtarea privilegiilor pentru următorul *deceniu.* Se întrebă cât de în vârstă – sau cât de tânăr – era, în termenii vârstelor dragonilor. Era atât de matur în unele privinţe şi atât de naiv în altele!

Irene se încruntă.

— Ei bine, eu pot îngrădi o zonă împotriva haosului dacă o conectez la Bibliotecă. Asta l-ar putea obliga pe Alberich să iasă dintr-o zonă în care se află deja, însă pot acoperi doar un teritoriu restrâns. Şi mai există şi problemele cu puterea…

Da, era un fel de a spune. Să îngrădească locuinţa lui Vale, cu o seară înainte, fusese destul de simplu. Să încerce să blocheze o zonă mai largă de realitate i-ar fi consumat mult mai multă energie. Ar fi avut nevoie, de asemenea, şi de o descriere extrem de cuprinzătoare a zonei pe care încerca să o îngrădească. Dar trebuia să existe o cale de a se folosi de asta…

Zeppelinul se clătină, aruncând-o pe Irene cât colo. Ceva zăngăni şi zumzăi, ca un roi de lăcuste, în aerul înconjurător. Kai o prinse de talie, în timp ce, cu mâna liberă, apucă o chingă. Vale reuşi să se stabilizeze

sprijinindu-se de peretele mai îndepărtat.

— Ce se petrece? strigă el, în direcţia doamnei Jenkins.

— Suntem atacaţi! se răsti pilotul fără să îşi ridice privirea de la manetele de control.

Mâna ei dreaptă era prinsă în mijlocul unui planetariu din alamă şi cositor, iar cea stângă trăgea de o serie de pârghii. Trase de ceva care semăna cu un opritor de orgă şi se încruntă când nu îi răspunse la comenzi.

— Avem necazuri la tribord! adăugă femeia.

Irene şi ceilalţi se înghesuiră la fereastră.

— Nu văd nimic, spuse Irene.

Singurul lucru vizibil era un peisaj de acoperişuri şi smog.

— Acolo! exclamă Vale, arătând cu degetul. Vezi urma aceea de vapori?

— Ceva mic, medită Kai, aplecându-se peste umărul lui Irene. Dar nu simt niciun amestec al Neamului.

— Uiţi de Frăţia Fierului, îl întrerupse Vale. Şi agenţii lor ne urmăresc.

— Ţineţi-vă bine! strigă doamna Jenkins, din carlingă.

Zeppelinul se zgudui iar, trăgându-se într-o parte cu o mişcare dureroasă, stângace, care scutură cabina ca pe o cupă cu zaruri. Irene şi cei doi bărbaţi se agăţară de mânere. Frânghiile care nu fuseseră prinse de pereţi pendulau în aer şi o cană de ceai neasigurată sări din perete în perete, lăsând o dâră de picături de ceai rece.

— Acolo e! exclamă din nou Vale.

Un bărbat apăruse în zbor în câmpul lor vizual. Era prins de un aparat ale cărui elice ruginite se roteau periculos de aproape de capul lui, şi purta o cască de piele pătată de ulei şi o salopetă. Într-o mână avea un pistol greu, cu un cablu conectat între el şi ceva prins de şale. Se clătină în aer, prinzând mai bine pistolul cu mâna liberă şi încercând să ţintească.

— Putem riposta cumva? întrebă Kai, revenind la felul lui competent de a acţiona.

— Aici! spuse Vale sărind în carlingă şi smulgând un panou de deasupra capului doamnei Jenkins.

Ea îl ignoră, concentrându-se asupra manevrării zeppelinului. Armele se ţin aici, în vehiculele muzeului – ah, iată-le!

Scoase o pereche de pistoale, aruncându-le câte unul lui Kai şi lui Irene care nu era prea încrezătoare în privinţa ţintirii spre oameni care zburau.

— Nu avem nimic mai mare la bord? întrebă ea. De exemplu, un pistol de semnalizare?

Vale îşi redirecţionă atenţia de la spargerea unui geam ca să-i arunce o privire severă.

— Serios, domnişoară Winters! Un pistol de semnalizare într-un zeppelin? Te credeam mai practică!

— Nu ţine de domeniile mele de studiu, mormăi Irene, hotărând să ţină pentru sine alte idei strălucite, pentru moment.

Kai şi Vale trăgeau amândoi pe fereastră şi puteau continua, cu siguranţă, fără ajutorul ei. Se împletici spre carlingă.

— Cât mai avem până la bibliotecă, doamnă Jenkins?

— Aproape am ajuns, spuse doamna Jenkins, ca un lătrat, însă nu ne va fi de niciun folos, fiindcă nu putem ateriza cât timp nebunul acela trage în noi. Nu ştiu ce fel de poveşti aţi auzit despre ce pot şi ce nu pot face zeppelinele, domniţă, însă trebuie să plutesc până când ne aruncă cineva o frânghie ca să ancorăm. Şi asta, în jargonul aviatorilor, se numeşte „ţintă fixă”. Aşa că sper că prietenii matale sunt ţintaşi buni, altfel va trebui să mă înalţ şi să mă îndrept spre nord, până îl pierdem. Nu pot risca o prăbuşire pe nişte străzi atât de aglomerate.

Vale îşi făcu loc să o apuce pe Irene de braţ. Se părea că nu îşi nimeriseră niciunul ţinta.

— Domnişoară Winters, abilităţile dumitale ne-ar putea fi de folos?

Irene clătină din cap.

— Nu îl pot atinge, şi nici echipamentul pe care-l poartă. Nu mă pot auzi.

Vale se holbă la ea.

— Să te *audă?*

— Limbajul funcţionează doar dacă universul îl poate auzi, se răsti Irene.

Nu era sigură dacă îi explicase deja acest aspect. Poate că nu.

— Pot influenţa acest zeppelin, însă nu ştiu la ce bun…

Vale pocni din degete.

— Ştiu eu! Doamnă Jenkins, adu zeppelinul deasupra British Library, chiar acum, dacă poţi. Fii pregătită pentru o coborâre bruscă.

— Ce încercăm? întrebă Kai, luându-şi privirea de la fereastră.

— Nu m-aş supăra să aflu şi eu, spuse doamna Jenkins.

Zeppelinul coti la stânga, dezechilibrându-i din nou pe toţi.

— Ne-am abătut de la traseu cu trei sute de metri, avem o viteză de nouăzeci de kilometri la oră, iar acoperişul pentru aterizare are o lungime de doar cincizeci de metri, spuse femeia.

— La semnalul meu, domnişoară Winters, explică Vale, spune-le tuturor componentelor structurale ale zeppelinului să îşi crească greutatea cu cincizeci la sută. Doamnă Jenkins, trebuie să deschideţi trapele de aterizare.

Îşi privi ceasul.

O altă explozie de zornăieli se auzi de afară.

— La naiba! comentă doamna Jenkins. Urăsc chestiile alea.

— Ce chestii? întrebă Irene, încercând disperată să îşi amintească vocabularul pentru componente de zeppelin.

— Alice, spuse doamna Jenkins, ajustând pârghiile de control ale opritorului de orgă. Trec direct prin airbaguri. Pregătiţi-vă de o frână rapidă.

— Acum! exclamă Vale.

— Toate componentele structurale ale zeppelinului să îşi mărească greutatea cu încă jumătate! strigă Irene, proiectându-şi vocea ca să se asigure că va ajunge atât în cabină, cât şi în carlingă.

Nu voia ca jumătate dintre pârghii să considere că păstrarea greutăţii ar fi o idee mai bună, făcând întregul

dispozitiv să se destrame în aer. Imaginaţia îi oferea suficiente tablouri, şi niciunul nu era plăcut.

Doamna Jenkins izbi vreo şase opritoare de orgă simultan, folosindu-şi mâna şi antebraţul stâng, şi se aruncă din nou în scaun.

Zeppelinul se zgudui, pielea se întinse şi metalul scârţâi, iar motoarele care se roteau afară urlară într-o agonie aproape umană. Kai lăsă pistolul şi se agăţă cu o mână de chingi, prinzând-o pe Irene cu cealaltă, iar Irene nu avu de ce să protesteze. Vale îşi trecuse cotul printr-o chingă şi privea prin geamul spart, cu o curiozitate avidă.

Se scufundau în aer, târâţi în jos, de parcă cineva ar fi tras frânghia de ancorare a aeronavei, însă tot înaintau. Clapetele de frânare funcţionau, însă Irene se gândi că poate era insuficient.

— Ar trebui să-l fac şi mai greu? strigă ea spre Vale, cu vocea abia răzbătând prin şuierul aerului şi zgomotul chinuit al pârghiilor metalice.

Vale clătină din cap, negând vehement.

În asemenea momente, Irene îşi dorea să creadă în forţa rugăciunii. Moartea subită era uşor de acceptat, fiindcă nu aveai timp să te gândeşti la ea. Însă prăbuşirea lor iminentă şi arderea pe acoperişul British Museum îi lăsa prea multă vreme să fie îngrozită de apocalipsa inevitabilă şi fierbinte din final. Fiecare secundă părea să se întindă într-un moment infinit de panică.

Apoi, zeppelinul se aşeză pe teren solid, cu o zguduitură care o aruncă pe Irene în Kai, o trânti pe doamna Jenkins de spătar şi îl făcu pe Vale să îşi scape ceasul. Irene auzea vag ţipete venind de afară. Spera ca oricine se afla pe acoperiş să fi avut suficient simţ de autoconservare ca să o ia la goană.

Cu o înjurătură înfundată, doamna Jenkins începu să manevreze comenzi. Zumzetul motoarelor începu să se reducă, în timp ce acestea se închideau unul după altul. Dintr-odată, zeppelinul deveni absurd de tăcut, după toată harababura iniţială, şi se mai auziră doar scârţâielile şi pocnetele din cabină, ca un fundal straniu.

— Mulţumesc, spuse Vale. Un pilotaj excelent! Voi pomeni asta superiorului dumitale.

Doamna Jenkins îl privi pentru o clipă lungă, apoi ridică o cârpă şi îşi şterse ochelarii de pilot cu ea.

— Găsiţi ieşirea în partea dreaptă, spuse ea, sec.

Kai îi dădu drumul lui Irene şi merse să deschidă uşa zeppelinului.

Irene îşi dădu seama ce urma, însă totul se petrecu prea repede pentru ca Limbajul să poată acţiona. Bărbatul din minicopter plutea acolo, calibrându-şi pistolul ca să tragă direct prin uşa deschisă, în direcţia oamenilor din cabină. Către Kai, care stătea pe jumătate întors cu spatele.

Nu avu timp să spună nimic, dar avu timp să se mişte. Se aruncă asupra lui Kai şi amândoi se rostogoliră pe podea, Kai cu gura căscată de şoc, când o masă de stropi argintii rotitori tăie aerul de unde se aflaseră cu o clipă înainte. Piesele de metal se îngropară în piele şi în piesele de lemn ale structurii, căscând găuri alungite în ele, şi ricoşară din pârghiile metalice, lăsând cicatrici argintii pe suprafeţele întunecate, unse cu ulei. Câteva atinseră braţul stâng al lui Irene, prin materialul mânecii, şi îi dădu sângele.

Vale se propti într-un genunchi, înşfăcă pistolul lui Kai de unde căzuse şi trase.

Se auzi un strigăt prelung, apoi o izbitură îndepărtată.

Irene privi chipul lui Kai, pentru o secundă. El se uita în sus, spre ea, cu o expresie de căţeluş pierdut, de parcă tocmai ar fi umplut o lacună din universul său personal. Fără îndoială, era o flatare imensă, însă nu avea vreme pentru aşa ceva. Nu avea vreme să-i spună că avea încredere în el sau că el putea avea încredere în ea. Nu avea vreme pentru sentimentul de recunoştinţă fără limite că era în siguranţă – sau pentru altceva cu excepţia găsirii cărţii, opririi lui Alberich şi salvării lui Bradamant. Trebuia să termine misiunea, altfel toate eforturile lor şi pericolul în care pusese oamenii aveau să fie degeaba.

Şi nu putea pierde vremea bucurându-se de emoţii personale. Chiar dacă tocmai asta îşi dorea.

— Totul e bine? spuse ea repede, ridicându-se în genunchi. Bun! Să mergem!

Vale îi întinse o mână şi o ajută să se ridice.

— Bune reflexe, domnişoară Winters!

— Bine ţintit, domnule Vale! răspunse ea. Mulţumesc. Acum, haideţi să găsim cartea aceea!

20

Pe acoperiş se aflau câţiva paznici cărora le-ar fi plăcut să discute despre aterizarea lor forţată şi despre schimbul de focuri care urmase. Vale, însă, trecu pur şi simplu pe lângă ei, iar Irene şi Kai mărşăluiră în urma lui. Posturile lor demne fură uşor compromise de privirile lungi ale lui Kai, de fiecare dată când credea că era întoarsă cu spatele. Ce se *aştepta* de la ea?

— Pe aici! spuse Vale, arătând spre o uşă dintr-unul dintre parapetele mai mici care înconjurau zona de aterizare.

Dincolo de ea se afla un acoperiş vast, curbat, de sticlă – probabil sala de lectură. Irene nu avusese timp să îl admire în această lume alternativă, dar văzuse alte versiuni în alte Londre, şi se cutremură gândindu-se cât de aproape fuseseră să aterizeze pe el. Deşi, cu siguranţă, într-o lume a aeronavelor şi elicopterelor personale, custozii trebuie să îşi fi luat nişte măsuri de precauţie împotriva acelor lucruri sau oameni care le-ar fi putut cădea în cap.

Spera cu adevărat să fie cazul. Văzuse prea multe piramide de sticlă şi cupole şi candelabre care erau accidente pe cale să se petreacă.

Vale schimbă rapid câteva cuvinte cu paznicul, care deschise uşa şi aproape că-i salută ostăşeşte când intrară. Apoi, se aflară brusc în interior, departe de vânt, înconjuraţi de pereţi după pereţi acoperiţi cu rafturi de cărţi reconfortante. Mirosul bogat, delicios, de hârtie veche, de piele şi de cerneală îi învălui, îndepărtând de îndată izul de sânge, ulei şi smog.

Irene simţi un val de nostalgie disperată după Biblioteca sa. Viaţa ei însemna mai mult decât accidente aeriene, atacuri ale aligatorilor cyborgi şi timp petrecut cu versiunea analogă a lui Sherlock Holmes din această lume alternativă. Era o Bibliotecară, iar cea mai profundă, fundamentală, parte a vieţii sale implica dragostea pentru cărţi. Acum, nu îşi dorea decât să blocheze restul lumii şi

să nu mai aibă nicio grijă, cu excepţia următoarei pagini din orice ar fi citit.

— Care era biroul lui Aubrey? întrebă Vale.

Irene se încruntă, încercând să-şi amintească drumul.

— Etajul al treilea, spuse ea, de-a lungul scărilor din partea de sud, două camere spre est, apoi una spre sud, apoi iar est şi cred că majoritatea lucrurilor din zonă ţineau de istoria europeană.

— Pe aici! spuse Vale, conducându-i printr-o galerie de desene şi stampe. Aveţi o strategie?

Câţiva bărbaţi ridicară nasul a dezaprobare din carnetele de schiţe. Chipurile lor erau pline de *suntem prea politicoşi s-o spunem, dar n-ar trebui să faceţi niciun zgomot.*

Irene îi ignoră.

— Luăm cartea, îi spuse lui Vale. Îngrădim această clădire împotriva lui Alberich. Invocaţia mea către Bibliotecă nu o va ţine pe Bradamant afară, aşa că va fi în siguranţă când ajunge. Voi contacta autoritatea principală, pentru asistenţă directă.

Vale ridică o sprânceană.

— Nu ai de gând să-l dovedeşti singură pe tip?

Irene nu îl putu privi în ochi.

— Aş pierde, spuse ea.

— Limbajul acesta al dumitale… începu Vale.

— Mi s-ar părea greu de crezut că alţi Bibliotecari nu au încercat deja asta împotriva lui! se răsti Irene, înainte să se poată abţine. Iar confruntările cu Alberich se încheie, de obicei, cu el trimiţând părţi din organele lor interne înapoi la Bibliotecă. În nişte pachete frumos ambalate. Cineva a spus că îşi dă seama că este un pachet de la Alberich, fiindcă mereu împătureşte hârtia la fel.

— Domnişoară Winters, doar pentru că acest individ a atins statutul de legendă urbană…

— Este mai mult decât atât, spuse Kai, agitat.

Paşii lor răsunau pe casa scării.

— Ai fost acolo seara trecută, Vale, adăugă Kai. Ne-a blocat în taxi şi a aruncat un sigiliu asupra lui, pe care nici

măcar eu nu l-am putut desface. În vocea lui se citea o aroganţă inconştientă. Iar Aubrey, Bibliotecarul care s-a aflat înainte aici… fără supărare, Irene, însă avea mai multă experienţă decât tine…

— Nu-ţi face griji, spuse Irene, ridicând din umeri, flexându-şi pe ascuns mâinile pentru a încerca să-şi dea seama cât de bine se recuperase.

Pentru moment, era funcţională, chiar dacă rănită.

— Ai dreptate. N-ar fi fost trimis permanent într-o lume alternativă ca asta, dacă nu era competent. În plus, era mai în vârstă şi mai experimentat decât mine.

— Acesta este etajul, spuse Vale.

Ieşiră de pe casa scării într-o cameră încărcată de hieroglife pictate, icoane şi cruci cu braţe ascuţite – de origine coptă, credea Irene. Lumina era artificială, posibil pentru a feri papirusurile de soare, însă culorile îi asaltară într-un freamăt de auriu, roşu şi turcoaz.

— Drept înainte, apoi la stânga! adăugă Vale. Şi aş putea sugera că domnul Aubrey nu a beneficiat de vreun avertisment în privinţa sosirii lui Alberich. Probabil, dacă ar fi primit unul, s-ar fi putut apăra şi ar fi putut cere ajutor de la Bibliotecă, exact aşa cum intenţionezi să faci dumneata acum?

Nu voia să audă nimic despre asta.

Plimbăreţi ocazionali îi văzură venind şi se dădură la o parte din drum. Câteva doamne în vârstă mormăiră nişte acuzaţii la adresa tinerilor din ziua de azi, iar Irene se strădui să asculte.

Ştia că era un comportament evitant, fiindcă ultimul lucru pe care şi-l dorea să-l audă era pe Vale discutând despre confruntarea cu Alberich. Să joci şah împotriva maeştrilor care aveau să te învingă în mod cert era un lucru: învăţai lucruri despre şah, şi nu mureai pe parcurs. Să intri într-o luptă cu cineva care te-ar fi ucis (urât de tot) dacă dădeai greş nu te învăţa nimic, doar dacă reîncarnarea nu era ceva real, fiindcă mureai pe parcurs. Şi aşa îi era greu să se gândească la cât de importantă ar fi cartea pentru lumea aceasta. Putea face toate astea doar

cu paşi mici. Dacă Alberich îşi dorea cartea, însemna că este importantă, posibil chiar vitală pentru această lume, şi nu trebuia să o obţină.

Mai încerca şi să ignore privirile pline de empatie ale lui Kai din spatele lui Vale. Poate că exista un întreg gen literar scris de dragoni pentru dragoni, despre cum se ţineau departe de lupte pe care nu puteau spera să le câştige şi despre cum fugeau să facă lucruri foarte importante în altă parte. Sau poate că era o idee proastă să se distragă complet, când aproape că ajunseseră la biroul lui Aubrey.

— Nu putem şti cum a încercat Aubrey să se confrunte cu Alberich, spuse ea, într-un târziu. Cred că Aubrey, cel pe care l-am întâlnit noi, era Alberich deghizat. Nu am întâlnit niciodată adevărata persoană. Tot ce ştiu este că nu am de gând să mă implic într-o luptă pe care nu o pot câştiga, dacă există opţiuni.

Vale făcu semn spre ieşire.

— Pe acolo, apoi drept înainte pentru următoarele şapte săli, apoi la stânga. Prea bine. Îţi accept judecata. Poţi chema ajutor suficient de repede?

Irene fu bucuroasă să spună că da.

— Din câte am auzit, principala problemă este că superiorii mei ştiu doar rareori unde se află Alberich. Dacă îl pot localiza în această lume, atunci pot face paşi…

Vale o întrerupse, iar Irene îşi dădu seama că era un semn al agitaţiei sale.

— Domnişoară Winters! Un dram de logică, te rog! Ştiu deja că se află în această lume, fiindcă te-au avertizat în privinţa lui.

Irene simţi o gheară în stomac.

— O! spuse ea, realizând că la asta nu se gândise. Poate… poate că doar bănuiau că s-ar afla aici, fără să aibă dovezi reale.

Vale nu răspunse, însă nici nu era nevoie, fiindcă Irene simţi cât de slabe îi erau argumentele. Era într-adevăr la modă printre Bibliotecarii de vârsta ei să le impute motivaţii dubioase superiorilor. Auzise bârfele – „ne-ar

folosi ca momeală dacă ar considera necesar, prelucrează informaţiile pe care ni le dau, ne-ar sacrifica pentru a dobândi un text”. Dar asta nu însemna că şi *credea* asta. În străfundul sufletului, Irene avea încredere în superiorii săi.

Îndoiala autentică era mai rea decât îndoiala adolescentină „la modă”.

— Este posibil să fi fost prost informată, spuse ea, cu fermitate în voce. Putem măcar să evaluăm situaţia înainte să presupunem ce e mai rău?

— Cum doreşti, răspunse Vale, pe un ton care spunea *Ştiu perfect că de acum înainte nu vei putea înceta să te gândeşti la asta.* Dar de ce nu ar fi în biroul lui, deşi ne dorim să fie în altă parte?

— Atacul automatelor de la muzeu, sugeră Kai. Dacă el s-a aflat în spatele lui şi dacă s-a aşteptat să găsească acolo cartea, nu s-ar afla acolo să o ridice?

Vale îşi mângâie bărbia, pe gânduri.

— Asta ar însemna că a fost *într-adevăr* răspunzător de atac. Şi ar fi vorba despre un control puţin exagerat, nu credeţi, să se afle acolo în persoană, dacă ar fi putut ordona unor lachei…

— A încercat să ne înece în persoană, răspunse Kai. Nu este genul de lucru pe care oamenii îşi trimit subordonaţii să-l facă, de obicei?

— Aşa este, spuse Vale, iar fruntea sa se mai descreţi. Dacă este aşa, atunci hai să profităm. Şi dacă nu, ei bine, cred că putem beneficia de avantajul surprizei. În orice caz, surpriza şi viteza sunt cele mai bune opţiuni ale noastre.

Privi în jur la cantitatea vastă de obiecte romano-celtice din încăpere, remarcând:

— Cred că aproape am ajuns.

— Ar trebui să evacuăm zona, spuse Kai, ferm.

— Nu putem face asta fără să dăm alarma, explică Irene.

Dacă Alberich s-ar afla în imediata apropiere, ar reacţiona la declanşarea alarmelor de incendiu, la evacuarea zonei coordonată de forţele de ordine, sau la orice fel de tulburare care să implice oameni care fug

strigând în toate părţile. Iar oamenii ajungeau mereu să fugă strigând în toate părţile. Era o lege a firii sau aşa ceva. Se întrebă dacă putea folosi Limbajul ca să îi avertizeze dacă Alberich se afla sau nu în biroul său. Nu îi veni nicio idee.

— Cred că va trebui să batem pur şi simplu la uşă şi să facem pe nevinovaţii.

— Hm, cred că va funcţiona, fu de acord Vale. Nu are niciun motiv să creadă că i-ai demascat impostura. Eu voi fi pregătit, cu pistolul în mână.

Irene încercă să se gândească la felurile în care planul ar fi putut merge prost. Probabil că Alberich nu pusese vreo vrajă de genul ucide-pe-oricine-atinge-uşa pe clanţa biroului (presupunând că o asemenea vrajă exista, lucru despre care nu avea nici cea mai mică idee). S-ar fi ajuns la uciderea personalului nevinovat al British Library şi a copiilor care vizitau muzeul. Aşa că era un lucru pozitiv. Ce ar fi putut face – ce ar fi făcut ea, dacă ar fi ştiut cum – era să pună o strajă care să-l avertizeze la folosirea Limbajului. Din nou, nu avea nicio idee dacă era sau nu posibil, însă avea să presupună, deocamdată, că era. Aşa că trebuia să evite folosirea Limbajului, pentru moment.

Această planificare uşor paranoică o ajută să străbată un număr de expoziţii din Evul Mediu întunecat fără să arate la fel de panicată precum se simţea. Acum, în sfârşit, obiectivul lor se afla la o distanţă de doar câteva vitrine, apoi direct la stânga.

Irene inspiră adânc. Îşi adună toată hotărârea, zâmbi forţat în direcţia lui Kai şi Vale şi porni înainte. Încercă să ignore bunicul cu un puşti care se smiorcăia în partea ei dreaptă şi studenţii de lângă arcada din faţă. Posibilii martori mai includeau o femeie care se holba miop la o plăcuţă explicativă, care îi părea uşor familiară – poate că o mai văzuse când venise aici ultima dată – of, la naiba, iar amâna lucrurile, nu-i aşa?

De ce nu putea fi genul de poveste în care să spargă uşa şi să dea buzna înăuntru cu o puşcă încărcată? Probabil fiindcă era o uşă solidă, ea purta fustă lungă şi nici nu avea

o puşcă încărcată.

Abordând cea mai reuşită expresie de îngrijorare şi naivitate, bătu la uşă.

Niciun răspuns.

Bătu din nou. Câţiva cascã-gură priviră spre ea, apoi se întoarseră la orice or fi făcut.

În continuare, niciun răspuns.

— Acoperă-mă! spuse Kai, încet.

Făcu un pas în faţă, pescuind de pe fundul unui buzunar interior o sondă mică, subţire, de metal. O lovi de clanţă, în timp ce Irene îl feri de privirile celorlalţi. Se uită în jur, dar nimeni nu le dădea nicio atenţie – cu excepţia lui Vale, care rămăsese în spate şi îi ignora ostentativ.

După ce atingerea nu suscitase nicio reacţie vizibilă, Kai încercă clanţa. Aceasta nu se mişcă, aşa că se aplecă şi încercă o altă metodă. Cu siguranţă, perioada lui de delincvent juvenil nu fusese complet fictivă.

Irene îşi întinse poalele fustei şi se întoarse să privească sala, cu un zâmbet lipit pe faţă.

Nu, aici nu se întâmplă nimic, totul e perfect normal, prietenului meu aici de faţă îi place să privească în broaşte şi să introducă vergele de metal în ele, face asta zilnic, chiar şi de două ori pe zi duminica…

O clipă mai târziu, Kai o atingea pe umăr, cu o privire superioară.

Irene îi făcu semn din cap şi încercă uşa. Nu explodă.

Asta e bine. *Sunt deja cu un pas înainte.*

Răsuci clanţa şi intră. O privire rapidă în jur relevă faptul că totul era aşa cum îl lăsaseră. Nu se vădea prezenţa nimănui. Nimeni nu se ascundea sub mese. Nimeni – după uşă. Nici urmă de Alberich.

Oftă uşurată. Nu conştientizase până acum acea apăsare pe suflet. Se dădu la o parte, lăsându-l pe Kai să intre. Vale îi urmă, câteva secunde mai târziu, închizând uşa după el.

Irene privi în jur, căutând orice ar fi semănat cu o tăviţă de corespondenţă. Bingo! Exista una extrem de evidentă pe biroul lui Aubrey. Îşi aminti că fusese ordonată când ajunseseră prima dată, însă acum era încărcată cu hârtii şi

documente. Sortă repede prin ea, iar pachetul cu adresa Muzeului de Istorie Naturală pe spate (retur la expeditor) era al şaptelea obiect. Era un pachet fără nimic special, învelit în hârtie maronie, obişnuită.

— Cuţit pentru hârtie, spuse ea, întinzând o mână.

Vale îi trânti un mâner de cuţit în palmă. Era elegant, făcut din fildeş sau din os de balenă, şi, fără îndoială, contribuise la dispariţia a cel puţin unei specii în pericol. Era frumos şi ascuţit.

Irene tăie sfoara şi desfăcu ambalajul. Înăuntru se aflau o carte şi un plic. Titlul cărţii era *Kinder und Hausmärchen. Poveşti pentru copii şi gospodării,* traduse ea, automat, şi oftă uşurată. Deschise cartea ca să verifice data publicării: 1812. Din ce în ce mai bine. Acum, care era dovada absolută, pomenită de Bradamant?

Ajunse la cuprins. Erau optzeci şi opt de poveşti. A optzeci şi şaptea se numea, în germană, *Povestea pietrei din Turnul Babel.*

Mai oftă o dată:

— Aceasta este, spuse ea.

— Da! exclamă Kai, încântat, şi lovi cu palma biroul. Am reuşit!

— Ce spune scrisoarea? întrebă Vale.

Irene puse din nou cartea jos şi deschise plicul. Gândurile la bombe în scrisori îi veniră câteva secunde prea târziu. Cu un alt oftat, scutură scrisoarea deasupra biroului. Nicio bombă. Bine.

Kai se aplecă să-i citească peste umăr, apoi se opri puţin, înclinându-şi capul.

O fracţiune de secundă mai târziu, auzi şi Irene. Strigăte. Strigăte şi un foşnet oribil, cu o familiaritate de coşmar.

Îşi îndesă scrisoarea în jachetă. Avea s-o citească mai târziu.

Uşa se dădu la o parte cu putere şi o femeie intră în fugă, privind în jur, cu disperare. Fusese printre gură-cască de afară, însă acum părea panicată şi răvăşită.

— Pe unde se iese? gâfâi ea.

În spatele ei, prin uşa deschisă, Irene văzu mai mulţi oameni alergând în toate direcţiile, căutând o cale de scăpare. Un val argintiu se revărsa pe podea. Avea să ajungă la un şir de vitrine, apoi să se târască brusc în jurul fundaţiilor următorului şir. Zgomotul pe care-l făcea, un foşnet şi un scârţâit flămând, răsuna în sala mare, acoperind strigătele. Mai departe, în spate, fluviul argintiu acoperise ameninţător mogâldeţe amorfe pe podea, atât de dens, încât nu mai putea vedea culorile veşmintelor, părului sau pielii.

— Lepisme! strigă femeia. Plecaţi de aici imediat!

Ameninţarea iminentă aproape că ajunsese la uşa camerei.

Irene era o femeie inteligentă, practică, în stare să-şi păstreze calmul. (Sau, cel puţin, aşa s-ar fi descris în cadrul unei evaluări susţinute de un Bibliotecar superior.) Chiţăi panicată şi se căţără pe birou, cu poalele ridicate şi ghemuindu-se acolo, oripilată. Încercă disperată să îşi amintească vocabularul din Limbaj pentru *lepisme* sau *insecticid letal instantaneu,* dacă acesta exista.

Kai traversă încăperea cu o mişcare aproape la fel de fluidă ca a lepismelor care se apropiau. Ridică femeia care striga şi o trânti pe birou, lângă Irene, apoi li se alătură. Vale sări pe un scaun.

— Aţi spus că veţi face ceva în privinţa gândacilor! strigă femeia, în direcţia lui Kai. De ce nu aţi scăpat de ei?

Acum, Irene îşi aminti de ea. Fusese acolo când îl căutaseră pe Aubrey şi îi găsiseră doar pielea. O păcăliseră cu o poveste despre infestarea cu insecte. Minunat! Detesta ironia dramatică.

— Mănâncă lemn? întrebă ea.

— Voi sunteţi exterminatorii, voi să-mi spuneţi, se răsti femeia.

— Lepismele mănâncă orice pe bază de amidon, le informă Vale, de pe scaun. Lipici, cotoare de cărţi, ziare, covoare, haine, tapiserii... Cred că, teoretic, mănâncă şi lemn.

— Asta dacă nu se caţără mai întâi aici, spuse Kai,

aplecându-se peste marginea mesei ca să privească podeaua.

Lepismele nu încercau încă să se caţăre vertical pe picioarele meselor, Irene nu avea de gând să aştepte dovezi empirice. Tot mai multe curgeau acum în încăpere, târându-se unele peste celelalte pe podea, într-o masă densă, mişcătoare, de argint nesănătos.

Ceva din mintea lui Irene încerca să îi atragă atenţia. Nu era vorba despre lepisme, nici despre femeia de lângă ea. Era felul în care putea vedea un ziar deasupra unei vitrine, iar acesta *se mişca.* Fără ajutorul lepismelor, se deplasa, milimetru cu milimetru, deasupra sticlei, într-o plutire foşnitoare uşoară…

— Vale! icni ea. Ar putea fi conduse de frecvenţe subsonice? Ai cunoştinţă despre asemenea lucruri? Făcu semn spre roiul de creaturi care acopereau podeaua.

Vale pricepu.

— Posibil, spuse el, încruntându-se către lepisme, de parcă nu ar fi început să se târască în sus, pe picioarele scaunului său. Deşi orice frecvenţă care ar putea provoca aceste creaturi ar avea, cu siguranţă, efect şi asupra oamenilor. Poate să cauzeze panică…

— Ah, eu sunt absolut panicată! spuse femeia, cu un ton pe jumătate isteric în voce. Şi încă mai intră în cameră, tot intră…

— Da, spuse Irene, încercând să îşi păstreze calmul şi evitând, în mod deliberat, să se gândească la insectele care i se târau pe sub jupă, în sus, apoi pe corpul ei şi… Aşa este şi continuă să intre *aici.* Dacă există un generator supersonic undeva, probabil că le trimite sau le ademeneşte aici.

— Cerul şi pământul! înjură Kai, cu emfază. Trebuie să fi fost pornit de deschiderea uşii, dacă ne gândim la sincronizare!

— Dar dacă a fost ceva legat de uşă, cum… începu Irene, şi apoi, în aceeaşi clipă, Vale arătă spre balamalele uşii.

— Acolo! strigă el. Firul acela. Merge de-a lungul peretelui, până la dulapul din colţ. Şi acolo se adună mai

multe…

Irene abia dacă putea deosebi vreo urmă de sârmă, dar era gata să se încreadă în ochii lui Vale. Dulapul din lemn închis la culoare se afla în colţul camerei, iar lepismele colcăiau la baza sa. Se înghesuiseră deja la treizeci de centimetri deasupra podelei şi acum, că se uita mai bine, erau vizibil mai adunate în zona cu pricina.

— Ia să vedem! mormăi ea.

Din fericire, existau suficiente detalii despre acea piesă de mobilier ca să poată fi precisă în exprimare. Dorise să evite folosirea Limbajului, în cazul vreunei capcane, însă era pregătită pentru flexibilitate. Orice capcane vor trebui să se protejeze singure.

— Uşi ale dulapului cu mânere în formă de frunză de stejar, descuiaţi-vă şi deschideţi-vă! spuse cu glasul ridicat.

Uşile dulapului se deschiseră brusc, larg, trăgând de zăvoarele de sus şi de jos. În interior se afla o ţesătură încurcată de maşinării şi fire, abia vizibile de sub lepismele care le acopereau, ca o apă solzoasă. Luminile de pe maşinării clipeau şi se auzea un zumzet.

— Asta e! exclamă Vale.

— Kai… începu Irene.

— Mă ocup, răspunse el, sărind de pe masă spre dulap.

Lepismele fură zdrobite sub pantofii lui, când lovi podeaua. Apoi se răsuci graţios când se lansă într-o lovitură înaltă. Piciorul din faţă izbi maşinăria complicată, cu un zgomot răsunător, însoţit de zornăieli.

Zumzetul încetă.

Lepismele din încăpere se opriră, apoi începură să curgă *afară.* Unele se târâră prin crăpături invizibile din podele şi lambriuri. Altele se îndreptară din nou spre uşă, împrăştiindu-se în toate direcţiile, de îndată ce reuşiră. Câteva încă mai cercetau terenul din jurul maşinăriei, chinuindu-se să se vâre sub ea şi reuşind pe jumătate. Kai sărea într-un picior, încercând să îl scoată pe celălalt din maşinăria distrusă. Înjura cu ceea ce Irene consideră că erau cuvinte pe care dragonii educaţi le foloseau când nu

doreau să şocheze creaturile inferioare.

— Tocmai voiam să spun să o loveşti cu un scaun, spuse Irene, când sâsâitul lepismelor colcăitoare se stinse şi îi lăsă într-o tăcere relativă. Dar mulţumesc. Mulţumesc mult. Bună treabă!

Cartea se afla în siguranţă în tava pentru corespondenţă a lui Dominic Aubrey, neatinsă. Nu fusese mâncată. Ultima mutare a lui Alberich se soldase cu un eşec.

— Aşa exterminaţi de obicei insectele? întrebă femeia care nu dădea niciun semn că ar fi dorit să coboare de pe birou, încă.

Să fie sinceră, nici Irene.

— Cred că am şi în pantofi, spuse Kai dezgustat.

Vale coborî cu grijă de pe scaun. Puţinele lepisme rămase nu fură deloc interesate de el. Merse repede spre biroul pe care se afla Irene şi îi oferi o mână, să coboare.

— Frumos lucrat, domnişoară Winters!

— Mulţumesc pentru că ai remarcat firul, îi răspunse ea, luându-i mâna şi coborând, încercând să nu îşi arate prea mult picioarele.

Abia aştepta să revină într-o lume în care pantalonii erau o ţinută obişnuită pentru femei.

— Crezi că asta înseamnă…

Era pe punctul de a spune „că Alberich este în altă parte, dar a lăsat această capcană”, când remarcă privirea plină de înţeles pe care o aruncase Vale peste umărul ei. Da. Fireşte. Femeia aceea. Cu cât mai repede o puteau scoate de acolo, cu atât mai bine.

— Mulţumesc, conchise ea.

— O capcană pentru noi? spuse încet Kai, când i se alătură.

— Plauzibil, consideră Irene, menţinând tonul scăzut.

Vale şi femeia şuşoteau unul spre celălalt, aşa că nu exista riscul să fie auziţi.

— Totuşi, cam neglijent. Ar fi atras atenţia spre această încăpere. Doar dacă nu a fost o acţiune menită să ne întârzie.

— A fost o acţiune menită să întârzie, spuse femeia.

Kai şi Irene se întoarseră.

Atât ea, cât şi Vale înţepeniseră lângă birou, iar detectivul avea o poziţie ciudat de rigidă. Ochii lui erau furioşi, însă trupul lui era complet nemişcat. Avea mâinile ridicate, de parcă tocmai ar fi ajutat-o pe femeie şi nu ar fi apucat să le coboare. Femeia îi ţinea un cuţit lipit la beregată. Nu arăta elegant, însă părea complet eficient. Şi poate suficient de ascuţit ca să jupoaie pielea cuiva.

— Uşă, închide-te! spuse femeia.

Atât uşa de la intrare, cât şi cele ale dulapului se închiseră.

— Aşa, făcu femeia. Acum ar trebui să nu mai fim întrerupţi, măcar câteva minute.

Irene îşi simţea inima bătând dureros în piept.

— Eşti Alberich? spuse ea.

— Da, răspunse femeia. Este a patra noastră întâlnire şi sper că, de data asta, eşti atentă. Fiindcă, dacă nu faci exact ce îţi spun, prietenul tău va muri… Adică, va muri *primul,* iar tu vei privi.

21

— Ascultăm, spuse Irene, ţinându-şi mâinile nemişcate, evitând orice gest care ar fi putut provoca tăierea gâtului lui Vale. Te rog să continui.

Nu îşi dăduse seama că o schimbare de piele ar fi putut fi atât de cuprinzătoare. Ea (nu, *el)* vorbea cu voce de femeie şi era foarte diferită de cea pe care o auzise din interiorul trăsurii electrice care îi dusese spre moarte, la râu. Era diferită şi de vocea lui Aubrey. Transplanta şi coarde vocale? Nu, probabil era doar o consecinţă a întregului proces magic de transfer al pielii – indiferent cum ar fi funcţionat. Ar fi fost de mare ajutor dacă ar fi văzut ceva neobişnuit în aspectul ei (sau lui). Dar nu remarcă nimic.

— Sunt dispus să fac nişte concesii, spuse Alberich. Nu veţi muri neapărat cu toţii. Fiţi înţelegători şi putem pleca toţi liniştiţi.

Irene făcu tot posibilul să îi răspundă la zâmbet. *Cumva, nu te prea cred.*

— Sunt interesată să rămân în viaţă, spuse ea. La fel şi Kai. Nu, Kai?

— Dă-i drumul lui Vale şi vorbim, mârâi Kai.

Ceva din vocea lui îi era necunoscut lui Irene. Din lipsa unui cuvânt mai bun, părea spirit posesiv. *O emoţie dragonică?*

— Linişte, băiete! spuse Alberich.

Apăsă deliberat cuţitul un milimetru şi un firicel de sânge se scurse pe gâtul lui Vale, pătându-i gulerul alb.

— Rămâi unde eşti, nu încerca să mă ataci şi lasă-ţi superiorul să vorbească! Aşa. Ai cartea, Irene?

Dar sigur remarcase cartea din tava de corespondenţă? Nu voia să atragă atenţia asupra ei.

— O pot dobândi, răspunse. Acesta este preţul?

— Vreau mai mult decât atât.

În ochi i se vedea o sclipire, iar pe *aceea* ar fi recunoscut-o oriunde o vedea. Era o foame rapace, o

pustietate infinită, care nu putea fi saturată vreodată, împreună cu nebunia care o acompania. Am câteva întrebări. Poţi să şi stai jos, dacă doreşti.

— Am prefera să rămânem în picioare, spuse Irene, iute.

— Cum doreşti, spuse Alberich şi buzele lui se curbară într-un zâmbet, care era, cumva, mai degrabă masculin decât feminin. Să folosesc convenţiile literare obişnuite? Să îţi spun, mai întâi, că ţi s-au turnat minciuni despre mine şi să dai din cap, plină de înţelegere, deşi nu crezi o iotă. Apoi, să îţi promit că poţi fi liberă dacă îmi dai cartea, iar tu să minţi şi să îmi dai un fals. Apoi să te ucid.

Ridică din umeri. Cuţitul nu se mişcă.

— Sau să renunţăm la tipologiile clasice şi să facem lucrurile diferit? Într-un fel care să-ţi asigure supravieţuirea?

Irene se gândi la câţi alţi Bibliotecari trebuie să se fi aflat în acea postură. Nu degeaba era considerat o legendă vie.

Deşi, dacă ar fi fost cu toţii ucişi, cine s-ar mai fi întors să spună poveştile? întrebă o parte enervantă a minţii ei. O ignoră.

— Nu-mi dau seama cum de poţi folosi atât Limbajul, cât şi magia Neamului, turnă ea, cu gura trecând în modul automat, în timp ce încerca să se gândească.

Nu era dificil să sune admirativ, chiar dacă el avea să-şi dea seama de adevăratele ei intenţii.

— Răspunsul acesta îl primeşti gratis, spuse Alberich, cu generozitate, iar Irene scăzu, mintal, şansele de a fi lăsaţi să trăiască. Odată ce o persoană poate folosi Limbajul, acest lucru nu poate dispărea. Am învăţat să mă folosesc de haos după aceea. Implică o anumită cantitate de redefinire personală. Dificil, însă nu imposibil. Nu este *nevoie* să mori. Ceva de luat în considerare în viitoarea ta carieră, poate? Ai mai multe oportunităţi decât ai putea crede.

Oportunităţi… Ce oportunităţi ar fi putut avea acum? Kai ar fi fost, poate, capabil să folosească nişte puteri de dragon excepţionale pentru a-l opri pe Alberich să

pătrundă într-o zonă, însă nu era de mare folos, dacă se afla deja în interiorul ei. Şi ea ar fi putut să-l forţeze să părăsească o zonă folosind Limbajul, însă, din nou, nu era de mare folos, dacă putea, pur şi simplu, să aştepte dincolo de graniţe...

Graniţe. Un gând pe jumătate realizabil i se născu undeva în minte. Îşi dori să fi avut mai mult timp să îl întrebe pe Kai despre abilităţile sale. Când îngrădea o zonă, oare acea îngrădire urmărea pur şi simplu o urmă lăsată de el? Sau era, mai degrabă, un lucru metafizic, cu graniţele îngrădirii fiind legate de orice *intenţiona* să îngrădească?

— Haide să reducem ostaticii potenţiali! spuse ea, repede, ignorându-l pe Kai, care inspiră adânc, lângă ea.

Dacă urma să funcţioneze, avea nevoie de el afară şi liber să acţioneze.

— Eu sunt cea pe care o vrei, adăugă Irene. După cum spuneai, sunt superiorul lui Kai. Dacă se află aici şi îşi pierde cumpătul, nu ne va fi niciunuia dintre noi de folos.

Încercă să pară naivă. Impresionabilă. De parcă ar fi crezut că Alberich spusese adevărul când afirmase că ar fi putut supravieţui.

— Ai deja un ostatic şi sunt îngrijorată cu privire la el, continuă ea. Dacă nu eram, am fi atacat deja sau am fi fugit. Hai să eliberăm terenul. Lasă-l pe Kai să plece, ca început al negocierilor.

Alberich o privi gânditor şi, din nou, ochii săi sclipiră cu aviditate.

— Este adevărat că întrebările mele te privesc pe tine şi nu îl privesc pe el, spuse el, lent. Şi nu e iniţiat. Nu trebuie să mă tem că ar putea deschide o uşă spre Bibliotecă pe la spatele meu. Prea bine. Să fiu rezonabil. În schimbul unei concesii similare din partea ta.

Irene îşi aminti să respire.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Numele tău din naştere, spuse Alberich, iar ea îşi dădu seama că acela fusese planul său de la început.

Magia nu fusese niciodată domeniul de expertiză al lui

Irene. Nici acum nu era, dar nu trebuia să fie expertă ca să ştie că magia Neamului, de care se folosea Alberich, ar fi putut însemna veşti proaste pentru ea, dacă acesta îi afla numele real.

— Ha! exclamă Kai, iar ea suspectă că zâmbea neîncrezător.

Irene făcu un semn de încuviinţare către Alberich, apoi se întoarse spre Kai. Aşa cum se gândise, acesta zâmbea superior.

— Kai, spuse ea, vreau să faci ceva foarte precis pentru mine. Vreau să ieşi afară şi să rămâi acolo. Nu vreau să mai pui piciorul în această bibliotecă.

Cum să îi transmită *Vreau să îngrădeşti zona aşa cum ai spus, şi cât mai repede posibil?*

— Mă ocup eu de asta, mai spuse.

Kai clipi în direcţia ei, complet nedumerit.

— Dar… începu el.

— Fără niciun „dar”, se răsti Irene. Este aşa cum a spus Alberich. Nu eşti Bibliotecar şi nu poţi face *nimic* în această situaţie. Nu dispui de Limbaj şi nu te poţi lupta cu el. Nu voi mai pune în pericol nicio altă persoană. Acum, o să-mi asculţi ordinele şi o să *ieşi,* îşi auzi ea vocea ridicându-se. Sau va trebui să-mi fac griji pentru tine, aşa cum îmi fac şi pentru Vale?

Kai o privi lung. Părea un reproş. Era un reproş. Nu voia să îi facă asta, dar Alberich nu era prost. Cel mai mic indiciu de complicitate l-ar fi ucis pe Vale, iar ea nu putea decât să spere că înţelegea asta şi Kai.

— Ştii prea bine că nu pot face nimic, dacă sunt în afara acestor pereţi, spuse el.

Să fi priceput ce încerca să îi comunice?

— Se presupune că sunt colegul tău, nu o persoană grea de cap şi dependentă de tine! mai zise Kai. Măcar lasă-mă să stau aproape.

— Mie îmi e totuna, spuse Alberich, sec.

Irene arătă cu degetul mare spre uşă.

— Acestea sunt ordinele, Kai. Afară, şi rămâi acolo! Nu vreau să-ţi mai văd mutra până nu terminăm aici.

Irene privi o clipă pe fereastră.

— Şi să nu-ţi vină vreo idee să zbori prin jur în zeppeline!

Ochii lui Kai se îngustară milimetric, iar ea nu putu decât să spere că prinsese ideea.

— Să nu-ţi imaginezi că mă bucur, spuse el, cu umerii lăsându-se în jos, cam la nivelul de la prima lor întâlnire. Arătaseră mai bine într-o geacă de piele.

Irene încuviinţă şi se întoarse spre Alberich:

— Uşa, te rog!

— Numele tău, te rog! răspunse el, cu aceeaşi intonaţie pe care tocmai o folosise ea.

— Îţi dau cuvântul meu că îţi voi spune numele meu din naştere în clipa în care Kai se va afla în siguranţă în spatele uşii închise, spuse Irene, în Limbaj.

— Grozav! comentă Alberich. Gândeşti repede. ***Uşă a încăperii, deschide-te!***

Uşa se deschise brusc, strivind câteva lepisme, şi se izbi de perete. Nu era nimeni în cealaltă încăpere – cel puţin, nimeni care să mişte, doar grămezile adunate laolaltă ale celor câteva trupuri ale nefericiţilor care fuseseră surprinşi de atacul lepismelor. Irene spera, uşor îngreţoşată, că erau doar inconştienţi, doborâţi de undele ultrasonice sau ceva de genul ăsta. Nu mai putea face faţă mai multor decese.

— Dacă îi faci rău, spuse Kai încet, jur pe tatăl meu şi pe fraţii lui, şi pe osemintele bunicilor mei, că vei plăti pentru asta!

Alberich îl privi gânditor.

— Ce mod ciudat de exprimare! Sunt convins că l-am mai auzit undeva… ah, las-o baltă, aş spune că te pot diseca mai târziu, dacă se va dovedi absolut necesar. Acum, ieşi, înainte să mă răzgândesc!

Irene nu spuse nimic, în cazul în care Alberich şi-ar fi schimbat hotărârea. Îi făcu lui Kai un semn spre uşă, şi se întrebă cât îi va lua să creeze o barieră şi, de asemenea, cât timp mai avea ea la dispoziţie până când Alberich ar fi

încheiat socotelile cu ea.

Kai îşi lăsă din nou umerii în jos, furios, şi ieşi cu paşi mari din birou.

— Uşă a încăperii, închide-te! porunci Alberich, şi uşa se trânti, acompaniată de un nou scrâşnet de lepisme strivite, lăsându-i pe cei trei singuri.

Irene simţi compulsia propriului jurământ, ca pe un laţ în jurul gâtului.

— Părinţii mei mi-au dat numele de Ray, spuse ea, alegându-şi iute cuvintele, înainte să fie forţată să dea şi alte amănunte.

Formularea fusese mai întortocheată decât era cazul, însă era suficient de adevărată.

— Nu le cunosc numele din naştere, aşa că nu îţi pot oferi şi un nume de familie, adăugă ea.

— Ray, repetă Alberich, părând pe cale să râdă. Şi te numeau mica lor rază de soare?

De fapt, da, întocmai. Irene ridică din sprâncene.

— Este relevant?

— Nu neapărat, însă am fost întotdeauna un om curios.

Mâna lui nu se mişcă, iar cuţitul lipit de gâtul lui Vale rămase pe loc.

— De ce nu le cunoşti numele din naştere?

Nu avea de gând să îi spună că şi ei erau Bibliotecari. Şi, acum, că răspunsese, nu mai era legată prin jurământ şi putea minţi liber.

— Au ţinut mereu secrete faţă de mine, inventă ea. Îţi răspund la întrebare cât de bine pot.

Alberich îşi îngustă ochii, iar ea bănui, cu un fior, că nu o credea.

— Atunci, întrebări relevante: ce se întâmplă?

La asta nu se aştepta.

— Adică?

— Au fost prea mulţi oameni care s-au amestecat într-o extracţie, altfel, extrem de simplistă. Crede-mă, Ray…

Ştia că îi remarcase tresărirea când îi folosise numele. Nu se putuse abţine. Nu mai auzise pe nimeni folosind acel nume, de *ani* buni. Era un nume din copilărie, iar ea nu

mai era o copilă.

— Nu am cerut nimic din toate astea, spuse el mai departe, încet. Aş fi preferat să pot lua cartea şi să plec. Fără complicaţii. Fără agitaţie. Aşa că îţi cer, într-o manieră perfect rezonabilă, să nu te mai bâlbâi şi să-mi dai raportul complet. Imaginează-ţi că sunt unul dintre superiorii tăi.

Asta ar fi putut fi. Era uşor de închipuit. Erau suficient de diferiţi – de exemplu, Coppelia, cu membrele sale mecanice, sau Koşcei, cu privirea lui matusalemică. Dar cu toţii aveau acelaşi aer autoritar afişat de Alberich. În afară de asta şi de zvonuri, nu ştia *nimic* despre el. Nici măcar cum arăta. Şi o îngrozea.

— Având în vedere împrejurările… începu Vale.

— Aminteşte-ţi că pot să-ţi paralizez coardele vocale, şi o voi face, spuse Alberich. Şi plămânii. Doar dacă nu vrei să îmi explici chiar tu cum stau lucrurile? Caz în care Ray, aici de faţă, devine lipsită de valoare…

— Cred că domnişoara Winters se descurcă, răspunse Vale. Voi întrerupe doar dacă am ceva important de adăugat.

Probabil că era obişnuit cu oamenii care-i lipeau cuţite de beregată, reflectă Irene.

— Permite-mi, se băgă ea. Cred că factorul principal era că Wyndham ştia prea multe.

— Asta da afirmaţie, ţinând cont că Vale pare să ştie lucruri despre Bibliotecă, spuse Alberich, pe un ton amabil.

Irene hotărî să îl ignore, întrebându-se cât îi va lua lui Kai. Şi oare avea să ştie când termina? Trebuia s-o lungească pe cât posibil, să îşi ţească toate deducţiile într-o naraţiune convingătoare şi să se roage ca Alberich să le accepte.

— Wyndham avea legături cu Neamul, spuse ea, cu încredere, însă mai ştia şi că Dominic Aubrey era Bibliotecar şi, prin urmare, duşmanul Neamului. Wyndham ştia că respectiva carte era de însemnătate pentru Silver şi s-a gândit c-ar putea-o folosi ca gaj pentru a dobândi ceva

în schimb. Sau, poate, plănuia o răzbunare complexă. Era una dintre relaţiile tipice pentru Neam. S-a asigurat de faptul că pusese bine cartea, câtă vreme negocia el, aşa că a trimis-o, sub acoperirea unui alt pachet, spre Muzeul de Istorie Naturală.

Oare l-ar fi putut convinge pe Alberich să meargă în căutarea ei?

— Apoi, a fost ucis, încheie Irene.

— A, da! spuse Alberich. De asta m-am ocupat eu. Agenţii mei nu au găsit cartea în timp ce se aflau aici, însă asta fiindcă Belphegor a ajuns prima la ea. Frăţia Fierului a fost de mare folos. Asasini de vampiri, automate trimise în urmărirea voastră şi altele. Părea cea mai simplă cale de a dobândi cartea. Nu am avut chef să am de-a face cu Silver sau cu alţi membri locali ai Neamului. Unii dintre aliaţii mei aveau probleme cu anumite facţiuni. Dar nu te voi plictisi cu aceste amănunte. Am intrat în această lume alternativă, am preluat controlul Frăţiei Fierului, am găsit Bibliotecarul local, l-am interogat şi i-am preluat pielea. Suficient de simplu. Că veni vorba, o mai ai?

Irene simţi brusc că îi vine rău. Îşi păstrase controlul în timpul atacurilor vârcolacilor, călătoriilor aproape de prăbuşire cu zeppelinul sau calamităţilor provocate de lepisme, însă acest lucru era complet diferit. *L-am interogat. I-am preluat pielea.*

— Tu ai fost, nu-i aşa? Prima dată?

El îi înţelese întrebarea, oricât de prost formulată ar fi fost.

— O, da! Eu m-am întâlnit cu tine şi cu ucenicul tău când aţi venit. Să fiu sincer, aţi fost o surpriză pentru mine.

— Să mă flatezi nu te va duce departe, spuse Irene, orgolioasă, numărând secundele în minte.

Un alt mecanism se declanşase, cu certitudine, în spatele ochilor lui Alberich.

— Dacă aţi fi găsit cartea la Muzeul de Istorie Naturală, aţi fi putut reveni direct la Bibliotecă, forţând deschiderea unui portal în altă parte. N-ar fi trebuit să veniţi *aici.* Şi ai recunoscut că Wyndham ştia că Aubrey era Bibliotecar.

Răspunde-mi, Ray. Wyndham i-a trimis cartea lui Aubrey?

— Da, spuse Irene.

Cuvântul îi ieşi de pe buze, ca răspuns la întrebarea ei şi la folosirea numelui ei, înainte să poată valsa în jurul subiectului.

Obrajii lui Alberich se colorară puternic. Trebuie să fi fost un soi de reacţie furioasă, transmutată de pielea pe care o purta.

— Vrei să spui că a ajuns *aici?*

Irene simţea răspunsul urcându-i în gâtlej, dorind să fie rostit. Ochii lui Vale îi întâlniră pe ai ei, pentru o clipă, iar ea cântări avantajele distragerii lui Alberich mai departe, faţă de situaţia în care i-ar fi tăiat gâtul lui Vale, dacă-şi pierdea cumpătul.

— Da, spuse ea repede, cedând şi lăsând cuvântul să iasă, înainte ca Alberich să-şi pună în practică ameninţările.

— Este cartea de pe birou?

Irene deschise gura să nege, însă nu reuşi. Cuvântul i se târî de pe buze.

— Da.

Alberich explodă:

— Idioată mică! Ai idee câte eforturi am depus în ultimele zile?

Striga ca o cotoroanţă şi, deşi cuţitul de la gâtul lui Vale era stabil, expresia lui era *greşită*: gura i se deschisese prea larg, iar ochii lui priveau furibund. Saliva lui îl stropise pe Vale pe obraz.

— Am schimbat piei de două ori, spuse el. Mi-am îndepărtat atenţia de la proiecte foarte importante. Şi, fiindcă te-ai fâţâit pe aici, ascunzând cartea, eforturile mele au fost în van. Crezi că este amuzant, Ray? Crezi asta?

Încăperea începu să se schimbe şi să se târască în jurul lui. Hârtiile de pe birou se transformară în lichid şi se scurseră, picurând pe podea. Lepismele moarte se dizolvară în vapori, care fură suflaţi în exterior, în bucle largi, de parcă Alberich şi Vale s-ar fi aflat în centrul unui

vârtej. Panourile de sticlă ale vitrinelor începură să vibreze, trepidând de parcă cineva ar fi cântat pe o tonalitate foarte acută. Şi acum, Irene simţi în ceafă o pulsaţie, care-i zumzăia în urechi.

— Opreşte-te! strigă ea.

— Nu, spuse Alberich, zâmbindu-i dintr-odată foarte liniştit. Nu, nu e amuzant. Iau eu cartea. Mi-o vei da.

— Altfel îi vei tăia beregata ostaticului? spuse Irene.

Era încă zguduită de fluxul brusc. Totul fusese *greşit* în privinţa lui. Neamul era deja suficient de rău, însă această înmuiere a realităţii era mult mai rea. Fusese pregătită să înfrunte chiar şi moartea, însă nu asta.

— Fii rezonabilă! spuse Alberich. Voi avea nevoie curând de o piele nouă. Pielea unui alt Bibliotecar mi-ar fi de mare folos. La fel şi poziţia lui Vale în societate. Nu-mi da alte motive să-i tai gâtul şi apoi să te jupoi. Fii foarte politicoasă, foarte serviabilă şi ascultă ce am să-ţi spun.

Irene dădu doar din cap, încuviinţând. Îi era teamă să nu declanşeze iar acea mânie, teamă pentru Vale – şi, să fie sinceră, era îngrozită pentru soarta ei.

— Unde eram?

Pentru o clipă, îi aminti de Dominic Aubrey, întrebându-se cât din acea şaradă fusese imitaţie şi cât îl reprezentase pe adevăratul Alberich, filtrat prin pielea unui mort. Îi *plăcuse* Aubrey.

— A, da, la motivaţii! Spune-mi, Ray, care este scopul Bibliotecii?

— Să păstreze, spuse Irene, automat.

Alberich încuviinţă, de parcă s-ar fi aşteptat la răspuns.

— Acum, spune-mi, însă cinstit, că nu te-ai gândit niciodată să foloseşti cunoştinţele la păstrarea cărora ai ajutat. Să schimbi lumile din jurul tău în bine. Sau crezi că sunt deja perfecte?

Din voce îi picura sarcasmul.

Irene avea impresia că aleargă pe un câmp minat, legată la ochi, fără nicio idee despre răspunsurile corecte.

— Fireşte că m-am gândit la asta. Dar ştii că nu *ne* trimit…

Pentru o clipă, îşi dori să nu fi spus „ne”. Asta îi aducea la acelaşi nivel.

— ...în misiuni, continuă ea, decât dacă sunt siguri că pot avea încredere în noi.

— Şi accepţi asta atât de uşor?

— Este preţul pe care aleg să-l plătesc pentru a primi ce vreau.

Nu îşi dorise niciodată altceva.

— Să nu crezi că fac genul ăsta de ofertă oricărui Bibliotecar, continuă Alberich. Ai arătat un nivel de inteligenţă care m-a impresionat. Nu toţi Bibliotecarii ştiu când şi cum să încalce regulile.

— Scuzaţi-mă un moment, spuse Vale, politicos, în timp ce Irene se întrebă dacă Alberich oferea discursul *în mod normal, nu te-aş cruţa, însă eşti special* fiecărui Bibliotecar întâlnit. Pot să întreb ce s-a întâmplat cu domnişoara Mooney originală?

— Cu cine? întrebă Alberich, sec.

— Cu femeia al cărei trup îl ocupaţi, răspunse Vale pe un ton care mustea de dispreţ. Jennifer Mooney, una dintre cele mai influente persoane din Frăţia Fierului. Îmi aduc aminte de chipul ei din una dintre fotografiile lui Singh. Aş vrea să-mi fi amintit mai devreme.

— Ah! zâmbi Alberich. Ah, domnişoara Mooney! A trebuit să îmi asum identitatea ei în grabă, ca să mă folosesc de Frăţie ca de o diversiune.

Lui Irene îi veni să-şi dea o palmă. *Fireşte!* Atacul aligatorilor asupra Ambasadei, pentru a-l distrage pe Silver. Îşi aminti limpede cum ţâşnise afară, ca să protejeze „o carte”. Şi Alberich apăruse imediat la faţa locului, aproape înecându-i. Apoi, atacul asupra Muzeului de Istorie Naturală – totul căpăta sens. La asta se referise mai devreme, când spusese că preluase controlul Frăţiei. Văzu chipul lui Vale tresărind, şocat şi umilit. Probabil avea aceeaşi înlănţuire de idei şi se învinuia fiindcă nu dedusese mai devreme.

— Au cele mai baroce idei despre nume şi identităţi false. Aţi crede că un grup protehnologie este mai eficient

în privinţa registrelor, nu? Acum, dacă ai fi spus „Damocles”, aş fi ştiut precis la cine te referi.

Nici măcar nu îi ştia numele. Asta o îngheţă pe Irene complet. Iar Alberich remarcă, probabil, ce simţea, fiindcă urmă:

— Iar acum, domnule Vale, nu mai vreau să aud nimic. Coardele tale vocale sunt blocate.

Irene observă scânteierea de panică din ochii lui Vale şi îi văzu gura mişcându-se, însă nu scoase niciun sunet.

Nu cred că face faţă sentimentului de neajutorare.

Furia se luptă cu teama care o ţinea pe loc, foc împotriva gheţii. *Şi nu cred că mă descurc mai bine.*

— Să presupunem că ai trei opţiuni, Ray, spuse Alberich, trecând înapoi la tonul conversaţional. Prima este să fii de acord să mă ajuţi. Dă-mi cartea, jură-mi credinţă prin legăminte pe care ţi le voi dicta eu şi alătură-te mie. Biblioteca nu ar fi trebuit să fie doar un depozit de cărţi şi o şcoală pentru cei obsedaţi. Ar putea schimba lumile. Ar putea *uni* lumile alternative. Are potenţial, *tu* ai potenţial, şi acest potenţial este irosit. Aş putea să-ţi jur că te voi proteja, dacă îmi juri loialitate, şi ai fi în siguranţă. Ai putea învăţa cum să foloseşti puterile Neamului, la fel ca mine. Poate, în timp, m-ai contesta, însă împreună am putea face lucruri magnifice. Ştii că unele cărţi-cheie pot modifica lumile de care sunt legate. Ajută-mă şi le vom schimba în bine. Vei avea puterea de a *face* lucrurile mai bine. Dacă o refuzi, atunci este o alegere în sine, nu?

Toate lumile pentru lumea ei. Fireşte că nu avea de gând să accepte. Fireşte că n-ar fi putut deveni sclava lui. Dar gândul lipsei de răspundere de a face întocmai ceea ce dorea, precum şi al puterii de a o face…

— A doua opţiune este să laşi cartea aici şi să pleci. O privea atent, cu ochii furaţi ai femeii pe care o ucisese. Seniorii nu te vor învinui. Îmi cunosc puterea. Vor considera că ai făcut lucrul potrivit. S-ar putea chiar să fiu de acord cu ei.

Irene încuviinţă scurt.

— Iar a treia opţiune, spuse Alberich ridicând din umeri.

S-ar putea să regreţi că mă îndemni să fac asta.

Irene înghiţi în sec. Imaginaţia ei funcţiona şi era suficient de îngrijorătoare. Acum, îi oferea nişte idei neplăcute cu privire la ce ar fi putut face Alberich, dacă se străduia. Dacă el considera uciderea şi jupuirea cuiva obişnuinţă, ce ar fi însemnat un efort suplimentar? Imagini pe jumătate schiţate îi făcură greaţă, iar ea simţi gust de fiere. Abia dacă reuşi să îşi păstreze vocea egală.

— Cred că există doar două opţiuni, totuşi.

— Serios? murmură Alberich.

— Bănuiesc că există o singură cale să ies de aici nevătămată.

— Aşa este, recunoscu Alberich, doar că a doua opţiune ar fi mult mai lipsită de durere pentru tine. Îţi dau cuvântul.

— Pot întreba…

— Nu, spuse Alberich, îngustându-şi ochii. Cred că tragi de timp, Ray. Am nevoie să hotărăşti acum. Voi arunca şi viaţa prietenului tău în joc, de dragul negocierii, însă aş dori să decizi în următoarele cinci secunde.

Patru.

Trei.

Dacă îi jura credinţă în Limbaj, ar fi fost legată de el pe viaţă. Era genul de persoană care pregătea asemenea formulări dinainte. Nu aveau să existe portiţe de scăpare.

Două.

Poate că oamenii spuneau că ucisese Bibliotecari fiindcă nu se mai întorsese nimeni. Dar poate că toţi i se alăturaseră. S-ar fi putut alătura unui grup care urma să modifice realitatea şi să transforme universul într-un loc mai bun.

Una.

Poate că o persoană care jupuia şi ucidea alte persoane (într-o ordine încă neprecizată) nu se preocupa deloc să transforme universul într-un loc mai bun. Ca idee.

Zero.

— Ray… spuse Alberich.

Avea un zâmbet oarecum plin de speranţă pe chip, de

parcă şi-ar fi dorit cu adevărat ca ea să spună „da”.
Probabil că îşi dorea.
Ea era pe cale să moară.
Avea nevoie de un miracol.
Însă primi un dragon.

22

Irene presupusese mereu, când citise despre răcnetele dragonilor, că descrierile erau metaforice sau, cel puţin, hiperbolice. Se gândise că fraze precum „zguduie pământul” se refereau la uimirea provocată de dragoni. Fireşte că lumea din jur ar fi fost zdruncinată de mânia lor. La ce altceva te puteai aştepta din partea dragonilor?

Dar lumea aceasta fizică nu fu scuturată de răcnetul dragonului, ci realitatea însăşi se cutremură.

— Ce dracu’?! înjură Alberich, iar cuvintele nu se potriviră deloc cu înfăţişarea sa feminină, îngrijită.

Mâna lui se încordă vizibil pe cuţitul de la gâtul lui Vale, iar Irene ştiu, cu groază, că era pe cale să-i taie beregata din simplu reflex. Apoi, ochii lui se îngustară.

— E prea simplu, Ray. Din voia mea şi în numele tău, nu poţi nici să vorbeşti, nici să te mişti.

Nu era Limbaj. Nu avea nimic din forţa poruncitoare a acestuia, însă cuvintele lui aveau o putere inerentă, iar magia Neamului le înlănţui, ferecându-le. Irene fu ţintuită pe loc, ca un fluture într-un insectar, cu însemnul arzându-i spatele, în timp ce puterile Bibliotecii se luptau cu ordinul lui. Era conştientă de tot ce se petrecea în jurul ei: de insectele strivite, de respiraţia ei neregulată, de firicelul de sânge de pe gâtul lui Vale, de privirea calculată a lui Alberich – şi nimic nu îi era de folos.

Nu avusese timp să invoce Biblioteca şi să îl oblige să iasă din încăpere, aşa cum plănuise. Fusese la fel de zguduită de răcnetul lui Kai precum fusese el, însă el îşi revenise mai iute. Asta o făcea să se simtă stânjenită, însă trebuia să-şi reamintească de faptul că nu se afla într-o situaţie pentru care să primească note, ci într-una de genul e-pe-cale-să-te-omoare.

Dar, cu toată furia ei, nu era capabilă să îşi mişte nici măcar un muşchi.

— Păcat! spuse Alberich. Eram foarte impresionat de tine. Bradamant era eficientă, însă nici pe departe la fel de

intuitivă. Mă tem că timpul alocat deciziei tale a expirat, dacă în peisaj a intrat un dragon, însă te rog să nu uiţi că îmi voi aminti cu drag de tine.

Uşa se deschise brusc, iar ochii lui Alberich se măriră când văzu cine se afla în spatele ei. Deschise gura să vorbească, dar trei gloanţe, trase în succesiune rapidă, îl loviră drept în frunte. Fu o acţiune la fel de curată şi de precisă precum cea a unui ac al maşinii de cusut, care lovea iar şi iar. Se împletici, îndepărtându-se de Vale, cu braţele fluturând, în timp ce poalele rochiei i se învolburară în jurul picioarelor. Se prinse slab de masă, însă din rănile deschise nu îi curse nici pic de sânge.

— Vale şi Irene, mişcaţi-vă liber! strigă Bradamant, în Limbaj. Şi daţi-vă la o parte! adăugă ea, în engleză. Nu ştiu dacă l-am ucis.

— Nu m-ai ucis, spuse Alberich. ***Pistol, explodează!***

Bradamant aruncă pistolul la timp. Se dezintegră în aer, într-o explozie de flăcări şi piese metalice. Se aplecă, în aceeaşi clipă, să se ferească. Vale se aruncă într-o parte, chiar când Alberich făcu un gest, dar o undă de aer îl lovi, izbindu-l de una dintre vitrine, care se sparse în bucăţi. Se auzi un zgomot urât, de zdrobire.

Vale nu se mai ridică.

— Nu ar mai trebui să las oamenilor atât de mult timp de decizie, spuse Alberich.

O ignoră pe Irene, care rămăsese încremenită. Magia Neamului încă o ţinea prizonieră, înfăşurată în lanţuri în jurul numelui şi spiritului ei.

— Bradamant, draga mea, doreşti să faci un târg pentru vieţile prietenilor tăi?

— Numai un nebun ar face târguri cu tine! se răsti Bradamant.

Se ascunsese în spatele unui dulap înalt.

— O observaţie corectă, însă impertinentă.

Găurile din fruntea lui Alberich erau lipsite de sânge şi nefiresc de întunecate. Nu se vedeau nici carne, nici os. Ridică o mână, cu palma îndreptată spre Bradamant.

— Lorzii măreţi ai Neamului nu se manifestă în forma lor

reală, în lumile fizice. Ştii de ce?

— Haosul creat de ei este prea vast, răspunse Bradamant, pe un ton vioi, de parcă ar fi răspuns la curs. Ar dezintegra lumea.

— Întocmai, toarse Alberich. Şi nu vrem asta.

Aerul însuşi începu să se cutremure în jurul mâinii lui. Fumegă, de parcă i se transforma carnea în nitrogen lichid, suficient de rece să ardă o gaură în realitate.

— Şi, ca să împiedic această manifestare, am nevoie doar de unul dintre voi care să aibă pielea intactă…

Irene expiră. Nu i se interzisese şi asta şi nu avea de gând să accepte ce îi impusese el. Era Bibliotecară şi, chiar dacă asta o transforma în slujitoarea Bibliotecii, funcţiona şi ca o platoşă. Limbajul era libertatea ei. Bradamant îi spusese că se poate mişca. Nu putea permite…

…iar însemnul ei era o greutate purtată în spinare, o povară care încerca să o îngenuncheze.

…nu voia să…

fier alb, fierbinte, care o străbătea

…îi permită să facă asta. Refuza să se supună. Chiar dacă era un monstru, care ucisese Bibliotecari mai măreţi decât ea…

…nu avea de gând să îi accepte porunca.

Irene deschise gura. Mişcarea infimă a despărţirii buzelor păru să dureze ani, în timp ce privea focul negru care înflorea în jurul degetelor lui Alberich. Căută ceva care să îl distragă şi să îi ofere timpul necesar să invoce Biblioteca. Îi veni ideea într-o scânteie de inspiraţie:

— Piele a lui Jennifer Mooney! Desprinde-te de trup, acum!

Aşa se şi întâmplă. În zdrenţe, asemenea unei haine care se rupea la cusături. Flacăra din jurul mâinii lui Alberich se stinse, iar el căscă gura, într-un urlet de agonie. Rochia se dezintegră, căzând, la fel ca fragmentele de piele palidă. Ce se afla dedesubt fu atât de dureros pentru ochii lui Irene, încât trebui să se întoarcă şi să şi-i acopere cu mâna. În spatele pielii furate, Alberich era o gaură vie într-

un loc din univers care nu ar fi trebuit să existe în niciun plan uman. În acea clipă infimă, văzu muşchi, tendoane şi sânge – însă şi culori şi materie, care-i arseră retina. Văzu lucruri care se mişcau şi răscroiau lumina în jurul lor, dar şi structuri schimbătoare, care nu aveau sens. Realitatea ei păru, deodată, fragilă ca o perdea pe care cineva era pe punctul de a o sfâşia, în orice moment. Irene era conştientă că striga şi o auzea şi pe Bradamant strigând. Totuşi, în spatele a tot şi a toate se afla Alberich, cu o voce mai înaltă decât orice ton omenesc, Alberich, care urla de furie şi de durere pură.

De aceea trebuie să poarte o piele, îi zăngăniră gândurile, de parcă vorbele ar fi putut forma un lanţ spre sănătatea mintală, verigă cu verigă. *Deci, de aceea trebuie să poarte o piele…*

Alberich se întoarse şi gesticulă spre ea, iar realitatea se preschimbă. Podeaua de lemn îi putrezi sub picioare, iar în ea se deschiseră guri care înghiţiră lepismele moarte şi o muşcară de glezne. Noduri groase de pânză căzură din tavan, pline de păianjeni şi de cenuşă.

— Vor veni după tine, şopti Alberich.

Vocea lui se schimbase iar. Nu mai era feminină şi nici a lui Aubrey, ci complet diferită. Era ceva care vibra asemenea clapelor unui pian dezacordat, ratând, însă, armoniile umane şi atingând o muzicalitate mai dureroasă.

— Mi-ai făcut rău, iar eu îţi voi face rău ţie, îţi voi trimite Cântăreţii Albi şi Turnurile Dărâmate…

Un fald de pânză de păianjen căzu pe chipul lui Irene, iar oroarea de a trebui să o îndepărteze, de a simţi păianjenii care începeau să i se târască prin păr o făcu să-şi revină în simţiri. Oroarea se transformă, din ceva străin, care îi pătrunsese până în măduva oaselor, în ceva asemănător cu dezgustul – un sentiment mai uman. Avea nevoie doar de o clipă pentru a rosti numele Bibliotecii şi, astfel, de a o invoca. Acesta fusese planul. Minimalist şi demn de milă cum era, acesta fusese planul. Dar Alberich avea să ştie în clipa în care începea, fiindcă beneficia de întreaga lui atenţie. Nu avea să reuşească să rostească un

cuvânt.

Bradamant striga. Nu putea obţine ajutor din partea ei. Iar Vale îşi pierduse cunoştinţa. Aşa spera. Era mai bine să fie inconştient decât mort.

Sticla crăpă, iar cioburi de la o altă vitrină îi sfâşiară rochia, transformându-se în păsări de sticlă, cântătoare, cu gheare sclipitoare şi ciocuri ascuţite. Îşi ridică braţul pentru a-şi proteja faţa şi o pasăre de sticlă o atacă. Aripile sale lăsară zgârieturi adânci. Sângele curse precum cerneala în jos pe braţ.

Desigur. În fond, un Limbaj era mai mult decât o înşiruire de cuvinte.

Îşi închise palmele în jurul păsării care se zbătea şi căzu în genunchi. Se auzea ţipând, în agonie, în timp ce lucrul acela îi cresta palmele şi degetele, însă i se păru, cumva, îndepărtat. Imposibilităţile din jurul ei erau mult mai reale şi mai viscerale decât durerea. Se întrebă, vag, dacă-şi distrugea mâna. Din nou. Dar, pusă în balanţă cu viaţa ei, cu sănătatea ei mintală, alegerea ei era evidentă.

Prin părul ei încâlcit şi plin de pânze de păianjen, îl văzu pe Alberich ridicând mâna, poate pentru a chema mai multe orori sau pentru a-i da lovitura finală.

Alberich ar fi putut-o opri, dacă încerca să vorbească. Ignoră când ea trânti pasărea care se zbătea în lemnul mişcător al podelei, pe care-l zgârie, creând o tăietură lungă, plină cu sânge. Râse doar când şi mai multe dărâmături îi căzură pe umeri, din tavanul acum instabil. Dar avea nevoie de o scuză care să-i explice acţiunile. Ceva la care el s-ar fi aşteptat să încerce.

Irene îşi desfăcu mâinile, îndreptând pasărea de sticlă însângerată spre el.

— Podea! strigă ea, în Limbaj. ***Înghite-l pe Alberich!***

Lemnul pardoselii în putrefacţie se năruia la picioare, însă el rămase deasupra ei, de parcă ar fi călcat pe apă.

— Hai să încercăm invers, vrei? râse el. *Îneacă-te* în ea!

Irene era deja în genunchi. Simţi lemnul lingându-i picioarele, ca un noroi dens, ridicându-i-se deasupra coapselor. Nu îi pătrunse prin fuste, ca apa, ci se lipi de

ea, ca nişte buze flămânde. Trecu printr-un moment de panică: ce se întâmpla dacă ideea ei nu funcţiona? Îşi permise să ţipe şi, determinată de energia acelei terori, tăie cu pasărea de sticlă bucata de podea rămasă. Repetă iar şi iar, scufundându-se tot mai adânc în lemn, de parcă ar fi încercat să se salveze. Sângele ei împroşcă liniile crestate, când lemnul i se închise în jurul taliei. Urmele lăsate de pasăre se vedeau clar în podeaua care supura lent. Poate fiindcă era scris în Limbaj sau doar pentru că *trebuia* să funcţioneze, altfel o aştepta o soartă mai rea decât moartea.

— Imploră-mă şi te salvez, spuse Alberich, voios. Imploră-mă şi te voi transforma în ucenica mea preferată, în propria mea copilă dragă…

Acum, pânza de păianjen îi acoperea ochii. Lucra orbeşte.

Dar unele lucruri le cunoştea şi pe întuneric.

— Nu, spuse ea, şi crestă ultima linie. Simbolul care reprezenta Biblioteca apăru limpede în podeaua învolburată, între ei.

Biblioteca nu sosi asemenea unui dragon care răcnea sau a unor valuri de haos. Dar în încăpere se aprinse o lumină, care nu existase înainte, mai pătrunzătoare şi mai limpede decât lămpile cu gaz pâlpâitoare. Pânzele de păianjen, care i se lipiseră de faţă şi de umeri, căzură, preschimbate în praf. Autoritatea Bibliotecii pulsa în spaţiu ca o şoaptă solidă, ca nişte pagini răsfoite lent. Apoi, urmă stabilitatea. Acum, podeaua deveni fermă, când Irene îngenunche pe ea, iar sticla din mâna ei era ascuţită, însă nu o pasăre cu viaţă. Lumina îndulci şi oroarea formei lui Alberich, transformând-o în ceva întrezărit ca printr-o sticlă mată, care se retrăgea tot mai departe…

De fapt, părea să se retragă, încet. Prezenţa Bibliotecii îl făcea să dea înapoi şi, deşi atingerea sa i se păru binevenită, ca un sentiment de *acasă,* îl forţa pe Alberich să se îndepărteze. Iar dacă zgomotele pe care le scotea reprezentau ceva, expulzarea sa era agonie pură.

Nu terminase încă, totuşi. Privirea i se întunecă, iar din

gură îi ieşi beznă.

— Asta numeşti tu victorie, Ray?

Şi apoi, spatele lui atinse peretele, iar el începu să treacă prin el. Peretele se subţie până ce deveni translucid, în jurul lui, iar el se zbătu, parţial afundat, asemenea chihlimbarului din jurul unei insecte preistorice.

Apoi, în timp ce priveau, spinarea lui Alberich se arcui, iar el strigă – însă la un nivel diferit de tot ce auzise până acum. Irene simţi că inima îi tresare de o simpatie nedorită, când văzu pedeapsa pe care o îndura: Alberich era crucificat între realitatea Bibliotecii şi bariera creată de Kai afară, un *obiect* al haosului, care se zbătea, captiv între două suprafeţe ale realităţii.

Irene îşi dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee despre ce avea să se petreacă mai departe. Nu ştia. Nu îi păsa, câtă vreme *el* era departe. Nu exista loc pentru o asemenea lipsă de realitate în această lume. Era oribil. Ce îşi făcuse, ca să ajungă aşa? Ce fel de târguri încheiase?

— Eliberează-mă… se înecă Alberich şi din gură i se scurgea sânge. Nu poţi avea încredere în dragoni. Se vor întoarce împotriva ta. Dă-mi drumul şi îţi povestesc!

— Nu fi idiot! scuipă Bradamant.

Se ridică de pe podea, cu rochia zdrenţe, sprijinindu-se de rămăşiţele unui scaun.

— Chiar crezi că te-am lăsa să scapi acum?

Mulţumesc că îmi eşti de mare ajutor şi rosteşti lucruri evidente, se gândi Irene, însă reuşi să păstreze replica pentru sine. Clătină doar din cap. O flacără care ardea mocnit, din ceva ce părea a fi speranţă, se aprindea în interiorul ei. Ce făcuseră îl rănise pe Alberich. Îl *înspăimântase.*

Exista posibilitatea să câştige.

Nu îşi dăduse seama că deja crezuse lupta pierdută.

— Vei regreta asta! şopti Alberich în Limbaj.

Lumina crescu în intensitate, iar el scăzu în proporţii, dându-se înapoi şi îndepărtându-se de ei, asemenea unei pete şterse. Ultimul lui strigăt reverberă în încăpere, crăpând sticla rămasă şi aruncând cărţile de pe rafturi.

Irene aruncă o ultimă privire spre chipul lui, un chip uman, livid de furie, înainte ca el să dispară.

— Irene!

Bradamant fu dintr-odată lângă ea, de parcă ar fi pierdut câteva momente. Îl privise pe Alberich dispărând, iar acum Bradamant avea un braţ în jurul umerilor ei şi o ajuta să se aşeze. Vale – oare Vale nu îşi pierduse cunoştinţa? – se agita deasupra mâinilor ei.

— Irene, ascultă-mă, promit că nu o iau, spunea Bradamant. Dacă vrei, îmi dau cuvântul în Limbaj, pe loc, iar Vale e şi el aici, ca martor. Dacă dai drumul cărţii, ne va fi mult mai uşor să îţi îngrijim mâinile. Irene, te rog, *ascultă-mă,* spune-mi ceva, orice…

Uşa se deschise brusc. Din nou.

— Irene!

Cel care strigase era Kai. Irene spera doar că în preajmă nu se aflau cetăţeni obişnuiţi care să-l audă.

— Bradamant! Ce i-ai făcut?

Plus zece puncte pentru îngrijorarea autentică, hotărî Irene, *minus câteva mii pentru spiritul de observaţie.*

— Te rog, spuse Vale, obosit. A fost Alberich. Planul vostru a funcţionat perfect, dar mă tem că domnişoara Winters este în stare de şoc. Dacă ai putea să ne ajuţi să o convingem să se calmeze, ca să-i putem bandaja mâinile… am nişte coniac.

— Nu-l irosi pe mâinile mele, mormăi Irene.

Nici măcar nu îşi dăduse seama că luase cartea. O lăsă pe Bradamant să i-o ia de sub braţ.

— Să ştii că aş bea o tărie, adăugă apoi.

— Domnişoară Winters! exclamă Vale.

— Două, de fapt. Sunt în stare de şoc. Dă-mi coniac.

— Dar mâinile dumitale, protestă Vale. Au nevoie de îngrijire imediată!

Irene nu voia să se uite, dar se obligă să o facă. Palmele şi partea interioară a degetelor îi erau adânc crestate. Fâşii de piele atârnau libere, iar ea crezu că vede frânturi de os. Îşi feri privirea, înainte să se facă de râs vomitând. Poalele rochiei erau pline de sânge. Probabil că era în

stare de şoc sau ar fi trebuit să o doară mai tare decât simţea. Nu se mai rănise niciodată atât de rău.

— Există oameni la Bibliotecă în stare să se ocupe de asta, spuse ea, ferm, rugându-se cu disperare să nu se mintă singură.

Cuvintele ei ţâşniră afară, repede, profesionist, o distragere de la realitatea mâinilor. Îşi simţi lejeritatea forţată a tonului. Discursul ei suna distant, ca un ciripit de păsări la mare depărtare.

— Domnule Vale, îţi mulţumesc pentru ajutor, şi îmi pare rău că ai fost târât în povestea asta. Bradamant, poţi verifica, te rog, uşa – uşa interioară, intrarea în Bibliotecă – să nu aibă capcane?

— Nu cred că ar putea exista interferenţe străine, după ce ai invocat Biblioteca în acest spaţiu, spuse Bradamant, încet.

— Ah!

Probabil şocul era chiar mai profund decât crezuse.

— Prea bine, atunci. Kai, mă ajuţi să mă ridic?

Kai îşi strecură braţul în jurul ei, ajutând-o să se ridice. În alte împrejurări, ar fi fost mai atentă când se sprijinea de el, însă, pe moment, nu mai părea important. Aşa că se lăsă susţinută. Era rănită. El era colegul ei. Aşa era firesc.

Îmbrăcămintea lui era în neorânduială, însă se afla acolo. Aşa că să te preschimbi în dragon nu însemna să îţi pierzi toate hainele. Părea important, iar ea înregistră informaţia, pentru a pune întrebări ulterior.

— Eşti sigură? o întrebă el, pe un ton scăzut.

— Cred că e cel mai bine să plecăm de aici, înainte de a trebui să răspundem la întrebări.

Această normă înţeleaptă era adânc înrădăcinată în conştiinţa oricărui Bibliotecar.

— Hm!

Vale îşi şterse firicelul de sânge de pe guler, ceea ce fu, mai degrabă, fără rost, fiindcă se afla oricum într-o stare jalnică.

— Chiar dacă sunt dispus să-l port cu vorba pe Singh, ca să acopăr asta, aş fi interesat să aflu mai multe. Înainte să

pleci, domnişoară Winters, înainte să plecaţi toţi… îmi poţi spune ceva despre ultima poveste din carte?

Bradamant deschise gura, iar primul ei cuvânt avea, evident, să fie *nu,* la fel ca toate celelalte.

Irene îi făcu semn să tacă.

— Domnule Vale, eşti sigur că doreşti să raportăm superiorilor noştri că ai citit-o? Orice ar fi?

— Îmi vine greu să cred că ar presupune că nu am citit-o, răspunse Vale, sec.

Era suficient de adevărat.

— Bănuiesc că nu există niciun motiv pentru care să nu ne poţi privi peste umeri, când verificăm dacă este cartea corectă, spuse Irene, încet.

Aruncă o privire spre Kai, însă el avu bunul-simţ să îşi ţină gura şi să nu menţioneze că deja făcuseră asta.

— Bradamant, ai spus că trebuie să verificăm a optzeci şi şaptea poveste, da? Arătă spre cartea din mâinile lui Bradamant. Aş deschide-o chiar eu, însă degetele mele…

Bradamant ţuguie buzele, apoi încuviinţă. Poate că simţea o urmă de simpatie. Sau poate intenţiona să arunce şi ultimul dram de vină pentru expunerea neautorizată asupra lui Irene. Îşi şterse mâinile de praf şi de sânge, de rochia sfâşiată, şi deschise cartea.

— A optzeci şi şaptea poveste, da. Povestea pietrei din Turnul Babel. Inspiră adânc. Este aici. A optzeci şi şaptea din… optzeci şi opt?

Tăcerea se lăsă în încăpere, în timp ce toţi se gândiră. Dacă era neobişnuit ca a optzeci şi şaptea poveste să existe, se gândi Irene, atunci ce căuta acolo a optzeci şi opta? Oare Bradamant îi oferise doar un indiciu şi nu motivul real pentru care cartea era atât de importantă…

— Germana mea nu e foarte bună, spuse Kai, plin de regret.

Bradamant scoase un suspin teatral.

— *Au fost odată, ca niciodată,* începu ea să traducă, *un frate şi o soră, care aparţineau aceleiaşi Biblioteci. Era una ciudată, fiindcă păstra cărţi dintr-o mie de lumi, însă se afla în afara tuturor. Iar fratele şi sora se iubeau şi*

colaborau pentru a găsi cărţi noi pentru Biblioteca lor…

— Nu e de mirare că nu aţi vrut să se piardă, spuse Vale, satisfăcut.

Bradamant se opri şi ridică din sprâncene spre el, apoi continuă:

— *Într-o zi, fratele îi spuse surorii sale: „Fiindcă această Bibliotecă deţine toate poveştile, cuprinde oare şi povestea propriei geneze?”*

— Nu, răspunse Irene.

— Dar trebuie, spuse Kai. Probabil că nu avem încă acces la ea.

— *Dacă* nu vă supăraţi, spuse Bradamant.

— Îmi cer scuze, reveni Kai.

Bradamant încuviinţă, cu răceală, şi reluă:

— *„Bănuiesc”,* spuse sora. *„Dar nu ar fi înţelept să o căutăm.” „De ce?” întrebă fratele. „Din cauza naturii secretului Bibliotecii”, răspunse sora, al cărei sigiliu îl purtăm pe spate.*

— Are cadenţa corectă pentru o poveste a Fraţilor Grimm, spuse Vale, binevoitor.

Irene simţi că o usturǎ spatele.

— *Fratele nu se ostenise nicicând să îşi privească semnul de pe spate. Dar, în seara aceea, căută o oglindă şi citi scrisul de pe pielea sa, iar ce citi acolo îl făcu să înnebunească. Părăsi Biblioteca şi se alie cu duşmanii săi împotriva acesteia. Dar, mai ales, jură răzbunare surorii sale, fiindcă ea rostise cuvintele care-l aduseseră pe acest drum. O sută de ani mai târziu, sora sa se întoarse la Bibliotecă dintr-o aventură în care fusese, şi purta un copil în pântece.*

— *O sută de ani?* întrebă Vale.

— *Se poate,* răspunse Irene. *Dacă a fost într-o lume alternativă, în care exista o cale de încetinire a îmbătrânirii – ultratehnologie sau vrăjitorie de înaltă clasă. Dar sarcina ar fi problema…*

— Da, întocmai, spuse Bradamant. *Iar asta pricinui mare necaz, fiindcă în interiorul Bibliotecii nu puteau fi nici naştere, nici moarte. Şi totuşi, se temea să iasă, ca fratele*

ei să nu o găsească. Aşa că, în dureri, îi imploră să îi taie burta şi să scoată copilul, iar ei făcură întocmai. Fu astfel ajutată să nască. Apoi, îi cusură burta cu fir de argint şi o ascunseră între cele mai adânci sipete, de teamă ca fratele ei să nu o caute iar.

Irene îşi simţi stomacul încordându-se de o teamă îngheţată, încet şi deliberat.

— De aceea voia cartea, şopti ea. Nu fiindcă ar fi putut-o folosi să dobândească putere asupra acestei lumi. Ci fiindcă… Nu era sigură cum să o spună. Fiindcă îi cunoştea cineva secretele? Dacă era Grimm, atunci fusese scrisă cu secole în urmă. Dar timpul nu însemna mai nimic în adâncurile Bibliotecii, câtă vreme rămâneai acolo. Iar Alberich avea… De fapt, nimeni nu ştia câţi ani avea Alberich. Dar câţi ani ar fi avut sora lui? Şi oare mai era în viaţă?

— O soră, mormăi Kai şi ochii lui se îngustară. Şi copilul acesteia. Cum se termină?

— Iată cum se termină.

Bradamant închise brusc cartea, apoi o vârî din nou sub braţul lui Irene.

— Aşa. Acum trebuie să plecăm de aici de îndată, domnule Vale. Sper că ne putem baza pe dumneata să…

— Nu cred c-ar ajuta defel să fac totul public, spuse Vale, cu amărăciune. Sunt sigur că pot găsi un vinovat pentru asta… poate Frăţia Fierului sau lordul Silver. Va fi foarte nemulţumit să se trezească fără carte, fără concluzii şi fără duşmani.

Gândul îl făcu să zâmbească.

— Dar aş preţui ocazia de a vorbi din nou cu voi, adăugă Vale.

Irene îşi reveni.

— Asta depinde de superiorii noştri, spuse ea, simţindu-se încercată de o sinceritate care o scotea din sărite. Dar… dacă vom avea ocazia, m-aş bucura şi eu. Însă, pentru moment…

— Chiar aşa, spuse Bradamant, îndreptându-se spre ieşire. Kai, du-o în braţe dacă nu poate merge.

— Coniacul ar fi fost de folos, se plânse Irene, când Kai o ghidă de-a lungul podelei alunecoase.

Spera ca Vale să nu aibă vreo idee prostească şi să îi urmărească prin intrare.

— Sunt perfect capabilă să merg fără să fiu târâtă, adăugă ea.

— Permite-mi acest serviciu neînsemnat, mormăi Kai, în urechea ei. După ce m-ai trimis afară şi mi-ai luat orice şansă de a te apăra şi după ce te-ai rănit atât de rău, simt că trebuie să *insist* cu asta.

Bradamant îşi puse mâna pe clanţă, murmurând în Limbaj, iar aerul se cutremură. Uşa se deschise brusc, înfăţişând şirurile de rafturi de dincolo de ea.

— Ne învaţă să nu intrăm în discuţii pe care nu le putem câştiga argumentând, şopti Irene.

Era obosită, şi mâinile i se aprinseseră de durere.

Păşiră înăuntru, iar uşa Bibliotecii se închise în urma lor.

23

Uşa ferecată şi solidă se închise în spatele lor, cu o izbitură. Cineva actualizase afişele de avertizare din Bibliotecă. Erau toate pictate cu cerneală roşie şi font gotic şi, în timp ce gândurile începeau să îi rătăcească, Irene se întrebă dacă fuseseră imprimate sau scrise de mână.

— Stai jos aici! îi dădu Bradamant instrucţiuni lui Kai, învelindu-se în autoritate ca într-o mantie. Eu merg să aduc ajutoare.

— Stai puţin! o întrerupse Irene. Bănuia că, odată Bradamant plecată, nu avea să se întoarcă pentru o vreme şi era ceva foarte important pe care dorea să i-l comunice.

— Abia dacă te mai ţii pe picioare, spuse Bradamant, fără drept de apel. Ai nevoie de ajutor.

Kai privi în jur, căutând un scaun. Nu găsi niciunul, aşa că o lăsă încet în jos, până când fu aşezată pe podea.

— Irene, Bradamant are dreptate, spuse el, pe tonul răbdător pe care îl foloseau bărbaţii cu femeile isterice. Eşti rănită.

— Taci! spuse Irene şi văzu cum băiatul rămâne mască, la lipsa ei de politeţe.

Era ameţită, iar mâinile sale păreau trecute prin sârmă ghimpată. Dar trebuia să spună asta, înainte să-şi piardă voinţa de a o spune.

— Bradamant! Ai intervenit în misiunea mea, m-ai otrăvit şi ai încercat să furi cartea şi, în general, ai încălcat un număr mare de reguli nescrise. Adevărat sau nu?

Bradamant privi în jos, spre ea. Ca de obicei, chiar şi în zdrenţe, postura ei era elegantă, fără niciun efort, iar Irene se simţi şi mai îngălată decât de obicei, aşa întinsă pe podea. Pentru o clipă, Bradamant păstră tăcerea. Apoi, într-un târziu, spuse:

— Adevărat.

— Şi?

Bradamant ridică din umeri.

— Pot să îmi cer scuze, dar nu cred că te aştepţi să spun că îmi pare rău.

— Nu mă aştept la asta, răspunse Irene, cu grijă. Ce doresc...

— Da?

— Ce doresc este să ne oprim din a ne dispreţui reciproc. Este o pierdere de timp şi de efort.

Bradamant ridică din sprâncene.

— Draga mea Irene, ca să te dispreţuiesc, ar trebui să mă obosesc să...

— Ah, te rog! o întrerupse Irene. Tu mi-ai spus-o, ai uitat? Crezi că sunt o beizadea răsfăţată şi ai fi încântată să dau greş în public şi încă în mod evident, chiar dacă nu ţi-ai dori să mă vezi murind. Nu te-ai fi deranjat să concepi asemenea insulte, dacă nu ţi-ar păsa.

Văzu obrajii lui Bradamant colorându-se puternic. Braţul lui Kai, care o susţinea din spate, îi servea drept alinare şi o ajuta să reziste.

— Cred că ce vrei tu – ce vrem amândouă – este să slujim Biblioteca.

— Ai folosit o repetiţie inutilă, scuipă Bradamant.

— Să nu uiţi să scrii în raport, spuse Irene, aproape răpusă de oboseală. Doar să nu-ţi mai pierzi vremea detestându-mă, da? Iar eu voi încerca să fac la fel. Pentru că nu cred că e de folos. Nu cred că ne ajută pe niciuna.

— Du-te după ajutor acum! îi spuse Kai lui Bradamant, cu severitate.

— Te rog, adăugă Irene, forţându-se să ridice privirea şi să i-o întâlnească pe a lui Bradamant. Măcar gândeşte-te la asta!

— Credeam că vrei să nu ne mai gândim atât de mult una la cealaltă, spuse Bradamant, cu răceală.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, în foşnet de rochie.

Vederea lui Irene devenea înceţoşată, pe măsură ce Bradamant se îndepărta.

— Gândeşte-te! mormăi ea, iar vorbele şi le simţi dense şi grele în gură.

Degetele lui Kai îi muşcară din umăr, suficient de tare să

o readucă în prezent.

— Dacă leşini acum, te ucid, spuse el, pe un ton conversaţional.

— Puţin contraproductiv, remarcă Irene.

— Dar m-ar înveseli nespus.

Se aplecă mai aproape, cu faţa la câţiva centimetri de a ei.

— M-ai trimis de lângă tine, *mi-ai cerut să plec* şi aproape că ai fost ucisă. Ai idee cât de prostesc te-ai purtat?

Poate că îşi pierdea controlul, fiindcă pielea lui era precum alabastrul, brăzdată de vinişoare albastre, iar părul său îi devenise, parcă, de un albastru-închis, atât de închis, încât era aproape negru, în ochii săi se citea o furie adâncă, departe de mânia umană. Vorbea despre posesivitate, despre orgoliu şi despre simţul proprietăţii.

— Dar a funcţionat, spuse Irene, reuşind să-i întoarcă privirea.

Nici pupilele lui nu mai erau umane. Erau de forma pupilelor de şarpe, la fel ca ale oricărui alt dragon pe care-l cunoscuse. Dar persoana din spatele lor era mai reală decât fusese Silver, cu umanitatea lui aparentă. Sau decât orice ar fi privit-o din spatele pielii furate de Alberich. Dorea să găsească cuvintele să-i spună asta.

— Am reuşit să-l alungăm. Îţi mulţumesc.

— Te-a pus în pericol! o întrerupse el. N-ar fi trebuit să las de izbelişte niciun om în viaţă!

Ar fi putut să-i mulţumească fiindcă o ascultase sau avusese încredere în ea sau poate fiindcă ea putuse avea încredere în el. Dar, poate pentru a-l distrage, spuse:

— Pentru că m-ai ajutat să salvez viaţa lui Vale. Îmi place de el.

Spre surprinderea ei, asta îl făcu pe Kai să întoarcă privirea, cu capul plecat şi cu obrajii palizi, cu pometţi înalţi, devenind stacojii. Degetele care i se înfipseseră în umăr îşi relaxară strânsoarea, iar pe chipul lui se citi o expresie mai umană.

— Este un bărbat care merită preţuit, mormăi el. Mă

bucur că şi tu îl consideri demn.

Probabil era o concesie de proporţii pentru un dragon să admită că îi plăcea un om.

— Da, mormăi ea. Absolut! Acum, îmi poţi aduce nişte cale? Îşi dădu seama că folosise cuvântul greşit. Cafea. Mă refer la cafea. Sunt ameţită.

— Rămâi pe loc!

Cât de prostesc din partea lui! Chiar credea că era în stare să fugă undeva?

— Bradamant vine cu ajutoare.

— Este doar o rană superficială, murmură ea, apoi întunericul i se abătu peste ochi şi o înghiţi.

Lumina se întoarse cu dificultate, filtrată printre obloanele lungi. Irene era întinsă pe o canapea, cu mâinile înfăşurate în bandaje groase aşezate frumos în poală. Se afla într-una dintre camerele care dădeau spre oraşul necunoscut din afara zidurilor Bibliotecii. Cineva îi scosese pantofii şi îi aranjase faldurile rochiei ca să-i acopere picioarele încă în ciorapi. Acel lucru mărunt îi permise să se relaxeze. Exista o singură persoană care s-ar fi obosit să facă asta.

— Coppelia! spuse ea, ridicând capul spre a-şi privi superioara.

Tensiunea din interiorul ei se mai linişti. Coppelia fusese mereu corectă. Era şi altfel, de exemplu sarcastică. Iar nivelul aşteptărilor sale ar fi pus la încercare un săritor cu prăjina la Jocurile Olimpice. Dar se putea baza pe Coppelia.

— Fată isteaţă!

Coppelia se afla într-un scaun cu spătar înalt, lângă canapea. Un birou portabil i se afla în poală, acoperit cu foi de hârtie copiate de mână, în cuvintele grele ale Limbajului. Şedea astfel încât lumina să îi cadă pe birou, lăsându-i chipul şi umerii în umbră. Se mişcă şi îi pocniră încheieturile.

— Crezi că eşti suficient de puternică să îmi dai un

raport?

Irene îşi frecă ochii cu antebraţul.

— Putem avea mai multă lumină?

Panourile fluorescente de pe tavan nu erau aprinse, iar singura sursă slabă de lumină era cea filtrată de obloane. Asta dădea o senzaţie eterică încăperii, de film alb-negru, în care penumbra juca un rol artistic.

— Încă nu, spuse Coppelia.

Vocea ei era preocupată, deşi chipul îi era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna. Părul ei alb, strălucitor, era împletit la spate, sub o bască bleumarin, contrastând cu pielea ei întunecată. În lumina slabă, forma un model de lumină şi întuneric în ochii lui Irene. Degetele sculptate din lemn ale protezei mâinii ei stângi loveau marginea biroului, lucru pe care Irene îl găsi reconfortant.

— Ţi-ai forţat trupul în feluri pe care nici nu le înţelegi. Am mai secat din energiile în exces, însă, pentru moment, trebuie să nu fii deloc expusă oricărui tip de stimul.

Irene ridică din sprâncene.

— Crezi că, dacă-ţi spun ce s-a întâmplat, nu va fi stimulant?

Coppelia chicoti şuierător:

— Poate pentru mine. Pentru tine, va însemna doar să te desensibilizezi.

— Cât de plicticos! răspunse Irene.

Apoi, simţi golul dintr-o parte, acel spaţiu dintre braţ şi coaste în care strânsese cartea. Flutură din mâinile bandajate, încercând să o găsească.

— Cartea… Exemplarul din Grimm…

— Doar şapte din zece pentru reacţii imediate, mă tem, spuse Coppelia, cu voioşie. Da, este în siguranţă, la fel şi scrisoarea lui Wyndham. Bănuiesc că ar fi greu de sperat că nu ai citit-o? Fireşte. Ce ar fi putut face altcineva în aceleaşi condiţii?

— Păi, da, spuse Irene, sperând că simpatia va deveni îngăduinţă. Fireşte că a trebuit să verific dacă era cea corectă.

Vocea Coppeliei rămase prietenoasă, însă privirea îi

deveni mai dură.

— Şi *cum* ai ştiut să verifici dacă era cea corectă, mai exact?

Aici trebuia să decidă cât de mult îşi dorea să o îngroape pe Bradamant. *Păi, Bradamant a încercat să fure cartea. Înainte ca eu să o aduc, m-a otrăvit şi m-a lăsat într-un loc pe care, ce-i drept, îl considera sigur. Dar mă dispreţuieşte, iar mie nu îmi place de ea…*

— M-am întâlnit cu Bradamant acolo, spuse ea, bucuroasă că vorbeau în engleză şi nu în Limbaj.

Nu avea de gând să mintă, însă exista… un element de flexibilitate. Ştia asta, la fel şi Coppelia, probabil, însă era mai bine să nu discute despre asta. Când mi-a descoperit misiunea, a oferit informaţii suplimentare, care ne-au ajutat să identificăm cartea. Ne-a ajutat şi să ne luptăm cu Alberich.

— Prestaţie scăzută, fiindcă ai folosit verbul „a ajuta” de două ori la rând, spuse Coppelia. Şi apoi? Bănuiesc că a şi citit-o?

— Doar cât mine, spuse Irene, simţind că păşeşte, metaforic, pe un strat de gheaţă foarte subţire.

— Adică? insistă Coppelia.

— A optzeci şi şaptea poveste.

Îi plăcea cu adevărat Coppelia şi credea că sentimentul era reciproc. Nu era doar prietenia care putea înflori între un mentor şi un ucenic, ci o afecţiune sinceră, reală. Asta o făcea să aducă înapoi cărţi din misiuni doar fiindcă ştia că aveau să-i fie pe plac Coppeliei. Îi ungea încheieturile mecanice sau petreceau ore în şir vorbind, în Biblioteca atemporală, unde nu exista nici zi, nici noapte. Era o camaraderie sub luminile mereu aprinse, în timp ce observau ferestrele schimbătoare spre lumea stranie de dincolo. Se gândi la toate acestea şi simţi că între ele se ridică o barieră, când Coppelia îşi îngustă ochii.

— Şi care sunt concluziile tale? întrebă Coppelia, pe un ton neutru.

— Alberich a avut o soră, spuse Irene.

Nu erau nici locul şi nici momentul să facă pe proasta.

— Sora a avut un copil. Şi fie că Alberich doreşte să ascundă informaţia, fie că îi caută – sau ambele. Sau poate a fost doar fiindcă această carte era legată de soarta acelei lumi şi astfel i-ar fi putut aduce putere. Povestea fraţilor şi a copilului ar putea fi o simplă coincidenţă, dar nu cred asta. Şi nici nu m-ai crede dacă ţi-aş spune-o.

— Asta e tot ce crezi? insistă Coppelia.

Răsucirea seacă din colţul gurii demonstra un acord tacit faţă de ultima afirmaţie a lui Irene.

— De asta pot fi sigură.

Irene simţi o durere ascuţită în tâmplă, iar ea ridică o mână bandajată să o atingă.

— Nu-mi dau seama de ce Alberich s-ar fi ostenit atât să o găsească, dacă era doar o tactică de diversiune care să distragă atenţia de la un plan mai important, continuă Irene. Şi a făcut atâtea eforturi doar pentru un plan legat de acea lume alternativă… însă căutarea cărţii a părut atât de personală pentru el… Dar dacă nu era Kai, aş fi murit.

Irene făcu tot posibilul să-i arunce Coppeliei o privire de reproş.

— Ai ştiut despre Kai.

— Ţi-ai dat seama în câteva zile de un lucru de care am avut ocazia să îmi dau seama în câţiva ani, spuse Coppelia cu blândeţe, dar în ochii ei scânteia un avertisment. Ştie că eu sunt la curent cu firea lui?

— Nu ştiu, răspunse Irene. Ştie că eu ştiu.

— Cu siguranţă, spuse Coppelia. Şi ştie că îmi vei spune ce ştii?

— Ar găsi ciudat să nu o fac, răspunse Irene, după o clipă de gândire. Viziunea sa despre loialitate este foarte fermă.

Observă că nu fusese întrebată dacă îi *plăcea* sau nu de Kai. Şi, ţinând cont că răspunsul era afirmativ, simţea că era mai bine să îl păstreze pentru sine. Erau în căutare de scuze pentru a-l trimite la altcineva, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Să recunoască faptul că era mai puţin decât obiectivă în privinţa lui le-ar da apă la moară. Asta ar fi fost de rău. Dorea să evite subiectivitatea, sau,

cel puţin, să nu fie identificată.

— Bun, *este* dragon, încuviinţă Coppelia. Te rog să nu speculezi prea mult în prezenţa lui despre cât de multe înţelegem deja despre el, dacă situaţia nu o cere. Asta vei şti. Pentru moment, va trebui să presupunem că înţelege că ştim totul.

— Totul?

— Suntem Biblioteca, întări Coppelia. Ce nu ştim, cercetăm. Acum, spune-mi şi restul.

Irene îi oferi un raport concis, factual, asupra celor întâmplate. *Şi apoi – Alberich.* Alberich ocupă un spaţiu vast în raport. Chiar şi aşa, lui Irene nu i se păru doar mai uşor, ci esenţial pentru sănătatea ei mintală, să fie minimalistă în descrieri.

Probabil că dorinţa ei prezentă de a-i înşfăca pe toţi cei întâlniţi şi de a verifica dacă sunt Alberich, deghizat, avea să dispară cu timpul. Aşa spera.

Într-un târziu, se opri. I se păru că alunecaseră înapoi în replicile caustice, dar amicale, din misiunile anterioare. Atunci, lucrurile fuseseră mai simple, iar aroganţa o ajutase pe Irene să vorbească despre secrete şi despre felul în care Bibliotecarii mai în vârstă ar fi putut-o folosi drept pion. Acum, că asta se petrecuse deja, era mult mai puţin interesant. Era ca o aşchie înfiptă în mintea ei, care o supăra când se gândea la ea.

— Ai fi putut să-mi oferi mai multe informaţii? întrebă Irene, la final.

— Ai fost avertizată în privinţa lui Alberich de îndată ce am fost siguri că se afla în acea lume, răspunse Coppelia, cu blândeţe. Înainte de asta, ai fi putut finaliza misiunea pe baza informaţiilor furnizate. Te simţi mai în siguranţă ştiind ce ştii acum şi înţelegând că el bănuieşte că e la tine?

Era pe punctul de a răspunde „Nu, nu tocmai”, însă întrebarea atingea un alt nivel.

— Mă simt mai bine dacă pot să mă ocup de lucruri, acum că am o idee despre ce se petrece, spuse ea. Oamenii care au căderi nervoase fiindcă ştiu lucruri care nu sunt

menite să fie ştiute – asta se întâmplă în literatura horror, nu în viaţa reală.

— Da, oftă Coppelia. Şi da, ştiu că preferi literatura despre crime.

— Poveştile poliţiste, o corectă Irene.

Coppelia ridică o sprânceană.

— Altceva?

Irene încercă să îşi dea seama ce voia să spună, dar renunţă.

— Cum ar fi?

— Asta din partea cuiva care pretinde că face muncă de investigaţie?

— Dar nu am pretins niciodată… încercă să riposteze Irene.

— Trebuie să spun că sunt de părere că ai fi făcut treabă mai bună ca agent sub acoperire.

— Dar a fost un scenariu foarte complicat, cu informaţii limitate, sări Irene.

Avea senzaţia că este într-un examen din coşmarurile sale. Simţea că se face mică pe canapea.

— Ah? făcu Coppelia, încrucişându-şi braţele într-o manieră care, practic, telegrafia un mesaj de judecată severă. Tânără doamnă, chiar dacă eşti ucenica mea, ai încălcat nişte reguli, cu această ocazie. Ai dezvăluit lucruri despre Bibliotecă cel puţin către două părţi neimplicate.

Irene decise să renunţe.

— Ai încurajat manifestarea unui dragon în public.

— *Pardon!*

Deja era prea mult.

— Nu ştiam că este o infracţiune care încalcă regulamentele Bibliotecii, iar Biblioteca este cea care l-a trimis să mă însoţească în misiune.

— Comentariile tale au fost înregistrate, spuse Coppelia.

Părea aproape plictisită, însă în ochi i se întrezărea o scânteie de amuzament.

— Voi încerca să le prezint într-o lumină adecvată şi rezonabilă Bibliotecarilor seniori, dacă va fi necesar să îţi justific acţiunile, mai degrabă decât să le servesc un şir de

scuze demne de milă.

Irene o privi urât. Nu era deloc cinstit. Era de-a dreptul nerezonabil!

— M-aş fi aşteptat la ceva mai mult. Mare păcat!

Coppelia îşi uni degetele. Acestea zornăiră ca nişte cărăbuşi mecanici.

— Din fericire, adăugă ea, ca mentor al tău, am căderea de a mă ocupa de acest subiect şi nu este nevoie să mă adresez superiorilor.

Acum, mesajul din privirea ei era mai limpede. Era un avertisment. Irene îşi dorea numai să fi avut o idee mai bună despre ce însemna.

— Aşa cum spuneam mai devreme, continuă Coppelia, suntem Bibliotecari. Ce nu ştim cercetăm. Iar tu, draga mea Irene, ai multă muncă de cercetare de făcut.

— Serios? întrebă Irene, precaută. Bănuiesc că da.

Coppelia încuviinţă:

— Da. Precis. De fapt, cred că am dreptul de a te amplasa în acea lume alternativă, asta până când lămureşti câteva întrebări rămase fără răspuns în cursul investigaţiei. Ucenicul tău va rămâne cu tine, fireşte.

Irene simţi că se află într-un lift în cădere liberă.

— Dar eu… Alberich…

— Nu e nevoie să îţi faci griji în privinţa lui, spuse Coppelia. Fără niciun fel de pregătire, ai reuşit să îl expulzezi din acea lume alternativă. Sunt impresionată. Nouă din zece pentru raţionament inductiv. Ce ai făcut a creat o rezonanţă în barierele dintre lumi, care îl va opri să mai pătrundă acolo pe calea magiei haotice. Şi, fireşte, nu se poate folosi de Bibliotecă. Asta va pricinui probleme serioase celor din Neam de la faţa locului, însă nu cred că este un aspect important. Cel puţin nu pentru Bibliotecă.

— Vrei să mă întorc? chiţăi Irene.

Inspiră adânc şi îşi forţă vocea la un nivel mai scăzut.

— Adică, vrei să mă întorc cu o îndatorire delegată?

— Întocmai, spuse Coppelia, apoi zâmbi călduros, semănând cu un aligator, fie el cyborg sau nu, satisfăcut după o masă copioasă alcătuită din ce-or fi mâncat

aligatorii… poate bibliotecari. Cred că, în acest moment, este cel mai bun loc posibil pentru tine. Există un post vacant de Bibliotecar Rezident, iar tu eşti familiarizată cu lumea respectivă.

— Asta sună aproape de parcă ai crede că este un loc mai sigur decât Biblioteca, spuse Irene, timid.

— Poţi spune şi aşa, răspunse Coppelia. N-aş putea comenta.

Căderea liberă se transformase într-o prăbuşire infinită, vertiginoasă, însă nu mai era atât de înspăimântătoare. Era chiar interesantă.

— Voi avea nevoie de un cont de cheltuieli ca să ne întreţină pe mine şi pe Kai, fireşte, şi acte de identitate.

— Irene, spuse Coppelia sever. Mă aştept să te ocupi singură de documente. Serios! Poftim!

Se întinse după o servietă mică, de piele, şi i-o oferi.

— Aici sunt toate informaţiile personale ale lui Dominic Aubrey, inclusiv conturile sale bancare. Ocupă-te de transferul banilor. Fă-l pe Kai să pozeze în verişorul lui îndepărtat, sau aşa ceva. Sunt convinsă că prietenul tău, Vale, va fi bucuros să te ajute cu asta.

Irene se înroşi.

— Crezi?

— Pare un tip practic. Cred că va prefera să vă aibă de partea lui.

Se opri să mediteze.

— Probabil că nu vei primi biroul lui Aubrey, aşa că trebuie să ne anunţi când ai obţinut o reşedinţă. Aşa, viitorii vizitatori ai lumii alternative vor şti unde să te găsească. În fond, vei fi Bibliotecara Rezidentă.

— Voi fi? întrebă Irene şi se înroşi iar, de data asta din modestie şi nu din simplă stânjeneală.

Bibliotecar Rezident însemna un post cu răspundere. Era ceva la care nici nu-visase, nu înainte de câteva decenii. Încântarea începu să facă loc panicii.

— Nu ştiu ce să spun…

— Mulţumesc şi la revedere ar trebui să fie suficient, zise cu voioşie Coppelia. Haide! Uită-te la tine: zaci aici,

iar Kai îşi face griji pentru tine. Un sfat. Nu te lăsa rănită, dacă ai posibilitatea să-l laşi să intervină în ajutorul tău. Va fi mult mai necăjit de asta decât tine.

— Coppelia, spuse Irene, apoi inspiră adânc. De ce?

Femeia mai în vârstă închise ochii pentru o clipă. Era fragilă, chiar şi pentru Bibliotecă, iar braţul şi picioarele ei de lemn erau singurele lucruri solide la ea. Restul era doar carne delicată, păr alb, ca pânza de păianjen, şi nişte ochi întunecaţi precum găurile negre.

— Nu întreba, răspunse ea, cu vocea obosită. Nu spune nimic şi nu va fi nevoie să îţi răspund. Şi apoi, mai târziu, putem declara amândouă că nu am discutat nimic. Ai evitat mereu să pui întrebări, în trecut, însă nu mai avem timp pentru asta. Este adevărat că trebuie să ştim mai mult. Cunoşti întrebările. Du-te şi află răspunsuri şi permite-mi să raportez că te-am trimis să investighezi. Este adevărat că acolo vei fi în siguranţă faţă de Alberich. Are prăzi mai mari pe listă, crede-mă. Lasă-l să-i vâneze. Lasă-ne pe noi, restul, să ne aruncăm în calea lui, de data asta. Du-te şi joacă-te de-a detectivul, Irene, şi fă treabă bună! Fă-mă să fiu mândră de tine!

La uşă se auzi un foşnet, urmat de o bătaie energică.

— Este Kai, spuse Coppelia, deschizând din nou ochii. Ar fi bine să pleci. Ştie drumul de aici spre intrarea în lumea alternativă.

Irene se dădu jos de pe canapea şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc, spuse, dar îi ieşi cam fals, aşa că încercă din nou. Mulţumesc, Coppelia. Apreciez. Îţi sunt recunoscătoare.

— Nu îmi eşti, dar îmi vei fi, răspunse Coppelia oftând. Mâinile tale au fost reparate. L-am scos cu forţa pe bătrânul Wormius dintre runele sale, ca să reataşeze toate bucăţelele. Un alt motiv să te afli în timp real: nu se vor vindeca aici, în Bibliotecă.

Irene îşi dădu seama că era adevărat. Mâinile ei or fi fost cusute şi bandajate, însă, dacă nu părăsea Biblioteca, nu aveau să se vindece vreodată.

— Mulţumesc din nou.

Coppelia aşteptă până când Irene aproape că ajunse la uşă, şi numai apoi spuse:

— Pantofii tăi sunt sub canapea.

— Nu puteai să-mi spui mai devreme? se răsti Irene, pierzându-şi mult din recunoştinţă. O clipă! strigă ea spre uşă, apoi tropăi înapoi la canapea, unde se aşeză să se încalţe.

— Aştept rapoarte regulate, spuse Coppelia, privind-o pe Irene cum se chinuia cu şireturile, cu mâinile bandajate. Şi nu te implica prea mult. Nu uita cine eşti!

— Nu aş putea uita asta, răspunse Irene.

Reuşi să îşi înnoade şireturile şi se ridică iar.

— Sunt Bibliotecară.

— Aşa este, spuse Coppelia.

Nu mai adăugă altceva, ci îi făcu un semn din cap, iar Irene îi simţi ochii asupra ei cu fiecare pas pe care-l făcu spre uşă.

De cealaltă parte o aştepta Kai.

Irene reuşi să facă nişte paşi încrezători pe hol, dar odată ce uşa fusese închisă între ea şi Coppelia, mersul său hotărât se transformă într-o împleticire. Kai se încruntă şi îi oferi braţul. Poate chiar credea că era atât de grav rănită. Sau posesivitatea era o caracteristică a afecţiunii dragonilor. Se presupunea că ar colecţiona lucruri, în fond. Compulsiv. Foarte asemănători cu Bibliotecarii.

Dar, numai pentru o clipă – pentru o clipită, nu mai mult, pe drumul înapoi spre acea lume care era acum a ei – se putea relaxa şi putea aprecia ce i se oferise. Era al ei şi numai al ei. Teritoriul ei, lada ei cu comori, cu cărţi noi de citit. O lume cu totul nouă, cu detectivi fantastici, zeppeline, Neamul Frumos şi dragoni. Nu avea de ce să se plângă.

Şi, cu siguranţă, nu dorea să fugă. Avea întrebări de pus şi răspunsuri de aflat. Spera doar să trăiască suficient ca să se bucure de toate.

VIRTUAL
VP
PROJECT

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Prima parte din seria
Biblioteca invizibilă

Irene este un agent special al Bibliotecii, organizația secretă care strânge cele mai importante cărți din toate universurile paralele. Alături de Kai, enigmaticul ei ucenic, este trimisă într-o Londră infestată de haos, unde legile naturale sunt modificate de supranatural și magie. Misiunea lor? Să recupereze o variantă unică a poveștilor Fraților Grimm.

Ajunși acolo, Irene și Kai sunt prinși într-un labirint de pericole, indicii contradictorii, societăți secrete, dragoni, vampiri, reptile din metal și roboți controlați prin magie. Nu doar viețile lor și reputația Bibliotecii sunt în pericol, ci realitatea însăși.

„Bibliofilii o să adore această carte! Cogman scrie impecabil un fantasy distractiv, cu personaje complicate, multă acțiune și o lume bine construită și fermecătoare."
Library Journal

GENEVIEVE COGMAN a pornit pe drumul literaturii de la o vârstă fragedă, cu operele lui Tolkien și cu povestirile despre Sherlock Holmes. *Biblioteca invizibilă*, romanul ei de debut, deschide o serie care este, înainte de toate, un minunat omagiu adus pasiunii pentru cărți.

ARMADA powered by NEMIRA

virtual project

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0468-1
9 786064 304681